

Giới thiệu Nghịch Thiên - Vô Thiên

Thể loại: huyền huyền, tiên hiệp, xuyên không, đô thị.

Câu chuyện xoay quanh các nhân vật sau cùng với thân phận và tài năng của mỗi người gồm có

Ở Thiên Nhật Đại Lục thì Lâm Nghị chính là đệ nhất tu chân. Nhưng vào lúc sinh thời thì hắn lại bị xem như phế vật, chịu qua nhiều tai kiếp như thể bị thiên địa căm ghét trừng phạt. Suốt đời hắn chỉ mong tìm được niềm vui nhỏ bé, tìm được đáp án cho đời mình. Trong lúc độ Đẳng Tiên Lôi Kiếp, Lâm Nghị bị cường giả Thiên Nhật Đại Lục vây giết. Bên rìa sinh tử Lâm Nghị linh ngộ được một tia Nghịch Thiên Chi Đạo. Giác ngộ Sinh Tử Phù Vân, đánh ra một đòn đồ diệt rồi chết dưới Lôi Kiếp. Tam hồn thất phách cùng thân xác Lâm Nghị bị tan vỡ thành nhiều phần xuyên đến Địa Cầu.

Nguyễn Kiên, một đứa trẻ mồ côi lúc lọt lòng trải qua 16 năm rèn luyện, học tập trong sinh tử dưới tay những băng đảng thế giới ngằm trên khắp thế giới đã trở thành kỳ tài. Nhưng vì đã trải qua mọi thứ, rèn luyện, học tập quá nhiều khiến hắn cảm thấy nhàm chán với cuộc đời. Suốt 10 năm sau khi trốn thoát khỏi thế giới ngằm, Nguyễn Kiên tìm kiếm một cuộc sống bình thường nhưng thất bại. Hắn quyết định trở thành một con người mới bằng cách xóa bỏ kinh nghiệm, tri thức, năng lực, khiến hắn nhàm chán với cuộc đời với việc tài trí tuệ AI tự thiết kế vào đầu.

Trong lúc Nguyễn Kiên tải AI vào đầu thì bị một tia sét đánh trúng. Tia sét đó là lôi kiếp của Lâm Nghị. Tia sét mang theo 2 hồn 3 phách của Lâm Nghị đánh vào Nguyễn Kiên. Trí tuệ, năng lực, kinh nghiệm hay linh hồn của Nguyễn Kiên cùng với AI đang chuyển đổi thì bị tia sét mang quá nhiều năng lượng đánh vào làm quá tải. Kết quả linh hồn Nguyễn Kiên bị thay đổi nhưng chỉ vài phần, đồng thời phần hồn phách còn lại của Lâm Nghị cũng tá túc trong thân xác Nguyễn Kiên.

Hai con người, hai cuộc đời bi đát, giống mà lại khác. Hai linh hồn cùng chung sống trong một thân xác. Chuyện gì sẽ xảy ra? Liệu Lâm Nghị có thể nghịch thiên đẳng tiên? Liệu Nguyễn Kiên có thể tìm tới cuộc sống mình hằng mong ước? Liệu cả hai có thể có được đáp án cho cuộc đời mình?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Khởi đầu

Thiên Nhật Đại Lục - Một tu chân đại lục khổng lồ.

Nam Hóa Vực

Chấn Lôi Sơn Mạch

Lâm Nghị đang chuẩn bị độ Đẳng Tiên Lôi Kiếp, hắn ngược đầu lên nhìn thẳng vào tầng trời cười dài:

- Lão tặc thiên người sinh ta ra như một phế vật, đày đoạ ta qua từng kiếp nạn, ta không biết và cũng không muốn biết vì sao ta phải chịu vạn vạn niềm đau như thế, nhưng cũng nhờ những điều đó mà ta có thể đứng đây, vô địch, và ta sắp đến rồi, người hãy chờ, ta sẽ đến đòi lại điều mà ta đáng ra phải có.

Trên bầu trời mây đen mù mịt kéo đến. Lôi kiếp đến. Từng đầu lôi điện như cột trụ đổ xuống đánh vào thân thể Lâm Nghị khiến hắn cháy đen và vỡ tan từng mảnh da thịt. Nhưng trên khuôn mặt cương nghị như tên hắn, vẫn thuần một nụ cười tự tin cuồng ngạo.

Lôi kiếp dần qua, chỉ còn một đợt cuối. Hắn sắp đẳng tiên.

Nhưng

Phương Bắc rực lên một mảnh trời lam sắc, mang theo cái khí lạnh cùng cực.

Phương Nam ánh lên màu xích diệp nóng cháy thiêu thân.

Phương Tây kéo đến những con gió lốc cường đại tưởng như quét sạch những thứ cản đường chúng.

Phương Đông truyền đến từng con chấn động rung trời và mặt đất vỡ toang tràn đến như sạt lở.

Từ tứ phương tràn đến những hiểm nguy nhưng Lâm Nghị vẫn bình tĩnh thản nhiên:

- Các người phải biết rằng bấy nhiêu đó không thể cản bước ta đẳng tiên. Ngược lại chỉ hao phí tinh lực và tính mạng các người thôi.

- Chúng ta tất nhiên biết được. Nhưng đó chỉ là khi người bộc phát toàn lực. Nếu người chỉ dùng được ba thành lực lượng thì người không chỉ không thể đẳng tiên mà còn phải bỏ mạng tại đây.

Từ trong hư không truyền đến âm thanh hùng hồn, sau đó là từng người xuất hiện.

- Chúng ta thập đại môn phái, cùng với hơn trăm nhị lưu, tam lưu môn phái phải liên minh với nhau để giết ngươi thì ngươi nên vinh dự và buông tay chịu chết đi.

- Chỉ là hạng gà đất chó kiểng mà cũng dám mở mồm trước mặt ta? Xéo đi ta ngứa mắt ngươi lắm. - Lâm Nghị khinh thường phát tay.

Một cái phát tay mang đến một trận kinh phong kèm sát khí. Đinh Khuyển vừa định mắng lại thì đã bị chấn bay ra phụt máu, nhìn toi tả như một tên ăn mây.

- Đinh trưởng lão đừng nóng giận. Cứ để hấn ngồng cuồng phút cuối.

- Lâm Nghị, chúng ta xem ngươi là bất thể kỳ tài nên sẽ thả ngươi một mạng, còn giúp ngươi đăng tiên, chỉ cần ngươi giao ra thứ đó và lập thế sẽ không bao giờ quay về Thiên Nhật Đại Lục.

- Hừ, cũng chỉ là tham lam và sợ hãi ta mà thôi. Nếu muốn thì đến đây, ta sẽ cho các ngươi... cái chết. - Lâm Nghị khinh thường nói.

- Lâm Nghị, ta biết ngươi cường đại. Nhưng ngươi nên biết một vài điều. 20 năm trước ngươi sinh ra ở đâu, lúc 5 tuổi ngươi gặp ai, khi ngươi lần đầu bị vây giết thân mang trọng thương ngươi đã được ai cứu và... nàng ta giờ đang ở đâu. Ngươi là người thông minh nên ta... hự, phụt.

Lâm Nghị vẫn luôn bình tĩnh thản nhiên nhưng khi nghe được những lời kia thì dần biến sắc, đến cuối cùng thì bực phát chân nguyên đánh ra Khinh Thiên Chương miêu sát kẻ vừa nói.

- Các ngươi nên biết đó là nghịch lân của ta. Đừng nghĩ vì thế mà ta không thể dùng toàn lực. - Lâm Nghị tràn đầy tức giận nói.

- Cứ xem rồi sẽ biết thôi.

- Âm ầm, ùng ùng.

Đúng lúc này thì trận lôi kiếp cuối cũng đến.

- Phát trận, tiến lên.

- Cực Lạc Hóa Trận, thiêu.

- Băng Hàn Ma Khí, tóa.

- Phong Cuồng Thực Cốt, sát.

- Đại Địa Nộ Chấn, trấn.

- Mọi người, tung đòn tuyệt sát nhanh.

Đối diện với đầy trời sát khí chấn sát tới cùng với tứ đại sát trận và lôi kiếp trên đỉnh đầu đe dọa, Lâm Nghị không hề quan tâm, chỉ ngước mặt nhìn trời cuồng tiếu:

- Lâm Nghị ta sinh thời đâu gặp biết bao tai kiếp, cũng chẳng bao lần ném qua cái gọi là hạnh phúc nhân sinh, nên ta mang một lòng đầy oán niệm đối với cuộc đời. Dầu vậy ta vẫn chưa một lần làm trái lương tâm. Nhưng hôm nay, lão tặc thiên muốn ta chết, chúng nhân tham vật của ta cũng muốn ta chết, điều quan trọng của ta cũng xa ta, ta chán rồi. Sống là chi, chết là chi, ta chỉ muốn biết một đáp án, ta chỉ cần một niềm vui. Hôm nay ta trả lại những gì các ngươi đã cho ta, nếu như ta còn có thể sống. Ta sẽ đi trên con đường nghịch thiên.

Một tia giác ngộ xuất hiện trong đầu Lâm Nghị. Hắn đã lĩnh ngộ được một điều ngay bên rìa sinh tử.

- Nghịch Thiên Chi Đạo - Sinh Tử Phù Vân - Niết Diệt Nhất Chương!

Àmmmmmmmmmmmmmmmmmm

....

....

- Khụ khụ.

- Còn ai không. Những ai còn sống mau lên tiếng đi.

- Ta Đinh Khuyển.

- Ta đang cứu Quỳ Lan Lão Âu.

-...

- Không thể tin được dù chỉ còn ba thành lực lượng nhưng hấn vẫn có thể tung một chiêu đồ diệt như vậy.

- Vậy là chúng ta trắng tay sao? Chết tiệt thằng khốn. Thật là mất cả chì lẫn chài rồi.

- Cũng không hấn, giết được hấn cũng coi như một thành quả. Dầu rằng chỉ còn một phần người sống.

- Đi thôi, chúng ta phải mau trở về dưỡng thương, Thiên Nhật Đại Lục sẽ không được bảo hộ trong hơn 20 năm tới. Mau đi thôi.

-...

Địa cầu

Năm 2030

TP Hồ Chí Minh, Việt Nam.

Nguyễn Kiên, 20 tuổi, một sinh viên đại học. Trong căn nhà nhỏ nơi hẻo lánh ngoại ô thành phố, hấn đang ngồi bên máy tính với những con số, chữ cái khó hiểu, hấn đang lập trình, lập trình cái chi? Hấn đang thiết kế một trí thông minh nhân tạo AI.

Hấn là một kỳ tài. Tuy nhiên hấn lại có các chỉ số IQ, EQ, SS bình thường, vậy thì sao hấn có thể là một kỳ tài? Bởi hấn có một năng lực, bình thường nhưng phi thường: kiên cường, như cái tên của hấn.

Hấn mồ côi từ thừa lọt lòng và được nuôi lớn trong ổ tội phạm chỉ bởi mục đích phi pháp. Hấn bị bán cho một băng buôn lậu ở Tam Giác Vàng, rồi liên tiếp rơi vào tay những băng đảng, thế lực khác. Hấn được huấn luyện khắc nghiệt suốt 16 năm trong tay những băng đảng trên khắp thế giới. Hấn vốn không quá thông minh, lại không có kỹ năng tốt nên bị hành hạ nhiều vô kể. Để không bị mất mạng, hấn phải thích ứng với mọi thứ. Hấn học hỏi chăm hơn, tập luyện khắc nghiệt hơn, tiếp xúc với những hoàn cảnh và môi trường khác thường nhiều hơn. Nhờ đó mà hấn sống sót và trốn thoát trở về đất mẹ.

Trở về với cuộc sống bình thường, hấn ẩn giấu bản thân, hay nói đúng hơn là hấn muốn trở về như một người bình thường, sống một cuộc sống đạm bạc. Nhưng với trí tuệ và năng lực được rèn luyện qua sinh tử như thế, hấn gần như vượt qua mọi người xung quanh. Hấn khác biệt. Vì thế hấn nhàm chán. Suốt nửa đời còn lại phải sống trong nhàm chán vì những thứ xung quanh không còn là lạ, không có mục đích là một nỗi đau với một người trẻ như hấn. Hấn khát khao một cuộc sống bình thường. Tựa như Độc Cô Cầu Bại Trong Kim Dung truyện, vô địch thật nhàm chán.

Nhiều năm trời hấn sống và làm việc như một người bình thường nhưng vẫn không thể xóa mờ ký ức và năng lực được rèn luyện qua sinh tử của mình. Hấn quyết định bằng vào khả năng của mình mà chế tạo một trí thông minh AI bình thường thay thế cho đầu óc của mình. Và hấn sắp sửa thành công.

Nguyễn Kiên đứng dậy từ bàn máy tính, mang theo USB chứa chương trình đó và đi đến tầng hầm, nơi hấn sẽ tải AI vào đầu, trở thành một con người mới.

Căn hầm rộng 16 mét vuông, khắp phòng là những thiết bị khoa học công nghệ tân tiến. Đặc biệt là chiếc giường ở giữa phòng, chiếc giường được nối với một siêu máy tính. Nguyễn Kiên bước đến, kết nối USB vào máy, kích hoạt chương trình...

Chuẩn bị mọi thứ hoàn tất, hấn nằm lên giường, bật công tắc và chìm vào giấc ngủ. Để mà khi thức dậy hấn sẽ trở thành một con người mới.

TP Hồ Chí Minh, mưa nắng thất thường.

Từng giọt mưa, rồi nặng hạt dần, một cơn mưa rào, mưa xối xả trên đất Sài Gòn.

Ầm ầm ùng những tiếng sấm chớp giật.

Bỗng một trận sét khác thường đánh xuống với một tia sét màu vàng có lẫn sắc tím thô to như cột trụ. Như là định mệnh, tia sét kia đánh xuống căn nhà của Nguyễn Kiên. Đánh thẳng vào căn hầm, thẳng vào cái giường chuyển tri giác của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Ba cha con Trần thị

Ngoại ô TP Hồ Chí Minh.

Một chiếc ô tô chạy băng băng trên con đường.

- Ài, buồn ghê á. Khó khăn lắm ba mới có một ngày rảnh rồi để dẫn tụi con đi chơi xa, vậy mà trời lại mưa tầm tã như vậy.

- Thôi mà, đừng thất vọng thế chứ con, sau này nhà ta còn có nhiều dịp khác để đi chơi mà. Mà Vân này, con cũng phải bớt chuyện chơi lại đi, con gái lớn rồi, tháng sau con cũng vào đại học rồi. Xem gương chị con kia. - Trần Viễn Nam vừa động viên, vừa nhắc nhở con gái út của mình.

Trần thị của ông là một gia tộc lớn ở đất Sài thành, tài sản khổng lồ không chỉ ở trong nước. Trần thị vốn là một nhà đông y ở rừng nguyên sinh U Minh Thượng tỉnh Kiên Giang, sau những năm khó khăn của đất nước đã phát lên nhờ y thuật và sự tinh thông dược liệu. Đến nay đã trở thành một đại gia tộc lớn ở Sài Gòn. Kinh doanh không chỉ dừng lại ở dược liệu, bệnh viện mà còn phát triển ở nhiều lĩnh vực hiện đại khác như điện tử, hàng không...

Hiện nay Trần Viễn Nam là người đứng đầu của gia tộc cũng như tập đoàn Trần thị. Ông có hai người con gái, con gái lớn là Trần Ngọc Kỳ và con út gọi Trần Ngọc Vân.

Ngọc Kỳ là sinh viên năm nhất của trường đại học bách khoa TP Hồ Chí Minh, theo nguyện vọng của ba, nàng đã chọn theo ngành quản trị kinh doanh. Mặc dù đó không phải là ngành mà nàng yêu thích nhưng nàng vẫn chứng tỏ được tài năng của mình khi là sinh viên giỏi nhất ngành. Ngọc Kỳ còn nổi tiếng khắp trường với danh hiệu hoa khôi giảng đường do các nam sinh viên, giáo viên công nhận.

Nàng chị là thế còn nàng em cũng chẳng kém. Trong hai người con gái, ông Nam đặc biệt cưng chiều con gái út không chỉ vì năng lực của Ngọc Vân không kém chị nàng mà còn vì tính cách năng động hoạt bát. Ngược lại với em gái, Ngọc Kỳ điềm đạm hơn, nàng mang một khí chất cao quý khó chạm tới.

Với hai người con gái xuất sắc như thế nhưng ông Nam vẫn cố gắng tìm kiếm một người con trai để nối nghiệp. “Mặc dù tư tưởng trọng nam khinh nữ đã là cổ hủ sai trái nhưng vẫn tốt nếu có một người con trai”, đó là suy nghĩ của ông Nam.

- Ầm ầm ùng.

- Ôi chị ơi, ba ơi xem kìa. - Ngọc Vân hét hoảng kêu chị và ba mình rồi chỉ ra ngoài qua cửa kính trên xe.

Một trận sét, đặc biệt có một tia sét sắc vàng nhạt xen lẫn sắc tím thô to như cột trụ đang dồn dập đánh xuống một căn nhà nhỏ.

- Ở phía trước, khoảng hai cây số nữa. Chuyện gì xảy ra vậy nhỉ, không thể tin được trên đời lại có những tia sét khủng bố như thế. - Ông Nam hãi hùng cảm thán rồi nhấn ga chạy đến chỗ tia sét đánh xuống.

- Bị tia sét đó đánh vào thì có mà chết cháy tại chỗ đấy chứ. Không biết có ai ở trong căn nhà kia không. Nếu có thì thật sự quá xui xẻo rồi. - Ngọc Kỳ thường ít nói cũng phải cảm thán trước sự khủng khiếp của trận sét vừa rồi.

- Ồ, dừng lại rồi. Trận sét dừng rồi. Mưa cũng đang tạnh dần.

...

- Đến rồi. - Ông Nam vội xuống xe chạy đến đồng hồ nát.

- Khủng khiếp quá. Gần như không còn dấu vết ngôi nhà. - Ngọc Kỳ vừa nói vừa đưa tay dọn dẹp mớ hỗn độn còn lại của căn nhà sau khi bị cháy và con mưa rào cuốn đi.

- Ba ơi, chị ơi. Bên này!

- Đây là....

Ba người sững sờ khi đối diện với cảnh tượng trước mắt.

Một đồng hồ nát ngay bên dưới một phần tàn dư của cửa hầm. Mặc dù phần lớn chỉ còn là bụi đen, đồng sắt vụn và một đồng hồ hỗn độn nhưng vẫn có thể nhận ra nguyên bản đây là một căn hầm có những thiết bị khoa học công nghệ tân tiến, nhất là tàn dư của cái siêu máy tính và cái giường chuyển tải ý thức. Và...

Một cái chân đang hiện hiện trước mắt ba cha con Trần thị. Chính xác là một thứ gì đó hơi cháy đen giống cái chân người đang bị đè dưới đồng hồ nát.

- Nhanh nhanh, đỡ lên. Có người bị đè dưới đồng hồ nát.

Ông Viễn Nam bình tĩnh lại và nhanh chóng nhận ra sự thật. Ông chạy đến, nhanh tay nhặt một vật có vẻ là còn nguyên cốt vào túi rồi lên tiếng gọi hai người con gái của mình.

- 1, 2, 3, lên.

- Áaaaaaa.

Ngọc Vân hét toáng lên rồi vội vàng che mặt xoay người lại. Còn Ngọc Kỳ thì đỏ mặt quay người, đi ra chỗ khác rồi nói:

- Ba xử lí đi, con về xe.

Ông Nam lúc đầu thì khựng lại, sau thì có một gương mặt mang biểu cảm quái lạ, như hâm mộ mà lại như ghen tỵ, thấy cử chỉ của hai người con gái thì muốn cười mà không cười được.

Chuyện cũng bình thường thôi. Căn nhà chính là nhà của Nguyễn Kiên. Mặc dù hoàn toàn có khả năng xây dựng một căn nhà kiên cố, đẹp đẽ, to lớn nhưng vì khát vọng muốn bình thường nên Nguyễn Kiên chỉ chọn ở nhà nhỏ. Riêng căn hầm và một vài thiết bị đặc biệt mới làm tốt một chút. Tất nhiên quần áo vẫn bằng vải rồi.

Khi trận sét đánh xuống là khi Nguyễn Kiên đang trong quá trình chuyển tải thay đổi ý thức nên như ngủ đi. Và căn nhà, căn hầm, hầu hết mọi thứ trong nhà bị sét đánh thành tro bụi, sắt vụn, một mớ hỗn độn.

Nguyễn Kiên chịu tàn dư của tia sét lôi kiếp kia đánh vào thì cháy gần như đen thui, còn quần áo đang mặc thì đã thành tro. Nên khi hoàn toàn lộ diện trước mắt ba cha con Trần thị thì hai người thiếu nữ hốt hoảng phải quay đi. Ông Nam thì cảm thán trước thân thể có thể nói là hoàn hảo của Nguyễn Kiên.

Nguyễn Kiên vốn được rèn luyện khắc nghiệt trong mọi môi trường hoàn cảnh suốt 16 năm trời nên thân thể đã đạt đến độ lý tưởng của người đàn ông.

Đối diện là ước mơ của mọi người đàn ông thì ông Nam phải cảm thán thôi.

Thoát khỏi tâm tình cảm thán. Ông Nam che những chỗ cần che lại rồi cẩn thận xem xét người thanh niên trước mắt. Dù vô cùng to tát nhưng vẫn có thể thấy được sự mạnh mẽ và sức sống vẫn còn. Ông Nam đưa mắt nhìn xung quanh, nghĩ ngợi một chút rồi kêu Ngọc Vân đang ngại ngùng đứng một bên:

- Con hãy gọi cho cậu Tuấn dẫn một đội đến đây nhanh. Sau đó hãy cho bệnh viện của chúng ta chuẩn bị một phòng cấp cứu VIP ngay.

- Vâng, nhưng gọi bệnh viện được rồi, có nhất thiết phải gọi cho tên Tuấn đó không. - Ngọc Vân vừa thắc mắc vừa hờn dỗi nói.

- Là anh Tuấn. Cậu ta lớn hơn con đấy. Ba kêu gọi thì gọi đi, ý kiến ý cò gì. Thật hết biết. Con gái càng lớn càng khó bảo. - Ông Nam vừa nhắc nhở con gái vừa cảm thán.

- Vâng, gọi thì gọi. À mà sao ba không tự gọi đi. A đúng rồi, ba bị mẹ giữ điện thoại rồi. Haha.

Ngọc Vân vừa khó chịu lấy điện thoại ra nhấn máy gọi, vừa lẩm bẩm nói cười. Ông Nam đang kiểm tra xung quanh nghe được nàng lẩm bẩm nói cười thì mặt già đỏ chót nạt:

- Con nhanh gọi đi.

....

....

- Aaa, đây là đâu?

- Anh tỉnh rồi. Anh đã ngủ suốt 3 ngày đó. Anh ở yên đây, tôi đi thông báo cho chủ tịch và bác sĩ. - Cô y tá chăm sóc Nguyễn Kiên nhắc nhở hần rồi vội vàng chạy đi báo tin.

- Sao mình lại ở bệnh viện? Chuyện gì đang xảy ra vậy. Ưừ. Đầu tôi đau quá. Aaaaaaaaaaaaaaa.

...

Ông Nam dẫn theo đoàn người vừa đi đến hành lang thì đã nghe thấy tiếng kêu rên đau đớn từ trong phòng cấp cứu VIP truyền tới. Mọi người hốt hoảng chạy nhanh đến rồi xông vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Song hồn nhất thể

Giữ cậu ấy lại. Có vẻ như là di chứng sau vụ tai nạn. - Bác sĩ vừa tiến vào, nhìn thấy Nguyễn Kiên đang ôm đầu đau đớn kêu rên thì vội vàng nói.

Vừa nghe bác sĩ nói thì mấy cô y tá ở bên đã lao vào giữ chặt hần lại, cả ông Nam cũng tiến đến giúp. Ngọc Vân đứng bên cảm thán:

- Anh ta bị trận sét kinh khủng đó đánh trúng, lại còn bị đồng đồ nát dè lên mà chỉ bị bỏng ngoài da chút xíu và gãy vài cái xương thì quá may mắn rồi. Con cứ tưởng anh ta là siêu nhân chứ. Ra là cũng bị di chứng.

Thực tế người bình thường nếu bị tai nạn tương tự như vậy thì đừng bảo là chết, mà sẽ là chết không toàn thân, thậm chí là không còn dấu vết trên cõi đời này. Nguyễn Kiên nhờ có được thân thể kiên cố qua rèn luyện nên có thể chịu được tàn dư đồ nát dè lên mà chỉ gãy vài cái xương, nhưng điều quan trọng nhất là một sự trùng hợp, một điều kỳ tích đã cứu hắn khỏi cái chết.

Sau khi Nguyễn Kiên bị giữ lại thì bác sĩ nhanh chóng tìm cho hắn một liều an thần, rồi kiểm tra các vết thương cùng các triệu chứng của hắn:

- Cậu ta may mắn sống sót nhưng có vẻ đã bị tổn thương thần kinh. 9 phần là cậu ta sẽ bị mất trí nhớ.
- Sao cơ, mất trí nhớ? Cậu ta sẽ quên đi bao nhiêu?

Ông Nam vừa nghe được lời bác sĩ thì co giật mi mắt vài cái rồi nhanh chóng bình thường lại hỏi rõ hơn về triệu chứng của Nguyễn Kiên.

- Do không có đầy đủ tài liệu về bệnh nhân, đặc biệt là tình trạng thần kinh của cậu ấy trước khi xảy ra tai nạn nên tôi không thể kết luận chính xác. Tuy nhiên tôi có thể phỏng đoán theo tình trạng tổn thương thần kinh của cậu ta so với người bình thường. Có thể sẽ bị mất đi không dưới 7 phần trí nhớ. - Bác sĩ cẩn thận phân tích và trả lời.

- Bao giờ cậu ta tỉnh lại.

- Khoảng 5 tiếng sau thưa chủ tịch.

- Được rồi, khi nào cậu ta tỉnh hãy thông báo cho tôi. Về thôi con gái.

Ông Nam cùng với Ngọc Vân rời khỏi bệnh viện trở về nhà. Sau khi hai người rời đi, bác sĩ dặn dò cô y tá có nhiệm vụ chăm sóc Nguyễn Kiên vài điều rồi đi.

Ngay khi mọi người ra về, cô y tá đang chăm sóc Nguyễn Kiên bỗng chóng mặt, cô vội kéo tới một cái ghế, ngồi xuống rồi nhanh chóng thiếp đi.

Ở trên giường bệnh. Nguyễn Kiên, kẻ mà mọi người vẫn đang chú ý bỗng mờ mắt, tựa quỵ cơ thể rồi khó khăn ngồi dậy. Hắn đưa tay vuốt lấy tấm gương trên tủ ở gần giường, đưa lên soi kỹ từng góc khuất trên cơ thể mình, hai tay liên tục sờ soạng khắp người, biểu cảm trên mặt dần thay đổi. Một sự khó hiểu và bất đắc dĩ dâng lên trong đầu hắn.

- Không thể tin được mình lại thành công và không chết. Haha, Lâm Nghi ta thật sự là bất tử bất diệt rồi. Lão tặc thiên, những tên khốn khiếp liên minh đại phái, lão tử vẫn còn sống nhăn răng ra đây. Hãy chờ đi, ta sẽ trở về báo đáp thịnh tình của các người.

Hóa ra Lâm Nghi dưới sự vây công của các cường giả Thiên Nhật Đại Lục trong lúc độ Đăng Tiên Lôi Kiếp vẫn không chết. Nhờ linh ngộ được một tia Nghịch Thiên Chi Đạo mà hắn thoát khỏi cái chết, tuy nhiên do Lôi Kiếp là quá mạnh mà hắn lại bị suy yếu đến tận cùng nên bị Lôi Kiếp đe dọa tính mạng. Trong lúc nguy cấp Lâm Nghi đã vận dụng Nghịch Thiên Chi Đạo và bảo vật của mình để tránh thoát Lôi Kiếp. Việc này đã đánh ra một lỗ hổng kinh thiên trong quy tắc thiên địa. Dẫu thoát được cái chết nhưng Lâm Nghi lại bị trọng thương cả về linh hồn và thể xác. Hồn phách và thân thể của hắn dưới sự công kích của Lôi Kiếp đã tan vỡ thành nhiều phần, thông qua lỗ hổng quy tắc mà xuyên tới Địa Cầu. Tinh cở một tia Lôi Kiếp mang 2 hồn 3 phách của Lâm Nghi đánh vào nhà Nguyễn Kiên trong lúc Nguyễn Kiên đang chuyển tải ý thức, khiến cho ý thức hay linh hồn của Nguyễn Kiên đã bị thay đổi vài phần cùng với phần hồn của Lâm Nghi ở trong một thân xác.

Bình thường hai linh hồn không thể ở chung một cơ thể nếu cơ thể đó không tu luyện một công pháp đặc biệt thích hợp, chuyện đáng lẽ phải xảy ra là hai linh hồn sẽ thôn phệ lẫn nhau cho đến khi chỉ còn một. Trong lĩnh vực này có nhiều trường hợp đặc biệt như đoạt xá, phệ hồn, dung hồn,...

Trường hợp của Nguyễn Kiên và Lâm Nghi lại khác biệt. Nguyên bản Nguyễn Kiên đã có một linh hồn mạnh mẽ, đó chính là sự lớn mạnh về ý chí, trí tuệ, kinh nghiệm... sau lại trong quá trình chuyển đổi ý thức nên đã liên kết với "linh hồn" của AI, linh hồn của hắn không chỉ không yếu đi mà còn lớn mạnh hơn. Còn về Lâm Nghi, hắn có một linh hồn mạnh mẽ vô cùng. Tuy nhiên lại bị tan vỡ chỉ còn 2 hồn 3 phách, đã vậy còn bị trọng thương, thể xác lại không có. Linh hồn của Nguyễn Kiên ở trong thân xác của hắn nên có một sự liên kết vững chắc, linh hồn Lâm Nghi chỉ là ăn nhờ ở đậu nên không thể bằng được. Chung quy hai linh hồn cân bằng nhau. Mấu chốt chính là Nghịch Thiên Chi Đạo và bảo vật của Lâm Nghi đã dựa vào sự cân bằng linh hồn đó mà đánh vỡ quy tắc và thường thức, tạo nên kỳ tích hai linh hồn khác biệt chung một thể xác.

Lâm Nghi tỉnh lại và kiểm soát thân thể, hắn có tri thức tu chân phong phú rất nhiều nên có thể lí giải được sự việc và không quá bất ngờ khi rơi vào hoàn cảnh này. Đồng thời, sở dĩ hắn có thể kiểm soát cơ thể là vì Nguyễn Kiên đang trong cơn mê và bị mất trí nhớ do một tổ hợp những sự tình cờ vô cùng quái dị.

Lâm Nghi kiểm tra thể xác mới này mà phải cảm thán sự tuyệt vời của nó:

- Đây quả là một cơ thể hoàn hảo. Tuy nhiên cơ thể này không thể tu luyện bình thường được. Mà thôi, chuyện đó để sau vậy, trước nhất phải khôi phục lại tốt nhất có thể đã.

Lắm bầm một hồi thì Lâm Nghi bắt đầu vào tư thế thiền định, ngồi thẳng lưng, hai chân xếp bằng, hai cổ chân bắt chéo nhau, bồng bàn chân hướng lên, hai tay thả lỏng, lòng bàn tay ngửa lên chồng vào nhau đặt giữa hai lòng bàn chân, đầu hơi cúi xuống, mắt nhắm hờ. Hắn bắt đầu vận chuyển chu thiên, thổ nạp tinh khí trong thiên địa, bắt đầu chữa trị.

Chưa được một khắc thì Lâm Nghi đã mở mắt chửi:

- Thật là xui xẻo như bị theo hai hồn mà. Không thể tin được lại có địa phương khô cần thiên địa tinh khí như này. Tinh khí không chỉ khô cần mà còn hỗn tạp nhiều tạp chất nữa chứ. Chữa thương thân thể thì còn tạm dùng được chứ dưỡng lại linh hồn cho tốt thì có mà chết già.

Địa cầu không phải là một đại lục tu chân, huống chi bây giờ công nghệ hiện đại phát triển, thiên nhiên bị hủy hoại, môi trường ô nhiễm nên tinh khí khô cần hỗn tạp là phải. Lâm Nghi bị tổn thương linh hồn nên không muốn hao phí tinh lực đi cảm nhận tinh khí xung quanh, theo thói quen hấp thu vào nên bây giờ mới tức giận chửi đồng.

- Thôi thì đành chữa thương thân thể trước đã. Chuyện dưỡng hồn tính sau vậy. - Lâm Nghi thất vọng đưa ra quyết định rồi nhanh chóng chìm vào công tác chữa thương.

...

Khi Ông Nam dẫn hai người con gái đến thì Nguyễn Kiên đã tỉnh lại và bình tĩnh hơn, bác sĩ và cô y tá cũng ở bên cạnh.

- Ô, cậu tỉnh rồi à... mà sao...

- À, chủ tịch. Trước khi ông đến thì bệnh nhân đã hồi tỉnh, thương thể cũng tốt hơn nên đã tự mình tắm rửa rồi. - Bác sĩ hiểu ý nên lên tiếng giải đáp nghi vấn của ông Nam. Thực ra ông ta chỉ mới đến, ông cũng bất ngờ và được Nguyễn Kiên giải thích qua. Cô y tá thì bị Lâm Nghi làm hôn mê sâu, mãi khi Nguyễn Kiên kêu dậy mới tỉnh lại nên cũng chẳng biết gì hơn.

Nguyễn Kiên thì trước đó hấn liên tục hôn mê, đồng thời mất trí nhớ nên không rõ lắm mọi chuyện. Hấn chỉ biết vài điều về bản thân mình và hấn đang ở trong phòng cấp cứu vip của bệnh viện thôi. Theo bản năng, hấn tự xử lý mọi thứ cần thiết và suy nghĩ về tình hình hiện tại của bản thân. Hấn cũng đã có nhận thức sơ bộ về tình hình. Cái cần là xác định chính xác hơn thôi.

- Chào bác, cháu là Nguyễn Kiên, sinh viên năm hai Trường Đại học Bách Khoa. Có vẻ như bác và gia đình đã cứu cháu sau một tai nạn, cháu xin chân thành cảm ơn, tuy nhiên cháu không biết chuyện gì đã xảy ra, hi vọng mọi người hãy giải thích cho cháu rõ. - Nguyễn Kiên mở lời trước, hướng ông Nam nói và chăm chú lắng nghe ông Nam cùng bác sĩ giải thích mọi chuyện cùng tình trạng bản thân mình.

...

- Vậy là cậu có thể nhớ được bao nhiêu? - Ông Nam đặc biệt hỏi thăm Nguyễn Kiên.

- Cháu có thể nhớ được khá rõ về lai lịch bản thân... có lẽ có một phần vốn kiến thức và kỹ năng cần thiết của mình... Cháu không thể nhớ rõ về những chuyện mình đã trải qua trong quá khứ nhưng có vẻ nó khá quen thuộc với cháu. Cháu có cảm giác tính cách và cách xử lý vấn đề của mình đã thành... kiểu như là bản năng vậy. - Nguyễn Kiên suy nghĩ cẩn thận rồi trả lời.

- Ừm, rất tốt! Cậu có thắc mắc gì thêm thì trao đổi với con gái tôi. Bác sĩ, đến đây! - Ông Nam nghe được câu trả lời thì rất vui, vội nói với hấn rồi gọi bác sĩ và y tá đi ra ngoài cùng mình.

Nguyễn Kiên ở lại trong phòng vừa nói chuyện với chị em Ngọc Kỳ - Ngọc Vân, vừa suy nghĩ kỹ lại mọi chuyện vừa tiếp thu. Hấn cảm giác ông Nam có vẻ rất quan tâm với hấn, đặc biệt là việc hấn mất trí nhớ. Mặc dù cảm thấy rất kỳ lạ nhưng hấn vẫn bình thần trò chuyện với hai nàng kia. Trong lòng âm thầm tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Suy nghĩ - Quyết định

Trước khi đến bệnh viện, ông Nam không có hi vọng gì nhiều về việc Nguyễn Kiên có thể giữ được trí nhớ mà ông cần, tuy nhiên khi nghe được lời khẳng định của hấn thì ông đã dâng lên niềm hi vọng. Đồng thời, ông cũng vô cùng hài lòng và ấn tượng đối với biểu hiện của Nguyễn Kiên. Theo kinh nghiệm lão luyện của mình, ông Nam có thể khẳng định Nguyễn Kiên chính là chiếc chìa khóa hi vọng để Trần thị gia tộc của ông có thể vượt qua cánh cửa chống gai thù thách.

Sau khi trao đổi với bác sĩ, ông Nam càng có lý do để tin tưởng rằng cảm giác của mình là đúng. Khi Nguyễn Kiên được đưa vào bệnh viện, hấn đang trong tình trạng nguy hiểm tính mạng: toàn thân bị bỏng điện, tê liệt toàn thân, xương sườn gãy 4 cái, xương tay chân cũng gãy và trật không ít; lục phủ ngũ tạng bị chấn thương, tuy nhẹ nhưng cũng gây nên nguy hiểm nhất định trong tình trạng của hấn. Nghiêm trọng nhất là tình trạng thần kinh. Não bộ của hấn bị tổn thương nặng, bị mất trí nhớ, thậm chí có nguy cơ trở thành người thực vật.

Tuy nhiên sức sống, khả năng hồi phục và cường độ thân thể của Nguyễn Kiên đã làm tất cả phải kinh ngạc. Ngoại thương không chỉ nhanh chóng phục hồi mà nội thương cũng ổn định lại tình trạng không đáng lo ngại.

Cuối cùng đến lúc này, nhìn thấy một Nguyễn Kiên khỏe mạnh, anh tuấn, mang khí chất vững vàng, chững chạc, nào đâu thấy một kẻ xui xẻo, thảm hại, toi tã, cháy đen cháy thui, thì ngay cả hai người con gái của ông cũng phải kinh ngạc. Sự thay đổi một trời một vực như vậy mà chỉ trong 3 ngày, quả thật là “sỹ biệt tam nhật, quát mục tương đãi”.

Trong phòng cấp cứu lúc này, Nguyễn Kiên đã biết được ân nhân của mình lại có lai lịch to lớn như thế nào. Càng như vậy, hắn càng cảm thấy khó hiểu. Hắn tự biết bản thân không có mấy thứ đáng giá để ông Nam có thể làm như vậy. Không chỉ cứu hắn lúc nguy cấp, để hắn được hưởng đãi ngộ VIP mà còn rất quan tâm đến tình trạng của hắn. Nếu nói chỉ là ông Nam có tấm lòng bồ tát hoặc ông ta dư thời giờ, dư tiền không biết làm gì bỗng nổi hứng làm việc tốt mà hắn lại may mắn được hưởng thì hắn tuyệt đối không tin. Mặc dù hắn đã thay đổi đồng thời còn bị mất trí nhớ nhưng hắn vẫn mang một bản năng, một trực giác, một cảm giác vô cùng nhạy bén. Đó là ông Nam cần một thứ gì đó ở hắn.

Nếu như không bị mất trí nhớ thì Nguyễn Kiên sẽ dễ dàng nhận ra điều mà ông Nam cần.

- Tôi vốn đã nghi ngờ rồi, giờ thì tôi chắc chắn anh là một siêu nhân. - Ngọc Vân phải thực sự cảm thán khi chứng kiến sự hồi phục thần kỳ của Nguyễn Kiên.

- Không có gì, chỉ là ông trời còn thương tiếc một kẻ đen đầu như tôi thôi.

- Anh Kiên, tôi muốn hỏi anh một điều. Anh có thể vui lòng giải đáp cho tôi được không? - Ngọc Kỳ vốn luôn trầm mặc bỗng nhiên đưa ra câu hỏi.

- Mọi người đã cứu mạng tôi, nếu tôi biết được thì tôi sẽ trả lời tường tận.

- Khi cứu anh, chúng tôi đã thấy đồng đồ nát trong căn nhà của anh. Mặc dù nó không còn được nguyên vẹn nhưng vẫn có thể nhận ra có khá nhiều những thiết bị khoa học công nghệ tân tiến ở trong nhà anh... - Ngọc Kỳ kể rõ lại từng chi tiết cô nhìn thấy trong đồng đồ nát đó - Liệu anh có thể giải thích cho tôi nguồn gốc của chúng không?

Đến lúc này thì Nguyễn Kiên đã thực sự kinh ngạc. Theo như lời nàng nói thì chắc chắn những thứ đó là của hắn. Nhưng vì sao hắn lại sở hữu những thứ như vậy trong khi hắn lại chỉ là một sinh viên bình thường nghèo khó sống trong một căn nhà nhỏ được chứ. Trừ khi... hắn không đơn giản là một sinh viên nghèo.

- Thật sự xin lỗi cô, tôi thật sự không nhớ gì về những thứ đó. Tôi cũng không thể lý giải được điều này với những gì tôi biết về bản thân hiện tại. Tuy nhiên tôi có thể hứa với cô, nếu tôi phục hồi trí nhớ và tìm hiểu được gì thì tôi sẽ trả lời cho cô.

- Vậy thì cảm ơn anh trước.

Trong lúc ba người trầm mặc trong suy nghĩ của bản thân thì ông Kiên quay lại phá vỡ sự im lặng:

- Cậu Kiên, hiện giờ cậu hẳn là khỏe mạnh rồi nhỉ? Cậu đã tính tới chuyện khác sau khi rời khỏi bệnh viện chưa?

- Cháu đã có dự tính sẵn rồi ạ. với khả năng của mình cháu có thể trở lại cuộc sống bình thường nhanh thôi ạ.

Vừa nói Nguyễn Kiên vừa xoay chuyển những suy nghĩ trong đầu. Hắn tự tin với năng lực của mình hắn có thể tìm một việc làm bao ăn ở. sau khi có đủ điều kiện hắn sẽ tìm kiếm một công việc tốt hơn và quay lại trường Đại học đúng lúc. Rất may cho hắn là vẫn đang trong giai đoạn nghỉ hè. Bây giờ ông Nam lại hỏi như thế thì rất có khả năng ông ta sẽ cho hắn một đề nghị mà hắn khó có thể từ chối. Quả nhiên:

- Nếu cậu không ngại thì hãy đến một công ty chi nhánh của tôi. Cứ xem như cậu làm để trả nợ cho tôi đi.

Nguyễn Kiên hẳn là một người sòng phẳng, có ân trả, có thù báo. Người giúp hắn một, hắn sẽ giúp người gấp mười, ngược lại nếu người hại hắn một thì hắn cũng không ngại việc mang tiếng ác để trả thù người gấp mười.

Hiện tại hắn chịu ân của Trần thị, hắn tất nhiên sẽ cố gắng đền đáp. Mặt khác, một công việc tốt đối với hắn bây giờ khá quan trọng. Hắn muốn nhanh chóng phục hồi trí nhớ cũng như tìm hiểu về bản thân hắn khi trước. Những lời của Trần Ngọc Kỳ đã mang đến cho hắn nhiều nghi vấn về thân phận và năng lực thực sự của bản thân. Xét cả về công và tư thì hắn không có lý do để mà từ chối đề nghị này.

Nếu như việc này có vấn đề thì chỉ có hai điều, thứ nhất hắn sẽ càng mắc nợ Trần thị nhiều hơn, tuy nhiên điều này cũng không quan trọng, khi hắn có đủ năng lực thì việc đền đáp là chuyện đơn giản, thứ hai là hắn vẫn chưa thể xác định mục đích thực sự của ông Nam khi giúp hắn là gì, vì điều này mà hắn sẽ phải đề phòng và cẩn thận khi tiếp xúc với người của Trần thị, đặc biệt là ông Nam.

Theo hắn, lòng hại người không thể có, lòng phòng người không thể không.

- Vậy thì tốt rồi. Cháu đồng ý. ngày mai khi cháu xuất viện cháu sẽ đến công ty để tìm hiểu và nhận việc.

Mặc dù đã hồi phục gần như hoàn toàn chỉ trừ phần mất trí nhớ nhưng Nguyễn Kiên vẫn phải ở lại bệnh viện thêm một ngày để kiểm tra cho đảm bảo. Ông Nam cũng dặn dò bác sĩ chăm sóc chu đáo cho hắn, ông cũng đưa cho hắn một cái điện thoại, trong điện thoại đã có sim lưu số của ông. Đồng thời ông cũng cấp cho hắn một cái ví có cái thẻ ngân hàng mười triệu đồng và mấy trăm ngàn tiền mặt xem như tiền ứng lương trước.

Tinh ý thì có thể nhận ra ông Nam đã có chuẩn bị sẵn trước khi đến bệnh viện. Nguyễn Kiên nhận ra điều này và hắn càng tự nhủ mình phải càng cẩn thận, cảnh giác hơn với ông Nam.

Sau khi bàn giao tất cả những thứ cần thiết thì Nguyễn Kiên tiễn ba cha con Trần thị ra về. Lại kiểm tra mọi thứ một lần nữa rồi quay về phòng vip của mình, nằm trên giường trầm tư suy nghĩ rồi dần thiếp đi.

Một khắc sau khi Nguyễn Kiên ngủ đi. Hắn lại mở mắt. Nhưng người tỉnh dậy là Lâm Nghị. Hắn tá túc trong thể xác Nguyễn Kiên nhưng chỉ có thể điều khiển thân xác khi linh hồn Nguyễn Kiên đi ngủ hoặc bất tỉnh.

Tuy hai linh hồn chung một thể xác nhưng chỉ có Lâm Nghị biết được vì hắn tồn tại trong dạng linh hồn, hắn có thể tiên nhập thể giới linh hồn hay linh giới. Còn Nguyễn Kiên, hắn không thể làm được. Tuy nhiên hắn vẫn có thể cảm nhận được linh hồn Lâm Nghị trong cơ thể mình, nhưng việc đó chỉ xảy ra khi linh hồn của hắn toàn vẹn. Chuyện bất thường là hiện giờ trong cơ thể Nguyễn Kiên có hai linh hồn nhưng lại có ba phần hồn tách biệt.

Đối với thể giới khoa học thông thường thì việc mất trí nhớ là do tổn thương thần kinh ở não bộ vì chấn thương, stress, ảnh hưởng tâm lý,... hoặc xảy ra vấn đề trong quá trình tiếp nhận thông tin, lưu trữ thông tin, tìm kiếm và tái hiện thông tin... điều đó là chính xác. Nhưng đối với những người có tri thức tu chân thì khác. Họ lý giải việc đó dựa trên linh hồn, nguyên thần,...

Linh hồn chia làm ba phần hồn và bảy phần phách. Phần hồn chính là cốt lõi của linh hồn, nó đại diện cho sinh mệnh của một sinh vật sống, nó là tinh túy được chắc lọc và kết tinh qua phần phách. Phách lại chính là kí ức, kinh nghiệm, kĩ năng,...

Lâm Nghị bị mất đi một hồn và bốn phách nên bị tổn thương một phần sinh mệnh, mất đi một phần trí tuệ, kinh nghiệm, và mất đi bốn phần kí ức.

Còn Nguyễn Kiên, hắn thông qua chuyển tải ý thức mà thay thế một phần kí ức, kinh nghiệm, trí tuệ. Bản chất của việc này theo tri thức tu chân chính là thay thế vài phần phách của bản thân bằng phần phách khác. Tựa như tẩy não nhưng nó ở một mức độ cao hơn, an toàn hơn, hiệu quả hơn.

Phần phách bị thay thế không bị đẩy đi vì không có thể xác và phần hồn phách vừa vận để chứa. Nó bị cất vào một góc trong linh giới của Nguyễn Kiên cùng với phần trí nhớ bị mất, hay phần phách bị tách rời tạo thành một. Và Lâm Nghị ở trong linh giới thấy và xem được phần phách đó, cùng với linh hồn của Nguyễn Kiên dù chỉ là một ít, vì hắn không thể đánh động linh hồn của Nguyễn Kiên. Chính xác hơn, hắn chưa thể phá vỡ thể cân bằng giữa hai linh hồn vào lúc này. Hắn cần chờ một thời điểm thích hợp để thực hiện và xuất hiện trước mặt Nguyễn Kiên.

Trong thời gian qua, hắn đã quan sát được Nguyễn Kiên là người như thế nào. Hắn cũng cảm giác được sự giống nhau giữa hai người. Nếu Lâm Nghị là con ghê của lão thiên thì Nguyễn Kiên là thằng osin trong nhà lão. Cả hai cũng đi tìm hạnh phúc cho mình, tìm câu trả lời cho cuộc đời mình. Lâm Nghị có cảm giác nếu như hắn bước theo Nghịch Thiên Chi Đạo thì Nguyễn Kiên sẽ bước đi trên một đại đạo khác không kém.

Trong vũ trụ, thiên địa sơ khai sinh ra tam thiên đại đạo. Nhưng đó chỉ là những đại đạo trong quy tắc thiên địa. Còn hắn từ khi bước vào tu luyện thì đã định sẵn Nghịch Thiên, đi ngược với những quy tắc đó. Nguyễn Kiên cũng tương tự hắn, mặc dù chưa bước vào con đường tu luyện nhưng Lâm Nghị cũng dự đoán được chủ nhà của hắn sẽ có thành tựu không kém hắn.

Lâm Nghị đã quyết định, khi đến thời điểm, hắn sẽ đưa Nguyễn Kiên đến với tu đạo.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cuộc sống mới ?

Nguyễn Kiên mở cánh cửa xe taxi bước ra, trước mắt hắn lúc này là một tòa nhà 50 tầng, cao tương như chọc thẳng vào tầng trời. Khi hắn đứng trước tòa nhà này, ngược nhìn bầu trời trên cao, hắn có một so sánh trực diện, một sự cảm thán dâng lên trong đầu hắn:

- Chúng ta thật nhỏ bé, so với đại dương ta chỉ là giọt nước, với sa mạc ta chỉ là hạt cát, đối với thiên địa ta chỉ là cỏ rác. Nhưng chúng ta lại có thể lớn mạnh từng ngày, đại dương cũng chỉ là nhiều giọt nước hợp lại, sa mạc cũng chỉ là tổ hợp vô vàn hạt cát, thiên địa mênh mông cuối cùng con người cũng có thể chạm tới.

- Hay, rất hay. Thiên nhiên to lớn thì sao, con người nhỏ bé thì sao, cuối cùng không phải chúng ta đang từng bước chạm đến thiên nhiên hay sao.

Trong lúc Nguyễn Kiên đang cảm thán thì một giọng nói sang sảng vang lên bên cạnh hắn. Nguyễn Kiên quay đầu thì nhìn thấy một thanh niên cao lớn, gương mặt hiện rõ hai chữ hào sảng đang vỗ tay, liên tục khen hắn nói rất hay. Đồng thời hắn cũng thấy xung quanh hai người đang có rất nhiều ánh mắt chú mục. Hắn có thể đoán được họ đang nghĩ gì, và hắn cũng không quan tâm lắm người ta nghĩ gì về hắn, chỉ cần đừng làm hại đến cuộc sống của hắn là được. Tuy nhiên không phải ai cũng như hắn, điển hình là anh chàng bên cạnh.

- Xin chào, mọi người có thấy hai chúng tôi nói hay không?

- Hừ, điên điên khùng khùng chứ hay ho gì mà tự hào. Không biết nhà quê lên tỉnh hay tâm thần trốn trại mà lại đứng trước công ty người ta nói xằng nói bậy, ra vẻ cao nhân đắc đạo. Mau biến về rừng rú của mình đi.

Võ Hùng tự cảm thấy Nguyễn Kiên và hắn nói rất hay, cứ tưởng người xung quanh cũng như vậy, không ngờ lại bị sỉ nhục một phen nên vừa thẹn vừa giận, đang chuẩn bị phát tác thì may mắn Nguyễn Kiên đã ngăn lại.

- Thôi được rồi, bỏ đi. Người xung quanh nói gì nghĩ gì mặc họ, chỉ cần ta biết mình đúng và không trái lương tâm là được rồi. Tôi là Nguyễn Kiên, đang chuẩn bị nhận việc ở đây. Còn anh thì sao?

- Hừ, bọn ngốc... - Tuy đã được Nguyễn Kiên kiểm chế lại nhưng thanh niên vẫn còn chút tính khí. - Tôi là Võ Hùng, hân hạnh được làm quen. Tôi cũng giống cậu đây, đến đây nhận việc. Thật là trùng hợp!

Nguyễn Kiên vốn không phải là người dễ dàng chủ động làm thân với người khác, dù đã thay đổi nhưng tính cách đó vẫn còn. Khi gặp Võ Hùng, dù chỉ mới có tiếp xúc sơ nhưng Nguyễn Kiên có thể cảm nhận được con người Võ Hùng là thế nào, và sự chân thành, hào khí, rộng lượng đó gây một ấn tượng không nhỏ với hắn. Nên biết trong xã hội bây giờ, kiểu người như Võ Hùng gần như đã tuyệt chủng.

Dù Nguyễn Kiên được Trần thị cứu, nhưng hắn vẫn giữ khoảng cách nhất định với họ, đặc biệt là ông Nam. Đối với Võ Hùng lại khác, người như Võ Hùng chính là kiểu người nên làm bạn nhất. Đối với mỗi người, nếu có một người bạn như vậy thì không uổng khi sống trên đời này chút nào. Đối với Nguyễn Kiên thì chính là như thế.

Hai người mới chỉ tiếp xúc nhưng lại như đã quen thân từ lâu, nói chuyện rất hợp và cũng chia sẻ cho nhau hoàn cảnh của mình. Nguyễn Kiên giờ mới biết được Võ Hùng hóa ra cũng bằng tuổi mình, đồng thời còn là người thừa kế của một võ đường có lịch sử lâu đời nhưng đang sa sút. Hiện tại Võ Hùng đi đến thành phố để tìm kiếm việc làm, kiếm tiền để chấn hưng lại võ đường.

Hắn cũng nhận được một tin vui. Khi hắn kể cho Võ Hùng chuyện của mình thì được Võ Hùng tiết lộ cho một chuyện. Trong võ học gia truyền của Võ gia có một môn chuyên tác động đến hệ thần kinh và đã từng có trường hợp đánh cho người ta mất trí nhớ, đồng thời cũng đánh cho người đó khôi phục lại. Điều này đã cho Nguyễn Kiên một cơ hội để nhanh chóng khôi phục, nhưng hiện tại Võ Hùng chưa học đến môn võ đó, được biết hiện tại chỉ có ông nội của Võ Hùng học được bốn phần trong tuyệt kỹ võ học ấy.

Hai người đã dự định sau khi mọi chuyện ở thành phố ổn định sẽ cùng nhau trở về quê nhà của Võ Hùng để giúp Nguyễn Kiên khôi phục trí nhớ.

- Được rồi, anh Hùng, chúng ta xử lý tốt mọi thứ ở thành phố trước rồi cùng đi. Đây là số điện thoại của tôi. Khi cần anh cứ gọi cứ theo đó mà liên lạc với tôi.

- Tốt, đây là cách liên lạc với tôi, cậu cũng đừng ngại, cần thì cứ gọi. Cậu là người bạn tốt đầu tiên của tôi ở thành phố đấy. Tôi đi đây, chúc cậu may mắn.

- Chúc may mắn, tạm biệt.

- Xin chào. - Nguyễn Kiên mở cửa phòng tuyển dụng bước vào. - Tôi là Nguyễn Kiên, tôi đến để phỏng vấn và nhận việc.

- Ô, cậu ngồi đi. Tôi là Vương Thế Hải, trưởng phòng tuyển dụng nhân sự, tôi đã nhận thông báo từ phía trên rồi. Hiện tại có khá nhiều vị trí còn trống, đây là danh sách, cậu hãy chọn vị trí mà cậu cho rằng thích hợp với bản thân.

Khi Nguyễn Kiên bước vào trong và lên tiếng thì một người đàn ông trung niên vội vàng bước tới, nhiệt tình mời ngồi và giới thiệu cho hắn. Hắn đã đoán trước thế nào ông Nam cũng sẽ cho hắn một công việc tốt nhưng lúc hắn nhìn vào danh sách hắn thậm chí có chút bất ngờ. Trong danh sách, công việc kém nhất cũng là trưởng phòng, cao nhất thậm chí lên tới phó giám đốc của chi nhánh.

- Như thế này thì hơi quá rồi, những vị trí này mà dành cho người mới đến và trẻ như tôi có hơi vội vàng và khó tin không. Liệu có phải danh sách bị nhầm? - Hắn thật sự phải nghi vấn về độ chính xác của danh sách.

- Không có, tuyệt đối không có. Đó là vì cậu không biết đấy thôi. Những người trẻ tuổi đang làm việc ở những vị trí lớn và quan trọng trong công ty này tuyệt không ít hơn phân nửa nhân viên đâu. Thậm chí giám đốc của chi nhánh còn trẻ hơn cậu nữa kia. Bây giờ là thời đại của người trẻ các cậu, tuổi trẻ tài cao mà.

- Dù là vậy thì cũng phải để tôi có thời gian làm quen với công việc chứ. Nếu vừa vào đã ngồi trên đầu người khác như vậy thì sẽ có ảnh hưởng xấu đến công ty đấy.

Sự thật thì đối với Nguyễn Kiên thì vừa vào làm giám đốc luôn cũng chẳng sao, nhưng hiện tại hắn không rõ ràng mục đích của Trần thị và ông Nam là gì nên không muốn gây chú ý quá lớn.

- Danh sách đó là tôi đưa ra đấy, tôi muốn thử xem anh sẽ chọn như thế nào và anh đã không làm tôi thất vọng, và tôi càng muốn anh làm ở vị trí cao trên danh sách đó.

Nguyễn Kiên quay đầu ra phía cửa thì nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp, cao quý đang nhìn chăm chú vào hắn. Còn ai khác ngoài Trần Ngọc Kỳ.

- Chào giám đốc. - Ông Hải vừa thấy Ngọc Kỳ thì vội vàng đứng dậy chào.

- Chú cứ tiếp tục làm việc đi, chuyện của anh Kiên tôi sẽ xử lý. - Ngọc Kỳ nhẹ nhàng nói.

Ngọc Kỳ thế chỗ Vương Hải để nói chuyện với Nguyễn Kiên. Cô liên tục đưa ra các lý do cũng như ý kiến của mình để mời Nguyễn Kiên ngồi vào vị trí cao trong danh sách. Qua một hồi kì kèo đối đáp, chối đưa chối đẩy, Nguyễn Kiên phải chịu thua năng, tiếp nhận vị trí trưởng phòng kế hoạch.

Với vị trí này, Nguyễn Kiên sẽ phải chỉ huy bộ phận cấp dưới của mình. Nghiên cứu và đưa ra các kế hoạch kinh doanh tốt cho công ty. Đây là công ty chi nhánh cô phần Trần thị số ba hay chi nhánh số ba. Vị trí của Nguyễn Kiên xếp thứ 5 chỉ sau trưởng chi nhánh, giám đốc, phó tổng giám đốc, phó giám đốc; xếp hàng đầu trong số các trưởng phòng.

Đối với vị trí này Nguyễn Kiên đã phải suy nghĩ rất kỹ. Với vị trí này hẳn có thể tự do rất nhiều, với năng lực và trí tuệ của hẳn thì đưa ra kế hoạch sơ bộ để phát triển công ty không phải chuyện khó khăn gì. Đồng thời, phòng kế hoạch có rất ít nhân sự, tính cả hẳn cũng chỉ có năm người, trong đó có cả Võ Hùng. Khi thấy Võ Hùng thuộc phòng kế hoạch thì hẳn cũng rất bất ngờ, một anh chàng hào sảng, nhìn qua không phải kiểu người thông minh lại có thể chiếm một vị trí trong phòng kế hoạch, nơi chỉ người thật sự xuất sắc mới có thể làm được. Thật sự là không nên “trông mặt mà bắt hình dong.”

Sau khi nhận công việc, Nguyễn Kiên đến ngay phòng kế hoạch. Phòng kế hoạch nằm từ tầng 40 đến tầng 42. Phòng làm việc chính của nhân viên nằm ở tầng 40, lên một tầng là nơi họp và kho chứa tài liệu. Phòng trên cùng lại như một khách sạn 8 sao nhưng chỉ có 16 phòng, đó cũng là nơi ở của Nguyễn Kiên. Hẳn là trưởng phòng nên được sắp xếp ở phòng số 1. Bốn nhân viên còn lại ở các phòng sau. Hiện tại phòng kế hoạch chỉ có 5 người, bốn người khác ở các phòng 3, 5, 9 và Võ Hùng mới vào ở phòng 10.

Với thiết kế của tòa nhà thì đa số nhân viên làm ở các phòng công vụ chính đều có thể ở trong khách sạn ngay trên tầng làm việc của mình. Việc này có hiệu quả nhất định trong công tác quản lý của công ty. Và Một điều khác trong tòa nhà này, có 10 thang máy phân bố đồng đều, 5 cái dùng cho công sự, 5 cái khác cho dân sự.

Chẳng hạn nếu như buổi sáng Nguyễn Kiên hẳn thức dậy, chưa vệ sinh gì cả mà đi ra ngoài qua thang máy, nếu hẳn đi bên thang máy dân sự thì sẽ chẳng sao vì có rất nhiều người khác giống hẳn, nhưng nếu hẳn bước vào thang máy công sự thì sẽ có một tràng cười như xối xả vào mặt hẳn.

Sau khi hẳn đến nơi làm việc thì chỉ thấy mỗi Võ Hùng, hai người lại một hồi trò chuyện rồi cùng nhau đi sắp xếp lại phòng mình. Ba nhân viên khác được biết là đã đi công tác ở các nơi khác và sẽ lần lượt về vào tuần sau. Trong tuần này, họ có thời gian để làm quen với công việc và sắp xếp ổn định mọi thứ.

Kể từ tuần sau tức tháng 9 năm 2030, cuộc sống mới của Nguyễn Kiên sẽ bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đêm không yên tĩnh

Nguyễn Kiên sắp xếp ổn định mọi thứ xong thì trời cũng tối, hẳn mệt mỏi ngã lưng trên giường rồi ngủ đi.

Lâm Nghi tỉnh lại, vươn mình vài cái rồi ngồi thiền định trên giường. Hẳn nhắm mắt tập trung kích phát niệm lực.

Sinh vật sống đều có thể xác, có linh hồn. Năng lượng của thể xác là thể lực, năng lượng của linh hồn là hồn lực. Người tu chân thì hấp thu tinh khí thiên địa tạo thành tinh lực.

Lại nói về thể lực, cơ thể sinh vật tự có thể lực tương ứng, khi trải qua rèn luyện cơ thể thì thể lực cũng tăng lên. Thể lực là năng lực hầu hết mọi sinh vật đều có thể vận dụng và rèn luyện.

Đối với hồn lực thì khác, hồn lực mạnh yếu tùy vào linh hồn và rất khó rèn luyện và sử dụng. Người bình thường gần như không biết đến hồn lực, ngay cả một phần tu chân giả cấp thấp cũng vậy. Mà nếu biết thì cũng không hẳn có thể rèn luyện và sử dụng.

Khi đến cấp bậc nhất định, tu sĩ mới có khả năng vận dụng hồn lực. Một cách để sử dụng hồn lực chính là chuyển hóa thành niệm lực. Niệm lực là hồn lực chiết tách ra, nhưng niệm lực không mạnh hơn hồn lực, ngược lại còn yếu hơn. Tu sĩ khi dùng tinh lực đột phá tu vi thì sẽ cường đại hơn về thể lực và niệm lực. Hồn lực là một phạm trù khác biệt. Nếu niệm lực như một quyển sách thì hồn lực như cả một thư viện.

Tuy vậy niệm lực cũng có tác dụng không nhỏ. Niệm lực thậm chí có sức mạnh lớn hơn tinh lực nếu biết cách vận dụng. Hầu hết tu sĩ dùng niệm lực như giác quan toàn diện, tỏa ra phạm vi rộng lớn xung quanh để cảm nhận mọi thứ trong đó như thể nhìn, nghe, nếm, ngửi, sờ trực tiếp. Niệm lực còn là thứ không chế các pháp khí, bảo vật của tu sĩ...

Lâm Nghi sử dụng niệm lực để tìm kiếm những phần thất lạc của hẳn. Lúc sáng khi Nguyễn Kiên di chuyển thì Lâm Nghi đã cảm nhận được một phần của hẳn nhưng không thể làm gì khác ngoài ghi nhớ khí tức. Hiện tại hẳn tập trung niệm lực là để cảm nhận phần kia. Sở dĩ hẳn có thể dùng niệm lực như vậy là vì hẳn biết vận dụng hồn lực, nếu như linh hồn hẳn tốt hơn thì hẳn có thể sử dụng hồn lực và nhanh chóng xác định được rồi. Đồng thời tất cả đều là linh hồn của hẳn nên giữa chúng có một sự liên kết đặc biệt. Do bị thương nên hẳn chỉ có thể dùng niệm lực làm trung gian để tìm kiếm.

Hiện tại Lâm Nghi đang cảm nhận những phần thất lạc.

Ở rất xa về phía bắc, từ một địa phương hẻo lánh, một rung động, lớn dần, từ một ngọn sóng, mạnh dần thành những điệp lãng, liên hồi truyền về.

Ở ngoài biển Đông xa xôi, sâu dưới đáy đại dương, mặt đất hơi lay động rồi nhanh chóng bình tĩnh lại vì sự trấn áp dưới nước nhưng cũng đủ truyền về

cho Lâm Nghi một tín hiệu.

Ở đâu đấy ngay tại đất Sài Gòn, một tín hiệu mạnh mẽ truyền đến.

Lâm Nghi bừng tỉnh. Hắn biết hiện tại bản thân vẫn chưa hồi phục dù chỉ là một phần tí thực lực nhưng không ngờ lại may mắn cảm nhận được tới ba phần cơ thể và linh hồn.

- Gần đây có một phần. Trước hết thu lại phần này đã. Anh bạn, xin lỗi nhưng tôi đang rất cần mượn thân xác của anh, tôi xài tạm trước, sau này có cơ hội tôi sẽ đền đáp. Yên tâm, tôi sẽ dùng cẩn thận.

Lâm Nghi cảm lấy cái gương, nhìn mặt Nguyễn Kiên trong gương mà nói. Nếu có ai thấy được cảnh này, chắc chắn sẽ thốt ra một câu: “Có thằng điên!”

Lâm Nghi leo xuống giường thay ra một bộ đồ tập thể thao màu tối (áo quần bó sát, co dãn, găng tay da, vớ đen và giày bata), lại lấy thêm một cái mũ kết đen đội lên, một cái khăn đen quấn từ cổ lên mặt, chỉ chừa lại hai mắt. Trang bị đầy đủ xong Lâm Nghi bước đến cánh cửa kính. Hắn dự định sẽ từ trên này nhảy xuống thay vì đi thang máy vì tránh camera.

“Anh bạn, tôi đảm bảo từ trên này nhảy xuống sẽ không chết,... chán thương thì thôi... bỏ đi.” Lâm Nghi thầm nói với Nguyễn Kiên, nếu hắn mà nghe được lời này thì tuyệt đối sẽ không dễ tha cho Lâm Nghi. Đây là tầng 42, người bình thường nếu nhảy từ đây xuống đất khoảng 150m, không bảo hộ, không dù thì chết chắc.

Nhưng đây là Lâm Nghi, đang trong thân xác Nguyễn Kiên, hắn mở cửa bước ra ban công nhìn xuống, quan sát địa hình bên dưới, dùng vài giây tính toán rồi lui lại vài bước. “Đi thôi!” Lâm Nghi chạy đà, bật lên, dậm đà vào lan can một cái nữa để nhảy cao lên, lộn nửa vòng về sau rồi trong tư thế thẳng người chúi đầu xuống, rơi theo một đường thẳng song song mặt kính, chỉ cách mặt kính tòa nhà hơn 20cm. Tiếng gió thổi vù vù bên tai Lâm Nghi khiến hắn hồi tưởng lại thời điểm hắn ngự trên bảo khí của mình phi hành khắp nơi tiêu dao tự tại. Đó là một kỷ ức đáng nhớ. Khi cách mặt đất chỉ còn khoảng 40m thì hắn co người lộn liên mấy vòng theo chiều kim đồng hồ, rồi cong người đập mạnh vào mặt kính, tạo đà tung người bay theo một đường cong tuyệt đẹp. Vừa bay vừa lộn người ngược chiều để giảm tốc, hắn bay vừa chuẩn xác vào chỗ hàng cây dương cách tòa nhà 20m. Hai tay hắn bắt lấy một cành cây dương xem là một cái xà, tung người đánh đu như tập thể hình vài cái rồi bay người, lộn thêm vài vòng mà tiếp đất.

- Tiếp đất an toàn. - Lâm Nghi vừa tiếp đất thì nở một nụ cười hăm tãi - Haha, sau này nhất định phải chơi thêm vài lần nữa mới được. Giờ phải đi thu hồi phần kia đã. Xem nào - Hắn nhắm mắt cảm nhận một lúc rồi nhắm tính - Phía tây, khoảng 10km. Di chuyển hai vòng, leo lên lại, trừ đi thì còn khoảng ba giờ đồng hồ trước khi trời sáng. Hoàn hảo.

Lâm Nghi hướng về phía tây mà chạy, nếu có ai thấy tốc độ của hắn lúc này thì phải kinh ngạc, nếu Usain Bolt được biết là người chạy nhanh nhất thế giới hiện tại thì Lâm Nghi đang đang chạy nhanh hơn không chỉ gấp mười lần.

Chưa tới 10 phút hắn đã đến nơi. Trước mắt hắn lúc này là một khu cơ sở vận tải rộng lớn với phạm vi hơn 5km vuông. Hắn cẩn thận né tránh camera, lặng lẽ leo qua hai lớp tường rào. Từ phía trước truyền đến tiếng nói chuyện, Lâm Nghi vội núp vào góc khuất. Tuy có thể dễ dàng không chế mấy tên lính gác, bảo vệ, nhưng hắn không muốn gây chuyện phiền phức thừa thãi, tránh được thì cứ tránh, miễn không ảnh hưởng đến đại sự của hắn thì không nhất thiết phải ra tay. Cứ như vậy, Lâm Nghi lặng lẽ không dấu vết tiến vào trung tâm của khu cơ sở.

- Thật là chết tiệt mà, lão già khôn khiếp. Khi hắn cần ta thì ta sẵn sàng đưa tay ra giúp đỡ lão, còn nhớ năm xưa khi hắn bước đầu làm ăn, mỗi lần thất bại cứ xưng huynh gọi đệ cầu cạnh ta tương trợ. Nay phát lên rồi thì quên đi tình xưa nghĩa cũ, không chỉ không giúp mà còn bỏ đá xuống giếng nữa chứ.

Từ trong phòng truyền đến tiếng chửi bới tràn đầy tức giận. Lâm Nghi nghe thấy mà bất ngờ “Sao lại quen vậy ta, nghe thấy lúc nào rồi nhỉ? Thôi kệ, lo việc chính đã”. Theo cảm giác của hắn thì phần thất lạc đang ở bên trong căn phòng. Hắn nghĩ có lẽ đó là một phần hồn phách của hắn, cũng bị đưa vào trong thân thể người khác. Tình trạng song hồn nhất thể hiện tại của hắn và Nguyễn Kiên là độc nhất vô nhị. Nếu như có phần linh hồn khác cũng ở trong cơ thể người nào đó thì chỉ có thể là một hồn hoặc một phách riêng lẻ, mới không gây ra mất cân bằng. Trường hợp này nếu đủ lâu sẽ khiến người kia nhận được ký ức, trí tuệ, kinh nghiệm của hắn. “Không được, phải nhanh chóng thu hồi lại phần kia”.

- Cậu Tuấn, cậu hãy dẫn một đội đi, cho lão già ấy biết sai lầm ngu xuẩn của mình. Nhanh, gọn, sạch sẽ, không dấu vết. Rõ chưa!

- Vâng, bây giờ cháu sẽ đi ngay.

Đúng lúc này, từ trong phòng truyền ra những lời nói khiến Lâm Nghi thật sự vui mừng. Hắn vốn đang phân vân có nên xông thẳng vào trong không, bây giờ phần kia lại đang di chuyển thì Lâm Nghi cũng đã xác định được kẻ đang nắm giữ phần thất lạc của hắn chính là “cậu Tuấn” trong lời của lão già kia. “Được rồi, đợi hắn rời khỏi đây mình sẽ hành động”. Xứ lí ở bên ngoài vẫn là tốt hơn trong khu cơ sở này. An ninh ở đây khá tốt, số lính gác, bảo vệ lên tới hàng trăm. Lâm Nghi không muốn phí sức đánh nhau với tất cả. Huống chi bọn họ có cả hàng nóng mà hắn chỉ có tám thân bèo bọt.

Lâm Nghi âm thầm theo dõi tên Tuấn kia, hắn nghe được vài chuyện hay ho nhưng không hứng thú lắm, hiện tại hắn đang tập trung vào chuyện thu hồi phần thất lạc. Chờ mãi mới đến lúc tên Tuấn dẫn theo 11 người khác chia làm hai xe rời khỏi khu cơ sở. Lâm Nghi thấy bọn này trang bị mà thầm khen mình thông minh. 12 người này tính cả tên Tuấn đều trang bị súng máy có nòng ngắm laze, có hiệu ứng quét nhiệt và nhiều cái hiện đại vô cùng, trang bị bảo hộ như là đặc nhiệm cùng các dụng cụ, thiết bị khác. Nếu lúc đầu hắn chơi ngông xông vào luôn thì có lẽ đã bị một bầy toán thủ dữ này bao vây cắn xé, dù hắn không chết được thì cũng không dám mượn thân thể này đi chơi nữa.

Lâm Nghi lặng lẽ tới gần, đánh gục một tên có thân hình giống mình rồi nhanh chóng lột đồ tên may mắn đó mặc lên người.

- Điểm danh, 1, 2, 3,..., 10, 11... sao lại 11?

- 12. - Lâm Nghi vừa mặc đồ lên xong vội nhào vào điểm danh,

- Sao chậm vậy, đúng thật là thiếu kỷ luật- Tên Tuấn khó chịu lên tiếng, suốt thời gian hấn làm chỉ huy chưa bao giờ gặp phải tên nào như thế nên có cảm giác con sâu làm rầu nồi canh.

- Thiếu kỷ luật cái tuyệt hậu nhà ngươi... - Lâm Nghi thật sự rất muốn bật lại vài câu nhưng hấn phải kiềm chế vì chính sự - Vâng, do mắc quá nên tôi phải đi xả lũ.

- Được rồi, nhanh lên xe. Chúng ta đi làm nhiệm vụ.

Nhờ trang phục che kín toàn thân mà hấn không hề bị nghi ngờ trà trộn vào hàng ngũ. Tên Tuấn chỉ huy mọi người chia làm hai nhóm lên hai chiếc xe đã chiến rồi khỏi khu cơ sở.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lương Nhật Huyền

Một nơi khác xa xôi hẻo lánh, ngoại ô phía cực tây của Sài Gòn, một biệt thự xa hoa. Lương Đông Phúc thức dậy từ trên giường ngủ, vớ tay lấy cái điện thoại đọc tin nhắn. Thông báo trong tin nhắn làm cho lão phải hoảng hồn tỉnh ngủ ngay lập tức. Lão vội vàng kêu bà vợ trẻ đang ngủ bên cạnh:

- Dậy, dậy mau bà ơi, mau mau dọn dẹp mang theo tiền bạc, những thứ cần thiết rồi ra xe nhanh. Nhanh gọi các con nữa. Nhanh lên!

- Chuyện gì thế, ông khủng à, đêm hôm khuya khoắt mà dọn dẹp cái gì? - Bà vợ lão đang ngủ bị kêu dậy thì khó chịu cảm râm.

- Nhanh lên, có kẻ đang trên đường tới ám sát nhà mình đó. Mau chạy thôi.

Vừa nghe tới đó, bà vợ hoảng hồn kêu mấy đứa con của mình dậy thu xếp chạy trốn. Cả nhà lão Lương vừa vội vàng gom lấy mấy thứ cần thiết rồi ra lấy xe chạy trốn.

- Kia Nhật Huyền, sao con chỉ mang theo quyển sách? Chúng ta phải mang theo càng nhiều tiền càng tốt chứ. - Vợ lão Lương vội vàng kêu cô con gái.

- Tôi mang theo thứ tôi cần, bà không cần phải quan tâm. Sắp chết rồi mà cầm theo tiền làm chi, nếu tiền có thể theo ta xuống dưới thì hãy mang. - Cô gái gọi Nhật Huyền lãnh đạm trả lời.

- Nhanh nhanh lên xe đi mẹ, em cũng nhanh lên đi Huyền.

Chiếc xe lao khỏi garage chở theo bốn người nhà lão Lương và vài cái vali tiền. Chiếc xe bảy chỗ chỉ chở bốn người nhưng lại chật ních vì một đồng tiền giấy.

- Àmmmm, àmmmm

Chiếc xe mới chỉ chạy ra cổng thì đã bị một chiếc xe đã chiến tông mạnh vào từ bên hông. Chưa kịp ổn định thì tiếp tục nhận một phát nữa từ chính diện bởi một chiếc khác, xe mất lái, tông vào vườn cây và kẹt cứng trong đó luôn. Rất may chiếc xe được làm bởi các loại hợp kim bền và kính chống đạn nên gia đình lão Lương ở trong xe chỉ chịu xây xát nhẹ.

Từ trong hai chiếc đã chiến bước ra 12 người, tất cả đều che kín mặt chỉ trừ kẻ đi đầu. Bọn chúng lấy từ trong xe ra những cái máy khoan laze, chiếc xe của lão Lương làm bằng hợp kim bền cũng không chịu nổi bao lâu thì đã tan rã. Bốn người nhà lão Lương bị lôi ra ngoài, tụi ta ngồi dưới mấy gốc cây trong vườn. Tên cầm đầu mở miệng nói:

- Không ngờ ngươi lại ngu ngốc vậy, ngươi cho rằng trốn ở đây thì bọn ta không biết sao, lại còn cố gắng chạy trốn nữa chứ.

- Ngươi hấn là Huyết Lang Trương Anh Tuấn, đừng nghĩ mình thông minh, ngươi cũng chỉ là con chó của lão già điên kia thôi. Nhưng ngươi cũng khá giống hấn đấy, đều là nguy quân tử, đều là máu chó. - Lão Lương uất hận chửi mắng, không chỉ chửi hai kẻ nắm trùm mà còn chửi luôn những người trong đội ám sát. - Các ngươi cũng chỉ là thứ súc vật, thứ đ... hự... phứtttt.

Tên Tuấn nghe lão Lương chửi càng ngày càng sung, hấn càng nóng mặt, không kiềm được cho lão Lương một cước như trời giáng ngay giữa bụng.

- Ôi ba (chồng) ơi! - Ba người nhà của lão nhìn thấy lão phứt máu nằm la liệt thờ hồn hén thì hốt hoảng kêu lên.

- Tên khốn, sao ngươi lại đánh ba ta thế chứ. Ông có làm gì sai chứ. Tên hén hạ, có giỏi thì đánh ta này. - Nhật Huyền thấy cha mình bị đánh thì xót xa, kêu gào chửi tên Tuấn.

Nàng tức giận nhào tới tên Tuấn làm một hành động mà Lâm Nghi ở phía sau phải thán phục, những người ở hiện trường phải sửng sốt. Nàng nhào lên bắt lấy tay tên Tuấn, há mồm cắn mạnh và nghiến. Tên Tuấn đang bất ngờ, sửng sốt trước nàng nên không có phản ứng kịp, kết quả bị nàng cắn cho chảy máu phải kêu đau.

- Con khốn này, thả ra. CHÁTTTT - Thấy tên Tuấn đau đón nàng càng cắn nghiến mạnh hơn, kết quả hẳn phải tát cho nàng một phát mạnh nàng mới nhả tay ra. Nhận một cái tát mạnh làm khoe miệng rướm máu (có cả máu của tên Tuấn và nàng) nhưng nàng vẫn mang một ánh mắt quật cường nhìn như muốn ăn sống tên Tuấn.

Sự mạnh mẽ, quật cường của nàng đã khiến Lâm Nghi phải nhìn nàng với một ánh mắt khác. Bây giờ không để ý, lại vì trời tối nên không thấy rõ, bây giờ hẳn mới thấy được hóa ra Nhật Huyền lại xinh đẹp vô cùng. Nàng có một vẻ đẹp tươi trẻ, rạng rỡ như mặt trời tỏa nắng, dịu dàng mà lại mạnh mẽ, thánh thiện mà không thể chạm. Nàng như là một thái cực khác so với Trần Ngọc Kỳ. Dù đang trong tình huống nguy hiểm nhưng vẻ đẹp của nàng không thuyên giảm, ngược lại còn tăng thêm sự kiên cường hiếm thấy ở thiếu nữ. Hẳn vốn không để ý đến phụ nữ nhiều từ sau khi mất đi người yêu, nhưng hôm nay chứng kiến Lương Nhật Huyền yêu thương cha, mạnh mẽ chống đối kẻ ác và còn khiến cho tên Tuấn mang danh Huyết Lang phải đổ máu kêu đau, hẳn đã quyết định sẽ bảo vệ nàng nếu như hẳn biết được nàng gặp nguy hiểm.

- Hừ, con chó cái, xem ngươi có chút nhan sắc nên tạm tha ngươi, sau khi cho ngươi sung sướng rồi giết ngươi cũng không muộn. Xem như trừng phạt gia đình ngươi và giúp anh em chúng ta đi. - Tên Tuấn vốn đã để ý đến vẻ đẹp của nàng, bây giờ có cơ hội hẳn phải chiếm đoạt chứ - Mang bọn chúng vào nhà, trói lại, riêng nàng thì mang đi phòng lớn, chờ ta làm xong sẽ cho các ngươi hưởng sai.

Ngặt Huyền nghe được mà đáy lòng xót xa, nàng không sợ chết nhưng nàng không muốn rơi vào tay kẻ như Tuấn. Nhưng sức nàng bây giờ có thể làm gì khác ngoài chịu trận? Nghĩ đến mình sẽ bị chà đạp bởi những kẻ ác ôn này mà nàng khóc không ra nước mắt.

- Ài, thuở đời này luôn có những kẻ như vậy, đã vậy còn không ít. Tim khắp thế gian không mấy ai hợp nhãn, bao năm qua đi ta chỉ nản cõi lòng, nay may mắn tìm được cô nàng tốt, kẻ tục này sao có thể nhắm mắt cho qua?

Một giọng nói ngân nga dưới bầu trời đêm tràn đầy màu sắc đen tối, đen tối từ trong ra ngoài. Thấp lên ánh sáng cho những cõi lòng tan nát tuyệt vọng.

- Ngươi điên à. Nói xàm cái gì vậy. Muốn no đòn à? - Một tên lính ở gần vừa nghe Lâm Nghi nói thì tiến tới chỗ hẳn định giáo huấn cho một trận.

- Ta nói muốn trừng trị lũ ngu xuẩn máu chó tụi bây.

Lâm Nghi vừa nói xong thì nhún người nhảy lộn một vòng tung một cước chệch tre ngay đỉnh đầu tên lính. Tên lính chưa kịp phản ứng gì thì gục xuống, hai mắt như lòi ra, sung huyết, máu chảy ra rùng rùng từ khóe mắt. Chết không kịp ngáp.

Không đợi những kẻ khác kịp phản ứng, Lâm Nghi nhanh chóng tiếp cận nhóm ba tên gần nhất. Tay trái một nắm đấm ngay tại yết hầu, hạ tên thứ nhất trong tích tắc; lại hạ thấp trọng tâm, tay phải một đấm vỗ hàm tên thứ hai; xoay người đá vòng gậy cổ tên thứ ba; lại xoay một cú đá vòng khác ngay tại gáy tên thứ hai. Ba tên gục xuống chết trong một hô hấp.

Khi tất cả kịp phản ứng thì đang muốn tiến tới lấy súng. Hóa ra khi không chế được cả nhà lão Lương, lúc chuyển họ vào trong nhà thì cả bọn vút súng lại xe. Lâm Nghi chỉ chờ có nhiều đó, hẳn liền nhanh chóng hạ bốn tên và cách ly số súng với bọn còn lại. Hẳn muốn tay không hạ hết bọn sát thủ để kiểm tra thể lực và kỹ năng của cơ thể Nguyễn Kiên nên không lấy súng xả đạn gọn gàng, hơn cả, hẳn là đệ nhất tu chân giả của cả một đại lục tu chân khổng lồ, phải sử dụng hàng nóng để xử lý kiến hôi là sĩ nhục với hẳn. Với tính tình của hẳn thì không thể chấp nhận được.

- Nào, lại đây, anh chấp các chú đây. - Lâm Nghi khinh thường ngoắc tay khiêu khích.

- Đi lên, đánh chết hẳn. Dám ngông cuồng như thế. Bọn chó, ba lần bảy lượt phá hoại tâm tình của ta. Nhanh cho tên đó khuất mắt ta, không thì chính các ngươi cũng chịu tội đi. - Tên Tuấn điên cuồng gào thét sai bọn sát thủ tiến lên giết Lâm Nghi, bản thân thì mang Nhật Huyền đi vào phòng ngủ lớn.

Ba người nhà lão Lương thì nhìn Lâm Nghi với ánh mắt cầu cứu tràn đầy hi vọng. Đối với họ lúc này Lâm Nghi chính là thần tiên mà ông trời cử xuống giúp đỡ họ. Nếu như Lâm Nghi mà biết được suy nghĩ của họ thì chắc chắn sẽ nóng mặt cho họ một trận và nói “Lão tử là lão tử, thích làm gì thì làm, lão tử nghịch thiên, lão tặc thiên là kẻ thù định mệnh của ta, đừng có bắt kèo quan hệ giữa ta và lão.”

Trong sân lúc này, Lâm Nghi đang đứng giữa vòng vây của sáu tên sát thủ, trong tay chúng lăm lăm những con dao sắc bén. Một tên xông lên, cầm con dao đâm thẳng vào cổ, Lâm Nghi nghiêng người né tránh, đồng thời tay trái bắt lấy tay cầm dao. Lấy tên sát thủ làm tường tựa lưng vào, hẳn tung cú đá vòng cung đẩy lùi ba tên khác đang xông lên. Tay dùng lực bóp mạnh vào mệnh môn tên đang bị khống chế làm hẳn lỏng tay thả con dao.

Lâm Nghi lại vòng qua bên kia tên làm tường, tiện tay chụp lấy con dao, chân đạp tên kia bay về phía ba tên vừa rồi. Tranh thủ bốn tên xông lên đầu tiên bị làm rối loạn, Lâm Nghi áp sát hai tên còn lại, tay phải cầm dao đâm từ dưới lên, tên sát thủ phản xạ nhanh, lui lại nhưng vẫn bị dao xoẹt qua bụng và ngực; tiện đà, Lâm Nghi vung dao ngang cổ tên còn lại ý đồ miểu sát.

Tên kia đã ý thức được sự nguy hiểm của Lâm Nghi nên đã chuẩn bị trước, hẳn gơ dao lên đỡ đồng thời gơ chân tung cước vào bụng Lâm Nghi. Nhưng hẳn không ngờ tốc độ và sức mạnh của Lâm Nghi lại khủng khiếp vô cùng, dao chưa đưa lên tới, thì dao của Lâm Nghi đã đến, cắt ngọt cổ họng của hẳn. Máu tươi đỏ ra, hẳn đang ngã xuống thì lại bị Lâm Nghi bắt lại cái chân đang tung cước kia. Trước khi chết hẳn vẫn cảm nhận được lưng mình va chạm mạnh vào người khác.

Lâm Nghi giết được một tên thì bắt lấy cái chân, dùng xác tên sát thủ như một cái cái chùy, xoay nửa vòng rồi ném mạnh vào tên né được đòn dao của hẳn. Tên kia bị xác đồng bọn đ-ng mạnh ngã ra, đang muốn ngồi dậy thì đã bị Lâm Nghi gơ chân đạp gãy cổ. Hẳn gơ hai tay ôm cổ, nhìn Lâm Nghi với ánh mắt oán độc rồi chết tức tưởi.

Giết được hai tên, Lâm Nghị phi dao cực nhanh, cực hiểm găm tại trên trán một tên khác, miều sát tên thứ ba. Ba tên kia chứng kiến sự dũng mãnh, giết người thẳng tay với thủ đoạn tàn độc của Lâm Nghị thì sợ hãi. Trong cuộc chiến sinh tử, chỉ cần có một tia sợ hãi, chần chừ thì cái phải nhận lấy chính là cái chết.

Lâm Nghị nhanh chóng áp sát, đưa tay chụp lấy cổ họng tên làm tường nhấc cao lên, chân thì tung cước đá một tên khác ngã xuống dưới chân, chân đạp lên yết hầu hắn. Hai tên ra sức giãy dụa nhưng đối mặt với sức mạnh của Lâm Nghị chỉ vô ích, đành ôm oán niệm đi xuống châu Diêm Vương. Tên cuối cùng, dâng lên nỗi sợ hãi cung cực run lấy bảy ngã xuống dưới chân Lâm Nghị, hần giờ chân quét qua tiền đưa tên cuối cùng.

Giải quyết sáu tên sát thủ chuyên nghiệp được đào tạo chỉ trong vòng chưa đầy một phút, lại bằng những đòn đánh sát phạt huyết tính nên mặc dù là ân nhân của mình nhưng ba người Lương gia vẫn rất sợ hãi Lâm Nghị. Hần cũng chẳng quan tâm đến bọn họ. Cái hắn muốn làm bây giờ là giải quyết tên Tuấn, thu hồi phần thất lạc và cho Nhật Huyền một cơ duyên.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Thu hồi - Chuyện lạ

Hần tiến vào căn phòng ngủ lớn theo chỉ dẫn của lão Lương.

- Aaaaaa! Thả ta ra, tên khốn, đi chết đi! Có ai không, cứu tôi với, ba ơi, cứu con! Huhuhuhuhu!

- Hừ, con chó cái, cứ kêu gào đi, chẳng ai đến cứu ngươi đâu. Ta sẽ cho ngươi hưởng sự sung sướng rồi tiễn ngươi đi chết theo gia đình.

Từ trong phòng truyền đến tiếng kêu cứu thảm thiết của Nhật Huyền và tiếng thét, tiếng cười điên cuồng của tên Tuấn.

Rầm, Lâm Nghị đạp cửa bước vào, không có vẻ hiền ngang, uy vũ nhưng lại có một cảm giác hai vai hắn gánh một khung trời, hắn tự tại dưới sự áp chế của thiên địa. Đó là tư thế nghịch thiên. Dù mất đi tu vi, thể xác, linh hồn thì tan vỡ, khuyết thiếu nhưng khí chất của hắn vẫn toàn vẹn như cũ. Khi tên Tuấn chưa kịp phản ứng thì Lâm Nghị đã áp sát tới một cước đá văng hắn qua một bên. Lâm Nghị tiến tới bên cạnh Nhật Huyền, cởi chiếc áo, khoác lên cho nàng, xoa đầu nàng ý bảo yên tâm rồi quay qua tên Tuấn đang thê thảm nằm trong góc phòng.

Nhìn Lâm Nghị đang từng bước tiến lại phía mình mà hắn cứ cảm giác như hung thần ác sát đang đe dọa sinh mệnh hắn. Trước nay dù trải qua bao nhiêu lần sinh tử nhưng hắn chưa lần nào có cảm giác như lúc này. Hắn hiểu được, tính mạng của Trương Anh Tuấn hắn sẽ kết thúc vào hôm nay, dưới tay tên hung thần trước mắt này. Vào lúc này, hắn lại bình tĩnh hơn hẳn.

- Ngươi có thể giết ta ngày hôm nay nhưng ngươi không thể đoạn tuyệt sinh mệnh của ta. Ta là bất tử bất diệt. Ta tồn tại cùng thiên địa. Sẽ có ngày ta trở về trả lại mối thù ngày hôm nay.

Bản thân Trương Anh Tuấn cũng không thể hiểu nổi những gì hắn vừa nói, nếu như hắn nghe được lời này từ miệng ai khác thì hắn sẽ cho rằng kẻ đó điên, nhưng hắn biết hắn không điên, và hắn càng có cảm giác lời hắn nói là sự thật.

Lâm Nghị khi nghe được lời nói của tên Tuấn thì hơi bất ngờ, không biết vì sao hắn lại có cảm giác kì lạ khi nghe được lời này. Ngay cả hắn là vô cùng nghịch thiên, lại có bảo vật tuyệt thế nên mới có thể tạo thành kỳ tích hiện tại. Một kẻ như Tuấn thì có thứ gì mà lại có thể làm được như lời hắn vừa nói? Tồn tại cùng thiên địa? Bất tử bất diệt?

Lâm Nghị không biết và hắn cũng chẳng muốn quan tâm, hắn chỉ biết đây là lúc hắn giết tên Tuấn và thu hồi phần thất lạc. Lâm Nghị tiến lên, một chiêu nhanh gọn bẻ gãy cổ Tuấn, rồi đặt tay lên trán hắn, tập trung niệm lực xâm nhập vào linh giới của tên Tuấn.

Suốt đêm nay Lâm Nghị chưa hề sử dụng đến niệm lực, chỉ trừ lúc cảm nhận phần thất lạc. Tất cả là để giờ phút này bộc phát, niệm lực của Lâm Nghị như dòng sông Mê Kông cuộn cuộn, tràn vào linh giới của tên Tuấn truy tìm phần thất lạc. Sau một hồi lực tung linh giới, hắn rốt cuộc cũng tìm ra được. Đó là một phần hồn còn lại. Lâm Nghị dùng niệm lực tạo thành một cây cầu kết nối linh hồn của hắn và phần hồn thất lạc, dẫn dắt nó trở về. Thu hồi thành công phần hồn thất lạc đầu tiên.

Lâm Nghị đứng dậy, hơi loạng choạng, để thu hồi phần hồn này, hắn đã hao phí quá nhiều niệm lực nên khá mệt mỏi. Sau đó hắn còn phải tiêu hao thêm nhiều đề dung nạp, chữa trị linh hồn mình.

- Anh,... anh có sao không? - Nhật Huyền ở bên giường đã bình tĩnh trở lại, nàng thấy Lâm Nghị đứng không vững thì tưởng rằng hắn bị thương khi đánh nhau với bọn sát thủ nên lo lắng tiến lại gần hỏi thăm.

- Tôi không sao, cô gọi Lương Nhật Huyền phải không? - Lâm Nghị đã xem qua hồ sơ của người nhà Lương thị và biết được Nhật Huyền khi còn đang đi chuyển với nhóm sát thủ.

Nhóm sát thủ này thật sự rất chuyên nghiệp. Điều tra rõ ràng thông tin về gia đình lão Lương, chắc chắn tình trạng an ninh trong căn biệt thự không hề tốt

nhưng vẫn trang bị tận răng để đảm bảo. Nhưng bọn hán lại không thể ngờ được lại phát sinh một biến cố là Lâm Nghi, sơ suất này đã dẫn đến thất bại và cái chết của chúng.

- Vâng, tôi chính là Nhật Huyền, tôi vô cùng cảm kích sự cứu giúp của anh đối với gia đình tôi đêm nay.

Nàng thật sự rất có hảo cảm với Lâm Nghi, mặc cho hán hiện tại vẫn chưa lộ diện gương mặt, lai lịch hoàn toàn bí ẩn. Qua những lời nói, hành động của Lâm Nghi, nàng có cảm giác hán chính là một người tốt, một người sẽ thay đổi cuộc đời của nàng. Đó là thứ mà mọi người hay gọi là trực giác.

- Cô hãy nghe tôi nói. Thứ nhất, tôi không hề cứu giúp ai cả, chuyện đêm nay chỉ là tình cờ, bọn sát thủ là mục tiêu của tôi và trùng hợp bọn chúng lại muốn giết gia đình cô. Thứ hai, tôi không muốn có thêm một người nào khác biết được chuyện đêm nay liên quan đến tôi. Cuối cùng, cô đã gây một ấn tượng không nhỏ đối với tôi đây, thế nên tôi quyết định sẽ cho cô một cơ duyên, đến đây.

Lâm Nghi nói sự thật cho nàng biết, nhắc nhở nàng giữ bí mật. Hán không muốn có quá nhiều chuyện rắc rối, hiện tại hán chỉ muốn làm xong chuyện cuối rồi trở về nhà nhanh trước khi trời sáng.

Lâm Huyền nghe được lời hán nói nhưng nàng lại hiểu nhầm hết năm phần. Nàng nghĩ rằng hán đang khiêm tốn, không muốn nhận công, không muốn nàng xem hán như ân nhân.

Khi nghe hán gọi đến gần, nàng bỗng nghĩ tới tình cảnh nàng thường đọc được trong truyện: người anh hùng cứu được mỹ nhân trong giây phút nguy cấp nhất, anh hùng thì say đắm vẻ đẹp của mỹ nhân, mỹ nhân lại cảm kích, yêu thương anh hùng, trong khung cảnh lãng mạn chỉ có hai người, một nụ hôn dính ước trao nhau, tự định chung thân.

Vừa nghĩ đến đó thì mặt nàng ánh lên sắc hồng, mặt đỏ lên tới tận mang tai, ngại ngùng thẹn thùng bước tới gần.

Lâm Nghi thì đang mệt mỏi và vội vàng nên không để ý đến biểu cảm chết người của nàng. Khi nàng lại gần, hán nhanh chóng cầm tay nàng, để giữa lòng bàn tay, xòe ra, tay kia kết thủ ấn đơn giản, đặt tại lòng bàn tay nàng. Lâm Nghi tập trung niệm lực, lại kích phát bảo vật trong lĩnh giới của mình, niệm lực mang theo khí tức bảo vật đi một vòng qua các kinh mạch và cốt tủy của Nhật Huyền.

Hán đang kiểm tra tư chất tu tiên của nàng. Bình thường thì chỉ có thể kiểm tra tư chất bằng công cụ đặc biệt ở tu chân giới, nhưng Lâm Nghi mang bảo vật nghịch thiên và hiểu biết những thứ hiếm lạ nên mới có thể kiểm tra tư chất như vậy.

Lâm Nghi đưa niệm lực đi một vòng quanh thể nội nàng, biết được tư chất của Nhật Huyền mà hán phải kinh dị thật sự. Nhật Huyền bối rối để hán làm việc, trong lòng thì thẹn thùng nghĩ ngợi xa xôi, khi niệm lực của hán đi khắp thể nội mình, nàng tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng thân thể nàng càng ngày càng nóng. Không phải cái nóng nhiệt độ gay gắt, mà là nóng bỏng, sung sướng đến tận sâu trong linh hồn.

Đó là sự cảm ứng tự nhiên của thể xác và linh hồn Nhật Huyền khi được kích phát tiềm lực tu tiên.

Lâm Nghi thả tay nàng ra, suy nghĩ một chút rồi viết vài điều vào một tờ giấy, lại đánh hạ một tia hồn ký vào, giao cho nàng và nói:

- Cô rất may mắn, cũng rất có duyên nữa. Đêm nay tôi không thể hoàn tất vì thời gian hạn hẹp. Nếu cô muốn thoát ra khỏi cuộc sống bình thường này thì hãy làm theo những gì tôi viết trong tờ giấy này. Tuyệt đối, không được tiết lộ cho bất kỳ ai khác. Được rồi, tạm biệt.

Nhật Huyền vẫn còn đang hoang mang chưa biết gì thì hán đã lao ra ngoài qua cửa sổ, nhanh chóng khuất vào trong bóng tối. Định thần lại, nàng đọc sơ tờ giấy rồi giấu vào trong người, nàng đi ra phòng khách tụ họp với gia đình, bàn bạc chuyện giữ bí mật cho Lâm Nghi và chờ đợi đội ngũ an ninh của lão Lương ba nàng và cảnh sát đến điều tra.

Lâm Nghi về đến tòa nhà, hán lặng lẽ tiềm nhập vào tòa nhà, hán sử dụng chút niệm lực còn lại nên có thể dễ dàng né tránh hệ thống an ninh, lại thông qua đường chuyển rác để đi nên về tới phòng mà không ai hay biết. Hán lại sửa soạn tắm rửa một phen, xóa sạch dấu vết, xong hết việc, hán ngả lưng ra giường, mệt mỏi ngủ đi.

.....

Sáng hôm sau, Nguyễn Kiên thức dậy, vệ sinh một chút rồi đi xuống nhà ăn của tòa nhà đội Võ Hùng. Một tin tức nổi bật hấp dẫn sự chú ý của hán, và cả kẻ đang ở trọ trong thể xác hán nữa. Gia đình của Lương Đông Phúc, ông trùm nguyên vật liệu, đã bị ám sát vào tối hôm qua. Bọn sát thủ 11 người với trang bị tối tân, hiện đại, không rõ nguồn gốc, được đánh giá nguy hiểm cực cao. Điều này đặt ra cho mọi người một nghi vấn, liệu có khủng bố và băng đảng hắc đạo nguy hiểm nào đang ẩn giấu tại Việt Nam?

Rất may mắn là ông Lương và gia đình đều an toàn. Theo như những gì họ cho biết và hình ảnh thu được từ camera thì đã có một sự xung đột giữa bọn sát thủ, kết quả một tên đã giết chết hết bọn còn lại và bỏ trốn.

Nguyễn Kiên chú ý không phải ở phần tin tức này, mà là một video che mờ chiếu cảnh đánh nhau của bọn sát thủ. Những chiêu thức và cách chiến đấu của tên sát thủ phản bội gây cho Nguyễn Kiên một cảm giác vô cùng quen thuộc nhưng không cách nào nhớ ra được.

Còn Lâm Nghi, hán tá túc trong cơ thể Nguyễn Kiên, dù chỉ điều khiển được thân thể khi Nguyễn Kiên đã ngủ hoặc bất tỉnh nhưng hán vẫn có thể thông qua Nguyễn Kiên mà quan sát, cảm nhận mọi thứ xung quanh.

Khi quan sát đoạn tin tức qua Nguyễn Kiên hán cảm thấy lạ kì, bởi vì không hề có tin tức hay hình ảnh nào liên quan đến tên Tuấn. Một cảm giác khó hiểu dâng lên trong hán, cùng với đó là một sự bất an, hán biết đến cấp bậc như hán thì cảm giác này là chân thật và nó nguy hiểm thật sự. “Thôi thì bỏ

đi, hiện tại cố gắng cũng chẳng biết thêm được gì, lo tốt chuyện trước mắt đã” Lâm Nghi nghĩ thầm rồi tiếp tục chuyên tâm dung nạp phần hồn vừa thu hồi.

Nguyễn Kiên xem xong tin tức cũng chỉ suy nghĩ đôi chút vì hắn chưa biết gì nhiều, hắn xem đó như là một manh mối, sau này hắn sẽ điều tra kỹ hơn, còn bây giờ hắn đang đợi Võ Hùng. Cả hai đã xử lý ổn định những chuyện cần thiết tại thành phố này. Hiện tại vẫn còn sáu ngày cho tới lúc bắt đầu công việc nên cả hai đã quyết định sẽ về quê nhà của Võ Hùng để tìm ông nội hắn, tìm cách khôi phục ký ức cho Nguyễn Kiên.

Cũng tòa nhà này, trên tầng cao nhất, tầng dành riêng cho ông chủ của cả tập đoàn Trần thị, Trần Viễn Nam xem đoạn tin tức mà gân xanh nổi đầy mặt, hai tay nắm chặt cổ găng kiềm chế.

- Chết tiệt mà, bọn ăn hại, chỉ toàn nuôi tốn cơm, 10 tên sát thủ được đào tạo, lại trang bị tận răng mà không thể giết được một kẻ phản bội, càng không giải quyết được lão khốn kia. Thật là ngu xuẩn! Kém cỏi!

.....

- Người đầu, mau mau truy tìm tên phản bội kia cho ta, bắt được hắn thì không thể cho hắn chết dễ dàng được, phải băm thây vạn đoạn, lột da, rút gân hắn mới người đi con giặc của ta được.

Một nơi nào đó cách xa Sài Gòn, một thanh niên xem xong đoạn tin tức mà run lẩy bẩy, thầm nghĩ may mắn cho mình,. Khi hắn tỉnh lại thì thấy mình đã bị lột sạch, bên cạnh chỉ có một lời nhắn “ngươi là kẻ may mắn, khôn hồn thì chạy xa khỏi đây đi”. Hắn không thông minh nhưng cũng đủ khôn để hiểu được sự nguy hiểm của kẻ dám có gan phá hoại chuyện của ông chủ, và càng hãi hùng sự lợi hại của kẻ đó nữa. Vì thế hắn đã chạy trốn ngay tức khắc, và đó là việc làm hắn tự hào đến cuối đời. Hắn là kẻ vô cùng may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Võ gia

Nguyễn Kiên bây giờ đang cùng Võ Hùng ngồi xe buýt đi Biên Hòa. Võ gia hiện tại đang cư trú ở tỉnh Đồng Nai, theo lời Võ Hùng thì hắn phải đi vào thành phố Biên Hòa trước để gặp người, chuẩn bị ít đồ dùng rồi mới ngược sông Đồng Nai đi vào địa phận gần vườn quốc gia Nam Cát Tiên. Võ gia của hắn ẩn cư ở đó, có hẳn một võ đường, mặc dù đã suy sụp nhưng vẫn có danh tiếng nhất định.

Trên xe buýt trò chuyện một hồi thì cũng đến nơi, trước mặt Lâm Nghi lúc này là bệnh viện Biên Hòa, bệnh viện thần kinh lớn bậc nhất Việt Nam. Hiện nay, bệnh viện Biên Hòa đã mở rộng, tân tiến hơn nhiều năm trước. Trường hợp mất trí nhớ có rất nhiều, đã được chữa trị tại đây cũng không ít. Bây giờ Nguyễn Kiên sẽ đi vào bệnh viện, không phải để chữa trị, hắn tự biết trường hợp của bản thân là vô cùng hy hữu, ngay cả bệnh viện vip của Trần thị cũng vô phương thì hắn không nghĩ y học hiện đại có thể giúp hắn. Hắn vào bệnh viện là để tìm người với Võ Hùng.

Họ đang tìm cậu út của Võ Hùng. Ông nội hắn có sáu người anh em, bản thân ông xếp thứ tư và là người duy nhất còn sống, nay đã ngoài cửu tuần, 96 tuổi. Cậu út mà Võ Hùng tìm là con trai út của ông nội bảy, em trai út ông nội hắn. Võ gia hiện tại đã không còn mấy người, tính hết cũng chỉ còn khoảng mười, mà phần lớn đều là lứa của Võ Hùng. Lứa của cậu út hắn cũng chỉ còn một người khác nhưng hiện đã mất tích khi ra Hà Nội tìm cơ hội chấn hưng võ đường. Vì thế nên trọng trách đó đã truyền lại cho lứa cháu như Võ Hùng, những anh chị em khác của hắn cũng đã đi khắp các phương để tìm đường cứu Võ gia.

Cậu út của Võ hùng gọi Võ Cường Khả, hắn là cố vấn của một vị bác sĩ nào đó trong bệnh viện này. Đó là theo như Võ Hùng biết. Lần cuối hai người họ gặp nhau thì đúng là như vậy. Chỉ là đã ba năm từ lúc đó. Nguyễn Kiên và Võ Hùng đã tìm khắp bệnh viện suốt nửa canh giờ rồi, và không có được thông tin gì cả.

Cả hai vẫn đang kiên trì đi hỏi thăm, cuối cùng tìm được một người biết chuyện.

- Hai người muốn tìm cậu Khả? Muốn đòi nợ?

- Đòi nợ? Hắn là bác sĩ hiểu lắm rồi, tôi là người thân của chú ấy, giờ đang tìm chú ấy có việc nhờ giúp. - Võ Hùng vội vàng giải thích.

- Cậu là Võ Hùng?

- Vâng, tôi đúng là Võ Hùng, còn đây là Nguyễn Kiên, người bạn thân của tôi. Bác sĩ biết chúng tôi?

- Tôi chính là người nhận cậu Khả làm cố vấn, giúp cậu ta suốt mấy năm qua. Đi theo tôi.

Hai người Nguyễn Kiên đi theo vị bác sĩ, tiến vào một phòng vắng, lại ngồi xuống, lắng nghe vị bác sĩ kể lại chuyện vài năm trước, sau đó lại nghe Võ Hùng nói một hồi lâu. Nguyễn Kiên lắng lắng ngồi nghe hai người kể lại câu chuyện về Võ gia và Võ Cường Khả.

Mọi chuyện bắt đầu từ mười năm trước, khi ấy Võ gia vẫn chưa suy sụp như bây giờ, võ đường rất có danh tiếng, con cháu Võ gia vẫn còn rất đông đủ,

võ học được truyền thừa thịnh vượng, bản thân mỗi người trong Võ gia đều thân mang tuyệt kỹ võ học gia truyền của mình, đều là cao thủ võ đạo.

Đến ngày định mệnh kia, xuất hiện một đàn ông người trung niên, ông ta thân mang trọng thương, lưu lạc đến địa phương của Võ gia. Người nhà họ Võ vốn mang tấm lòng nhân nghĩa, hiếu khách, khi thấy tình trạng của người đàn ông kia thì đã ra sức cứu chữa và giúp đỡ.

- Hẳn là không phải trùng hợp đi? Tên đó có mục đích đen tối mới tìm đến Võ gia của cậu phải không? - Vừa nghe đến đây, Nguyễn Kiên đã lò mò đoán được nguồn gốc sự thật.

- Đúng vậy, hẳn chính là có ý đồ ác tâm. - Võ Hùng khẳng định suy nghĩ của Nguyễn Kiên.

Hắn vốn là đệ tử của một đại phái truyền thừa ẩn cư, vì phạm phải tội ác nào đó mà bị trục xuất khỏi sư môn. Mãi đến sau khi Võ gia tìm hiểu về hắn thì mới biết được. Sau khi hắn bị trục xuất, hắn ôm hận với sư môn của mình và tìm kiếm sức mạnh để trả thù. Nghe được danh tiếng của Võ gia tuyệt học nên đã tự mình phé bỏ, để thân mang trọng thương tìm đến Võ gia, dùng khổ nhục kế xâm nhập vào Võ gia âm thầm mưu đồ.

Sau 5 năm mưu đồ, hắn rốt cuộc bộc lộ mặt thật, dùng thủ đoạn đầu độc phần lớn con cháu Võ gia, lại nhân cơ hội giết họ. Khi ấy, cha của Võ Hùng, Võ Cường Hồ đã đấu với hắn, do trúng độc lại bị ám toán, dù võ công cao cường nhưng cũng bị chết thảm trong tay tiểu nhân.

Trong ngày đó, ngoại trừ ông nội Võ Hùng đang bế quan sâu trong rừng, Võ Cường Khả ở trong thành phố làm cố vấn cho bác sĩ, Võ Hùng và vài người anh chị em khác của hắn đang học không có mặt tại Võ đường nên qua một kiếp, Võ gia mới thoát khỏi thảm kịch diệt tộc.

Ông nội của Võ Hùng ở trên núi nhận thấy có biến nên vội vã quay về, tiếc rằng khi về tới thì đã muộn, chỉ có thể nghe được lời kể của mấy người con cháu đang hấp hối.

Sau khi chiếm đoạt võ tịch, bí kíp võ học, gia sản của Võ gia, tên đó đã tẩu thoát, lại thay đổi một cái thân phận khác, biến mất. Đến lúc những người còn lại của Võ gia biết tin, ông nội của Võ Hùng đã dùng danh tính của mình, liên lạc với giới võ đạo để tìm kiếm kẻ thù ác. Bản thân ông chịu cảnh “kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh”, lại vì tuổi già mà bị tẩu hỏa nhập ma, một thân tu vi võ đạo suy yếu. Kể từ đó Võ gia liên tục gặp những bất trắc, tai họa dẫn đến suy sụp tận cùng.

Rồi cú chốt hạ đã tới, một gia tộc giàu có đã mua lại khu đất vườn quốc gia Nam Cát Tiên, bao gồm cả phần đất của võ đường Võ gia. Võ gia đã tìm mọi cách để bảo vệ phần đất tổ tiên để lại, nhưng là vô ích trước sức mạnh và quyền lực của đồng tiền. Trong tình huống đó, Võ Cường Khả đã làm chủ cho Võ gia gia hạn thu đất thêm vài năm. Nếu trong khoảng thời gian đó, Võ gia có thể kiếm đủ tiền để mua lại phần đất của mình thì gia tộc kia không được phép quay lại làm khó dễ.

Người đại diện của gia tộc kia vì nghe tiếng Võ gia có võ học tuyệt kỹ nên đã đồng ý, với điều kiện người của Võ gia phải chiến thắng võ sĩ của hắn. Võ Cường Khả lúc bấy giờ là người có lực chiến mạnh nhất trong Võ gia nên đứng ra ứng chiến, không nhục danh tiếng Võ gia truyền thừa và chiến thắng. Tuy nhiên tên kia lại lật lọng, bắt Võ Cường Khả phải đánh cho tới khi tất cả võ sĩ của hắn đều gục. Nên biết rằng lúc đó có tới hơn hai mươi tên võ sĩ. Võ Cường Khả tự biết không thể né tránh, dùng hết sức lực chiến đấu và chiến thắng. Tuy nhiên lại bị trọng thương, võ công bị suy giảm không còn một phần toàn thịnh, gần như không thể hồi phục.

Sau đó Võ gia được gia hạn thêm sáu năm. Từ lúc đó, con cháu Võ gia bắt đầu tản đi khắp nơi để tìm kiếm cơ hội và việc làm, tìm cách kiếm đủ tiền để bảo vệ phần đất gia truyền, võ đường của mình.

Đến nay chỉ còn hơn một năm, nhưng con cháu Võ gia chẳng mấy ai có được việc làm tốt thì nói gì đến kiếm được số tiền khổng lồ để chuộc đất? Võ Cường Khả hiểu điều đó nên đã đưa ra một quyết định mạo hiểm. Suốt năm năm kể từ lúc gia hạn, hắn không chỉ làm việc kiếm tiền mà còn âm thầm điều tra về gia tộc quyền thế muốn mua đất nữa. Sau bốn năm tìm hiểu, hắn đã điều tra ra thứ gì đó mà gia tộc kia không muốn ai biết. Một năm trước hắn đã chuẩn bị, sắp xếp mọi thứ rồi ra đi, dùng thứ mình biết để đàm phán với gia tộc kia.

- Và đến nay chú ấy vẫn mất tích, người của gia tộc kia vẫn luôn cho người đến đây đòi nợ? - Nguyễn Kiên đột nhiên cảm thấy có gì đó bất an, hắn vội vàng hỏi vị bác sĩ.

- Đúng vậy. Tôi cũng rất lo cho cậu ấy, Cường Khả thật sự là một người tốt và tài giỏi. Thật là trời cao đổ kị người tài - Vị bác sĩ cảm thán.

- Nay Hùng, cậu thường xuyên đến gặp chú ấy lắm sao?

- Cũng không nhiều lắm, chỉ là mỗi lần tôi muốn về võ đường thì cần cậu út giúp nên mới tìm gặp thôi. Đã ba năm rồi tôi chưa về gặp. Có chuyện gì sao?

- Bác sĩ, có phải chú Khả đã nhắc qua với ông về chuyện Võ Hùng hoặc người thân sẽ đến đây tìm gặp? Chú ấy có còn nhắn gì không, như là đưa Võ Hùng tới nơi ở hay địa điểm nào đó chẳng hạn. - Nguyễn Kiên gần như đã xác định được suy nghĩ của mình là đúng, hắn vội vàng hỏi chuyện cuối cùng.

- Sao cậu biết hay vậy. - Vị bác sĩ thật sự bất ngờ. - Mặc dù cậu ấy không nhắn tôi đưa Võ Hùng đi đâu nhưng có nhờ tôi bảo toàn một vật để gửi cho người nhà đến tìm.

“Quả nhiên”. Nguyễn Kiên chính thức khẳng định suy nghĩ của mình là đúng, hắn nhanh chóng nói qua cho hai người kia nghe.

Theo những gì hắn nghe được về Võ Cường Khả, hắn có thể xác định đây là một người có kinh nghiệm, thông minh, giỏi ứng biến và nhìn xa trông rộng. Từ việc đi vào thành phố tìm việc, xin gia hạn thu đất, cho đến việc điều tra gia tộc kia, dự trù phương án đàm phán, tất cả đều cho Nguyễn Kiên một cảm giác, dường như người đàn ông đó đã dự tính hết cả từ khi nó mới có dấu hiệu xảy ra.

Đồng thời, tính cách của người nhà Võ gia cho hẳn cảm giác tin tưởng, đó là bản năng. Đối với Võ Cường Khả, Nguyễn Kiên tin rằng với năng lực của ông chủ này, hoàn toàn có thể tìm được một công việc đặc biệt, tiền bạc là không vấn đề. Nhưng người này lại chọn làm cố vấn cho một bác sĩ thần kinh. Nguyễn Kiên không nghi ngờ Võ Cường Khả có ý đồ xấu với gia tộc của chính mình, hẳn chỉ cho rằng ông chủ này có bí mật, và bắt đầu đi không thể không che giấu nó.

Lại nói tiếp về chuyện đi đàm phán, chắc hẳn chú Khả đã dự đoán trước rằng mình sẽ gặp bất trắc, chính vì thế sẽ để lại đầu mối, thậm chí là thông tin bản thân ông điều tra được. Việc có người đến đòi nợ chính là chiêu “nhất tiễn hạ song điêu” của gia tộc kia. Thứ nhất là phủ định sự mất tích của chú Khả với họ, thứ hai là để tìm kiếm thứ ông chủ này cất giấu. Ông chủ đã nhắc qua cho vị bác sĩ về ngoại hình của mấy người cháu mình, lại nhờ bác sĩ giữ hộ manh mối và giao cho cháu mình lúc họ đến tìm. Điều này cũng giải thích cho việc bác sĩ và Võ Hùng chưa gặp nhau nhưng bác sĩ vẫn có thể nhận ra Võ Hùng. Ngoại hình của hẳn thực sự quá ấn tượng nên người khác nhớ kĩ cũng không lạ.

Tất cả đều được Võ Cường Khả dự tính và sắp xếp trước.

“Khoan đã, nếu như chú Khả đã dự tính trước được những điều đó thì...”. Nguyễn Kiên bỗng nhận ra thêm một vài điều đặc biệt, hẳn vẫn chưa chắc chắn sự chính xác của những điều này, nhưng nếu là đúng thì thật sự nguy hiểm. Hẳn thậm chí toán, lại vừa hi vọng bản thân đã nghĩ quá xa.

Trước sự kinh ngạc của vị bác sĩ và Võ Hùng, Nguyễn Kiên vẫn tỏ ra bình thản, trong nội tâm, hẳn bình định tâm tình của mình lại và đưa ra quyết định:

- Trước hết chúng ta phải hạ những kẻ bám đuôi mang danh đòi nợ. Lại xem thử chú Khả để lại manh mối gì. Tiếp đó sẽ quay về võ đường, rồi đi cứu chú ấy nếu vẫn còn sống.

<=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=>

(*): Một mũi tên trùng hai con trym.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Năng lực của Nguyễn Kiên

- Bám đuôi? - Võ Hùng kinh ngạc thốt lên.

- Phải, có năm tên, ba tên ở phía ngoài trước và hai tên đang ở xa quan sát. Tôi có thể xử lí ba tên, hai tên đến sau phiền cậu lo liệu. - Nguyễn Kiên bình tĩnh phân chia cho Võ Hùng và vị bác sĩ.

- Khoan đã, đây là bệnh viện, các cậu không thể đánh nhau ở đây được. - Vị bác sĩ vội vàng ngăn cản Nguyễn Kiên.

- Vậy thì hãy đưa tôi vật kia, chúng tôi sẽ rời khỏi bệnh viện xử lí bọn chúng. Mục đích của chúng là manh mối chú Khả để lại, nếu bọn tôi mang đi thì chắc bọn chúng sẽ theo đuổi. - Nguyễn Kiên phân tích và hỏi thúc vị bác sĩ.

Vị bác sĩ mang một cái hộp sắt cùng chìa khóa ra giao cho Võ Hùng. Ngay khi Võ Hùng nhận được, Nguyễn Kiên đã dẫn đường trước chạy ra khỏi bệnh viện. Quả nhiên bọn bám đuôi khi thấy họ chạy ra liền đuổi theo, tuy nhiên vẫn giữ một khoảng cách nhất định.

Nguyễn Kiên vừa di chuyển, vừa quan sát, tìm kiếm địa phương vắng vẻ mà đi vào. Bọn cướp vốn đang chuẩn bị tiến lên ép họ đi vào chỗ vắng thì đã thấy họ lẩn vào trong một con hẻm vắng, bọn chúng mừng thầm, vội vàng đuổi vào trong hẻm.

Nguyễn Kiên chỉ chờ có thể, dặn dò Võ Hùng cẩn thận rồi tiến lên phía trước. Bọn bám đuôi đi vào trong hẻm, lại quanh co mấy lần thì phát hiện hẻm cụt và một khoảng đất vừa đủ rộng, đồng thời Nguyễn Kiên đang đứng chờ ở đó.

- Sao, không chạy trốn nữa à. Ngươi là muốn nạp mạng? Dù ngươi đã muốn đầu hàng nhưng ta xin chia buồn, các ngươi phải chết tại đây. - Một tên hiểu lầm Nguyễn Kiên muốn buông tay xin tha nên hống hách, tàn nhẫn nói.

Nguyễn Kiên vốn đang phân vân có nên giết sạch hay là để sống thì nghe được lời tên kia, chú ý định nhân từ của hẳn bay sạch, “muốn chết thì ta sẽ cho các ngươi toại nguyện”. Nguyễn Kiên không phải anh hùng chính nghĩa, hẳn sẽ không nhân từ với bất cứ ai mang ác ý với hẳn hoặc người hẳn quan tâm.

Từ sau khi Lâm Nghị dùng thể xác hẳn đi chiến đấu và cả lúc nhìn thấy cảnh quay chém giết bọn sát thủ của Lâm Nghị, hẳn đã thức tỉnh phần nào bản năng chiến đấu và tính cách sát phạt với kẻ thù của mình. Hẳn có cảm giác mình đã chiến đấu từ lúc sinh ra, số sinh mạng mất đi dưới tay hẳn là không ít. Vậy nên việc chém giết bọn bám đuôi này không là gì với hẳn. Hẳn nhận lấy phần xử lí ba tên đầu tiên là vì muốn thử khả năng của mình, vẫn còn chút ý tứ đảm bảo an toàn, đồng thời hẳn cũng muốn xem thử trình độ võ đạo của Võ Hùng. Thực sự thì hẳn cảm nhận việc đánh gục cả năm tên không là gì với hẳn.

- Chịu chết? Đó là các ngươi!- Nguyễn Kiên lạnh lùng nói.

Trong khoảnh khắc này, Từ trên người hắn bốc lên một sát khí kinh khủng rồi nhanh chóng vụt mất. Võ Hùng có cảm giác một cơn gió lạnh thấu xương đã thổi ngang qua hắn, làm hắn phải dựng tóc gáy, nổi da gà. Đây là do sát khí của Nguyễn Kiên không nhằm hướng Võ Hùng, đồng thời cũng là vì hắn chưa thể tự kiểm soát sát khí của mình. Tuy vậy ba kẻ là mục tiêu của hắn đã chết trân tại chỗ, trong một khoảnh khắc, bọn chúng tưởng như mình đang đối diện thần chết, lưỡi hái tử vong đang vụt ngang qua cổ. Thực tế thì bọn chúng đang đối diện với một “tử thần”, mang cái tên Nguyễn Kiên. Bản thân Nguyễn Kiên không biết được mình đã tỏa ra một sát khí kinh khủng đến mức khiến bọn bám đuôi chết cứng tại chỗ, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra cơ hội đã đến.

Nguyễn Kiên lướt nhanh đến trước mặt ba tên kia, tụ thế một quyền, nhắm chuẩn giữa ngực, đâm bay một tên ra ngoài, hai tên kia vừa tỉnh hồn lại thì ra đòn đánh hướng Nguyễn Kiên. Nguyễn Kiên lách người né tránh, kéo trận đấu sang một bên.

Hai tên đến sau thấy Nguyễn Kiên quần chiến với đồng bọn của mình thì xông vào Võ Hùng. Võ Hùng thả hộp sắt xuống, cắt chia khóa vào người, đứng vào thế thủ tập trung cho trận đánh sinh tử.

Tên đầu tiên bị Nguyễn Kiên một quyền đâm bay, văng xa hơn 5m rồi rơi vào ngay bãi rác. Hắn đau đớn đứng dậy, rồi lại đau đớn quy xuống ho khục khục phun ra một ngụm máu. Cú đâm của Nguyễn Kiên mạnh đến mức đánh dập phổi của hắn, xương sườn cũng nứt gãy vài cái trong đó. Hắn lại nhìn hai đồng bạn đang vây đánh Nguyễn Kiên thì hơi bình tĩnh hơn chút, trong lòng nghĩ thầm chắc đó là một đòn toàn lực của Nguyễn Kiên, lại do hắn không đề phòng nên mới bị thương như vậy. Có điều hắn đã quên vì sao hắn lại bị chết đứng tại chỗ, vì gì mà Nguyễn Kiên có thể áp sát nhanh chóng để đánh bay hắn khi hắn chưa kịp tỉnh lại.

Nguyễn Kiên vừa chiến đấu với hai tên bám đuôi, vừa cố gắng tìm tới cảm giác thân quen trong linh hồn mình. Hắn cố tình kéo dài trận chiến, lại kiểm soát khi xuất đòn, cứng rắn chịu đòn để tìm lại bản năng, ký ức của mình. Dần dần, hắn rơi vào một cảm giác huyền diệu, hắn thả lỏng toàn bộ cơ thể và linh hồn mình. Đó không phải là hắn phê cần, mất ý thức hay gì khác, ngược lại hắn tỉnh táo, minh mẫn hơn bao giờ hết.

Hắn đang giác ngộ!

Lâm Nghi ở sâu trong linh giới của Nguyễn Kiên, hắn đang đắm chìm trong việc dung nạp phần hồn mới thu hồi và chữa trị linh hồn. Một cảm giác khác thường bỗng lan tràn trong linh hồn hắn, xuất phát từ sâu bên trong bảo vật của hắn. Lại một sự bất ngờ kéo đến, Lâm Nghi mở mắt, người ta nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, với một kẻ như Lâm Nghi thì đôi mắt hắn vẫn luôn là sắc thái bình tĩnh, không quan tâm, vì trên đời không có bao nhiêu thứ khiến hắn phải thực sự để tâm. Vậy mà giờ đây, đôi mắt đó đã diễn tả chân thực sự ngạc nhiên đến kinh hoàng của hắn. Linh giới là thế giới linh hồn, thế giới này luôn phiêu miểu, mờ ảo, thuần một màu sắc đen tối, dù là linh giới của phạm nhân, tu sĩ, tiên nhân, thần thánh, dù người độc ác hơn quỷ dữ, dù người nhân từ hơn bồ tát, ... tất cả đều có linh giới như thế và đó là bất biến. Thế mà giờ đây, hai mắt của Lâm Nghi phải mở to, tròn trũng lên, hắn phải lau mắt mình, tự vả mặt mình vài cái để khẳng định mình không mơ, dù xác định rồi mà mắt hắn vẫn tròn lên như muốn lòi ra. Bởi vì sự thật trước mắt hắn bây giờ!

Linh giới của Nguyễn Kiên đang biến đổi! Nó đang sáng lên! Nó đang rực rỡ lên! Nó đang phát triển lên!

Lâm Nghi dần bình tĩnh lại, hắn đang vô cùng mờ mịt khi tận mắt chứng kiến “vạn cổ đệ nhất biến sự” này. Bỗng nhiên, hắn phát hiện, hai phần linh hồn của Nguyễn Kiên không biết từ lúc nào đã di chuyển đến khu vực rực rỡ nhất trong linh giới, dù chưa sát nhập vào nhau nhưng chúng đang chậm chạp giao thoa với nhau. Việc này hoàn toàn đã phá vỡ dự định của hắn, hắn vốn tính toán sau khi linh hồn khôi phục lại được năm phần sẽ trợ giúp Nguyễn Kiên phục hồi trí nhớ, rồi xuất hiện trước mắt Nguyễn Kiên, kể cho hắn nghe chuyện của mình, chỉ dạy cho hắn đi lên con đường tu đạo và để hắn giúp mình khôi phục hoàn toàn, cuối cùng sẽ rời khỏi nơi này, độ Đấng Tiên Lô Kiếp, bước trên Nghịch Thiên Chi Đạo. Hiện tại thì hay rồi, hắn hoàn toàn vỡ kế hoạch ngay tại bước đầu. Hắn vẫn đang đau đầu tính toán cho tương lai huy hoàng của mình, thì lại có một chấn động làm hắn kinh hoàng. Lần này thì là từ bên trong linh hồn hắn. Một thứ từ bên trong bảo vật của hắn, thoát ly ra ngoài, không hề lay động trước sự kiểm chế của hắn, ngược lại nó còn cường chế đánh ra một lối đi trong linh hồn Lâm Nghi khiến hắn phải kêu đau oai oái như bị chó cắn, thứ đó bay ra ngoài, phiêu phù trong linh giới của Nguyễn Kiên, nó là vô hồn nhưng lại mang đến một cảm giác sinh động vô cùng. Lâm Nghi tò mò lại tiến lại gần, đưa tay thử chạm vào thứ đó. Một cảm giác thư sướng sâu tận linh hồn, cảm giác như linh hồn đã khôi phục. Lâm Nghi đang mừng rỡ thì một sức mạnh vô phương chống cự ập tới, tống hắn bay đi vào trong một góc linh giới. Lâm Nghi cảm giác mình như một con kiến hôi bị người ta dẫm đạp thoải mái, cảm giác này khiến hắn vô cùng cay cú, hắn âm thầm ghi hận, thầm nghĩ đến ngày mình khôi phục sẽ trả thù như thế nào. Tựa như cảm giác được tà tâm của hắn, một trận lũ kéo tới cuốn hắn đi về nơi xa nhất của linh giới, khi hắn thoát ra được mới biết mình đang nằm trong một đồng rác rưởi, chính xác là cận bã trong linh giới.

- Được lắm, lại xem ta như là cận bã, ta sẽ ghi nhớ mối thù này, Nguyễn Kiên àaaaaaa.

Lâm Nghi điên cuồng gào rú trong một góc xó của linh giới. Một cục cận bã lại bị thải ra, bay thẳng vào cái mồm đang mở toang hoang gào rú của hắn.

Ở bên ngoài, Nguyễn Kiên không hề hay biết đại biến trong linh giới của mình, cũng không hề hay biết trong vô tình và vô tội, bản thân đã gây thù chuốc oán với một tên điên cuồng đại nghịch thiên. Tuy nhiên, hắn cũng vô cùng ngạc nhiên với tình huống bây giờ của mình. Hắn vừa thoát khỏi giác ngộ. Vừa rồi khi đang chiến đấu, hắn cố tình kiểm soát để tìm kiếm cảm giác khôi phục bản năng, không ngờ lại rơi vào một cảm giác huyền diệu vô cùng, và sau khi thoát khỏi cảm giác đó, mọi thứ trong mắt hắn không còn như cũ nữa. Lúc này hắn đang đối chiến với ba tên bám đuôi, rõ ràng bọn chúng vẫn chưa ra đòn, nhưng hắn lại nhìn thấy bọn chúng đã tung chiêu. Chính xác thì là những cái bóng hư ảo có hình dạng của bọn bám đuôi, những cái bóng này gắn liền với chủ nhân hình dáng của bọn chúng, và những cái bóng này tung đòn trước chủ thể của chúng khoảng một giây, ngay sau đó chủ thể của chúng sẽ đánh đúng như cái bóng. Không chỉ có thế, không gian xung quanh Nguyễn Kiên cũng hư ảo, tràn đầy sương khói lượn lờ dù hắn biết rằng tuyệt không có như thế vì đây là lúc trưa, mặt trời treo cao thì sương khói đâu ra? Cái khiến hắn kinh ngạc nhất là khi hắn tung chiêu thì những tia sương khói quanh hắn sẽ cuốn vào trong đòn đánh, khi hắn đánh trúng tên bám đuôi, cái bóng của chúng sẽ mờ đi. Khi hắn đánh tan một cái bóng thì tên chủ thể kia cũng gục xuống, tắt thở. Đến lúc này hắn đã mơ hồ hiểu được hắn đang nhìn thấy cái gì và làm được điều gì. Cứ như vậy, Nguyễn Kiên dễ dàng đánh chết hai tên kia mà không hề để lại một dấu vết nào trên xác của bọn chúng.

Nguyễn Kiên quay sang bên Võ Hùng, hắn đã hạ được một tên, vẫn đang triển đấu với tên còn lại. Ngay lúc Nguyễn Kiên muốn qua giúp thì Võ Hùng gầm lên, đánh ra một quyền thẳng vào bụng tên kia, hắn bay xa hơn 10m rồi gục xuống. Nguyễn Kiên lại đến đánh cho mỗi tên một quyền, xóa sổ cái

bóng, triệt tiêu mạng của chúng rồi gọi Võ Hùng. Lúc này Nguyễn Kiên mới nhận thấy cái bóng của Võ Hùng đậm màu và có khí tức mạnh hơn những tên bám đuôi nhiều. Khi Nguyễn Kiên muốn tìm hiểu thêm một chút về năng lực mới của mình thì bỗng nhiên mọi thứ lại trở về như cũ. Nguyễn Kiên hơi khó hiểu, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, nếu có một lần thì sẽ có lần sau nữa. Cứ từ từ nghiên cứu, không cần gì phải vội.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Giải manh mối và những điều nghi vấn

Xử lý xong bọn bám đuôi, Nguyễn Kiên cùng Võ Hùng nhanh chóng rời khỏi, đi vào một quán cafe, lựa một chỗ vắng mà ngồi, tìm hiểu manh mối chú Khả để lại. Võ Hùng đang định mở cái hộp sắt ra thì Nguyễn Kiên vội ngăn lại. Trước ánh mắt nghi hoặc của Võ Hùng, hắn cẩn thận từng chút một lật qua lật lại cái hộp sắt, quan sát kĩ càng bề ngoài và lắng nghe âm thanh bên trong hộp. Sau khi chắc chắn không có vấn đề gì thì mới để cho Võ Hùng mở hộp. Trong lúc cả hai đang chăm chú vào cái hộp thì ở một cái bàn khác cách xa chỗ họ, có một Hắc y nhân đang lặng lẽ quan sát, khi hắn thấy Nguyễn Kiên cẩn thận kiểm tra cái hộp thì hừ lạnh khinh thường “một tên đa nghi, yếu kém và hèn nhát”. Kẻ đó không hề biết rằng, bản thân đã bị phát hiện từ lúc rời khỏi bệnh viện. Chính xác thì Nguyễn Kiên đã cảm nhận được mình bị theo dõi, đó là trực giác sinh tử. Khi hắn thoát khỏi giấc ngộ và có được năng lực kì lạ thì hắn đã xác định được kẻ theo dõi. Nguyễn Kiên vẫn giả vờ như chưa hề biết gì và âm thầm chú ý đến Hắc y nhân, hắn vẫn chưa xác định rõ thân phận và mục đích của kẻ kia nên không đánh động, chỉ âm thầm đề phòng.

Cạch, chiếc hộp sắt mở ra. Võ Hùng từ trong hộp lấy ra một quyển sách, đúng hơn là một quyển sách võ của Võ gia, viết bằng chữ Nôm, làm bằng da và một miếng ngọc tròn, dẹt. Võ Hùng ngạc nhiên, quan sát rõ ràng, lại kiểm tra kĩ càng cả hai thứ rồi nói với Nguyễn Kiên:

- Thật kì lạ! Ngoại trừ miếng ngọc có khắc chữ “giúp” có thể xem như là một tín hiệu cầu cứu thì không còn gì cả.

Nguyễn Kiên cũng ngạc nhiên không kém. Hắn hoàn toàn chắc chắn suy luận của mình là đúng, nhưng nếu như vậy thì phải có manh mối gì đó trong hộp chứ? Nguyễn Kiên không dễ dàng từ bỏ, hắn lại cầm lấy cái hộp, kiểm tra lần nữa từ bên trong, lại cầm lấy sách võ lật đi lật lại, hơi nóng, nhúng nước, ..., lại thử kiểm tra viên ngọc, ma sát mấy thứ lại với nhau, ... Hoàn toàn vô dụng!

- Có khi nào bác sĩ kia có vấn đề không? - Võ Hùng nghi ngờ hỏi. Một câu hỏi vô tình của hắn đã mang đến cái nhíu mày của hai người.

Nguyễn Kiên bình tĩnh suy nghĩ rồi lắc đầu phủ định. Hắn không nghĩ bác sĩ lại có lí do gì để ngăn cản bọn họ tìm ra manh mối, trợ giúp chú Khả, ngược lại còn phải cố giúp bọn hắn nữa. Nguyễn Kiên bình tĩnh lại, tập trung suy nghĩ, xâu chuỗi các thông tin lại, một tia linh quang lóe lên trong đầu hắn.

- Võ Hùng, cậu bảo đây là Võ gia võ học sơ quyền?

- Phải a. Đây là võ tịch mà mỗi người Võ gia học đầu tiên từ lúc bắt đầu luyện võ.

- Có phải cậu đã thuộc nằm lòng quyển này?

Nguyễn Kiên liên tục hỏi những câu hỏi vô cùng bình thường nhưng lại có thái độ rất tập trung, điều này khiến cho Võ Hùng dù cảm thấy rất lạ nhưng vẫn tập trung giải thích, trả lời tường tận câu hỏi của hắn. Ở đằng xa, Hắc y nhân khi nhìn thấy Nguyễn Kiên và Võ Hùng dùng đủ mọi cách để tìm hiểu manh mối nhưng vô dụng thì rất thất vọng, lại nghe được Võ Hùng nghi vấn thì mặt hầm hầm, có cảm giác như muốn ăn thịt kẻ vừa phát ngôn. Ngay lúc hắn muốn lộ diện thu hồi hộp sắt thì phát hiện Nguyễn Kiên liên tục hỏi Võ Hùng về quyển sách võ. Hắn bình định tâm tình lại, ngồi xuống tiếp tục âm thầm quan sát. Nguyễn Kiên mặc dù đang suy nghĩ nhưng vẫn luôn dành một sự chú ý đặc biệt đến kẻ bí ẩn kia, hắn nhận thấy sự thay đổi liên tục của kẻ đó, hơi nghi hoặc nhưng tạm thời bỏ qua, hắn sắp giải được manh mối rồi.

- Cậu hãy đọc kĩ lại quyển sách võ này nhiều lần, tìm kiếm chỗ khác lạ. - Nguyễn Kiên khẳng định suy luận của bản thân và nói với Võ Hùng. Thực ra là do Nguyễn Kiên không biết chữ Nôm nên mới để Võ Hùng đọc, nếu hắn mà biết thì đã không rắc rối như vậy.

- Tôi đã đọc quyển sách này quá nhiều lần, nội dung của nó tôi đã ghi nhớ như tạc trong lòng, tôi thậm chí nhớ từng chi tiết trong đó.

Võ Hùng cứ nghĩ Nguyễn Kiên có ý tưởng gì, không ngờ lại bảo hắn đi đọc lại quyển sách võ này, ngày xưa hắn đã học thuộc lòng nội dung quyển sách này, lúc này hắn cũng đã kiểm tra qua mấy lượt. Làm sao có thể sai sót? Dù vậy hắn cũng theo lời Nguyễn Kiên đọc lại quyển sách võ.

Một lần. Đọc tiếp! Hai lần. Đọc tiếp! Lần thứ ba. Điều khác thường đã xuất hiện. Lúc ban đầu, Võ Hùng vừa đọc vừa suy nghĩ cách khác, mãi mà không có gì xuất hiện trong đầu hắn, hắn mới quay lại trong việc đọc, đó là khi hắn đọc lần hai, được nửa quyển. Võ Hùng vừa đọc vừa suy nghĩ đã một lần. Tới khi đọc lần thứ ba, hắn chỉ biết tập trung vào con chữ nhức mắt. Và hắn phát hiện thứ khác thường!

- Có những con chữ bị thiếu nét. - Võ Hùng vui mừng thốt lên.

“Quả nhiên là thế”, Nguyễn Kiên đã suy luận ra bí mật chắc chắn nằm trong quyển sách võ, chỉ là bọn hắn đã làm rất nhiều cách để giải manh mối nhưng đều không có tác dụng gì. Hắn suy nghĩ lại từ đầu, xâu chuỗi thông tin. Quyển sách là do ai để lại? Để cho ai? Để làm gì?... Tất cả đều rõ ràng, nhưng vì sao Võ Hùng đã đọc rất nhiều lần nhưng không thể tìm được manh mối? Đó là mấu chốt để giải manh mối. Đó chính là lí do Nguyễn Kiên vượt trội hơn tất cả.

Điều đầu tiên, chữ viết trong cuốn sách là chữ Nôm, loại chữ nhiều nét khó nhìn, đã xưa cũ, không còn mấy ai biết, có lẽ trong Biên Hòa chỉ có Võ gia có văn hóa cổ truyền mới biết chữ Nôm. Điều thứ hai, Võ Hùng hay chính xác hơn là con cháu của Võ gia đều đã thuộc lòng như tạc nội dung, từng con chữ, từng câu, từng cái dấu, ... Chính vì vậy khi con cháu Võ gia đọc quyển sách này sẽ vô tình bị một triệu chứng thần kinh gọi tự kỷ. Tất nhiên không phải tự kỷ tâm thần như trên phim ảnh.

Tự kỷ ở đây hơi khác, đó là hiện tượng tái hiện những ký ức, những hình ảnh, ... đã được khắc sâu ở trong đầu khi lặp lại hành động, việc làm, tình huống ghi dấu. Cụ thể trong trường hợp của Võ Hùng, việc đọc quyển sách võ đã được ghi dấu, chính xác là những gì trình bày trong sách đã được ghi dấu. Khi Võ Hùng đọc kĩ, kiểm tra lại, vì hần không tập trung và chính vì hiện tượng tự kỷ xuất hiện, khiến cho bản thân hần đọc sách nhưng mà thực tế là hệ thần kinh hần chỉ tái hiện lại những gì mà hần nhớ về quyển sách đó. Kết quả là những điểm sai sót trong quyển sách đã bị hệ thần kinh của Võ Hùng lờ đi, khiến hần không thể nhận ra được sự sai sót. Mãi đến khi hần tập trung kiểm tra kĩ lại lần thứ ba, khi mà hệ thần kinh của hần đã mệt mỏi hơn, quen thuộc hơn với quyển sách võ đó, hiện tượng tự kỷ không xuất hiện nữa, và hần phát hiện ra được điểm sai. (*)

Và rốt cuộc, Võ Hùng chậm rãi, tập trung tìm kiếm những lỗi sai trong quyển sách, Nguyễn Kiên thì một bên ghi chép lại. Và họ đã giải được manh mối là gì.

Đến lúc này thì Nguyễn Kiên càng cảm thấy kì lạ hơn, nếu chú Khả đã cố tình để lại manh mối thì sao phải chơi khó con cháu như thế, nếu như không phải có hần tại đây thì chắc chắn không thể giải được manh mối, và như vậy thì làm sao giúp được chú Khả. Nếu nói có ai hội đủ điều kiện để giải được manh mối thì có lẽ chỉ có ông nội Võ Hùng, người đã già, suy yếu tu vi, lú lẫn quên đi nội dung của quyển sách võ, nhưng lại có đủ trí tuệ, kiến thức, sự tập trung. Nhưng như vậy, sao không nhờ bác sĩ giao cho ông nội luôn mà lại giao cho bọn hần? Nguyễn Kiên trầm tư suy nghĩ. Phía đằng xa, Hắc y nhân khi thấy được Nguyễn Kiên giải ra manh mối thì vô cùng mừng rỡ, không kiểm soát được thốt ra một tiếng “Hay”, khi nhận ra mình thất thố thì hần vội che miệng, liếc qua bên Nguyễn Kiên rồi nhanh chóng rời đi quán cafe. Nguyễn Kiên vốn đang chìm trong những nghi vấn khó lý giải thì nhận thấy hành động của Hắc y nhân, lại nghĩ đến những hành động của hắc y nhân lúc trước.

Ánh sáng của trí tuệ và trí thức rực rỡ trong linh hồn Nguyễn Kiên!

Hần đã kết nối được tất cả chi tiết, nghi vấn hần tiếp nhận từ khi đến Đồng Nai và tham gia vào những rắc rối của Võ gia và Võ Cường Khả. Những câu trả lời hợp lý nhất dần xác định trong lòng hần, cái hần cần bây giờ là kiểm tra sự chính xác của chúng thôi. Một nụ cười nở ra trên khuôn mặt kiên nghị của hần, nụ cười của sự hưởng thụ của sự vui vẻ, tự do mà hần đã luôn kiếm tìm. Một vài hình ảnh, thông tin xuất hiện trong đầu Nguyễn Kiên, hần đang khôi phục trí nhớ.

Bên trong linh giới của Nguyễn Kiên lúc này, hai phần linh hồn của hần đang gia tăng tốc độ giao thoa, theo tốc độ này thì không bao lâu nữa, hần sẽ khôi phục trí nhớ hoàn toàn, trong khi linh hồn của Nguyễn Kiên chuyển biến, linh giới của hần một lần nữa phát triển, rực rỡ thêm. Một hạt phát sáng, thứ đã thoát ly bảo vật của Lâm Nghi, đánh ra một con đường trong linh hồn kẻ nghèo ở trọ, nó đang phát triển thêm, lớp vỏ đang hồng hơn, nở to hơn. Và trong góc xó, kẻ nghèo kia mở hai mắt, miệng thì nằng “Tên chủ nhà đáng chết” trong khi hần đang hưởng sái từ sự phát triển linh giới của tên chủ nhà đó để chữa trị linh hồn. Hần đã khôi phục được bốn phần.

Quay lại với Nguyễn Kiên và Võ Hùng, hai thanh niên đang lặng người khi xem xong manh mối để lại của chú Khả. Theo những gì mà ông chú điều tra ra, gia tộc kia có lai lịch rất lớn, và chúng cũng vô cùng nguy hiểm. Gia tộc kia là nhà họ Hoắc, không phải là người Việt. Chính xác thì đó chỉ là một chi nhánh của họ Hoắc, nhà họ Hoắc là một trong tam đại gia tộc Trung Hoa, bằng chi vô cùng nhiều. Và một trong những bằng chi cường đại nhất là chi của Hoắc Mã Tâm. Hoắc Mã Tâm rời khỏi Trung Quốc từ năm mười tuổi, đi sang Mĩ để gây dựng sự nghiệp, nhưng hần không thể làm nên một đại nghiệp ở nơi đó, lúc ba mươi tuổi hần trở về Trung Hoa, cầm đầu một nhóm bằng chi khác, tuyên bố tách khỏi Hoắc gia. Tại đất mẹ làm ăn hơn mười năm, hần có được nguồn tài chính lớn và lúc ngũ tuần hần sang Việt Nam, lấy Hà Nội làm trung tâm, xây dựng chi nhánh tại đây. Mặt ngoài là thế, nhưng thực chất hần đến Việt Nam là để khai mở đường dây tiến vào Tam Giác Vàng. Bề ngoài Hoắc Mã Tâm kinh doanh thực phẩm nhưng sâu bên trong hần là một tên trùm buôn lậu thuốc phiện, ma túy, và đang lấn sang súng ống đạn dược. Là một kẻ buôn lậu thuốc phiện thì hần tất nhiên thêm muốn thị trường và nguồn cung của Tam Giác Vàng, một nơi nổi tiếng với ma túy và cần sa trên thế giới. Hần sở dĩ muốn chiếm đoạt đất của Võ gia là vì đó là địa phương hần âm mưu sẽ dùng để làm con đường tiến vào Tam Giác Vàng, bước đầu để làm con đường ấy là mua đứt Nam Cát Tiên. Không chỉ có thế, chú Khả còn nắm giữ chứng cứ những tội ác của Hoắc Mã Tâm cùng con cháu, đồng bọn hần. Chú Khả đã dùng những thứ đó để đàm phán với Hoắc Mã Tâm, nhưng một biến cố đã xảy ra phá hỏng kế hoạch của chú ấy. Kết quả là chú ấy bị bắt lại. Bọn chúng không giết chú Khả vì chú ấy đã lưu lại một đường lui, giữ lại một bản chứng cứ và cất giấu lại.

- Hiện tại đã có thể xác định được kẻ thù và sự nguy hiểm của chúng. Chúng ta cần có chuẩn bị đầy đủ để cứu được chú Khả, đồng thời diệt trừ Hoắc Mã Tâm - Nguyễn Kiên đưa ra quyết định.

Võ Hùng cũng đồng ý, trong vô tình, suốt đoạn đường, chứng kiến năng lực và trí tuệ của Nguyễn Kiên, hần đã tin tưởng nghe theo những quyết định của Nguyễn Kiên, đó là tư chất của người lãnh đạo.

Nguyễn Kiên vạch ra kế hoạch, xác định trước hết cần phải tìm gặp ông nội Võ Hùng trước. Hai người lại đi một vòng thành phố, chuẩn bị đầy đủ dụng cụ để ngược sông Đà, vượt rừng Nam Cát Tiên, leo núi Chứa Chan. Chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, Nguyễn Kiên quyết định gọi một cuộc điện thoại, lần đầu tiên gọi điện thoại từ khi mất trí nhớ.

- Xong xuôi, lên đường!

<=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=>

(*): Đọc đoạn này có lẽ mọi người đau đầu lắm

(#): Thực ra thì tác cũng đã rất đau đầu và mất thời gian gấp đôi so với mấy chương trước để hoàn thành chương này. Mặc dù rất muốn bỏ bớt nhưng

tác không thể. Thực ra đối với tác, đây là một chương rất quan trọng nên mới phải làm nó hack não như vậy. Trong chương này không chỉ là hoàn thành hình tượng của NVC 1 Nguyễn Kiên mà còn phác họa nhân vật phụ khá quan trọng về sau là Võ Hùng. Đồng thời thì chương này còn là để tác đào hố, và tác đã rất vui khi viết những dòng này. Những cái hố này sẽ là tình tiết quan trọng trong chuỗi sự kiện trong các chương sắp tới, thậm chí có hố sâu tới rất nhiều sự kiện sau.

Ngoài ra thì NVC 2 Lâm Nghị cũng đã có chút không gian trong chương này. Cho đến lúc này thì mình hơi ưu ái với Nguyễn Kiên hơn, nhưng đành vậy thôi, bởi vì Lâm Nghị chưa đến lúc thể hiện. Đợi đó, khi thanh niên này thể hiện thì sẽ đặc sắc hơn Nguyễn Kiên nhiều.

(^_^) tác cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Cường giả chân chính

Nguyễn Kiên bước từng bước chậm rãi, tay cẩn thận gạt những cành cây chắn đường qua một bên. Hắn hoàn toàn có thể lướt nhanh nhưng vì giữ cho cánh rừng nguyên sinh tươi đẹp này bảo toàn hình ảnh của nó, hắn chỉ chậm rãi và cẩn thận, cố gắng không để lại một dấu vết nào trong rừng. Nguyễn Kiên gạt ra cành cây cản tầm mắt, một khung cảnh tuyệt đẹp xuất hiện trước mắt hắn, một mảnh đất trông hiếm thấy, những con nai vàng đang gặm cỏ, trên những cây cỏ thụ xa xa là những loài chim hiếm quý đang chuyền cành và cất tiếng râm ran, từ xa ruyền đến tiếng róc rách, nước suối chảy. Thờ mộng, tươi đẹp và yên bình! Võ Hùng bước ra khỏi khu vực um tùm, thấy được Nguyễn Kiên đang lặng người ngắm nhìn cảnh đẹp phía trước thì cười nói:

- Cậu không cần phải điếng người như thế chứ,... - Đang nói thì hắn bỗng dừng lại, hắn vốn quen ăn to nói lớn, vừa mở miệng thì đã hù dọa lũ chim thú chạy mất. - Ài, thật xin lỗi, thôi thì khi đến võ đường, tôi sẽ dẫn cậu đi nhìn một nơi tuyệt đẹp để tạ lỗi vậy. Được rồi, đi thôi.

Nguyễn Kiên hồi thần lại, hắn cũng không quá để tâm đến chuyện này, chỉ là vừa nãy hắn đã hơi chìm vào trong cảm xúc, hắn cảm thấy mình rất dễ xúc động trước những thứ yên bình, tươi đẹp như thế. Nguyễn Kiên theo bước chân của Võ Hùng, bọn họ đã đi chuyển suốt một ngày, trèo đèo, lội suối, băng rừng và họ đã sắp đến nơi.

- Sắp tới rồi, - khi đi qua một bãi đá trống, Võ Hùng hỏi tưởng lại ngày bé, cười nói kể lại kỷ niệm của mình. - Đây là nơi chúng tôi từng luyện võ, còn nhớ lúc nhỏ tôi thường leo lên những tảng đá lớn rồi lộn vòng xuống dưới, có lần nhảy không tốt thì bị cắm đầu xuống đất, phải rất lâu sau tôi mới khỏe lại.

Xoèn xoẹt, xoèn xoẹt,... Âm âm...

Từ đằng xa truyền lại những âm thanh quái dị không thuộc về nơi rừng núi khiến hai người kinh ngạc. “Nhanh” Nguyễn Kiên quát lên rồi tăng tốc chạy về phía phát ra âm thanh, Võ Hùng cũng nhanh chóng phản ứng lại rồi chạy theo. Khung cảnh trước mắt khiến cho Nguyễn Kiên nộ hỏa xung thiên, Võ Hùng thì lo lắng, tức giận vô cùng. Võ đường của Võ gia đang bị một lũ mang đồ công nhân bao vây muốn phá dỡ, cả khoảng rừng xung quanh cũng bị phá hủy, khắp nơi là những vết cưa, vết bánh xe lớn để lại, dấu tích của sự hủy diệt đã tiến vào rừng nguyên sinh. Mọi chuyện vẫn chưa đi quá xa là nhờ một ông lão râu tóc bạc phơ, tóc để xõa ra dài đến tận lưng, thân mặc một bộ áo bà ba sẫm màu, đang cản những tên công nhân lại. Ông án ngữ trước con đường hẹp, bất kì tên nào tới gần đều bị ông đánh cho văng xa và nằm la liệt. Tuy rằng đã già, lại bị tẩu hỏa nhập ma nhưng việc đánh đuổi những tên kiến hôi này không là gì với ông.

- Ông nội, con Võ Hùng về rồi đây ạ! - Võ Hùng chạy nhanh lại, đá bay một tên cản đường rồi quỳ xuống trước mặt ông lão.

- Võ Hùng? Con trai của thằng Hồ? Cháu trai của ta? Là cháu của ta, hahaha, cháu trai của ta về rồi, cháu trai của ta vẫn khỏe mạnh. - Ông lão nghe được lời Võ Hùng thì dừng lại, xúc động nâng hắn dậy, ôm lấy hắn, lại xem xét Võ Hùng vài cái rồi cười ha hả.

Cũng tội cho ông, chịu qua một bi kịch thảm thiết chỉ còn lại vài đứa cháu, Võ Hùng lại là cháu đích tôn của mình nên ông lão vô cùng xúc động khi gặp lại. Vài tên công nhân xung quanh thì không hề có ý muốn quan sát cảnh đoàn tụ của họ, chúng nhân cơ hội xông lên, muốn đánh lên hai ông cháu. Nguyễn Kiên đứng một bên mừng cho hai ông cháu, hắn cũng chú ý quan sát tới những tên kia, khi thấy chúng xông lên đánh lên thì không chút do dự đứng ra ngăn cản. Chỉ vài chiêu, Nguyễn Kiên đã dễ dàng đánh lui bọn chúng, thừa thắng xông lên, hắn nhanh chóng áp sát cho mỗi tên một quyền bay ra xa.

- Cút đi, đừng để ta thấy mặt các nguoi nữa.

Nguyễn Kiên quát đuổi bọn kia rồi tiến lên chào ông lão:

- Cháu là Nguyễn Kiên, là bạn của Võ Hùng, lần này đến đây là có hai chuyện muốn thỉnh giáo ông.

Ông lão quan sát Nguyễn Kiên một chút rồi lại nhìn Võ Hùng, thấy hắn đồng ý với Nguyễn Kiên thì dẫn cả hai vào trong võ đường. Ông lão tiến vào phòng chính, ngồi vị trí chủ nhà, Võ Hùng tiến vào ngồi cạnh ông, Nguyễn Kiên vào cuối ngồi phía dưới đối diện ông lão. Đây là phép tắc của Võ gia cũng như nhiều gia tộc cổ truyền khác, Nguyễn Kiên cũng được Võ Hùng nhắc qua nên không có gì ngạc nhiên. Hắn vào vị trí, lại xin phép ông lão, kể

lại chuyện của Võ Cường Khả.

- Nó vẫn còn an toàn? - Ông lão thoát khỏi cơn xúc động, bình tĩnh hỏi Nguyễn Kiên.

- Cho đến hiện tại thì vẫn an toàn, bọn Hoắc Mã Tâm cần phải thu lại phần chứng cứ chú ấy giấu đi, mới có thể hạ sát chú ấy. Và người nắm giữ tung tích của chúng chính là ông. - Nguyễn Kiên phân tích và tung ra một “quả bom”,

- Ta? (Ông nội?) - Cả hai ông cháu Võ Hùng thực sự phải kinh ngạc vì dù là trong manh mối để lại cũng không hề nhắc đến nơi hạ lạc của những chứng cứ.

Và không chỉ có họ kinh ngạc.

Nguyễn Kiên nhảy bèn cảm nhận được, khi hần tung ra bom tấn thì đã có động tĩnh từ trong bóng tối, không chỉ có một mà có đến hai tên. Hắn có thể xác định được một chính là Hắc y nhân, kẻ còn lại thì hắn không biết nhưng kẻ đó rất nguy hiểm, ít nhất thì là kẻ mạnh nhất hắn biết cho đến lúc này. Tuy vậy hắn vẫn tỏ ra bình thản, tiếp tục giải thích suy đoán của mình. Thứ nhất là từ cách để lại manh mối, hắn có thể xác định người mà chú Khả gửi gắm manh mối là ông lão. Nhưng vì lí do khác, nó không thể đến tay ông, mà nó đã lọt vào tay Võ Hùng, may mắn là Nguyễn Kiên đã tìm ra cách giải manh mối. Và địa phương có thể giấu những chứng cứ nhất chính là võ đường. Đến đây thì Nguyễn Kiên khẳng định suy nghĩ của mình.

- Một năm trước, chú Khả hẳn là đã về đây trước khi đi, đó chính là lúc chú ấy giấu đi những chứng cứ, đó hẳn là một nơi đặc biệt của chú ấy mà chỉ ông hoặc gia đình biết. Hiện tại người rõ về chú ấy nhất chỉ có ông. Ông lão lặng người, thậm chí nói:

- Quả thật năm trước thằng Khả đã trở về thăm ông nhưng ông không ngờ nó lại chuẩn bị xâm nhập nguy hiểm như vậy, nó đã thay đổi quá nhiều từ lúc ra đi. - Ông lão lại chìm vào trong dòng cảm xúc, những giọt nước mắt yêu thương lặng lẽ rơi trên gương mặt già nua của ông lão đã chịu quá nhiều đau thương. - Đi, ông dẫn các cháu đến nơi đó.

Nguyễn Kiên bước đi, thậm chí tính toán sẽ đối phó với tên cao thủ ẩn nấp trong bóng tối thế nào, hắn còn phải đề phòng cả Hắc y nhân nữa, đến lúc này vẫn chưa xác định được địch ta. Ông lão dẫn bọn hắn đi đến một gốc cây cổ thụ, cái cây này cô độc giữa rừng, một khoảng đất rộng lớn chỉ mỗi một mình nó cắm rễ vurun chồi, không chim chóc, không thú rừng. Nghe ông lão kể thì đây là nơi chú Khả thường bị bắt phạt, cũng là nơi hắn tập võ, chơi đùa. Võ Cường Khả là người út trong lứa của mình, hắn sinh muộn hơn các anh chị rất nhiều, vì mọi người phải lo công việc hoặc luyện võ học cao hơn nên quanh năm chỉ một mình hắn tự mình luyện võ, chơi đùa, và cái cây này cũng giống hắn, cô độc. Cả hắn lớn lên cùng nhau dù là cái cây già hơn hắn rất nhiều, thậm chí lớn hơn cả cụ nội hắn.

- Nếu như thằng Khả có giấu thứ gì thì đều giấu ở đây, dưới gốc cây này.

Xác định được vị trí của những chứng cứ, ngoài ông lão ra thì tất cả đều nhịp tim tăng cao, mỗi người một lí do nhưng đều liên quan đến nhau. Võ Hùng đang muốn tiến lên đào tìm bằng chứng thì Nguyễn Kiên ngăn lại:

- Để tôi, cậu đưa ông nội sang một bên nghỉ ngơi đi, ông hẳn là đã mệt rồi.

Nói xong hắn đi đến bên gốc cổ thụ, đào ra từng chút đất. Nhìn cái hố sâu dần, mọi người đều một suy nghĩ “xuất hiện đi”.

Và đã xuất hiện!

Nguyễn Kiên đào ra lớp cuối cùng, tay chạm vào hộp sắt vang tiếng. Cùng lúc đó, từ trong góc khuất, một nhân ảnh nhanh chóng nhảy ra, hướng về Nguyễn Kiên tung một cước.

Bộp, không phải âm thanh cơ thể bị đá văng ra. Nguyễn Kiên đã đề phòng từ đầu, hắn chỉ thầm mong kẻ trong bóng tối sẽ lao ra để hắn lợi dụng cơ hội bất ngờ phản kích. Nhưng Hắc y nhân lại xông ra trước. Nguyễn Kiên cần giữ lực đề đánh kẻ bí ẩn kia nên chỉ chặn đòn của Hắc y nhân. Nguyễn Kiên nhanh chóng không chế Hắc y nhân, lại liên tục đánh tay ba quyền ngay tại cái chân bị hắn khống chế. Đây là đòn điểm huyệt của Nguyễn Kiên, hắn vừa nhớ ra không lâu. Hắc y nhân vốn định đánh bất ngờ, một cước đá bay Nguyễn Kiên, lại thu lấy bằng chứng rồi rời đi nhưng không ngờ chính bản thân lại bị khống chế, hiện giờ lại bị trúng chiêu của Nguyễn Kiên, tê liệt nửa thân dưới. Hắn tự biết bản thân đã không còn cơ hội, nếu ở lại sẽ bị bại lộ nên nhanh chóng trốn đi.

- Xuất hiện đi!

Mất ưu thế đề đánh bất ngờ, Nguyễn Kiên tập trung tư tưởng chuẩn bị chiến đấu với kẻ kia. Kẻ bí ẩn vốn đã phát hiện còn một kẻ khác cũng ẩn nấp nên định chờ ngư ông đắc lợi, nhưng hắn không ngờ Nguyễn Kiên đã phát hiện cả hai, đồng thời còn nhanh chóng hạ tên Hắc y nhân. Mặc dù trong mắt hắn không xem những người tại hiện trường ra gì nhưng hắn phải khâm phục sự nhạy bén của Nguyễn Kiên, đây là sự kính trọng cường giả dành cho nhau.

- Có thể cho ta biết người phát hiện ta từ lúc nào không? - Kẻ bí ẩn xuất hiện, một người đàn ông trung niên, đầu trọc với một gương mặt đầy sẹo, hắn thối mồm hỏi Nguyễn Kiên.

- Những lúc người nghe được tung tích của những chứng cứ, người đều đã động, mỗi cái động đó đều đã bại lộ trước mắt ta. - Nguyễn Kiên bình thản nói nhưng trong lòng đang tập trung cao độ, kẻ trước mắt cho hắn một cảm giác nguy hiểm vô cùng.

Từ lúc Hắc y nhân xuất hiện cho đến khi kẻ bí ẩn lộ diện, mọi thứ diễn ra rất nhanh, khiến hai ông cháu Võ Hùng đều ngạc nhiên.

- Để cháu tiến lên trợ giúp Nguyễn Kiên. - Võ Hùng hỏi thần lại và vội vã muốn tiến lên.

- Dừng, cháu tiến lên chỉ làm vương vù cho cậu bạn cháu thôi. Tên mặt sẹo kia đã vượt qua Trung Cường. Con chỉ là một Hạ Cường trung giả thì tiến lên cũng là chịu chết. Cậu bạn con còn trẻ mà đã tiếp cận Thượng Cường, thật sự là tài giỏi, chỉ có cậu ta mới có thể có cơ may chiến thắng thôi. Nếu như ông có nửa phần võ công lúc trước thì đã không cho hấn gây chuyện.

Ông lão tuân ra một tràng lời khiến cho Nguyễn Kiên chần chịt, Những cấp bậc võ đạo? Hấn yếu kém hơn?

Không! Hấn có con chủ bài của mình! Hấn không thể xếp vào hàng võ đạo cao thủ, nếu xếp hạng cho hấn, hấn tự tin mình là vượt trội. Hấn là cường giả chân chính. Chỉ cần hấn kiểm soát được sức mạnh của mình

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chiến - Thức tỉnh - Kết nghĩa

Đến!

Nguyễn Kiên tập trung, “tiên hạ thủ vi cường”, *hấn động. Ba bước chân áp sát, trong thế công tới, tụ lực vào hai tay, đánh ra một đòn “Song trọng phách quyền”* vào bụng mặt sẹo. Một cảm giác tê tái từ hai tay truyền tới khiến Nguyễn Kiên phải bật người lui lại, giữ khoảng cách với tên mặt sẹo. Vừa rồi khi hấn tung chiêu, tên mặt sẹo vẫn chưa hề động, nhưng khi đòn đánh sắp trúng thì tên đó đã tung liền hai quyền vào cổ tay của Nguyễn Kiên khiến hấn phải lui lại. “Tốc độ thật nhanh”, Nguyễn Kiên thực sự đã cảm giác được tên mặt sẹo hoàn toàn trên cơ, tốc độ và sức mạnh đó không phải hấn lúc này có thể đánh bại. Dù biết như thế nhưng Nguyễn Kiên vẫn tiếp tục lao lên tấn công, liên tục ra đòn và trúng đòn lui lại.

- Đã đủ rồi, ta phải chấm dứt trận đánh tại đây.

Tên mặt sẹo lạnh lùng nói, và từ trên người hấn toát ra khí thế cường giả trấn áp xung quanh, hấn tấn công. Cảm nhận được khí thế của kẻ địch, Nguyễn Kiên kinh hoàng, vội bình tâm chống đỡ sự công kích của mặt sẹo, nhưng hấn thực sự phải vất vả rất nhiều. Tốc độ của mặt sẹo quá nhanh với hấn, khi Nguyễn Kiên chưa kịp phản xạ để đỡ chiêu thì đã bị trúng tới hai đòn, sức mạnh của mặt sẹo cũng khủng khiếp không kém, những đoàn đánh của hấn đều khiến cho Nguyễn Kiên phải đau đớn, tê tái. Cơ thể Nguyễn Kiên vốn được rèn luyện rất nhiều, cường độ thân thể của hấn rất lớn, mặc dù không thể phát huy hết sức mạnh của nó nhưng việc chịu đòn là không thành vấn đề. Nhưng hiện tại hấn thực sự cảm nhận được đau đớn và mệt mỏi. Nếu kéo dài thế này thì hấn sẽ phải gặp nguy hiểm tính mạng. Nguyễn Kiên tự biết bản thân hấn không thể tiếp tục chịu đòn như thế, hấn âm thầm tụ thế, chờ đợi cơ hội phản kích.

Tên mặt sẹo là một cao thủ Thượng cường hạ giả, xét về cấp bậc thì cao hơn Nguyễn Kiên cả một đại cảnh giới. Từ trước tới giờ hấn đã đánh với rất nhiều cao thủ, có như Nguyễn Kiên, có cả cường đại hơn nhưng chưa bao giờ thấy ai có sức chịu đựng, cường độ nhục thân lớn như Nguyễn Kiên. Nếu như hấn không có được tốc độ và sức mạnh vượt trội thì hấn mới là kẻ thua. Tên mặt sẹo đang thực sự mất kiên nhẫn, hấn đã hao tổn khá nhiều thể lực nhưng chưa thể hạ được Nguyễn Kiên, hấn hơi chậm lại, để chuẩn bị tung một đòn mạnh hơn mong hạ chấm dứt được trận đấu.

Nguyễn Kiên vẫn đang cố chịu đựng, âm thầm tụ thế chờ cơ hội. Và cơ hội đã đến, ngay khi mặt sẹo dừng lại, chỉ khoảnh khắc đó, Nguyễn Kiên tung đòn nhắm ngay yết hầu mặt sẹo. Đồng thời, cùng lúc đó, mặt sẹo cũng đâm ra một quyền cực mạnh, kinh lực toát ra như cơn gió “vụt” một cái. Mặt sẹo đánh sau mà tới trước, kinh quyền đánh vào bụng Nguyễn Kiên không phát ra tiếng, nhưng xung lực cực mạnh đánh thẳng vào nội thể của hấn. Nguyễn Kiên trúng đòn, cắn răng chịu đau, gia lực vào cú đâm, nhưng vì bị trúng đòn, cú đâm lện sang cả vai tên mặt sẹo, đánh hấn lùi xa chục bước. Nguyễn Kiên lui ra, khụy xuống phun ra một ngụm máu, quyền kinh của mặt sẹo đã đánh trọng thương lực phủ ngũ tạng của hấn. Nếu như không nhanh đánh bại mặt sẹo và chữa trị thì hấn sẽ chết, nhưng việc chiến thắng là xa vời với hấn lúc này. “Chỉ có một cơ hội!”.

Mặt sẹo thực sự phải thừa nhận Nguyễn Kiên là kẻ có cấp bậc kém hơn nhưng lại khiến khó nhọc nhất từ trước tới giờ. Nhưng dù thế nào đi nữa thì hấn cũng phải giết hết những người biết được chuyện ngày hôm nay.

- Ngươi là kẻ địch khiến ta phải khâm phục nhất, ta thừa nhận năng lực của ngươi. Nhưng rất tiếc ta phải giết ngươi, cả hai ông cháu kia nữa. Trước khi đi, ta rất vui lòng cho ngươi biết, người sẽ tiến ngươi gặp Diêm Vương là Quý Diện Kha Cương Thủ, đệ tam cao thủ dưới trướng Hoắc Mã Tâm.

Đệ tam? Kẻ này chỉ là đệ tam cao thủ dưới trướng lão già Hoắc? Điều này đã khiến Nguyễn Kiên thực sự ngạc nhiên, nhưng hấn không sợ hãi, hấn đang cảm thấy thế giới này, bề ngoài của nó không chỉ là tất cả, mấy ai rõ được cái bóng tương ứng cũng không hề nhỏ bé. Hấn cố gắng khôi phục trí nhớ, hấn đi tìm hạnh phúc cho mình, nhưng hấn không có hiểu biết, không có thực lực thì làm sao đạt được, số phận của hấn tuyệt không có bình an trôi qua, mà là phải tranh đấu vượt lên. Một kẻ chỉ là đệ tam mà hấn không thể chiến thắng thì làm sao hấn có thể đánh bại đệ nhị, đệ nhất, cả những kẻ mạnh khác nữa? Hấn phải sống, phải chiến thắng, phải vượt lên. Cơ hội duy nhất là sức mạnh bí ẩn của hấn, phải điều khiển được nó. Nhưng cho đến giờ nó chỉ xuất hiện một lần duy nhất khi hấn đánh nhau với bon tám đuôi yếu kém. Nếu sức mạnh đó chỉ dùng được với kẻ yếu thì cũng chỉ là vô dụng. Vậy thì làm sao để hấn có thể dùng được sức mạnh đó, hấn đã như thế nào khi đó?

Hấn giác ngộ! Là giác ngộ, là cảm giác huyền ảo đó! Hấn cần giác ngộ!

Nguyễn Kiên vượt trội hơn mọi người, không phải vì hấn là thiên tài, mà là những điều hấn đã trải qua đã để lại cho hấn kinh nghiệm, trí tuệ, sự bình tĩnh, kiên cường trong mọi hoàn cảnh. Và một lần nữa, hấn đã vượt lên, tìm kiếm tới ánh sáng nhỏ nhoi của sự sống nhờ điều đó.

Nguyễn Kiên đứng dậy, thẳng lưng, bình tĩnh, gương mặt hần toát lên sự kiên cường bất khuất, một ý chí bất diệt. Một khí thế của cường giả, cường giả chân chính, lan tràn khắp không gian, lấn áp khí thế của Quý Diện, chèn ép tất cả. Nguyễn Kiên nhắm mắt lại, xóa bỏ mọi suy nghĩ trong đầu, vô ngã, hần cảm nhận mọi thứ xung quanh bằng tất cả những gì có thể, cảm nhận mọi thứ bằng chính linh hồn mình.

Trong linh giới của Nguyễn Kiên, mọi thứ lại tiếp tục rực rỡ thêm, hai phần linh hồn lại tăng tốc độ giao thoa hòa hợp, hạt mầm kia càng lớn thêm, hồng thêm. Lâm Nghi càng vui mừng hơn và tăng tốc độ khôi phục.

Nguyễn Kiên mở mắt ra, mọi thứ trước mắt, khác lạ nhưng có cảm giác rất quen thuộc, những tia sương khói phiêu miểu, hư ảo mà chân thực. Hần biết chúng là gì, nhưng hần không biết vì sao mình lại có thể khu động được chúng, nhưng không quan trọng, vì hần đã có thể tiến nhập trạng thái này mọi lúc mọi nơi nếu muốn, hần có dư thời gian để tìm hiểu. Nguyễn Kiên đưa mắt nhìn Quý diện đang ngạc nhiên vì bị khí thế của hần lấn át, bình tĩnh nói:

- Ta không biết và cũng không quan tâm người là ai hay người muốn gì, ta chỉ cần biết, người sẽ là viên gạch đầu tiên trên con đường của ta. Ta là Nguyễn Kiên, hãy vui mừng khi trở thành một viên đá lót đường cho ta.

Nguyễn Kiên xông lên, tốc độ nhanh hơn lúc đầu gấp mấy lần. Quý Diện kinh ngạc trước sự thay đổi nhanh chóng của Nguyễn Kiên nhưng rất nhanh đã hồi thần lại, bộc phát toàn lực xông vào đánh đôi công. Cả hai tung ra những đòn đánh cực hiểm, cực mạnh, cực nhanh. Hai ông cháu Võ Hùng ngồi bên quan khán mà chỉ nhìn thấy những cái bóng lướt nhanh, đ-ng nhau văng ra rồi lại xông vào tiếp, cùng với đó là những âm thanh đánh nhau kịch liệt “bình bình bốp bốp”, cả những tiếng xé gió “vùn vụt”.

- Tại sao Nguyễn Kiên lại có thể đánh ngang tay tên mặt sẹo kia vậy ông? Rõ ràng lúc đầu cậu ấy chỉ có thể chịu đòn và ở thế hạ phong tuyệt đối, chỉ dùng lại một chút mà lại có thể đánh ngang tay.. - Võ Hùng tận mắt chứng kiến cú trở mình của Nguyễn Kiên thì kinh ngạc, thắc mắc hỏi ông nội.

- Ông nội cũng không rõ lắm, nhưng có thể lí giải đôi chút. Cậu trai trẻ kia bị mất trí nhớ phải không, lúc đầu chiến đấu hoàn toàn không thể phản kích, may mắn thoát ra và nghỉ được chút xíu. Thay đổi là trong lúc này, cậu ta đã tiến vào “giác ngộ” ngay trong khi chiến đấu, trong trạng thái này, cậu ta có thể sử dụng hết năng lực của cơ thể mình. Rất có thể là trước khi mất trí nhớ, cậu ta là một cao thủ Thượng Cường trung giả nên mới có thể chỉ dùng thể lực và vài chiêu thức thông thường để đánh ngang với Quý Diện là Thượng Cường hạ giả. Dù gì thì cũng phải thừa nhận, bạn cháu là một kỳ tài võ học, trẻ vậy mà đã trở thành cao thủ cấp bậc đó, thậm chí có thể tiến vào “giác ngộ” lúc chiến đấu. - Ông lão không hổ đã từng là một cao thủ có tiếng, có thể phân tích đúng gần như tất cả. - Cú tình hình này thì người thắng sẽ là cậu Kiên, sức trẻ và kỳ tài của cậu ta chính là thứ áp đảo Quý Diện.

Nguyễn Kiên và Quý Diện hoàn toàn chìm trong chiến đấu và cảm nhận của mình, không hề nghe thấy hai ông cháu Võ Hùng bàn luận.

Quý Diện cảm thấy rất quái dị, hần vốn trên cơ nhưng bây giờ lại bị đánh xuống hạ phong, đã vậy hần càng ngày càng yếu đi, không phải chỉ riêng thể lực mà còn cả tinh thần của hần nữa. Không rõ vì sao, mỗi lần trúng chiêu của Nguyễn Kiên, hần lại cảm thấy đau đớn trong đầu và giữa trán, tinh thần chiến đấu, sự tập trung, ý thức của hần dần yếu đi, càng ngày càng mơ hồ. Theo đó là một cảm giác tử vong bao phủ khắp thể xác linh hồn hần.

Nguyễn Kiên không biết những người kia đang nghĩ gì, hần đang cảm nhận sự tự do, sung sướng. Khi chiến đấu, mỗi khi hần tung chiêu đều có thể kéo theo những tia sương khói phiêu phù xung quanh, khi kẻ địch trúng đòn, cái bóng của hần sẽ bị mờ nhạt đi một chút, trong không gian lại nhiều thêm một chút sương khói. Được những thứ kia bao quanh cho Nguyễn Kiên một cảm giác tự do như ở nhà, sự sung sướng sâu trong linh hồn dâng tràn, hần càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh. Đồng thời kí ức của hần cũng dần trở về, hần nhớ ra những chiêu đòn mạnh mẽ nguy hiểm, và áp dụng ngay trong chiến đấu.

Trận đấu dần nghiêng về một bên, Quý diện chỉ còn biết chịu đòn, hần hoàn toàn vô lực hoàn thủ hay chạy trốn. Cuối cùng điều gì phải đến cũng đến, Quý Diện gục xuống, tắt thở, từ trong mắt hần nhìn ra được sự khó hiểu và không cam lòng. Hần chết đi trong sự tuyệt vọng cùng cực.

Nguyễn Kiên dừng lại, hần ngược lên nhìn trời, thầm nghĩ đây chỉ là bước đầu tiên. Trở lại trạng thái bình thường, Nguyễn Kiên thu hồi chứng cứ, lại cùng ông cháu Võ Hùng trở về vô đường, hần thì cần phải chữa trị nội thương, còn hai ông cháu cũng có điều cần làm.

...

Ngày hôm sau, trong vô đường,

- Ra là vậy, nếu thế thì chỉ có thể chậm chậm khôi phục.

Nguyễn Kiên đã nói qua cho ông lão việc mình bị tai nạn mất trí nhớ, và vừa rồi hần đã kể lại lời Võ Hùng, hi vọng ông lão có thể dùng Võ gia tuyệt học để giúp hần khôi phục trí nhớ. Còn chuyện hần có thể khôi phục được phần nào trí nhớ khi trong trạng thái “giác ngộ” mà đánh nhau thì hần không nhắc tới, đây là bí mật của hần, hần tự rõ ràng năng lực của mình không thể để lộ ra với bất kỳ ai khác kể cả có tin tưởng họ đi nữa, việc đó sẽ mang đến nguy hiểm không xác định cho họ. Ông lão đã cho Nguyễn Kiên một câu trả lời vừa thất vọng, vừa vui mừng. Chuyện là ông đã già, lại bị tẩu hỏa nhập ma nên bị suy giảm tu vi, không thể dùng tuyệt kĩ được nữa. Không chỉ thế, phải đạt đến tầng bảy mới đủ điều kiện thi triển tuyệt kĩ có thể hồi phục trí nhớ, mà ông chỉ mới đạt đến tầng bốn. Đó là lí do ông không thể giúp hần khôi phục trí nhớ, việc này khiến cho hần hơi thất vọng. Nhưng bù lại, ông truyền lại cho hần bộ tuyệt học đó, để hần có thể tự tu luyện và tự chữa cho mình. Ông cho rằng đối với Nguyễn Kiên, một võ đạo kỳ tài thì chuyện học được bảy phần tuyệt học, tự chữa trị là chuyện không quá khó khăn. Đổi lại, Nguyễn Kiên sẽ phải giúp đỡ Võ Hùng chấn hưng quang đại Võ gia vô đường và giúp đỡ Võ gia khi họ gặp nguy. Đối với Nguyễn Kiên thì chuyện ép mua ép bán, cưỡng chế hần thì hần tuyệt không chịu đựng, hần sẽ phản kháng. Nhưng chuyện trao đổi này hợp ý Nguyễn Kiên, dù là không có giao kèo thì hần cũng sẽ ra sức giúp đỡ Võ gia nếu họ cần.

Nguyễn Kiên đã đưa ra một đề nghị để thắt chặt tình cảm giữa hai bên: kết nghĩa! Ngay sau đó, với ông lão làm chủ trì, lấy thiên địa chứng giám, Nguyễn Kiên cùng Võ Hùng kết nghĩa huynh đệ, nguyện tương trợ nhau khi cần, nguyện sẽ chia niềm vui nỗi buồn, nguyện cùng gánh chịu gian nan thử thách, nguyện cùng nếm trải hi, nhục mọi thứ trong cuộc đời. Nguyễn Kiên làm đại ca, gọi Kiên ca. Võ Hùng làm tiểu đệ, gọi Hùng đệ. Kết nghĩa xong, hai

người lại nhìn nhau, lại cùng cười ha ha.

<=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=>

(*): Ra tay trước thì có lợi thế.

(*): Đòn đánh giống chiêu gommu gommu no bakoza của a Lù Mũ Rơm trong One Piece, tất nhiên là không dài tay rồi.

Cho những bạn không biết: thế tiến, chân trước chân sau, nghiêng người về trước, thấp trọng tâm, hai tay để sau, lấy thế đánh ra trước cùng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Vô Thiên - Khinh Thiên Phách Hồn Thuật

Sau khi Nguyễn Kiên và Võ Hùng kết nghĩa huynh đệ, họ lại tiến vào trong võ đường, để ông lão truyền lại tuyệt học cho Nguyễn Kiên. Theo như những gì ông nói thì đây cũng không phải là võ học do Võ gia sáng tạo, mà là một tuyệt học do một lão tổ cường đại đã vượt qua cảnh giới võ đạo thông thường đoạt về. Và nó đã trở thành một tuyệt học gia truyền của Võ gia suốt hàng trăm năm qua, Nguyễn Kiên chính là người khác họ duy nhất cho đến giờ được truyền lại.

Ông lão dẫn đường tiến vào một căn phòng, đó là nhà thờ tổ, lại tiến vào trong, Nguyễn Kiên nhìn thấy có gần trăm linh vị lớn nhỏ bày khắp phòng, những linh vị sạch sẽ, cả phòng tuy hơi âm u nhưng không hề có dấu vết bụi bặm, chứng tỏ ông lão vẫn thường xuyên dọn dẹp nơi này, chăm sóc linh vị của tổ tiên và con cháu. Ba người đi vào giữa phòng, thì lễ với những linh vị kia rồi thấp nện, đốt nhang. Xong xuôi, ông lão tiến đến một cái bệ lớn, trên đó là những linh vị lớn, kiểu cách khác biệt, Nguyễn Kiên biết đó chính là những tổ tiên đầu tiên của Võ gia. Ông lão lại thay đổi vài chi tiết trên bệ, một tiếng “cạch” vang lên và một cái mặt thất mở ra, bên trong là một cuộn trúc thư*, đó chính là tuyệt học gia truyền của Võ gia. Chính vì nó được cất dấu bí ẩn và chỉ có gia chủ VÕ gia đương thời mới biết được nên sau thảm kịch kia, Võ gia vẫn giữ lại được nó.

Nguyễn Kiên tay cầm cuộn trúc thư, mở ra thì nhìn thấy năm chữ lớn, rõ ràng mà hư ảo: Hư Thế Xuyên Hồn Thuật. Nguyễn Kiên nhìn qua toàn bộ trúc thư, những con chữ rõ ràng đang nằm trên đó nhưng nó lại như chuyển động, khi hắn nhìn đến chỗ nào thì những con chữ chỗ đó như chạy vào trong đầu hắn, khiến hắn ghi nhớ như tạc toàn bộ nội dung của quyển trúc thư. Nguyễn Kiên đang ngạc nhiên định hỏi lại thì đã nghe ông lão nói:

- Con cứ từ từ mà nhìn, Võ gia chúng ta dù là người tài giỏi, tinh thông võ đạo nhất cũng phải mất hơn một ngày mới học thuộc nội dung của tuyệt học trên cuộn trúc thư đó, còn tên của nó thì đến giờ chưa ai có thể đọc được. Đồng thời, chỉ khi đọc chính bản mới có thể nhớ được nội dung, nếu như được truyền thụ bằng cách khác thì sẽ không thể nhớ. Đó thực sự là một bảo vật hiếm có. Ông và Võ Hùng đi trước.

Nguyễn Kiên ngay lập tức nuốt lại những lời định nói. Hắn hiểu được bản thân tuyệt đối không phải cao thủ võ đạo gì cả, nếu nói hắn có cái gì thuộc về cái gọi là võ đạo cao thủ thì chỉ có thể là nhục thân cường đại của hắn thôi. Vậy nên chuyện hắn có thể thuộc lòng và đọc được tên của tuyệt học chắc chắn có bí ẩn, và nếu hắn không làm thì có liên quan đến năng lực của hắn. Những chuyện có liên quan đến năng lực của hắn, Nguyễn Kiên sẽ không tiết lộ dù là với người hắn tin tưởng nhất. Thực ra thì có một kẻ hắn còn chưa gặp mặt nhưng đã biết hầu hết mọi bí mật của hắn, thậm chí cả những thứ liên quan đến mình mà hắn không biết thì kẻ kia cũng đều tường tận.

Nguyễn Kiên dẹp gọn những suy nghĩ khác qua một bên, hiện tại chỉ còn mình hắn trong phòng. Hắn dự định sẽ tìm hiểu về Hư Thế Xuyên Hồn Thuật kia và năng lực của mình trong một ngày, sau đó sẽ lên đường ra Hà Nội cứu chú Khả.

Nguyễn Kiên thiền định, trong đầu tái hiện từng câu chữ trong Hư Thế Xuyên Hồn Thuật.

Vạn vật sơ khai, sinh từ hỗn độn; hỗn độn sinh thiên, địa, vật, phi vật; thiên, địa sinh Thuận Thiên tự Thiên Đạo; vật, phi vật sinh vạn giới chi vật; thiên đạo chi thượng, vạn vật chi hạ; phạm, sinh vi vạn vật, tự hướng thiên địa phục;...

Vừa đến đây, Nguyễn Kiên liền dừng lại, hắn lí giải được phần này. Nếu như theo đoạn đầu của Hư Thế Xuyên Hồn Thuật này, đó chính là thiên địa cao cao tại thượng, vạn vật chi là cỏ rác.

Nguyễn Kiên là người thế nào? Hắn là kẻ có khát khao vượt lên mọi thứ để tìm đến hạnh phúc, mà cuộc đời của hắn từ xưa đến nay vẫn luôn là phải tranh đấu, giành đoạt. Nếu hắn theo Hư Thế Xuyên Hồn Thuật, thì chẳng khác nào bảo hắn vứt bỏ mọi tranh đấu, an phận thủ thường. Hắn đã từng cảm thán về sự nhỏ bé của con người trước thiên địa, nhưng cũng thừa nhận bàn tay con người sớm muộn gì cũng chạm tới và lời cái gọi là thiên địa xuống. Nếu hắn không có ý chí vươn lên thì làm sao có thể đạt được hạnh phúc? Khi mà con đường đến hạnh phúc của hắn tràn đầy chông gai thử thách, thậm chí phải đối đầu thiên địa.

- Lão tử từ khi sinh ra đến giờ, đã trải qua vô vàn khổ đau, vượt qua số phận chỉ mong tìm được cái gọi là hạnh phúc, nếu người bảo ta phải cam chịu số phận, phủ phục trước thiên địa thì ta khẳng định, cái gọi là thiên địa cao cao tại thượng kia không là gì trong mắt ta. Ta sinh ra là đã không có thiên địa che chở, thiên địa là gì? Nó có liên quan tới ta? Vì sao ta phải phủ phục thiên địa nếu nó cản bước ta? Ta sinh không có thiên địa! Ta bước đi không màng thiên địa! Ta đi khỏi cái gọi là thiên địa! Ta là Vô Thiên!

Nguyễn Kiên cảm xúc thăng hoa, hân hào thét trong sự hưng phấn, hân cảm giác mình đã thoát khỏi tầng trời bước nào đó, hân tự do! Hai ông cháu Võ Hùng ở trong rừng, nghe đầu đầy truyền đến tiếng gào thét vang xa thì thắc mắc: “Nơi này có thú dữ?”

Trong linh hồn Nguyễn Kiên, khi hân hào thét trong sự thăng hoa, linh giới hân kịch liệt rung động, nó lan tràn với một tốc độ kinh khủng mở rộng ra gấp đôi, rục rĩ gấp đôi lúc trước. Hai phần linh hồn của hân gần như hòa làm một. Hạt mầm kia rốt cuộc nảy nở, một chồi non lú khỏi hạt mầm, nó chìm xuống trong linh giới, một cái rễ phôi thiên cái địa cắm sâu vào trong linh hồn hân, những rễ con lan tràn khắp nơi trong linh giới. Linh giới vốn hư ảo bất định giờ phút này truyền đến một cảm giác kiên cố vững vàng hơn bao giờ hết.

Lâm Nghi đang chữa trị linh hồn, hân đã khôi phục được bảy phần, hân cảm nhận được biến động kinh thiên này, hân đứng dậy, dõi mắt theo sự phát triển của linh giới, hân nhìn về phía hạt mầm, thì thâm hai chữ “quả nhiên”. Lâm Nghi di chuyển, hân đi đến trung tâm linh giới, nhìn vào hai phần linh hồn Nguyễn Kiên đang dung nhập, về mặt tựa tiểu phi tiểu, lại dùng một giọng ngạo mạn, hăm tãi nói:

- Ta xem ngươi là có tài năng gần bằng ta, lại có một cái lá gan cũng lớn gần gần với ta nên lần này ta giúp ngươi, cũng xem như trả phí nhà trọ.

Lâm Nghi nghiêm túc lại, vận hết toàn thành công lực hiện có, nén nó lại đến nhỏ như một quả bóng tennis, lại tập trung tinh thần đứng đợi.

Ở bên ngoài, Nguyễn Kiên vừa gào thét xong, hân không hề hay biết mọi thứ diễn ra ở bên trong linh giới của mình. Hiện giờ hân đang nhìn bầu trời.

Mây mù âm u kéo tới với những tiếng “đùng đùng” chớp giạt, càng ngày càng lớn. Và “đùng”! Một tia sét khổng lồ, phải lớn gấp năm lần lôi kiếp của Lâm Nghi, màu sắc của nó cũng đậm hơn nhiều, tia sét đó đánh thẳng xuống Nguyễn Kiên.

Lúc đó, thanh thế của tia sét đã đánh động rất nhiều kẻ, có lão quái sống lâu cả mấy trăm năm, có kẻ khát cái lang thang đầu đường xó chợ, có lão già ngồi trong nhà, có vạn thể thiên tài trong núi rừng nào đấy... trong tất cả đều có một câu hỏi. “Đó là lôi kiếp!!?”

Trong khoảnh khắc đó, có rất nhiều thứ đã xảy ra. Trong linh giới, hai phần linh hồn của Nguyễn Kiên hợp làm một, mầm cây bắn ra một giọt tinh hoa, Lâm Nghi thì mặt tái nhợt, dùng cái giọng thanh niên cứng hét lên “Tới đây đi, bé cưng lôi kiếp” rồi ném quả bóng tennis ra. Tất cả đều là để ngăn cản lôi kiếp.

Và Nguyễn Kiên, trong khoảnh khắc cuối cùng ấy, hân kịp đánh ra một quyền với tất cả thể lực, hồn lực của mình và chửi một câu:

- Ta **, hai lần cho sét đánh lão tử.

...

Trong linh giới,

Hai phần linh hồn Nguyễn Kiên vừa mới hợp lại thì giờ đã tách ra, lại đang chậm chậm dính lại.

Cây mầm lại trở về là hạt mầm, chỉ là nó vẫn chìm trong linh giới, cắm rễ trong đó.

Lâm Nghi thì đang xem xét một thứ. Nếu như Nguyễn Kiên nhìn thấy thì sẽ nhận ra đây chính là những câu chữ Hư Thể Xuyên Hồn Thuật. Chúng đang phiêu phù trong một góc linh giới.

- Hừ, đây chẳng phải là một pháp thuật của tu sĩ sao, còn là thuật dùng hồn lực công kích. Thực sự cũng không kém nhưng đoạn đầu thực quá tệ. Thôi thì để lão tử cho ngươi một cơ duyên vậy.

Lâm Nghi quan sát Hư Thể Xuyên Hồn Thuật rồi phán một tràng dài. Hân lặng người, suy nghĩ một chút rồi bắt đầu vũ động tay. Những câu chữ trên Hư Thể Xuyên Hồn Thuật dần thay đổi.

Vạn đạo sơ khai, sinh từ hỗn độn; đồng xuất sinh, thiên địa vạn vật bắt phân thương hạ; vạn vật tuần hoàn, hội từ vật, phi vật; thiên địa vi Thiên Đạo, tam thiên đạo pháp, tựu Thuận Thiên Đạo; vạn vật hữu linh, cường giả khát tiên đạo, ngự Thiên Đạo vi Thần; duy ngã kiến giải bất đồng đạo. Chi vi vật? Chi vi phi vật? Vạn vật tuần hoàn vi càn khôn, vạn vật hữu linh hà tất đồng ngự Thiên Đạo?...

Lâm Nghi vận dụng kiến giải đại đạo ban sơ của mình chỉnh sửa Hư Thể Xuyên Hồn Thuật sang một bản khác. Nên biết Lâm Nghi là đệ nhất tu chân giả ở Thiên Ngật Đại Lục, lí giải đại đạo của hân dù chỉ là da lông nhưng cũng vô cùng quý giá, hiện tại hân dùng kiến thức và đại đạo của mình để chỉnh sửa, thậm chí viết lại Hư Thể Xuyên Hồn Thuật đã khiến thuật pháp này sang một tầm cao khác biệt. Nếu như cường giả tu chân giới biết được sự tồn tại của bản thuật pháp này thì sẽ tranh giành đầu rơi máu chảy.

- Ta lại đến đổi tên cho ngươi đi. Hãy gọi là Khinh Thiên Phách Hồn Thuật.

<=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=>

(*): loại sách bằng trúc hay có trên mấy phim kiếm hiệp cổ trang Tàu

(#): dành cho những bạn muốn hiểu hai bản thuật pháp nói cái gì

- Hư Thể Xuyên Hồn Thuật: thiên địa vạn vật sinh ra từ hỗn độn; ban đầu có thiên, địa, vật chất, phi vật chất; thiên địa sinh ra Thiên Đạo là Thuận Thiên; vật chất và phi vật chất sinh ra mọi thể giới và mọi vật; thiên địa vạn vật có phân cao thấp, thiên địa là cao hơn thống trị, vạn vật là thấp kém bị trị; bình

thường sinh ra là vạn vật phải hướng về thiên địa tôn kính phục tùng. ...

- Kinh Thiên Phách Hồn Thuật: Hỗn độn sinh ra vạn đạo; thiên địa vạn vật không phân cao thấp; vạn vật sinh ra từ vật chất và phi vật chất tuần hoàn; thiên địa là Thiên Đạo, gồm ba ngàn đại đạo, đều là Thuận Thiên Đạo; vạn vật đều có linh tính, kẻ mạnh đều khát khao tiên đạo, đặt chân vào Thiên Đạo để thành Thần; chỉ có ta là khác. Cái gì là vật chất? Cái gì là phi vật chất? Mọi thứ tuần hoàn tạo thành càn khôn (thiên địa - trời đất), mọi vật đều có linh tính riêng vì có gì lại đều giống nhau đập vào Thiên Đạo để thành Thần? ...

- Tác rất muốn bỏ quách cái phần Hán Việt kia, viết thành ý luận. Nhưng mà hôm trước dạo diễn đàn có thấy một bài viết nói rằng truyện tiên hiệp thì nên viết từ Hán Việt các thứ thì hay hơn. Mình cũng lí giải được nên chịu khó viết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thu hoạch

Nguyễn Kiên mở mắt, đập vào mắt hắn là một tán cây xanh tươi, một khung trời bao la rộng lớn. Nguyễn Kiên đứng dậy, nhìn quanh, khắp nơi đều phiêu phù những tia sương khói, một không gian rộng lớn chỉ một mình hắn, đứng dưới tán cây. “Đây là thiên đường? Nếu là vậy thì cũng tốt đi, dù gì thì ta cũng có một sự yên bình khi chết”.

- Đại ca! Đại ca mau dậy! Đứng chết!

Từ đâu đó xa xăm truyền đến âm thanh đánh vỡ suy tưởng của Nguyễn Kiên, hàng loạt kí ức xuất hiện trong đầu hắn. “Ta là Nguyễn Kiên, ta là Vô Thiên, ta còn chưa đạt được cuộc sống ta muốn, sao ta có thể nhắm mắt xuôi tay?”

- Phuuuu!

Nguyễn Kiên bật người dậy, thờ ra một hơi dài, hắn còn sống, vẫn sống sau khi bị tia sét kinh khủng kia đánh vào.

- Ôi, Hùng đệ, ta phải đa tạ đệ nhiều lắm, may mà đệ gọi ta, nếu không ta đã đi về một phương trời xa xôi nào đó rồi. - Nguyễn Kiên nhớ lại những gì vừa xảy ra mà hết hồn hết vía. Trong một khoảnh khắc, hắn có cảm giác mình trở về hư vô, được bình an hạnh phúc, điều đó khiến hắn mất đi ý chí chống cự, sắp triệt để “thăng thiên”. Rất may trí giác hắn vẫn còn, nghe được âm thanh ăn to nói lớn của Vô Hùng nên tỉnh lại.

Nguyễn Kiên lại quan sát chính mình một chút, hắn bây giờ không khác đệ tử cái bang chút nào, thậm chí thắm hơn, khắp người hắn là những mảnh vải rách rưới, cháy xém, che lại đôi thứ không nên cho trẻ em thấy, toàn thân hắn bốc lên mùi thịt nướng, có chỗ hơi cháy khét, tóc tai bù xù dựng đứng cả lên. Hắn đang ở trong một cái hồ lớn như hồ bom B52, có lẽ là hậu quả khi tia sét đánh. Tuy trông rất thảm nhưng Nguyễn Kiên cảm thấy mình rất khỏe, từ trong ra ngoài, tựa như được thoát thai hoá cốt vậy, hắn hơi cảm nhận nội thương của mình khi đánh với Quỷ Diện, nó đã khôi phục hoàn toàn. Bị tia sét kinh khủng kia đánh trực diện, không chỉ không chết mà còn khỏe mạnh hơn, có lẽ trên thế giới này chỉ có mình hắn.

Nguyễn Kiên bình định tâm tình, đứng dậy, hắn định đi tắm rửa rồi xem xét lại tình trạng của mình. Những mảnh vải xơ xác không chịu được tác động quá lớn khi Nguyễn Kiên đứng dậy, cái thì tan rã, cái bay phất phơ, để lộ ra một loài động vật nho nhỏ đang lẩn trốn trong cánh rừng lá kim cháy đen.

- Đại ca phong độ, không cần phải để ý những thứ này. - Vô Hùng nhìn thấy con vật nhỏ đó thì muốn cười mà không cười được, chỉ có thể nhẹ giọng an ủi Nguyễn Kiên một chút.

- Ta ** lão thiên. Có kẻ nào bị sét đánh mà không bị thế? Huống chi là một tia sét khủng khiếp như vậy? - Nguyễn Kiên tự biết bản thân mình, hắn tức giận, xấu mặt hướng trên trời gào thét.

Đúng là trời đánh teo tờ rym.

.....

Trong vô đường, Nguyễn Kiên đang thiền định, hiển nhiên là đã tắm rửa và đập trai như trước rồi. Hắn đang kiểm tra lại bản thân, hắn cảm giác bản thân có thay đổi sau khi bị sét đánh, và có thứ gì đó kì lạ trong hắn nữa, có lẽ năng lực của hắn cũng là từ đó mà ra, chỉ là hắn không biết rõ mà thôi.

Hiện giờ thì hắn đã nhớ được rõ những kí ức từ năm hắn 16 tuổi, chính là lúc hắn bắt đầu tìm kiếm cuộc sống bình thường. Hắn cũng hiểu rõ bản thân mình có trí tuệ, kinh nghiệm, kĩ năng như nào. Về những kí ức trước đó, hắn không nhớ rõ lắm, chỉ có những kĩ năng đánh nhau, sinh tồn là rõ ràng trong đầu hắn. Theo đó hắn cũng có thể sơ bộ suy tưởng ra kí ức 16 năm đầu của hắn là như thế nào.

Sau khi bị sét đánh hai lần, hắn nhận ra thân thể của mình tựa hồ có thể kháng sét, thậm chí thân thể hắn còn cường đại hơn khi bị sét đánh. Tuy vậy nhưng hắn không hề có ý muốn xem thân mình như cột thu lôi để rèn luyện thân thể. Nếu lấy thân thể cường đại và những kĩ năng chiến đấu của hắn lúc này thì có thể xem hắn như một Thượng Cường giả đỉnh. Nếu như lúc này hắn đánh nhau với Quỷ Diện thì không cần dùng đến năng lực kia cũng có thể đánh bại Quỷ Diện dễ dàng. Nếu như dùng tới năng lực kia thì cả những cường giả vượt qua Thượng Cường hắn đều có thể đánh bại.

Lại nói về năng lực đó, bây giờ Nguyễn Kiên đã có thể dễ dàng sử dụng và khu động những tia sương khói để chiến đấu. Nhưng hắn cũng nhận ra một giới hạn của mình, nếu hắn sử dụng năng lực quá một nén hương thời gian trong một ngày thì sẽ bị đau đầu cực độ. Vì thế hắn cũng rút ra, chỉ khi đối đầu với kẻ địch quá mạnh thì hắn mới sử dụng năng lực.

Nguyễn Kiên tìm hiểu kĩ càng về năng lực của mình xong xuôi, hắn một lần nữa tiến vào “giác ngộ”, nhưng không phải để dùng năng lực, mà là để nghiên cứu Hư Thể Xuyên Hồn Thuật. Những câu chữ hiện ra trong đầu hắn, khác biệt! Nguyễn Kiên ngạc nhiên mở mắt ra, tự bập tai hai cái, “cảm thấy đau, không phải mơ!”. Hắn lần nữa tiến vào, đọc kĩ bản tuyệt học trong đầu mình. “Khinh Thiên Phách Hồn Thuật!...”

Nguyễn Kiên không biết vì sao Hư Thể Xuyên Hồn Thuật kia lại biến thành Khinh Thiên Phách Hồn Thuật này. Nội dung cũng thay đổi hoàn toàn như thế. Nhưng hắn biết tâm bản chắc chắn là một bảo vật, nó thích hợp để hắn tìm hiểu và luyện theo.

Theo như những gì hắn đọc được trong Khinh Thiên Phách Hồn Thuật, thứ này không đơn giản là một võ học tuyệt kĩ, nó liên quan đến đạo pháp, tu luyện thậm chí hư ảo hơn nhiều. Và câu cuối cùng trong bí kíp này đã khiến Nguyễn Kiên chắc chắn đây chính là một pháp thuật đạo gia:

“Đệ nhất tu chân giả Thiên Nhật Đại Lục, Lâm Nghị Nghịch Thiên Tiên tái chỉnh”

Nguyễn Kiên không biết ai là Lâm Nghị, đâu là Thiên Nhật Đại Lục, hắn chỉ biết mình đã đạt được một cơ duyên to lớn. Hắn bắt đầu chăm chú lí giải.

Khinh Thiên Phách Hồn Thuật chia làm mười tầng với hai cấp bậc. Từ tầng một đến tầng sáu là cấp bậc thứ nhất: Khinh Thiên Khu Hồn. Từ tầng bảy trở đi là cấp bậc thứ hai: Chương Khổng Hồn Lục. Theo từng tầng là từng bước tiếp cận tới việc sử dụng cái gọi là hồn lực.

- 1.Cảm "Tự Hồn".
- 2.Khu "Tự Hồn".
- 3.Cảm "Tinh Hồn".
- 4.Hấp "Tự Hồn".
- 5.Dưỡng "Tinh Hồn".
- 6.Nhập linh giới.
- 7.Khiển niệm lực.
- 8.Niệm tương hồn.
- 9.Khu "Tinh Hồn".
- 10.Khổng hồn lực.

Theo như trong Khinh Thiên Phách Hồn Thuật diễn giải, hồn độn sinh vạn vật, vạn vật hữu linh. Linh đó là linh hồn, linh hồn có năng lượng gọi là hồn lực. Hồn lực ở khắp nơi! Hồn lực tự nhiên trong thiên địa là "Tự Hồn", nó ở dạng khí phiêu miểu hư ảo. Nguyễn Kiên biết năng lực của mình chính là tác động vào linh hồn, hiện tại thì hắn biết được cái mà hắn khu động chính là "Tự Hồn". Hồn lực trong cơ thể sinh vật là "Tinh Hồn", nó ở trong linh giới, tức là thế giới linh hồn, nó tinh tú hơn, đậm đặc hơn, cường đại hơn và khó tác động hơn "Tự Hồn". Tùy vào mỗi sinh vật, cá thể mà "Tinh Hồn" của chúng khác nhau, cả về hình dạng và cường độ. Đến đây thì Nguyễn Kiên biết được cái bóng mà hắn nhìn thấy trong cơ thể mình và người khác chính là "Tinh Hồn".

Nguyễn Kiên hơi dừng lại, hắn hơi không hiểu cho lắm, không phải hắn không lí giải được nội dung của bản thuật pháp, mà chính vì hắn hiểu rất rõ nên mới kì lạ. Mười tầng tu luyện là theo thứ tự, đến đỉnh phong của từng tầng rồi thì mới đến được tầng khác. Nhưng rõ ràng hắn không biết gì về hồn lực, chưa lí giải những tầng đầu thì hắn cũng đã đạt đến tầng sau nhờ vào năng lực của mình.

Xét ở tầng hai, hắn chỉ có thể dẫn động "Tự Hồn" trong một không gian rất nhỏ xung quanh, theo chiều đòn của hắn mà tấn công kẻ địch. Nhưng ở tầng hai, Khu "Tự Hồn" là điều khiển "Tự Hồn" theo ý muốn, đến cấp bậc cao nhất hắn có thể dẫn động "Tự Hồn" trong một không gian rộng lớn bằng một cái chỉ tay. Điều đó chứng tỏ hắn vẫn chưa đạt đến đỉnh phong tầng hai. Nhưng hắn lại đạt đến tầng ba, hắn có thể cảm nhận, thậm chí là nhìn thấy "Tinh Hồn" của người, đồng thời hắn còn tác động vào nó nữa. Hắn đã giết sáu người bằng cách xóa bỏ "Tinh Hồn".

Vì thế, hắn có thể chắc chắn bản thân mình có bí mật, cả hắn cũng chẳng biết. Khinh Thiên Phách Hồn Thuật không sai, hắn cũng không sai, nhưng hắn khác biệt. Đối với Nguyễn Kiên chuyện đó không quan trọng nữa. Hắn có được năng lực kì lạ và nó vô cùng bá đạo, thậm chí nó còn giúp hắn tự do tu luyện thuật pháp đạo gia kì bí mà không theo quy tắc. Quy tắc là thuộc về Khinh Thiên Phách Hồn Thuật, nhưng trong Khinh Thiên Phách Hồn Thuật có một câu: duy ngã kiến giải bất đồng đạo. Chỉ vì vật? Chỉ vì phi vật? Vạn vật tuần hoàn vì căn khôn, vạn vật hữu linh hà tất đồng ngự Thiên Đạo?... Hiển nhiên vạn vật tuần hoàn, không phải thứ gì cũng đều tuân theo một quy tắc. Không có thứ gì là tuyệt đối cả. Nguyễn Kiên hắn khác biệt thì sao? Quan trọng là hắn có thể tu luyện được thuật pháp này, thậm chí vượt khỏi giới hạn của nó. Vậy thì có gì phải e ngại, có gì phải để tâm? Ta khác biệt thì sao? Nó tốt hay nó xấu? Nó hại hay nó lợi? Nếu nó tốt, nó lợi cho ta và người quanh ta thì hà tất phải thay đổi?

Nguyễn Kiên chìm vào trong kiến giải. Tay hắn liên tục bắt những thủ quyết huyền ảo, những tia "Tự Hồn" xung quanh liên tục biến động theo thủ quyết của hắn. Càng ngày càng linh hoạt, càng ngày càng nhiều,...

Ngày hôm sau, Nguyễn Kiên thoát khỏi tu luyện. Hắn đã nắm giữ được sơ bộ tầng hai. Và hắn có một con chủ bài mới!

Nguyễn Kiên cùng Võ Hùng thi lễ, tạm biệt ông nội rồi rời đi. Bọn hắn lên đường đi Hà Nội cứu chú Khả

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Động tĩnh tứ phương - Chuẩn bị đi Hà Nội

Nguyễn Kiên và Võ Hùng đang trên chuyến xe buýt trở về Sài Gòn. Hắn đã từng gọi một cuộc gọi về Sài Gòn trước khi vào rừng Nam Cát Tiên tìm gặp ông nội Võ Hùng. Cuộc gọi đó là cho Vương Thế Hải, trưởng phòng tuyển dụng nhân sự của chi nhánh số ba Trần thị Tập đoàn. Lần trước khi Nguyễn Kiên nhận việc ở chi nhánh số ba đã gặp qua ông ta. Đối với Vương Thế Hải, Nguyễn Kiên mới vào mà đã được đề cử nhận vị trí cao trong công ty, điều này đã nói lên quan hệ hoặc năng lực của Nguyễn Kiên, thậm chí cả hai đều rất lớn, tương lai ắt hẳn vô cùng tươi sáng. Vì thế ông ta rất muốn bắt kèo một quan hệ tốt với Nguyễn Kiên. Tiếc là lúc đó Trần Ngọc Kỳ đi vào, nói chuyện trực tiếp với Nguyễn Kiên nên ông ta không có cơ hội tiếp xúc. Khi Nguyễn Kiên chuẩn bị rời khỏi thì ông ta đã giao cho hắn danh thiếp của mình. Nguyễn Kiên không phải là kẻ ngu ngốc, hắn hiểu được ý của Vương Thế Hải. Sau khi dự tính trước sẽ ra Hà Nội, Nguyễn Kiên đã gọi cho Vương Thế Hải, nhờ ông ta đặt hai chiếc vé máy bay ra Hà Nội. Một việc tốt cho mình, lại tạo mối quan hệ khác thì Nguyễn Kiên rất vui lòng lắm. Huống chi đối với hắn, Vương Thế Hải cũng không có tiềm ẩn gì.

Hiện giờ Nguyễn Kiên và Võ Hùng đang đi thẳng về sân bay Tân Sơn Nhất số 3 để lên chuyến bay đi Hà Nội đã chuẩn bị sẵn. Sân bay Tân Sơn Nhất số 3 được xây dựng khoảng 4 năm trước, chiếm diện tích hơn 500ha ở phía đông cách TP Hồ Chí Minh 15km. Đây là trung tâm vận chuyển hàng không của Nam bộ, tần suất hoạt động rất lớn. ...

Trước giờ bay vài tiếng đồng hồ,

Chi nhánh số ba,

Trần Ngọc Kỳ đang đọc các báo cáo hoạt động của công ty và nghe thông báo mới, nàng ngước đầu lên, nhìn vào người thư ký trước mắt, ngạc nhiên hỏi:

- Vậy là Nguyễn Kiên và Võ Hùng đang chuẩn bị đi Hà Nội? Có xác định được họ ra đó làm gì không?

- Dạ không ạ. Chỉ biết được vào buổi chiều hai ngày trước, Nguyễn Kiên đã gọi một cuộc điện thoại cho ông Vương Thế Hải, nhờ ông ta đặt hai chiếc vé máy bay ra Hà Nội. Chuyến bay sẽ khởi hành sau vài giờ nữa.

Ngọc Kỳ im lặng nghe người thư ký trả lời, trầm tư suy nghĩ một chút rồi bảo:

- Phiên chị xếp lại lịch của tôi chiều nay và vài ngày tới, lại đặt một chiếc vé máy bay đi Hà Nội cùng chuyến với hai người kia... Mong chị giữ bí mật cho tôi, đừng để ba và em tôi biết.

- Vâng ạ.

Hiển nhiên cô thư ký là một người thân tín của Ngọc Kỳ nên mới giúp nàng làm những chuyện như vậy mà không có một thắc mắc.

Ngọc Kỳ lại sắp xếp tài liệu hết lại, chuẩn bị vài thứ rồi rời khỏi công ty, hướng về sân bay mà lái xe đi.

...

Trụ sở tập đoàn Trần thị, tầng cao nhất.

Trần Viễn Nam đang nghe người trợ lý thông báo các tin tức mới nhất. Một tiếng chuông tin nhắn đặc biệt vang lên, người trợ lý dừng lại, ông Nam đọc xem tin nhắn, gương mặt hơi thay đổi rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

- Cậu xem qua tin nhắn, rồi cho ba anh em họ Ứng đi, nhiệm vụ là giám sát và diệt trừ nếu cần thiết. - Ông Nam ra lệnh với một giọng nói vô cảm, nó còn lạnh lùng hơn cả băng giá.

...

Một nơi nào đó, sâu dưới lòng đất, một trung tâm quân sự trang bị tối tân, trong phòng họp lớn. Một người vận toàn đồ đen, che kín từ trên xuống dưới, chính là Hắc y nhân đã bị Nguyễn Kiên đánh cho chạy trốn, hắn đang đứng nghiêm báo cáo lại thông tin cho những kẻ trong phòng họp.

- Vậy là Xích đang ở Hà Nội? Có kẻ đang giam giữ hắn và đó chính là Hoắc gia? - Một tên người gốc Phi lên tiếng.

- Xích là một nhân tố quan trọng của đội Sắc, hắn cũng nắm giữ nhiều bí mật của tổ chức, Hoắc gia lại là một đối tác quan trọng sắp tới của chúng ta,

việc này cần phải xử lý cẩn trọng. - Một tên người Anh lên tiếng nhắc nhở.

- Theo báo cáo của Hắc thì chúng ta cũng phải đề phòng kẻ gọi Nguyễn Kiên này, hắn đã hạ Hắc chỉ với vài đòn, sau đó còn giết Quỷ Diện nữa. Nguy hiểm hơn là hắn có thể giải ra manh mối của Xích chỉ trong vài tiếng đồng hồ. Ta cần phải điều tra rõ ràng lai lịch của hắn và sớm đưa ra quyết định hành động với hắn, là giết hay hay là như nào khác. - Một kẻ khác lên tiếng, hắn che kín toàn thân trong một cái áo choàng đen.

- Ta đã có kế sách xử lý vẹn toàn chuyện lần này rồi. - Một giọng nói tự tin vang lên từ vị trí bên phải chủ vị.

- Quân sư đã có kế sách, chúng ta hắn là không cần lo lắng nữa.

- Phải, ta đi đây.

...

Hà Nội, một tòa biệt thự rộng lớn trong khu vực Phú Quý. Đây chính là nhà của Hoắc Mã Tâm. Bên trong tòa nhà, phòng khách, Hoắc Mã Tâm đang nói chuyện với con cháu, trợ thủ của mình.

- Theo như tin tức mới nhất truyền về, Võ Hùng, con cháu Võ gia cùng với Nguyễn Kiên, một người bạn của hắn, đã tìm ra manh mối mà tên Võ Cường Khả để lại, giết chết sáu người của chúng ta, bao gồm Quỷ Diện tiên sinh, hiện chúng đang nắm giữ chứng cứ và tiến ra Hà Nội với ý định cứu tên kia và phá hoại chuyện tốt của chúng ta. - Tên trợ thủ thông tin cho những người ở sảnh biết.

- Hừ, tên Quỷ Diện kia thật vô tích sự, mang danh đệ tam cao thủ mà lại không xử lý được hai con kiến hôi, ngược lại còn mất luôn cái mạng mình. Xếp ngang hàng với hắn làm ta hổ thẹn. - Một tên mặt trắng, ốm còm nhom khinh thường nói. Hắn chính là đệ nhị cao thủ dưới trướng của Hoắc Mã Tâm, Thượng Cường thượng giả, Bạch Diện Đào Hậu La.

- Bạch Diện tiên sinh đừng nóng giận, dù gì thì hai tên kia cũng có chút thực lực, chúng dùng chút thủ đoạn và giết được Quỷ Diện tiên sinh cũng không lạ. Giờ thì chúng đang đến đây, phiên tiên sinh gọi Sát lão trở về. Tôi cũng đã sắp xếp nhân thủ theo chúng, nếu có cơ hội chúng sẽ thu hồi chứng cứ và diệt khẩu luôn, nhưng vẫn cần đề phòng một chút. - Hoắc Mã Tâm bình tĩnh nói. Tên Bạch Diện luôn kiêu ngạo khi nghe hắn nói cũng chỉ biết im lặng lắng nghe phân phó.

- Được rồi, ta sẽ đi ngay.

...

Quay trở lại với Nguyễn Kiên và Võ Hùng, hiện bọn hắn đang ở một khách sạn gần sân bay, đây là nơi hẹn gặp của Nguyễn Kiên và Vương Thế Hải. Nguyễn Kiên giờ đang đi xuống phòng ăn gặp Vương Thế Hải, Võ Hùng thì nghỉ ngơi ở phòng chờ tới giờ bay. Theo kế hoạch thì sẽ bay chuyến đêm, lúc khuya thì đến sân bay Nội Bài ở Hà Nội nên hắn cần nghỉ ngơi, chuẩn bị cho lần đầu đi máy bay. Nguyễn Kiên vừa tiến vào phòng ăn thì đã nhìn thấy Vương Thế Hải đang vẫy tay gọi hắn, bên cạnh ông ta còn có một người khác, Nguyễn Kiên thật sự ngạc nhiên khi thấy người đó.

- Chào trưởng phòng Vương, cảm ơn ông rất nhiều, sau này có cơ hội tôi sẽ báo đáp ông.

- Không có gì không có gì, có thể giúp đỡ cậu là là niềm vinh dự của tôi, đây là hai chiếc vé máy bay, giờ bay là lúc tám giờ tối, mọi thủ tục đã hoàn tất. Vậy nhé, tôi có việc nên đi ngay bây giờ, tạm biệt cậu.

Ông Hải giao cho hắn hai chiếc vé máy bay xong thì lấy cớ đi mất, hắn hiểu dụng ý của ông ta. Nguyễn Kiên quay sang người thiếu nữ đang đứng bên cạnh, từ lúc hắn vào đến giờ, nàng vẫn luôn bình tĩnh, điềm đạm, toát ra một khí chất cao quý nhưng lại vô cùng thân thiện, nàng thu hút mọi ánh mắt nhìn.

- Chào giám đốc. Giám đốc có công việc ở đây? - Nguyễn Kiên lên tiếng chào nàng, còn ai khác ngoài Trần Ngọc Kỳ?

- Chào anh, tôi cũng không có công việc gì, nếu nói có thì đó chính là tìm anh. Tôi có việc cần nói với anh, tôi cần anh giúp đỡ! - Trần Ngọc Kỳ vốn luôn bình tĩnh, cao quý, lúc này lại chân thành mở lời xin giúp đỡ từ Nguyễn Kiên. Nàng vừa nói, vừa hơi cúi người trước mặt Nguyễn Kiên.

Nguyễn Kiên hơi đứng hình vài giây khi thấy hành động của mỹ nhân trước mắt này. Trong lòng Nguyễn Kiên, Ngọc Kỳ là một cô gái cao quý, nàng luôn bình tĩnh trước mọi sự, nàng như một viên ngọc quý khiến mọi người muốn nâng niu nhưng lại không dám chạm đến vì sợ trong sạch, băng thanh ngọc khiết của nó. Hiện tại nàng lại thay đổi, lời nói của nàng vô cùng chân thành, thẳng thắn, hơn cả là hành động cúi người của nàng, nó nói lên nàng vô cùng thành kính cầu xin giúp đỡ. Ngoài ra Nguyễn Kiên phải đứng hình vài giây cũng vì hành động này của nàng, dáng người của nàng trước nay hắn không để ý qua, lần này nàng cúi người trước hắn, một thân hình hoàn hảo với đường cong hình chữ S, ngọc đồn cao cao, một cặp tiêu bạch thô mập mập năng động, một vòng eo thắt đáy lưng ong. Tất cả đều khiến Nguyễn Kiên phải cảm thán “Hoàn hảo”.

Hắn hồi thần lại, bên tai truyền đến những tiếng thở nặng, hắn hơi liếc mắt nhìn quanh, hóa ra toàn phòng ăn, mọi ánh mắt đều nhìn về phía nàng. Nguyễn Kiên biết không nên ở lâu trong này nữa, hắn lên tiếng:

- Cô đừng như thế nữa, trước hết hãy kiếm chỗ yên tĩnh đi, rồi chúng ta lại nói xem chuyện gì. - Hắn vừa nói vừa di chuyển thân mình, nhận lấy những ánh mắt thù địch của người trong phòng ăn.

- Được rồi, vậy thì về phòng tôi đi.

Nguyễn Kiên nghe được nàng nói mà trong đầu ông lên một cái, hắn mặc dù không phải kẻ háo sắc nhưng cũng không phải Liễu Hạ Huệ, đối diện một

nhân gian cực phẩm mỹ nữ, lại nghe chính miệng nàng mời về phòng thì cũng không thể nào trách hấn nghĩ về những chuyện cô nam quả nữ cùng làm. “Àiiii! Ở đời có những chuyện có thể nghĩ nhưng không thể làm à, bình tĩnh Nguyễn Kiên ơi, nhà người ta còn có on cứu mạng với người mà.” Hấn thăm nhủ trong đầu vô số điều, tự nhắc bản thân bình tĩnh, cuối cùng hấn quyết định vào trạng thái vô ngã, chấm dứt mọi suy nghĩ trong đầu.

Nguyễn Kiên không biết rằng, Ngọc Kỳ đã thoáng đỏ mặt khi nói ra câu nói đó. Nàng cũng biết những người trong phòng ăn, kể cả Nguyễn Kiên đều mất hồn khi nàng hơi cúi người. Nàng cũng có chút vui khi Nguyễn Kiên để nàng dừng lại, và trong vô tình hữu ý, che chắn tầm mắt của những người khác nhìn về nàng. Nàng không biết đó là bản năng của đàn ông, dù không háo sắc nhưng nếu có cái đẹp để ngắm thì ai lại muốn chia sẻ cho kẻ khác, huống chi còn là một nhân gian cực phẩm mỹ nữ như nàng.

Thực ra từ trước đó, nàng đã có hảo cảm với Nguyễn Kiên. Từ lâu nàng đã thấy được Nguyễn Kiên khác với những kẻ nàng từng tiếp xúc. Bất kỳ ai cũng nhìn nàng với ánh mắt háo sắc. Chỉ riêng hấn, lúc trong bệnh viện, lúc nói chuyện tuyến dụng, cả lúc ban đầu gặp nàng ở đây, hấn đều nhìn nàng bằng ánh mắt của sự kính trọng, quý mến, vô dục niệm. Nếu không phải đã từng thấy qua tiểu Kiên lúc cứu hấn thì nàng đã tưởng hấn được nuôi lớn trong “hồ hoocmon estrogen”. Sau khi thấy ba nàng đối xử khác biệt với hấn, bằng vào trí tuệ của mình, nàng có thể hiểu được, sau đó nàng đã cho người tìm hiểu thông tin của Nguyễn Kiên, và nàng đã thực sự ngạc nhiên. Nàng luôn tự hào bản thân thông minh tài giỏi, nhưng so với Nguyễn Kiên, nàng không là gì. Từ tất cả, với một thiếu nữ đặc biệt như nàng, Nguyễn Kiên là một nhân tố lạ trong cuộc đời nàng. Bây giờ, khi nàng đối mặt với con giống tổ sắp đến, nàng không có cách nào khác ngoài cầu cứu Nguyễn Kiên. Nàng hi vọng, hấn sẽ giúp nàng, nàng sẵn sàng trả giá, dù là bất cứ thứ gì

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chuyến bay nguy hiểm

“Tôi cần anh giúp đỡ...” Nguyễn Kiên đến giờ vẫn còn suy nghĩ những lời của Trần Ngọc Kỳ. Nàng đã đưa hấn về phòng, kể lại câu chuyện của mình, một câu chuyện khiến Nguyễn Kiên thật sự chấn động. Từ câu chuyện của nàng, hấn đã hiểu được vài thứ mà hấn vẫn luôn nghi hoặc trước giờ, hấn cũng nhận thức được mình sẽ đối diện cái gì về sau và có thể lên kế hoạch trước.

Hiện tại chỉ có một vấn đề nan giải, lần đi Hà Nội này hấn sẽ phải đưa nàng đi theo. Nhưng hấn cũng có chuyện lớn tại thân, còn phải giữ bí mật nữa, nếu có nàng đi theo bên cạnh thì không ổn chút nào. Hấn đang phân vân có nên cho nàng biết về chuyện hấn sẽ đi đánh nhau, chém giết để cứu người hay không. Nguyễn Kiên luôn quyết đoán, kinh nghiệm nhưng đối với chuyện liên quan đến mỹ nhân, còn là ân nhân của hấn thì hấn khó mà đưa ra quyết định vẹn toàn.

- Xin thông báo quý vị hành khách đi chuyến Sài Gòn - Hà Nội lúc 8h, còn 15p nữa là tới giờ bay, mong quý vị hành khách ổn định vị trí. Xin nhắc lại...

Tiếng thông báo vang lên đánh gãy suy nghĩ của Nguyễn Kiên, “Thôi thì tới đâu hay tới đó vậy”.

- Đi thôi! - Nguyễn Kiên đứng dậy, gọi Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ đang ngồi ở một bên.

Chuyến bay đêm này là chuyến bay khá ít người đi, tính cả tiếp viên, các bộ phận điều khiển chuyến bay và hành khách thì cũng chỉ khoảng một nửa dung lượng người có thể chuyên chở. Một phần là do hiện giờ có khá nhiều cách khác hiện đại, tiện lợi hơn để di chuyển, một phần là do loại máy bay mà nhóm Nguyễn Kiên đi là loại đặc biệt. Nguyễn Kiên lựa chọn đi máy bay là vì nó nhanh và thuận lợi cho lịch trình của hấn, các phương tiện khác tuy có hiện đại hơn nhưng xét về tốc độ thì đường hàng không vẫn nhanh nhất.

Ba người Nguyễn Kiên tiến vào trong khoang vip, có tám mươi ghế, nằm ngay sau khoang lái. Ngoài bọn hấn ra thì có ba nhóm người khác cũng ở khoang này.

Một nhóm ba người đàn ông trung niên, có lẽ là ba anh em, họ khá là trầm mặc, có vẻ họ khá mệt mỏi.

Một nhóm khác là một gia đình bốn người, người cha trông rất lịch thiệp, đạo đức, có thể là một người làm việc trong môi trường có đào tạo nghiêm khắc, yêu cầu nhân phẩm cao.

Người mẹ trông rất hiền lành, có vẻ là một nội trợ bình thường.

Người con trai khoảng 25 tuổi, có lẽ đã từng học võ, tập luyện qua, nhìn rất khỏe mạnh và nhanh nhẹn.

Hấp dẫn ánh mắt nhất chính là người con gái, trông rất xinh đẹp, hoạt bát và trẻ trung. Nguyễn Kiên hơi liếc qua Trần Ngọc Kỳ bên cạnh, thầm nghĩ “Tám lạng nửa cân”. Bất chợt ánh mắt của hấn bị nàng bắt gặp, vẻ mặt của nàng tựa như đang mắng hấn là “kẻ háo sắc, đứng núi này trông núi nọ” làm cho hấn hơi xấu hổ phải quay đi.

Nguyễn Kiên lại chuyển ánh mắt qua nhóm người đông nhất, đây là một nhóm người Hoa có mười hai người. Từ khi lên máy bay, nhóm người này luôn theo bọn hấn, trông có vẻ như là tình cò, nhưng Nguyễn Kiên nhạy bén nhận ra trong số mười hai người này, có tới bảy kẻ đã từng luyện võ và kẻ mạnh nhất đã tới cấp bậc Trung Cường đỉnh phong. Và đáng nghi nhất chính là, những kẻ này trong vô tình hữu ý thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về bọn hấn.

Nguyễn Kiên có thể đoán ra nhóm người Hoa chính là tay sai của Hoắc Mã Tâm, nếu là bình thường thì hấn không hề xem bọn này trong mắt, nhưng

đây là trên máy bay, lại có người vô tội, đặc biệt hấn còn phải mang nhiệm vụ bảo vệ Trần Ngọc Kỳ. Còn chưa bảo vệ được thì đã mang nguy hiểm đến cho nàng khiến Nguyễn Kiên hơi hồ thẹn.

Trước khi rời võ đường Võ gia, Nguyễn Kiên đã thỉnh giáo ông nội Võ Hùng về các cấp bậc võ đạo. Được biết có năm cấp bậc: Hạ Cường, Trung Cường, Thượng Cường, Chân Cường và Phá Vũ. Trong mỗi cấp bậc lại chia ra các cảnh giới hạ giả, trung giả, thượng giả, đỉnh phong. Đạt tới thượng giả trong mỗi cấp bậc không cần phải gọi ra, chẳng hạn thay vì gọi Thượng Cường thượng giả có thể gọi ngắn gọn hơn là Thượng Cường giả. Ông nội Võ Hùng trước kia đã đạt tới tu vi Chân Cường hạ giả, ông cũng cho biết hiện nay cường giả Chân Cường đa phần đều sắp hết thọ nguyên, họ đã ẩn cư thâm sơn cùng cốc, lánh đời không gặp người. Riêng cấp bậc Phá Vũ đã được xem là thoát khỏi võ đạo, phân chia cảnh giới là hạ giai, trung giai, cao giai, đỉnh phong. Với cấp bậc võ đạo của Nguyễn Kiên thì hấn hoàn toàn không cần lo lắng an toàn của bản thân, hấn chỉ nghĩ vì hai người bên cạnh. Nguyễn Kiên âm thầm quan sát tính toán.

Trong khoang vip chia làm hai dãy, mười hàng, mỗi hàng tám ghế chia đều ra hai dãy, giữa là một đường đi rộng đủ cho bốn người trưởng thành đi song song thoải mái. Từ đầu đến cuối khoang, các hàng ghế được đánh số 1 đến 10, từ trái sang phải là dãy A và dãy B.

Ba người Nguyễn Kiên ở B8, Trần Ngọc Kỳ ở trong cùng, sát cửa sổ, cách một ghế rồi đến Võ Hùng và Nguyễn Kiên ở ngoài cùng.

Gia đình kia ở A8, ngay bên cạnh ba người Nguyễn Kiên, từ cửa sổ là người con gái, bên cạnh là người mẹ, người cha và người con trai ngoài cùng.

Ở A3 là ba người đàn ông trung niên, không ai ngồi cạnh cửa sổ.

Bọn tay sai chiếm toàn bộ vị trí B4, B5, B6.

Nguyễn Kiên hấn muốn “tiên hạ thủ vi cường” thì phải di chuyển về đầu khoang, nhưng hấn lại không có lí do để đến đó, nếu bỗng nhiên di chuyển sẽ bị nghi ngờ, mất tiền cơ,...

Nguyễn Kiên đang tính toán là thế, nhưng bọn tay sai cũng không phải ngu ngốc. Bọn chúng cũng hiểu tình huống hiện tại.

- Chúng ta người đồng, nhưng ở chỗ chật hẹp như này thì không có lợi, nơi này còn có kẻ khác không liên quan, cứ thẳng tay. Chúng ta chia ra, ba người Mã, Ngưu, Trư bắt ba tên trung niên; hai người Cúc, Kê khống chế khoang lái, chiếm quyền điều khiển máy bay; gia đình kia giao cho ba người bọn Điểu; còn lại theo Sư ta giết bọn Nguyễn Kiên. - Tên Sư, kẻ có tu vi võ đạo cao nhất, chính là thủ lĩnh xem xét rồi phân phó cho đồng bọn công việc.

- Sư đại ca, có hai con bé mình giữ lại được chứ. - Tên Trư cười tà nói.

- Cứ khống chế tình huống trước, sau muốn làm gì thì làm. Giờ cứ bình tĩnh chờ, đợi ta phát lệnh liền xông lên.

Tên đại ca cũng hiểu ý đồng bọn, những chuyện ác ôn như này bọn hấn đã làm nhiều đêm không xuể. Nhưng hấn cũng hiểu tính quan trọng của sự việc lần này, ông trùu đã lệnh cho hấn làm việc, còn đặc biệt cung cấp thông tin, nhắc nhở trước. Hấn dặn dò đồng bọn xong liền giả vờ nghỉ ngơi, âm thầm quan sát tình huống.

Bọn chúng không biết một điều, những sơ hở trong kế hoạch của chúng sẽ khiến chúng bỏ mạng. Mà có lẽ, bọn chúng đã được định sẵn cái chết khi nhắm vào bọn Nguyễn Kiên.

Những lời nói của bọn tay sai, không lọt một chữ đều vào đến tai ba người đàn ông trung niên, nhưng ba kẻ này cũng không quan tâm, chính xác thì họ không xem chúng ở trong mắt. Ba kẻ này chính là ba anh em họ Úng, sát thủ mà Trần Viễn Nam đã cử đi. Bọn chúng đều có tu vi võ đạo cao cường và thuần thực tuyệt học của Úng gia. Bọn chúng thừa tự tin dẹp gọn tất cả những người có mặt trong khoang vip.

Chuyến bay đã khởi hành được 15p, những người trong khoang vip, ngoại trừ một gia đình bốn người thì tất cả đều chờ đợi. Nguyễn Kiên quay sang nhẹ giọng với Võ Hùng:

- Đệ hãy ở đây, cẩn thận, phải bảo vệ an toàn cho Ngọc Kỳ cô nương, còn nữa, xem xét tình huống mà hành động.

Nguyễn Kiên nói xong thì đứng lên, đi về phía bọn tay sai. Cùng lúc đó, bọn chúng cũng nhận ra hành động của Nguyễn Kiên.

“Động!”

Bọn tay sai lập tức đứng lên, theo kế hoạch mà hành động.

Một tên chỉ mới vừa đứng lên, muốn theo kế hoạch đánh giết Nguyễn Kiên thì đã nhìn thấy một cước ảnh trước mắt. “Bốp! Rắc!”.

Nguyễn Kiên vừa lên đã chọn ngay một tên có thực lực tầm trung làm mục tiêu, một cước đá gãy cổ hấn, sau đó liền lao lên nhóm ba tên có tu vi bình thường, nhóm tên Điểu. Hấn dùng tốc độ áp sát khi chúng chưa kịp phản ứng, lại tung liên hoàn cước đá bay hai tên. Còn tên Điểu đã có thời gian phản ứng lại, lui ra sau thủ thế đề phòng Nguyễn Kiên, vứt nhiệm vụ khống chế gia đình bốn người sang một bên, lo bảo toàn cái mạng trước.

- Tiến lên, vây chặt hấn lại!

Tên Sư đại ca kia nhìn thấy một đồng bọn có thực lực tầm trung chỉ trong một cước đã bị Nguyễn Kiên đá gãy cổ thì nhận ra ngay hấn đã sai lầm khi coi thường Nguyễn Kiên. Hấn hiểu được nếu không thay đổi kế hoạch thì bọn hấn sẽ chết trong hôm nay. Hấn biết bản thân không có đường để trốn nên chọn ngay một mục tiêu yếu kém để bắt làm con tin. Hấn ra lệnh cho đồng bọn, còn bản thân thì xông về phía Trần Ngọc Kỳ.

Nguyễn Kiên sao mà không rõ ý đồ của tên Sư? Hắn nhanh chóng cho hai tên đang tiến lên vây mình mỗi tên một quyền vỗ nát l-ng ngực, rồi dậm đà, tung người ngấn cân ngay trước mặt Trần Ngọc Kỳ. Bên cạnh, Võ Hùng cũng đã che chắn cho nàng.

Nhưng hắn đã phải ngạc nhiên, tên Sư kia không hề nhắm vào Trần Ngọc Kỳ. Hắn biết Trần Ngọc Kỳ là người quan trọng với Nguyễn Kiên, bên cạnh còn có Võ Hùng bảo vệ, dù Võ Hùng đối với hắn không là gì nhưng chỉ cần chậm một chút thì Nguyễn Kiên sẽ ngay tức khắc tước đi mạng của hắn. Tên Sư đại ca ngay từ đầu đã nhắm vào gia đình ở bên đối diện với Nguyễn Kiên! Ngay khi thấy Nguyễn Kiên tung người trở lại, hắn liền đổi hướng xông vào gia đình.

Bốn người trong gia đình từ đầu đến giờ vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, họ vẫn còn đang bàng hoàng vì những biến cố liên hoàn xảy ra trước mắt. Khi họ mơ hồ nhận thức được nguy hiểm thì ác nhân đã xông về phía họ.

Tên Sư đại ca xông vào chỗ gia đình, hai tay cấp lên hai người, chính là người mẹ và người con gái. Sau đó liền lui lại bên cạnh những đồng bọn của mình đang khống chế ba người đàn ông trung niên. Ngay sau đó thì từ phòng lái truyền đến âm thanh, bọn chúng cũng đã khống chế cơ trưởng, cơ phó, nắm quyền điều khiển chuyến bay.

- Nguyễn Kiên, người đứng lại đó, bọn ta đang nắm giữ con tin và mạng sống của tất cả người trên chuyến bay này.

Không cần tên Sư đại ca nói, hắn cũng hiểu được tình huống đang xảy ra. Nguyễn Kiên vốn định nhanh chóng đánh hạ những tên chủ lực, hạ tinh thần bọn chúng, ngay sau đó là dứt điểm toàn bộ bằng tuyệt kỹ của mình. Nhưng không ngờ tên Sư đại ca lại gian xảo như thế, rất may là hắn đã hành động trước nên mới giảm thiểu nhân số của chúng xuống còn bảy tên. Nguyễn Kiên vẫn có biện pháp để đánh hạ bọn chúng nhưng sự an toàn của con tin là cái hắn đang lo.

<=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=>

(#): Hôm nay tác hơi bận nên chỉ có ra một chương, ngày hôm sau bù vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tử vong diệt hồn chỉ

Bọn khốn, thả mẹ và em gái ta ra.

- Đại Nghĩa, bình tĩnh con. mẹ con và Tiểu Ái đang trong tay chúng, đừng làm chúng nóng giận.

Hai cha con khi chứng kiến người thân của mình bị bắt làm con tin thì rất lo lắng, nhưng họ không thể làm gì.

- Các người hẳn là tay sai của Hoắc Mã Tâm, thứ các người muốn ở trên người ta, người vô tội không nên bị vướng vào, các người thả người, ta giao vật. Thế nào? - Nguyễn Kiên hiểu trước hết phải xoa dịu bọn tay sai, cứu con tin trước rồi tính sau.

- Các người cần tiền? Ta có thể cho các người tiền, chỉ cần thả chúng ta ra.

Cô gái bị bắt thực sự có lá gan rất lớn, cô nàng vẫn giữ được bình tĩnh để trả giả với bọn tay sai.

- Đúng vậy, chỉ cần thả người nhà chúng ta ra, các người muốn tiền bạc, bao nhiêu ta cũng cho. - Người cha không chút do dự nói tiếp con gái thuyết phục bọn chúng.

- Im hết cho ta, bây giờ ta ra yêu cầu, các người làm theo, nếu ta hài lòng thì sẽ thả người. Tất cả đều an toàn, không thì cùng chết hết. - Tên Sư thiếu kiên nhẫn quát to lên. - Trừ, người lại đây.

Tên Sư gọi đàn em tới, dặn dò nhỏ vài câu để hắn đi làm. Tranh thủ chút ít thời gian, Nguyễn Kiên liền tiến nhập “giác ngộ”, chuẩn bị sử dụng Kinh Thiên Phách Hồn Thuật.

- Này anh bạn.

Cậu trai trẻ bình tĩnh lại, lắng nghe được nội dung lời nói các bên thì hiểu được Nguyễn Kiên và bọn ác nhân có quan hệ, tựa hồ là đối địch, chung quy lại những việc đang diễn ra là do gia đình họ bị dính vào giữa cuộc tranh đấu giữa hai bên. Cậu ta hiểu được nên kêu Nguyễn Kiên, mong nói chuyện rõ hơn.

Nguyễn Kiên tiến nhập “giác ngộ” xong, âm thầm vận dụng Kinh Thiên Phách Hồn Thuật, chuẩn bị cho một đòn tuyệt sát. Hắn nghe được bên cạnh truyền đến tiếng gọi thì hiểu ngay.

- Chào anh, tôi thật sự xin lỗi vì đã làm liên lụy đến gia đình, tôi sẽ nhanh chóng kết thúc chuyện này và bồi lỗi cho gia đình anh.

- Tôi không biết anh định làm gì nhưng tôi biết anh có biện pháp, tôi chỉ muốn giúp anh một chút, và xin anh, đừng để người nhà tôi gặp nguy hiểm.

Hồ Quốc Nghĩa là một người thông minh và vô cùng hiểu chuyện, có thể kinh nghiệm của cậu ta khá ít, nhưng khi bình tĩnh lại, cậu ta có thể tìm ra được con đường tốt nhất cho mình trong mọi tình huống. Hiện tại, cậu ta hiểu được, phải tin tưởng và giúp đỡ người thanh niên trước mắt này.

- Nếu được, tôi hi vọng có thể giảm bớt một con tin, là một trong hai người phụ nữ thì càng tốt.

Nguyễn Kiên không chút do dự nói ra, hẳn cũng có một sự tin tưởng nhất định đối với người thanh niên, đó là một trực giác. Trực giác đã được rèn luyện qua sinh tử.

- Được, gia đình tôi sẽ giúp anh hết mình!

Quốc Nghĩa quay sang nói với cha mình, sẵn sàng ứng đối giúp đỡ Nguyễn Kiên. Bản thân Nguyễn Kiên lại nhắc nhở Võ Hùng cẩn trọng, bảo vệ cho Trần Ngọc Kỳ, nàng ta thì từ nãy giờ vẫn luôn bình tĩnh, im lặng quan sát tình huống. Thực ra trong nội tâm nàng đang dậy sóng, một màn đánh nhau đã diễn ra ngay trước mắt nàng, và còn có người chết nữa, còn người mà nàng nhờ giúp cũng không phải hiền lành gì, những người chết cho tới lúc này đều là anh ta gây ra cả. Tuy vậy, nàng không hề nghĩ xấu về hắn, nàng chỉ đang lo lắng về chuyện khác.

- Được rồi, nghe đây, bọn ta chỉ cần vài thứ thôi, nếu đáp ứng được thì sẽ không có chuyện gì xảy ra cả.

Tên Sư và đồng bọn đã chuẩn bị xong, bọn chúng bắt đầu ra lệnh. Tất cả mọi người đều chuẩn bị.

- Thứ nhất, Nguyễn Kiên, người giao ra vật đó.

“Vẫn chưa tới lúc”, Nguyễn Kiên từ trong ba lô lấy ra một hộp sắt ném vào giữa. Tên Sư cho đồng bọn tiến lên lấy hộp sắt kiểm tra.

- Tốt, tiếp theo...

- Khoan đã! - Quốc Nghĩa lên tiếng chặn họng tên Sư. - Chúng ta làm xong một yêu cầu, thì các người phải thả đi một người chứ!

- Im ngay! Chúng ta đang nắm giữ mạng sống của các con tin, các người không có quyền lên tiếng khi chúng ta chưa cho phép. - Tên Sư quát lên.

- Ít ra cũng để chúng ta trao đổi chút chứ. Tiểu Ái, mẹ, hai người có nhớ chuyến đi Đà Lạt năm ngoái của chúng ta không, thật là hồi hộp và hấp dẫn!

Quốc Nghĩa chặn họng tên đại ca, lại đối co với bọn ác nhân, nói nhanh một hồi khiến mọi người bất ngờ. Không mấy ai phản ứng kịp và hiểu được lời cậu ta nói, trừ gia đình họ, và cả Nguyễn Kiên.

Thiên Ái đang lo lắng cho anh trai mình thì nhớ đến chuyến đi, đã có một sự việc xảy ra. Nàng ngay lập tức liên hệ với tình huống lúc này, khi mà người trong khoang chưa kịp phản ứng lại thì nàng đã hành động. Nàng giãy ra khỏi tên đang khống chế mình, dùng một đòn nhu đạo tránh thoát ra, xông vào chỗ mẹ nàng, đẩy bà qua một bên.

Khi Thiên Ái giãy ra, tên Sư và vài đồng bọn tu vi cao phản ứng lại, tiến lên khống chế lại nàng, nhưng vẫn còn hơi chậm, nàng đã cứu được mẹ. Ngay khi Thiên Ái bị khống chế, toàn bộ những người có mặt trong khoang đều dâng lên một cảm giác ón lạnh. Riêng những tên người Hoa thì còn đáng sợ hơn, một hình ảnh từ thần giới cao lười há hiện lên, chuẩn bị thu gặt cái mạng của chúng.

Nguyễn Kiên khi thấy được Quốc Nghĩa biểu hiện kỳ lạ thì biết đã đến lúc, vọt lên Khinh Thiên Phách Hồn Thuật. Hiện hắn đã gần đạt đến tầng ba đỉnh phong, Cảm "Tĩnh Hồn", hơn hết là hắn có thể dùng năng lực của mình để vượt quy tắc tầng thứ, sử dụng kỹ năng tầng cao hơn trong thuật pháp. Trước đó, hắn đã có thể khu động "Tự Hồn" để công kích "Tĩnh Hồn" của kẻ địch, sau khi hắn tu luyện Khinh Thiên Phách Hồn Thuật, hắn đã lĩnh ngộ một tuyệt kỹ cường đại.

Hắn tiến vào “giác ngộ” từ sớm, không chỉ để đề phòng mà còn là chuẩn bị cho một đòn tuyệt sát. Hắn âm thầm khu động toàn bộ "Tự Hồn" trong không gian khoang vip, tụ hợp chúng lại, hóa thành những tia nhọn, chờ đợi thời cơ. Và giờ hắn đã tung chiêu!

“Tự Vong Diệt Hồn Chử”, Nguyễn Kiên tung ra một chỉ hướng về bọn tay sai, lại dùng ý chí của mình điều khiển những tia nhọn "Tự Hồn" tích tụ. Những tia nhọn không lệch một tấc đều đâm thẳng vào bọn chúng, "Tĩnh Hồn" của chúng như nước vỡ đê, tuôn tràn ra ngoài, mờ ảo dần rồi biến mất.

Trong mắt của những người kia, chỉ thấy khi cô gái vùng thoát khống chế, cứu mẹ rồi bị bắt lại, trong lúc đó thì Nguyễn Kiên vung một chỉ tay về phía bọn ác nhân. Lúc đó thì họ cảm thấy một cơn gió lạnh thoáng qua người họ, hơi mắt tập trung một chút. Khi nhìn lại thì những tên người Hoa đã gục xuống, hai mắt đều hơi lồi ra hẳn những tia máu. Chúng chết mà không biết vì sao!

Nguyễn Kiên thở phào nhẹ nhõm, hẳn vốn lo lắng mình không thể kiểm soát hết những tia nhọn được mà làm thương, thậm chí ngộ sát người vô tội. Đó cũng là lí do vì sao hắn nhờ Quốc Nghĩa giúp giảm bớt một con tin, để hắn có thể giảm bớt áp lực.

Một đòn tuyệt sát Tự Vong Diệt Hồn Chỉ tuy cường đại và không thể chống đỡ nhưng nó rất hao tổn. Phải khu động được những tia "Tự Hồn" trong không gian, tích tụ chúng thành những tia nhọn đã là vô cùng khó khăn mệt mỏi, hơn cả là điều khiển cho chúng tấn công chính xác. Tất cả đều rất hao phí niệm lực, huống chi Nguyễn Kiên còn chưa có tu luyện ra niệm lực. Hắn chỉ là sử dụng một chút ít "Tĩnh Hồn" của mình và búng vào ý chí vô kiên bất tồi để củng cố chống đỡ cho tuyệt sát này.

Ngay sau khi bọn tay sai chết hết, Nguyễn Kiên cũng mệt mỏi khụy xuống, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt khép hờ như sắp mất ý thức.

Gia đình đang vui mừng vì bọn ác nhân đã chết hết nhưng phát hiện Nguyễn Kiên cũng gục xuống thì vô cùng lo lắng. Dù không rõ vì sao và bằng cách nào nhưng họ đều biết Nguyễn Kiên chính là nguyên nhân khiến bọn ác nhân chết sạch, hẳn chính là ân nhân của họ, mặc dù cũng chính vì hắn mà họ dính vào chuyện rắc rối này.

Quốc Nghĩa tiến lên, cẩn thận xem xét Nguyễn Kiên, rồi lắc đầu ý bảo không biết.

- Anh tránh ra trước đi, để em xem coi. Mặc dù chưa có chứng nhận nhưng em cũng là bác sĩ hẳn hoi.

Thiên Ái tiến lại gần, bắt mạch, nghe nhịp tim, lại xem dưới mắt của Nguyễn Kiên rồi kết luận:

- Hắn là anh ta bị hao tổn tinh thần quá nhiều, triệu chứng giống như lao lực quá mức. Tuy không nguy hiểm tính mạng nhưng không nên để tình trạng này xảy ra nhiều, có thể sẽ dẫn đến đột quỵ.

- Vậy anh ấy chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là sẽ khỏe sao? - Trần Ngọc Kỳ lo lắng hỏi.

- Có lẽ vậy, tôi không khẳng định chắc chắn được vì anh ta có vẻ khỏe mạnh hơn người bình thường nhiều lắm. Không chừng chỉ cần vài giờ đồng hồ sau là anh ta có thể tỉnh và hoạt động bình thường.

- Đúng thế đó, đại ca như một con trâu vậy. - Một giọng nói hăm mộ vang lên, không hiểu là khen hay chửi xéo.

- Hahaha...

Võ Hùng chỉ sợ trời không loạn mới mở miệng nói một câu làm mọi người cười lộn ruột, bình thường thì vẫn thông minh, lanh lợi, nhưng đôi lúc lại lỗ mãng, ngu ngơ khiến người khác tức giận. Nguyễn Kiên rất muốn ngồi dậy giáo huấn hắn một trận nhưng không được. Hắn vẫn luôn tỉnh đấy, chỉ là ý chí, tinh thần của hắn không chống đỡ nổi nên bị mất khống chế cơ thể. Hắn hoàn toàn có thể nghe và cảm nhận mọi thứ xung quanh, chỉ là không thể hành động hay nói chuyện thôi.

Nguyễn Kiên đang chuẩn bị vô ngã, nghỉ ngơi một lúc thì một cảm giác nguy hiểm cực độ dâng lên trong lòng hắn, đó là trực giác, hắn vô cùng tin tưởng vào trực giác của mình, nhất là trong những lúc gặp nguy hiểm. Nguyễn Kiên ngay lập tức vào “giác ngộ”, hắn dùng để quan sát xung quanh thay cho mắt mình. Ở chỗ mà bọn tay sai chết, ba kẻ mà từ đầu đến cuối đều không hề mở miệng, tất cả mọi người dường như đều quên đi sự tồn tại của chúng. Hiện giờ thì chúng đang quan sát thi thể, từ trên người chúng toát ra một khí thế, một cảm giác nguy hiểm, khác hẳn với lúc đầu. Khi Nguyễn Kiên vào “giác ngộ” để chuẩn bị cho đòn tuyệt sát thì hắn cũng đã cảm nhận xung quanh và những người trong khoang, lúc đó hắn không hề nhận thấy sự khác biệt của ba kẻ này. Nhưng bây giờ, hắn hiểu rõ, mình chỉ là trai cò mà thôi, ngư ông ăn núp vô cùng sâu, đã sẵn sàng để đắc lợi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Anh hùng là người biết xuất hiện đúng lúc

Khi mọi người vẫn còn trong niềm vui vừa thoát khỏi nguy hiểm, một giọng nói lạnh lùng vang lên báo hiệu vô dưa vẫn còn đó.

- Đã xong hết chưa? Tới giờ chết rồi.

- Ba người nói gì vậy? Đùa như thế không vui đâu.

Dù mọi người đều nghe được cái giọng nói lạnh lùng và hiểu rõ nó không phải là đùa giỡn nhưng vẫn không thể tin được nguy hiểm và cái chết lại đe dọa liên tục như vậy.

Trần Ngọc Kỳ từ đầu đến giờ chỉ hỏi thăm Nguyễn Kiên một câu, bây giờ nàng lại đứng ra cản trước mặt ba người, bình tĩnh cất tiếng đe dọa ba kẻ đang đứng.

- Các người là ba anh em họ Ứng? Nếu đúng thì hẳn các người phải biết chúng ta là ai và hiểu được không nên nói lời ngu ngốc như vậy.

- Chúng ta biết rõ thân phận từng người, như cô là đại tiểu thư Trần thị, giám đốc chi nhánh số ba Trần thị Tập Đoàn. Gia đình kia chính là một nhánh của Hồ thị Thanh Hóa, Hồ Đức Nhân cùng vợ là Mai Trúc Liên, hai đứa con một trai một gái Hồ Quốc Nghĩa và Hồ Thiên Ái. Kẻ trông vũ phu kia là hậu nhân Võ gia Đồng Nai, kẻ thừa võ đường của gia tộc. Còn kẻ đang bất tỉnh không ai khác chính là Nguyễn Kiên, trưởng phòng kế hoạch mới nhậm chức được bốn ngày của chi nhánh số ba, hẳn còn là kẻ có lai lịch bất minh, đã được Trần thị của cô cứu khi gặp tai nạn sét đánh. Chúng ta biết rõ từng người các người, những gì các người làm trong những ngày gần đây.

Tất cả mọi người đều rung mình khi thân phận, lai lịch của bản thân đều bị biết rõ như vậy. Riêng Trần Ngọc Kỳ, nàng sợ hãi bởi vì nàng đã hiểu được lí

do ba kẻ này có mặt ở đây, và nàng cũng là người rõ nhất những gì mà chúng có thể làm để hoàn thành nhiệm vụ.

- Khi các người bị bọn người Hoa bắt, chúng ta đã cứu các người, bây giờ lại muốn vong ân bội nghĩa sao?

Thiên Ái cố gắng dùng lí lẽ thuyết phục chúng nhưng cái nàng nhận được là những nét mặt hồ hững, vô cảm và lạnh lùng

- Vô ích thôi, bọn chúng được đào tạo để chiến đấu, ám sát, hoàn thành nhiệm vụ được giao là mục đích sống của chúng. Bọn hán là những cỗ máy giết người, cường đại hơn bọn người Hoa gấp nhiều lần, tàn nhẫn và vô cảm là bản chất của chúng.

Trần Ngọc Kỳ tuyệt vọng nói, lời nói và sự tuyệt vọng của nàng lan tràn nhanh chóng, đánh hạ cái bức tường ý chí của mọi người.

- Võ Hùng, đệ đỡ ta đứng dậy.

Khi mà mọi người chìm vào trong bóng tối, một tia sáng đã xông ra, thấp sáng cây đuốc hi vọng trong lòng tất cả.

- Nguyễn Kiên, anh tỉnh rồi?

- Anh bạn, không sao chứ?

- Đại ca!!!

Tất cả mọi người đều vô cùng vui mừng, nếu nói ai có thể cứu bọn họ lúc này thì chỉ có thể là Nguyễn Kiên. Hán chính là tia sáng hi vọng của họ.

Nhờ vào sự giúp đỡ của Võ Hùng, hán miễn cưỡng đứng dậy, đối diện với ba kẻ họ Úng. Bản thân thì đang âm thầm chuẩn bị cho một đòn tuyệt sát nữa.

- Người mạnh, chúng ta phải thừa nhận người vô cùng cường đại, chúng ta đã coi thường người, nếu không phải bọn người Hoa khiến người phải tung tuyệt kĩ thì chúng ta đã không thể thắng người, ngược lại còn mất mạng. Nhưng đó là khi người toàn thịnh. Hiện giờ thì người đã suy yếu đến đứng còn không vững thì sao có thể phản kháng?

Tên già nhất, cũng là tên đại ca lạnh lùng và bình thản nói. Những lời đó đánh thẳng vào tâm can mỗi người. Nguyễn Kiên cũng biết như thế, những hành động của hán lúc này hoàn toàn là chèo chống đến cùng. Nhưng còn nước thì còn tát, hán đã đạt được đại cơ duyên, hán đã có cơ hội tìm được hạnh phúc hán muốn, làm sao hán có thể từ bỏ dễ dàng như vậy.

- Đúng là ta không thể đánh bại các người dễ dàng, nhưng ta hoàn toàn có thể “ngọc thạch câu phản*” với các người.

- Không nói nhảm nữa, đã đến lúc kết thúc!

Ba anh em họ Úng cùng di chuyển, xông thẳng về phía Nguyễn Kiên. Bọn chúng hiểu rõ kẻ nguy hiểm nhất chính là Nguyễn Kiên, nên tuyệt đối không hề chủ quan, toàn lực xông vào với mục đích giết hán trước.

Nguyễn Kiên cũng hiểu điều đó, hán đang phải đối đầu với những cỗ máy sát thủ tàn nhẫn và vô cảm. Nếu muốn sống, chỉ có bỏ hết mọi thứ ra đánh với chúng. Nguyễn Kiên vùng tay, điểm ra một chỉ. Những tia nhọn do "Tự Hồn" kết lại bay thẳng tới ba tên họ Úng, đâm xuyên "Tinh Hồn" của chúng. “Thành công không?”

Ba tên sát thủ cảm giác như có một mũi tên bay xuyên qua đầu chúng, một cảm giác đau đớn dâng lên, bọn chúng cắn răng chịu đựng cơn đau, nhưng cơn đau thấu não khiến chúng phải khụy xuống, ôm đầu rên lên đau đớn.

Trông thấy ba tên sát thủ khụy xuống và ôm đầu kêu rên thì mọi người vô cùng vui mừng. Nhưng Nguyễn Kiên thì không, hán đã thất bại. Khi những tia nhọn bay xuyên qua "Tinh Hồn" của bọn sát thủ, "Tinh Hồn" của chúng đã mờ nhạt rất nhiều nhưng không hề tan rã, vẫn còn tồn tại, chứng tỏ bọn sát thủ chỉ yếu đi mà không chết. Hán hiểu rõ mình không đủ sức tự được những tia nhọn lớn hơn, “chất” hơn.

- Bọn chúng bị suy yếu... tranh thủ... h...ạ... ch...ú...ú...

Nguyễn Kiên dùng chút ý chí cuối cùng mở miệng nói những lời dứt quãng rồi gục xuống. Bất tỉnh!

Mọi người trông thấy Nguyễn Kiên gục xuống thì hoảng hốt, riêng Hồ Thiên Ái cùng với Trần Ngọc Kỳ vẫn còn bình tĩnh, nhận ra tình huống cùng lúc kêu lên:

- Hạ chúng trước!

Hai nàng cùng xông lên, muốn nhân lúc bọn sát thủ suy yếu đánh gục chúng. Võ Hùng phản ứng lại, xông lên, đi sau mà đến trước, hán tung ra quyền kinh thẳng vào tên đại ca. Một cảm giác đau nhói xuất phát từ l-ng ngực, sau đó là cả người nhẹ bẫng. Võ Hùng bị tên đại ca một quyền đánh bay! Hai cô gái tốc độ chậm hơn nên may mắn không bị bọn sát thủ đánh như Võ Hùng, nhưng hai nàng cũng không đủ may mắn để tránh được một nửa cơn đau.

Bốp, ầm, bịch...

- Ai da.

Trần Ngọc Kỳ hơi bất ngờ, không đau đớn như nàng nghĩ. Khi nàng xông lên thì thấy Võ Hùng vượt qua mình, rồi lại thấy hắn bay ngược trở về, mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến nàng không thể tránh được và bị Võ Hùng đ-ng bay. Nhưng không ngờ lại không đau chút nào, ngược lại còn khá dễ chịu. Hồ Thiên Ái cũng như vậy, nhưng nàng nhận ra tình huống nhanh hơn, nàng phát hiện cả hai nàng đều đang ở trong vòng tay của một người, người đó không ai khác chính là Nguyễn Kiên.

Trước đó,

Trong linh giới, Lâm Nghi vẫn luôn quan sát tình huống bên ngoài qua linh hồn của Nguyễn Kiên, như là xem tivi vậy. Hắn đang tâm tặc khen hay, lại còn vỗ tay cổ vũ. Cổ vũ cho bọn sát thủ. Hắn vẫn còn ghi nhớ chuyện hôm mà linh giới của Nguyễn Kiên bắt đầu kịch biến, hắn đã chịu nổi nhục và ăn trái đắng rất nhiều lúc đó. Mặc dù về sau hắn đã trợ giúp Nguyễn Kiên, nhưng đó là vì có lợi cho hắn.

Lần này thì khác, Nguyễn Kiên chắc chắn sẽ không chết, vì có một kẻ vô cùng vĩ đại đang ở trợ trong linh hồn hắn. Chỉ là kẻ vĩ đại này đôi khi rất nhỏ mọn. Lâm Nghi hi vọng Nguyễn Kiên ăn chút hành trước, sau đó sẽ bị bất tỉnh, còn hắn sẽ xuất hiện và cứu vớt hai mỹ nhân bên ngoài.

Khi Nguyễn Kiên bất tỉnh, Lâm Nghi ngay tức khắc đã chiếm quyền điều khiển thân xác, tỉnh dậy. Cùng lúc đó thì Võ Hùng đã bị ăn đấm bay ngược về, hai nàng kia và Võ Hùng ở phía trước nên không thấy, nhưng Lâm Nghi ở sau thì rất rõ. Quốc Nghĩa chỉ sau Võ Hùng một giây, cũng lao lên, chỉ là không nhanh bằng nên ở ngay sau nhị nữ.

Khi Võ Hùng bay ngược lại, Lâm Nghi đã tiến lên, bằng một tốc độ gấp mười lần cực hạn con người tiến ra phía sau nhị nữ, một đạp nhẹ nhàng vào người thanh niên Quốc Nghĩa xấu số, hai tay ôm hai mỹ nhân, nhún người lui về sau.

Mọi chuyện chỉ trong tích tắc, Võ Hùng bay ngược đ-ng vào Quốc Nghĩa, hai người nằm đè lên nhau, bất tỉnh nhân sự.

Và trái ngược với họ, một hình ảnh tuyệt đẹp, anh hùng hai tay bông ôm hai mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

“Anh hùng là người biết xuất hiện đúng lúc.”

Thả hai mỹ nhân vẫn còn mơ màng mộng tưởng xuống, Lâm Nghi nhìn về phía ba tên sát thủ đang sững sờ.

- Đến lúc kết thúc rồi!

Hắn xông lên, xoay người tung một cước, đá bay tên đại ca chưa kịp phản ứng đ-ng vào cửa nôi với khoang lái vang lên một tiếng “ầm”. Bọn sát thủ cũng không phải tầm thường, chúng nhanh chóng phản ứng lại và tung đòn đánh trả.

Lâm Nghi nghiêng người né một quyền, quyền đi sát mặt hắn, kinh phong xoẹt qua làm tóc hắn phát phơ. Lâm Nghi giờ tay trái tóm gọn quyền đầu, tay phải đánh mạnh từ dưới lên, tên sát thủ không thu cánh tay lại được, bị nắm đấm của Lâm Nghi đánh vào khớp cùi chỏ tay vang lên một tiếng “rắc”. Con đầu chưa kịp kéo đến thì Lâm Nghi đã kéo mạnh cánh tay hắn, dùng kinh chưởng đánh xuyên từ quyền đầu lên tới bả vai. “Toái Cốt Chưởng”, đây là một tuyệt kỹ của Lâm Nghi, nếu hắn có tinh lực thì một chưởng này không đơn giản là đánh nát cánh tay đầu. Không kéo dài thêm nữa, Lâm Nghi đánh ra liên hoàn quyền, quyền kinh đi vào thể nội, phá nát lục phủ ngũ tạng của tên sát thủ, hắn phun ra một cột máu, gục xuống và chết đi.

Lâm Nghi nhìn qua tên còn lại, áp sát lại dùng một tay bắt lấy yếu huyệt của hắn, phát lực bóp vỡ.

Một trận chiến đẫm máu, chênh lệch hoàn toàn về một bên, khiến toàn trường lạnh người, phát lạnh.

<=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=> <=>

(*): ngọc đá cùng nát. Tương tự chết chung, ta chết người cũng không bình an.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thức tỉnh

Tất cả những người còn tỉnh đều nhìn vào Nguyễn Kiên, chính xác hơn là Lâm Nghi đang đứng ở bên cạnh hai cái xác. Họ thật sự chấn kinh rồi. Trước đó cũng có giết người, mười hai người chết, đều do một tay Nguyễn Kiên làm, nhưng không mấy đáng sợ với mọi người. Lần này thì khác, Lâm Nghi giết người thật sự gây sợ hãi rất lớn, những âm thanh đáng sợ, hình ảnh máu tươi phun tung tóe, hắn như một sát nhân thực thụ.

Lâm Nghi là như thế, hắn quyết đoán, hắn tàn nhẫn, trên tay hắn tràn đầy huyết tinh, con đường của hắn được lót bằng xương cốt của vô số người. Nhưng đó đều là kẻ thù của hắn, những kẻ có thâm cừu đại hận với hắn. Hắn có thể là sát thần với kẻ địch, nhưng hắn luôn là tri kỷ với bằng hữu và người thân. Đó là đạo tâm cường giả của hắn.

Nguyễn Kiên cũng vậy, Lâm Nghi nhận ra điều đó, cũng vì thế mà đối với chủ nhà bất đắc dĩ, hắn vẫn luôn dành một sự kính trọng và chân thành đối đãi.

Lâm Nghi nhận ra ánh mắt của những người kia, hần hiểu được, hần và họ ở hai thế giới khác nhau. Để tốt cho cả hai bên, hần không nên ở lại.

Lâm Nghi trở về linh giới, thân xác Nguyễn Kiên đổ gục xuống. Mọi người nhận ra, nhưng không phải ai cũng có thể chấp nhận. Trần Ngọc Kỳ động, ngay sau đó là Hồ Thiên Ái động. Hai nàng tiến lên, không màng máu tươi dính trên người Nguyễn Kiên, cùng nhau đỡ hần lên, cẩn thận đặt hần nằm xuống trên ghế. Vợ chồng họ Hồ cũng hồi thần lại, họ có thể không kịp tiếp nhận sự thật nhưng họ vẫn còn đứa con trai đang bị nửa con trâu đè lên. Họ vất vả lật Võ Hùng qua một bên, hần quá nặng nên chỉ có thể để nằm trên đường đi. Lại đưa Quốc Nghĩa nằm lên ghế, rồi Hồ Đức Nhân mới nói với con gái mình:

- Tiểu Ái, con xem xét cẩn thận cho cậu Kiên rồi qua coi anh con nhé. Cậu Hùng có vẻ không sao rồi. Bố mẹ đi xem xét nhóm cơ trưởng ở phòng lái.

- Vâng ạ.

- Anh ấy có sao không? - Trần Ngọc Kỳ nhìn thấy Nguyễn Kiên mặt mũi trắng bệch, tóc của hần cũng bị bạc đi một mảng lớn thì lo lắng hỏi Hồ Thiên Ái.

- Có lẽ anh ấy hao tổn tinh thần quá nhiều, tình trạng này tôi chưa từng thấy qua, thậm chí là nghe nói cũng chưa từng.

Cũng không thể trách nàng, bởi tình trạng của Nguyễn Kiên là vô cùng hiếm, thậm chí ở tu chân giới cũng ít thấy được.

- Tôi thực sự vô phương, có lẽ sư phụ của tôi cũng vô pháp giúp đỡ, chỉ có thể nhìn anh ấy tự lực tự cường thôi. Tôi cảm giác anh ấy có thể bình an, dù rất mơ hồ nhưng tôi tin vậy. - Nàng buồn bã, nhẹ nhàng nói rồi đi qua xem xét cho anh mình.

Nguyễn Kiên đã cứu nàng, cứu gia đình nàng, mặc dù nàng biết rõ, chính hần và bạn của hần đã mang đến những rắc rối này. Nhưng nàng cũng biết, hần hoàn toàn không có ý, và khi gặp nguy hiểm, hần hoàn toàn có thể không quan tâm đến gia đình nàng, lúc đó hần có thể tự do chiến đấu và sẽ không gặp phải tình trạng tồi tệ như bây giờ. Nhưng Nguyễn Kiên đã làm như thế nào, hần không màng sống chết, không hề vị kỷ bản thân, đánh đổi tất cả để bảo vệ những người ở đây, bởi hần hiểu rõ, đây là trách nhiệm của kẻ mạnh, trách nhiệm của hần.

Hồ Thiên Ái chìm trong dòng suy nghĩ của mình, Trần Ngọc Kỳ cũng thế. Nàng vẫn cứ nghĩ dù mình gặp nguy hiểm nhưng cũng không quá lớn đến mức có thể mất mạng. Nhưng ngay khi nàng vừa trốn đi, nguy hiểm đã ập tới và suýt chút nữa nàng đã chết, cả người bên cạnh nàng, người vô tội cũng chết. Trước đó nàng không hề biết Nguyễn Kiên có được năng lực chiến đấu như vậy mà vẫn tìm đến nhờ hần giúp, nếu bản thân hần không có năng lực đánh giết thì hần đã bị nàng làm liên lụy và mất mạng. Nàng biết nàng đã sai, đã quá coi thường những nguy hiểm nàng sẽ gặp phải, và kết cục là Nguyễn Kiên đang bị bất tỉnh, gặp nguy hiểm, nhưng nàng không thể giúp được gì. Nàng chỉ biết hi vọng, cầu khẩn cho hần bình an, như Hồ Thiên Ái nói, chỉ có thể tin vào hần, tin vào trực giác của mình.

- Hoặc là chúng ta đều muốn tin như vậy.

...

Bên trong linh giới, Nguyễn Kiên tỉnh dậy, là linh hồn của hần. Nguyễn Kiên đưa mắt nhìn không gian xung quanh mình, nó vô cùng rộng lớn, tươi sáng, nó cũng hư ảo vô cùng. Thế giới này khác lạ, hần chưa thấy bao giờ, nhưng hần có cảm giác, nó vô cùng thân thuộc với bản thân. Nguyễn Kiên bước đi, từng bước, hần “giác ngộ”, hần cảm nhận thế giới này.

Thân thuộc, như một phần của hần...

Hư ảo, phiêu miểu mà lại chân thực, là linh hồn, là "Tinh Hồn", của hần!

Thế giới này, không, phải nói là không gian này, không có nhật, nguyệt, tinh thần, không tồn tại cái gọi là nguyên tố...

Nhưng nó rực rỡ, tươi sáng, vì sao? Nó vững chắc, đập lên như thể đại địa, vì sao? Nó cao xa, như thể là vòm trời, vì sao? Hần bước đi trong không gian này, tồn tại nhưng không tồn tại, lại vì sao?

- Đó là vì đây chỉ là sơ khai, là hỗn độn, không gian này, khuyết thiếu rất nhiều thứ, khuyết thiếu những quy tắc và sự bồi dưỡng nó cần. Nếu thiên địa là một cây cỏ thụ, thì không gian này chỉ mới là một hạt mầm.

Một thanh âm vang vọng trong không gian, giải đáp những câu hỏi trong đầu Nguyễn Kiên.

- Đến, nơi trung tâm của không gian này. Đã tới lúc chúng ta đối mặt nói chuyện.

Nguyễn Kiên hơi bất ngờ nhưng rất nhanh đã bình tĩnh. Từ sau lần bị sét đánh ở võ đường, hần đã có nghi ngờ về bản thân, chính xác là nghi ngờ có bí mật tồn tại ở bên trong bản thân mà chính hần cũng không biết. Và cả chuyện Hư Thể Xuyên Hồn Thuật được chỉnh sửa thành Kinh Thiên Phách Hồn Thuật nữa.

- Người là Lâm Nghi, đệ nhất tu chân giả Thiên Nhật Đại Lục?

Trước mặt Nguyễn Kiên lúc này là một thanh niên, không tuấn tú như những nam thần điện ảnh, nhưng nếu gặp được người này một lần thì sẽ không bao giờ quên được. Thanh niên này có một ánh mắt sâu vô cùng, tựa như hần nhìn thấu mọi thứ, từ hần toát lên khí thế duy ta độc tôn, cuồng ngạo, bá đạo, nhưng Nguyễn Kiên lại nhìn thấy từ hần sự cô độc, sự chân thành của một người bằng hữu tri kỷ.

- Phải. Có vẻ chúng ta đều biết về nhau rồi.

Lâm Nghi thân nhiên nói, hẳn biết Nguyễn Kiên đã nhìn ra con người của hắn nên không việc gì phải che giấu. Hắn cũng đã rất rõ về Nguyễn Kiên rồi.

Giữa hai người có một sợi dây liên kết, không chỉ là sự giống nhau về nhân cách, họ đều có một viên cương giả chi tâm, đều có sự tương đồng về cuộc đời và mục đích sống. Một thứ đặc biệt khác liên kết họ lại chính là “song hồn nhất thể”, đây là cốt lõi, chính tình trạng này đã tạo nên sự tương giao từ tận linh hồn giữa họ.

- Trước hết, chúng ta phải nói chuyện về tình trạng hiện tại đã.

- Cùng ý nghĩ!

...

- Vậy ta là chủ nhà? Ngươi chưa trả đủ tiền thuê, ta sẽ đòi sau. Tính chuyện chính trước đã.

- Ngươi đừng tham lam. Hai lần giữ lại cái mạng cho ngươi mà còn chê?

- Ta chết thì ngươi cũng chết, cứu ta cũng là bảo vệ ngươi, đừng nói như vậy chứ bằng hữu, chúng ta hiểu nhau mà.

Hai tên liên tục đấu khẩu, muốn giành được lợi ích lớn nhất cho mình, nhưng chính vì sự liên kết đặc biệt nên hai tên này đã quá hiểu nhau rồi, kẻ tám lạng người nửa cân. Đôi co mãi cũng không thể lấy lợi, Nguyễn Kiên chỉ còn cách lui một bước, hoàn thành việc quan trọng trước.

- Kết nối linh hồn, khôi phục trí nhớ của ta trước ta trước, sau đó ta sẽ tính tới việc tạo điều kiện cho ngươi điều kiện hồi phục.

- Thành giao!

Lâm Nghi không chút do dự đồng ý. Hắn cũng hiểu không có thời gian để đòi co nữa.

Nguyễn Kiên nhìn vào hai phần linh hồn của hắn đang giao thoa, “hắn” hiện tại cũng là linh hồn, nhưng nó là ý chí chuyển từ thể xác bên ngoài, nó chỉ dùng để tiến nhập linh giới. Thực ra Nguyễn Kiên có thể tiến vào lúc này là nhờ Lâm Nghi tác động. Lâm Nghi đã dùng vài thủ đoạn để sắp xếp cho Nguyễn Kiên tiến vào linh giới sớm hơn.

- Ngươi tiến vào giữa hai phần kia, ta sẽ thúc đẩy quá trình, cái ngươi cần làm là “giác ngộ”, cố gắng kết nối các phần trí nhớ, nếu ngươi không làm được thì ta cũng không thể bỏ đại giá ra trợ giúp nữa.

Lâm Nghi dặn dò rõ ràng mọi chuyện rồi vào vị trí, Nguyễn Kiên cũng tiến vào “giác ngộ” cảm nhận rõ ràng hai phần linh hồn của mình. Lâm Nghi liên tục kết những thủ quyết huyền ảo không gian xao động, những tia “Tinh Hồn” của Nguyễn Kiên đang phiêu tán trong linh giới như nhận được chỉ dẫn nối tiếp nhau tụ tập lại, hỗ trợ Nguyễn Kiên khôi phục.

Nguyễn Kiên tập trung, cố gắng dùng ý chí, liên tục tâm niệm “hợp, hợp hợp...”. Thân ảnh của Nguyễn Kiên được kết bằng ý chí dần rõ ràng hơn. Hai phần linh hồn nhờ được liên kết bởi cây cầu trung gian mà tăng tốc độ giao thoa, dần tụ hợp lại vào “hắn”. Những hình ảnh, ký ức đã mất dần quay trở về, tái hiện rõ mồn một trong đầu Nguyễn Kiên.

Hai mắt hơi nhói, những giọt nước mắt dần chảy xuôi trên gương mặt kiên cường của hắn. Hắn khóc, khóc vì hắn đã tìm lại được bản thân, khóc vì hắn hiểu rõ những chuyện mình đã trải qua, khóc vì hắn đã từng dùng mọi cách để tìm kiếm đáp án, khóc vì hắn biết, chính hắn đã chối bỏ ký ức của mình. Chối bỏ! Chỉ sau khi trải qua những chuyện gần đây, hắn mới hiểu được bản thân đã làm, cuộc sống hạnh phúc hắn mong muốn sẽ không đến với hắn nếu hắn từ bỏ những gì hắn đã trải qua. Những gì hắn có được, kinh nghiệm của hắn, trí tuệ, kỹ năng, mọi thứ, tất cả tạo nên con người hắn. Đó là Nguyễn Kiên! Khi hắn vứt bỏ một phần ký ức, linh hồn mình, hắn đã đánh mất phần nào “Nguyễn Kiên”. Bản thân khuyết thiếu thì làm sao có thể an tâm đi tìm hạnh phúc?

Lâm Nghi lặng yên nhìn Nguyễn Kiên khóc. Hắn hiểu những gì Nguyễn Kiên đang trải qua, vì hắn cũng đã từng khóc. Vì hắn đã từng chối bỏ bản thân, cảm hận bản thân yếu đuối, phế vật.

Người đàn ông không để rơi nước mắt. Nhưng khi họ khóc, không phải vì đau đớn hay gì, mà đó là lúc họ trưởng thành hơn, đó là lúc họ hoàn thiện bản thân. Và khi giọt nước mắt ngừng rơi, người đàn ông đó, sẽ là mối nguy hiểm với kẻ thù, sẽ là nơi gửi gắm niềm tin của bằng hữu, sẽ là tấm lưng vững chãi cho người thân, là người đầu đội trời chân đạp đất, là người có thể lật tung trời vì người hắn yêu.

Hợp nhất linh hồn. Thức tỉnh!

Linh giới một lần nữa rung động, nó mở rộng hơn nữa, rực rỡ hơn nữa, vững chắc hơn nữa, hạt mầm một lần nữa phá vỏ, đâm chồi, mọc ra một chiếc lá mầm đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đại đạo - Nhận chủ

Trong khoảnh khắc ấy, một tia khí tức huyền diệu lan tỏa khắp không gian.

Lâm Nghi cảm giác như được đắm mình trong kim tuyến ngọc lộ, cảm giác thư sướng tràn ngập linh hồn, những vết nứt giữa tam hồn tam phách được hàn gắn, linh hồn hắn đã khôi phục hoàn toàn. Một tia lý giải đại đạo dâng lên trong đầu hắn.

- Thiên là chi? Địa là chi? Thiên Đạo lại là cái gì? Ta Nghịch Thiên, ta đi ngược với Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo có cái gì để ta đối nghịch? Số phận? Không! Quy tắc? Cũng không! Thiên Đạo là trời buộc! Là rào cản! Phàm, đối với kẻ theo đuổi đại đạo, đập lên bản thân đại đạo, dần hoàn thiện nó, để có thể chạm đến Thiên Đạo, đạt đến bước cuối cùng chính là đắc đạo. Đó là Thuận Thiên Đạo! Ta Nghịch Thiên, phi phạm, ta theo đuổi là đập đổ rào cản của Thiên Đạo, đại đạo của ta không cần phải theo đuổi Thiên Đạo, bởi nó là nguyên sơ, nó ngang hàng Thiên Đạo, cái ta cần là sức mạnh, thực lực, ta cần linh ngộ quy tắc, ta cần tạo nên thế giới của bản thân, một thế giới đặt dưới Nghịch Thiên Đạo của ta, một thế giới sánh ngang thiên địa này!

Lâm Nghi ngộ ra đại đạo của mình, khí tức của hắn thay đổi, cường đại hơn, huyền ảo hơn, phiêu dật hơn, lại bất phạm hơn. Lâm Nghi hiểu, hắn đã linh ngộ vượt cảnh giới, với lý giải đại đạo của hắn bây giờ, hắn đã có thể vượt qua Đẳng Tiên Lôi Kiếp, trở thành chân tiên, thậm chí là vượt xa. Chỉ là hắn không có thân thể của mình, linh hồn của hắn vẫn còn thiếu tứ phách nên hắn không thể độ kiếp lúc này.

Một bên khác, Nguyễn Kiên cũng thay đổi, tia khí tức tràn vào người hắn hơn Lâm Nghi rất nhiều, nếu đem so sánh thì như một hồ nước với một giọt nước. Lâm Nghi cũng nhận ra sự bất thường này, hắn đưa mắt nhìn qua.

Nguyễn Kiên không biết từ lúc nào đã ngồi trước cây mầm, từ cây mầm tràn ra khí tức tất cả đều ủa vào người hắn, cạo rửa linh hồn và linh giới.

Linh giới của hắn bây giờ rộng như một tinh thành, khắp nơi tràn ngập những màu sắc như ánh đèn huỳnh quang, trong không gian phiêu phù những tia sương khói, chính là "Tinh Hồn" của Nguyễn Kiên, chúng như những giọt nước trong môi trường không trọng lực.

Còn bản thân Nguyễn Kiên, linh hồn của hắn toát ra khí tức cường đại, những tia "Tinh Hồn" tụ hợp lại, nén lại vô cùng dày đặc, linh hồn Nguyễn Kiên bây giờ đã thực và chất gần bằng một nửa thể xác.

- Ôi mẹ ơi, lão tặc thiên ơi...

Lâm Nghi nhìn thấy linh hồn của Nguyễn Kiên ngưng thực mà hét lên như gặp quỷ. Đó là vì hắn hiểu linh hồn ngưng thực như vậy có ý nghĩa như thế nào.

Ở tu chân giới, tu sĩ sẽ hấp thu thiên địa tinh khí để tu luyện, đột phá từng cấp độ để trở nên cường đại hơn. Những tu sĩ thông thường, chỉ tu luyện tinh lực khi đột phá sẽ không chỉ có tinh lực cường đại hơn, mà niệm lực, thực tế là hồn lực, và thể lực sẽ cường đại hơn.

Tu sĩ tu luyện theo Tam Đại Cảnh, mỗi Đại Cảnh lại chia làm Tam Tiểu Cảnh, qua mỗi Tiểu cảnh lại phải độ qua lôi kiếp.

Thoát Phàm Nhập Đạo: Tụ Tinh Thoát Phàm, Sinh Nguyên Tụ Hồn, Kết Đan Nhập Đạo.

Huyền Đạo Sơ Tu: Ngưng Hồn Kết Linh, Chân Cường Tụ Ích, Đại Thừa Ngộ Đạo.

Tâm Đạo Hóa Kiếp: Ngộ Đạo Tạo Vực, Vực Biến Thị Kiếp, Sơ Đạo Hóa Kiếp.

Mỗi Tiểu cảnh chia làm chín tầng, mỗi ba tầng là sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ. Riêng số ít cường giả có thể tiến lên tầng thứ mười: thiên kỳ, chỉ thiên tài mới có thể đạt đến. Những cường giả chân chính đều trải qua thiên kỳ.

Vượt qua Tam Đại Cảnh, tu sĩ phải tiếp tục chiến đấu và linh ngộ đại đạo, khi tu sĩ cường đại đến mức nhất định sẽ xuất hiện lôi kiếp, trải qua ba lần lôi kiếp, tu sĩ sẽ có cơ hội đối đầu Đẳng Tiên Lôi Kiếp, vượt qua sẽ trở thành chân tiên, phi thăng tiên giới.

Lại nói về Nguyễn Kiên, hắn đang ngưng thực linh hồn. Lâm Nghi hiểu rất rõ, phải đạt đến Huyền Đạo Sơ Tu, đệ nhất Tiểu cảnh là Ngưng Hồn Kết Linh thì mới có thể ngưng thực linh hồn. Bản thân Lâm Nghi hắn Nghịch Thiên thì cũng chỉ sớm một chút làm được. Nhưng Nguyễn Kiên là gì? Hắn còn chưa hề có qua tri thức tu chân chứ đừng nói đến tu luyện đến đệ nhị Đại Cảnh. Thứ duy nhất liên quan đến tu chân mà hắn đang tu luyện chính là Kinh Thiên Phách Hồn Thuật mà Lâm Nghi đã chỉnh sửa.

- Khoan! Ta đã chỉnh sửa thuật pháp đó bằng tri thức tu chân của mình, trong đó có tổng kết tri thức liên quan đến linh hồn của ta nên hiển nhiên có cả ngưng thực linh hồn. Nhưng Nguyễn Kiên chỉ mới tu luyện ngày hôm trước, dù hắn có yêu nghiệt như thế nào đi nữa thì làm sao có thể tu luyện hết?

Lâm Nghi thật sự không thể lý giải. Hắn nhìn Nguyễn Kiên, lại nhìn cái cây mầm.

- Nếu nói có thứ gì có thể giúp tên này làm được thì chỉ có thể là nó thôi.

Lâm Nghi đưa ra kết luận, chính nhờ cái cây mầm bí ẩn này mà Nguyễn Kiên có thể sớm ngưng thực linh hồn mà không hề tu luyện. Cái cây này, thực tế vốn là một hạt mầm, Lâm Nghi đạt được nó ở một bí cảnh vô cùng nguy hiểm trong Thiên Nhật Đại Lục. Do không biết nó là thứ gì, cũng không thể sử

dụng hay nghiên cứu nó nên hấn cứ vút vào trong bảo vật, để đồ và chẳng thêm để ý tới. Mãi đến khi Nguyễn Kiên bộc phát năng lực thì nó mới phá một con đường từ trong bảo vật của Lâm Nghị thoát ra và cắm rễ nảy chồi trong linh giới của Nguyễn Kiên. Dù không rõ đó là thứ gì nhưng Lâm Nghị biết, một thứ có thể thoát khỏi bảo vật và sự kiềm chế của hấn thì rất rất bất phàm, huống chi nó còn là nguyên nhân khiến linh hồn và linh giới Nguyễn Kiên kịch biến. Đã vậy vừa rồi từ mầm cây còn tỏa ra khí tức đại đạo chi sơ giúp Lâm Nghị lĩnh ngộ Nghịch Thiên Đạo nữa chứ. Lâm Nghị hiểu rõ, mầm cây tuyệt đối là một bảo vật kinh thiên không hề kém cạnh bảo vật của hấn.

Nguyễn Kiên bây giờ đang chìm trong một cảm giác huyền ảo, rất nhiều tri thức truyền vào đầu hấn. Hấn thấy hình ảnh vũ trụ sơ khai, tất cả chỉ là một thứ hỗn độn, sau ục vạn năm, trong hỗn độn truyền tới chấn động, nó nổ ra và tiếp tục sau vài vạn năm nữa mới có những vật thể đầu tiên.

Có một thế giới, là một đại lục vĩ đại trong vũ trụ, là một thế giới nguyên sơ, chỉ có thiên, có địa, có nhật nguyệt tinh thần, có đất, nước, lửa và không khí.

Có một tảng đá, màu hoàng kim, nó trôi lững lờ trong vũ trụ. Sau vạn năm, nó vỡ tan ra, những mảnh vỡ của nó bay đi khắp toàn vũ trụ. Lại sau vài vạn năm dưỡng dục trong vũ trụ chi sơ, chúng sinh linh tính, lại bằng cơ duyên rèn luyện trong hỗn độn, hóa thành những bảo vật, có Khai Thiên, có Tiên Thiên, lại có Hậu Thiên. Những bảo vật này sau này đều đã dẫn lên những con tinh phong huyết vũ trong vũ trụ.

Và trong hỗn độn, có một hạt mầm được dưỡng dục ra. Hạt mầm này xuất hiện sau thế giới và tảng đá vài vạn năm, nó xuất hiện trong sự bình lặng, thế gian không một ai biết đến nó. Nó đi khắp nơi, ba lần cắm rễ trong tam đại thế giới, và cũng như những món bảo vật kia, nó cũng đã dẫn đến tranh đoạt đẫm máu của cường giả. Nhưng chưa một ai, chưa bao giờ có ai có thể chiếm hữu được nó. Và cứ sau mỗi lần như vậy, nó lại bị cường giả phá hủy.

Ba lần sinh trưởng, ba lần bị phá hủy, hạt mầm lại du hành các thế giới, và nó bị thanh niên Lâm Nghị đoạt được, nhưng Lâm Nghị không thể tác động đến nó. Sau khi Lâm Nghị lĩnh ngộ Nghịch Thiên Đạo, nó đã muốn nhận Lâm Nghị làm chủ nhưng hấn đã có một bảo vật cường đại khác. Mặt khác thanh niên Lâm Nghị không may đã bị tan xác, hồn phách cũng bị tan vỡ đến cư trú trong thể xác Nguyễn Kiên. Và hạt mầm nhận ra Lâm Nghị xui xẻo nhưng nó thì may mắn, nó ngay lập tức biết được cơ hội để nó sinh trưởng đã đến. Khi đã đủ điều kiện, nó cắm rễ vào trong linh giới của Nguyễn Kiên, gây ra kịch biến trong nơi này.

Nguyễn Kiên cũng hiểu được vì sao mình lại được hạt mầm chọn để cắm rễ. Thứ nhất, hấn có một thể xác và linh hồn cường đại khác thường mặc dù chưa hề tu luyện. Cái hấn trải qua là mười sáu năm rèn luyện trong sinh tử, từ một kẻ không hơn kém gì bao nhiêu trở thành một kỳ tài. Tiếp theo, khi hấn tải AI vào đầu thì bị tia lôi kiếp của Lâm Nghị đánh vào người, vì do các loại ảnh hưởng của Lâm Nghị mà không chết, ngược lại hấn trải qua lôi kiếp rèn luyện, thể xác cường đại hơn rất nhiều lần. Đồng thời, ý thức của AI, xem như một phần hồn phách của Nguyễn Kiên, cùng với linh hồn của Lâm Nghị, cùng tồn tại trong một thể xác. Sự cộng hưởng linh hồn này khiến cho linh hồn của Nguyễn Kiên trở nên đặc biệt.

Thứ hai trên thế giới này, có một phạm nhân nào, không mang bất kỳ bảo vật hay bất cứ truyền thừa nào có thể xác và linh hồn cường đại hơn Nguyễn Kiên?

Mặt khác, hạt mầm chọn Nguyễn Kiên, một phạm nhân cường đại nhất để làm chủ, thay vì chọn một dòng dõi có truyền thừa đỉnh cao, tất cả đều có lý do. Mỗi kẻ từ khi sinh ra đều ở điểm xuất phát, cái khác nhau là vị trí mà thôi, kẻ có thân phận, lai lịch càng lớn thì ở vị trí càng cao, ngược lại, những người như Lâm Nghị và Nguyễn Kiên, vị trí xuất phát ở thấp tận cùng. Nhưng, nếu như những kẻ ở vị trí thấp này có một ý chí, quyết tâm kiên nghị thì chuyện vượt lên là điều hiển nhiên. Đây không phải cuộc đua bình thường, người ở gần vạch đích nhưng người chưa chắc đã về trước nếu như người chậm, mà dù người về trước thì người cũng không phải kẻ có hành trình dài.

Hạt mầm chọn Nguyễn Kiên, vì hấn là kẻ ở tầng chót, nhưng hấn có một ý chí bất khuất, sống sót qua mười sáu năm rèn luyện sinh tử, từ phế vật trở thành kỳ tài chính là bằng chứng. Như thế, hấn sẽ có một hành trình dài và gian khó, nhưng với quyết tâm đó, hấn sẽ có thể đến đích. Và trong số những kẻ ở tận cùng, hấn sẽ là kẻ cường đại hàng đầu.

Một bảo vật xuất sinh đệ tam trong vũ trụ, trải qua bao nhiêu năm tháng du hành khắp mọi thế giới, dù vẫn chưa sinh linh tính, nhưng một chút ý chí vẫn tồn tại trong nó, đó là vạn vật hữu linh. Và nó đã chọn Nguyễn Kiên.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Vô thiên đệ nhất chí bảo - khai thiên tam linh thụ

Nguyễn Kiên tiếp nhận xong những thông tin từ hạt mầm, hấn mở mắt ra. Hạt mầm đã cho hấn biết những thông tin cần thiết. Và hấn rõ ràng, bản thân đang là chủ nhân của một Khai Thiên Chí Bảo. Nó đã có những cái tên trong những lần nó xuất thế, có cường giả gọi nó là Hỗn Độn Chí Thụ, lại có người gọi Vũ Trụ Đệ Nhất Thụ,...

- Người là Khai Thiên Chí Bảo, xứng đáng có một cái tên hay, dù người là kẻ chọn ta làm chủ, nhưng chung quy ta là chủ nhân của người. Ta không phải kẻ vô dụng, người cũng biết điều đó. Nay ta cho người một cái tên để khẳng định thân phận. Ta sẽ bước đi trên Vô Thiên Đạo, người là Khai Thiên đệ tam vật, sinh trưởng trong linh giới của ta, vậy liền gọi người Vô Thiên Đệ Nhất Chí Bảo - Khai Thiên Tam Linh Thụ.

- Dài quá, ngắn gọn là Khai Linh Thụ đi.

Lâm Nghi ở một bên cũng nghe được lai lịch của cây mầm, lại nghe Nguyễn Kiên đặt một cái tên dài quá dài nên đề nghị cắt bớt.

- Bình thường có thể gọi vậy, nhưng khi ghi vào lịch sử tất nhiên phải gọi bằng một cái tên vĩ đại.

Nguyễn Kiên cũng không thích một lần gọi tên lại gọi dài như thế.

Cây mầm như nghe hiểu, rung lên vài cái tỏ vẻ hưng phấn. Sau này, nó sẽ là Khai Linh Thụ.

- Nay Nguyễn Kiên, ngươi có thể kể ta nghe chút về những thứ Khai Linh Thụ cho ngươi biết không.

Lâm Nghi thật sự tò mò về những thứ ấy, những tri thức của chí bảo như Khai Linh Thụ thật sự là vô giá.

- Cái gì cũng có cái giá của nó chứ, trao đổi đi, ngươi cho ta biết những điều ta muốn biết.

Nguyễn Kiên tất nhiên cũng phải tranh thủ tìm hiểu về tu chân, hẳn cảm thấy tu chân là con đường tốt nhất cho hắn.

- Thành giao.

...

- Ta sẽ tu luyện! Ta sẽ trở thành cường giả! Ta sẽ có được thực lực tối cường! Ta sẽ tìm được đáp án cho bản thân!

Nguyễn Kiên trao đổi với Lâm Nghi về những tri thức tu chân cần thiết, hẳn đã tìm ra con đường cho mình.

- Ngươi không có tư chất tu tiên!

Tu sĩ muốn tu luyện phải có chân linh. Chân linh là một linh mạch hư ảo tồn tại song song với kinh mạch trong thân thể sinh vật mà mắt thường, thậm chí niệm lực cũng không thể tìm thấy. Có chân linh mới có thể hấp thụ thiên địa tinh khí vào trong cơ thể, hình thành tinh lực. Chân linh tồn tại tùy vào tư chất tu tiên của mỗi người, tư chất càng tốt, chân linh càng dài và rộng, tu luyện cũng nhanh hơn. Đỉnh cao thiên tài có chân linh trải rộng khắp cơ thể, dày và rộng vô cùng.

Chân linh chia ra nhiều cấp bậc. Chân linh bình thường xuất phát từ đan điền, chạy khắp cơ thể hình thành các linh hoàn. Tạo thành càng nhiều linh hoàn thì cấp bậc chân linh càng cao. Trong lịch sử Thiên Nhật Đại Lục, thiên tài đỉnh cao là Liễu Vạn Tiên có được bảy linh hoàn.

Cứ tăng một linh hoàn thì cấp bậc cũng cao hơn một bậc. Thấp nhất là có một linh hoàn: Phàm Phế linh, Hạ Sơ linh, Trung Tu linh, Thượng Tiên linh, Chân Thánh linh, Hậu Thiên linh, Tiên Thiên linh.

Đồng thời, chân linh cũng được đánh giá qua thuộc tính của nó. Mỗi chân linh có thể có một hoặc nhiều thuộc tính, thuộc tính càng ít càng có lợi cho tốc độ tu luyện. Các hệ có thể là ngũ hành, hoặc biến dị của chúng. Bình thường tu sĩ chỉ có chân linh hệ ngũ hành, số ít vô cùng mới có biến dị hệ. Đó có thể là do huyết thống, do đại cơ duyên, ... Biến dị hệ có tiềm lực cực lớn, nếu xét hai tu sĩ cùng cấp bậc, cùng đẳng cấp chân linh, mọi điều kiện đều ngang bằng, riêng một là kim hệ thông thường, một là kim hệ biến dị, thì chắc chắn, tu sĩ có kim hệ biến dị sẽ áp đảo.

Mỗi hệ ngũ hành đều có biến dị, không chỉ có một mà còn có thể có nhiều biến dị. Tùy vào tính linh động của hệ đó.

Lâm Nghi giảng giải một lượt rồi khẳng định

- Ngươi thậm chí không có chân linh thì làm sao có thể tu luyện?

- Ngươi ban đầu hẳn cũng là một phế vật như ta đi. Ngươi vẫn có thể tu luyện và cường đại thì ta sao có thể từ bỏ?

Nguyễn Kiên cũng biết được Lâm Nghi đã từng là phế vật. Lâm Nghi có thể tu luyện, có sao hắn không thể?

- Đúng vậy! Ta từng là phế vật ngũ hành hệ Phàm Phế linh, nhưng ta có đại cơ duyên của ta, ta có một viên cường giả chi tâm vô song, thế nên ta có đại thành tựu.

Lâm Nghi mỗi khi nghĩ về con đường tu luyện của mình đều vô cùng tự hào. Đó là thành tựu của hắn, duy ngã độc tôn. Đó là vốn liếng cuồng ngạo của Lâm Nghi.

Trong lòng Nguyễn Kiên dâng lên một sự kính trọng, một cảm giác tri kỷ với Lâm Nghi. Bọn hắn giống nhau.

- Ngươi có cơ duyên của ngươi, ta có cơ duyên của ta. Khai Linh Thụ chưa chắc kém đại bảo vật của ngươi. Ta cũng có một ý chí không kém ngươi. Ngươi đi Nghịch Thiên của ngươi, ta đi đại đạo của ta. Chúng ta không ai kém ai. Có thể bây giờ ta thua kém ngươi, nhưng đại đạo tận cùng, tới lúc đó mới biết ai là kẻ mạnh.

- Chính là như vậy! Hãy xem, hai chúng ta, ai sẽ là kẻ đi đến tận cùng và chiến thắng.

- Hahahaha....

Hai thanh niên dâng tràn cảm xúc, đó là cảm giác vô cùng đặc biệt. Trên thế gian này, có những người gần nhau, que nhau từ rất lâu nhưng không bao giờ có thể thành bạn. Ngược lại, cũng có những người, dù xa lạ, nhưng chỉ gặp một lần, họ cũng biết được một điều, người kia chính là bằng hữu tri kỷ đáng giá nhất của bản thân. Trên đời này nếu có được một người bằng hữu như vậy, cuộc sống sẽ không bao giờ buồn chán và tẻ nhạt. Chỉ cần có người bạn như vậy, sống trên đời không uổng chút nào.

...

Lâm Nghi mở mắt ra, hắn sẽ tạm thời sử dụng thân thể của Nguyễn Kiên. Hai người đã bàn bạc qua, Lâm Nghi sẽ điều khiển thân thể để Nguyễn Kiên có thể tìm kiếm con đường tu luyện cho bản thân.

Nguyễn Kiên đã chia sẻ những kí ức cần thiết để Lâm Nghi hành động không quá khác lạ. Hai người cũng đã giao dịch qua, Nguyễn Kiên cho Lâm Nghi điều khiển cơ thể tìm kiếm, thu hồi phần thất lạc, đổi lại hắn phải thay Nguyễn Kiên cứu chú Khả, diệt Hoắc Mã Tâm cùng đồng bọn, đồng thời phải bảo vệ Trần Ngọc Kỳ. Mọi việc sẽ bình thường lại cho tới khi Nguyễn Kiên tìm ra con đường tu luyện. Khi đó thì Nguyễn Kiên sẽ hoàn thành mọi chuyện nếu chưa xong, đồng thời sẽ bắt đầu tìm kiếm phần thất lạc của Lâm Nghi.

Giao dịch hơi có lợi cho Nguyễn Kiên, đó là hiển nhiên, bởi vì hắn là chủ nhà. Lại nói, mặc dù là bằng hữu, là tri kỷ có một không hai nhưng mọi thứ vẫn phải sòng phẳng. Đặc biệt là chuyện ân tình, tiền bạc và mỹ nhân.

...

Hai nàng Trần Ngọc Kỳ và Hồ Thiên Ái vẫn luôn ngồi quan sát ba người Nguyễn Kiên, Võ Hùng, và Hồ Quốc Nghĩa. Sau nửa nén nhanh thì Võ Hùng cũng tỉnh dậy, tiếp đó là Hồ Quốc Nghĩa. Họ được kể lại chuyện Nguyễn Kiên “hồi quang phản chiếu”, dùng thủ đoạn huyết tinh đánh chết ba anh em họ Ứng, sau đó thì lâm vào tình trạng như lúc này.

Hai vợ chồng Hồ gia cũng quay trở lại sau đó.. Khi bọn người Hoa bắt được con tin thì cũng không chế phòng lái, chúng trối nhóm cơ trưởng lại, để máy bay tự động lái, bay thẳng đến một địa phương khác. Rất may Nguyễn Kiên đã xử lí xong mọi chuyện, hai vợ chồng Hồ Đức Nhân cũng trợ giúp nhóm cơ trưởng thoát ra và điều khiển máy bay trở về lộ trình.

Sau đó cơ trưởng cũng gọi cho nhóm an ninh và tiếp viên, thông báo lại việc chuyến bay sẽ kéo dài thêm hơn một giờ đồng hồ vì sự cố. Rất may nhiên liệu trên máy bay dư dả cho việc kéo dài lộ trình. Nhóm an ninh sau đó cũng tiến vào dọn dẹp khoang vip, xóa đi dấu vết của trận chiến đẫm máu này. Cả Trần Ngọc Kỳ và người nhà Hồ gia đều phải tốn rất nhiều lời lẽ và chấp nhận đền bù chi phí cho sự cố, chỉ hy vọng mọi chuyện sẽ được giữ bí mật. Do gia thế và danh tiếng của cả hai nhà Trần, Hồ đều rất lớn nên bên tổng cục quyết định giữ bí mật chuyện này. Một phần cũng là do những người chết trên chuyến bay đều là kẻ hoạt động trong thế giới ngầm, giữ yên là việc nên làm.

Chỉ sau một giờ đồng hồ, mọi chuyện đã ổn định lại. Chỉ còn mỗi một việc khiến mọi người chưa yên, đó là Nguyễn Kiên vẫn còn trong tình trạng đáng lo, cả bên y tế của chuyến bay cũng không biết làm gì hơn.

Nguyễn Kiên, chính xác hơn là thân thể của hắn, lúc này vẫn chưa có chuyển biến tốt đẹp nào. Gương mặt tái nhợt như thiếu máu mặc dù hắn còn chưa đổ một giọt mồ hôi, tóc xám trắng hơn nửa, hô hấp khá yếu, toàn thân thì mềm nhũn. Tình trạng của thân thể Nguyễn Kiên vô cùng kì lạ, dù là những y bác sĩ, được sự tài giỏi nhất thế giới có mặt ở đây cũng chưa chắc biết được rõ ràng.

Bây giờ hai nàng Trần Ngọc Kỳ và Hồ Thiên Ái vẫn đang chăm sóc cho hắn, hắn hiện tại đã thay một bộ đồ khác (là do Võ Hùng cùng Hồ Quốc Nghĩa làm). Hắn đang gối trên đùi mỹ nhân Trần Ngọc Kỳ, bên cạnh còn có mỹ nữ Hồ Thiên Ái chăm chú kiểm tra tình trạng của hắn từng chút một. Hắn bây giờ rất sung sướng a.

Lâm Nghi đã tỉnh được một lúc rồi, nhưng hắn đủ nhanh và khôn để nhận ra hoàn cảnh hiện tại của mình, đó là một sự hưởng thụ, sung sướng vô cùng. Nên hắn tiếp tục nghỉ ngơi, duy trì hô hấp yếu ớt, thỉnh thoảng lại dùng thờ một nhịp làm mỹ nữ Hồ Thiên Ái hốt hoảng áp tai vào ngực hắn kiểm tra, thỉnh thoảng hắn lại nhử mảy một cái như vô cùng đau đớn làm mỹ nhân Trần Ngọc Kỳ lo lắng vuốt ve gương mặt hắn.

Lâm Nghi không phải là kẻ háo sắc, lợi dụng, nhưng hắn không ngại việc trêu đùa mỹ nhân và hưởng thụ sự chăm sóc ân cần của các nàng. Đối với hắn đó là nhân sinh chi nhạc, chỉ hưởng thụ một chút thôi mà, hưởng chỉ thân xác là của Nguyễn Kiên, cảm giác là từ thân xác của hắn, nhưng chủ yếu vẫn là nếu có bị lộ thì cũng không phải Lâm Nghi hắn chịu. Người mang xú danh là kẻ đang ở trong lĩnh giới chìm đắm trong quá trình tìm kiếm con đường tu luyện.

Lâm Nghi nằm một chỗ suốt quãng thời gian còn lại của chuyến bay, mãi đến khi chỉ còn hơn mười phút là hạ cánh thì hắn mới ho khục khục muốn tỉnh. Tiếng ho của hắn nhỏ, nhưng trong một không gian yên tĩnh lại vô cùng rõ ràng.

- Tỉnh?

- Nguyễn Kiên, anh tỉnh rồi?

- Đại ca, ta biết đại ca sẽ không sao mà.

Lâm Nghi khó khăn ngồi dậy, thật sự khó, vì hắn không thường xuyên đóng kịch như vậy.

- Ta chỉ ngủ đi một chút thôi mà, mọi người đâu cần phải lo lắng như thế chứ. Ta là người lão thiên còn giết không được mà.

Mọi người đều cười, an lòng. Họ biết Nguyễn Kiên đã từng bị một tia sét khủng khiếp đánh trúng mà không chết. Nỗi lo đã qua. Chuẩn bị hạ cánh.

Chương 23: Tấn công Hoắc gia

“Rắc”

- AAAAAA...

- Nói! Hoắc Mã Tâm đang ở đâu, các người nhốt chú Khả ở đâu?

...

- Vậy là chúng ta sẽ đuổi theo chúng ra phía Bắc sao đại ca?

- Chứ đệ không muốn cứu chú Khả à. Và lại chúng ta đã gây thù chuốc oán, không đội trời chung với chúng rồi. Hai bên đang trong tình trạng người không chết thì ta vong, tất nhiên chúng ta không thể chết rồi, cho nên bọn chúng phải vong. Huynh đệ chúng ta đã đi trên con đường tranh đấu thì phải có giác ngộ này, có thù phải báo, có ân tất đền, người kính ta một thước, ta kính người mười trượng, người hại ta một hủ, ta hủ người vạn lần.

- Đệ sẽ cố gắng ghi nhớ.

...

Sau khi máy bay hạ cánh, mọi người nghỉ ngơi ổn định thì mỗi bên một đường. Hồ gia bỏ ý định du lịch tiếp và lên đường về Thanh Hóa, nhóm ba người Lâm Nghị tìm nơi nghỉ lại ở Hà Nội.

Vì chuyện trên máy bay mà Trần Ngọc Kỳ cũng biết được Nguyễn Kiên đánh nhau và chém giết rất giỏi, thế nên Lâm Nghị cũng không cần che giấu nữa, nói rõ mục đích đi Hà Nội của hắn và Võ Hùng là để cứu Võ Cường Khả. Trần Ngọc Kỳ cũng là người thông minh, nàng hiểu được hai người sẽ đi đánh giết với những kẻ giống bọn người Hoa trên máy bay, nàng leo đèo đi theo sẽ chỉ là gánh nặng của họ, cho nên nàng chủ động đề nghị tìm kiếm một nơi tốt để nàng trốn, khi nào bọn hắn làm xong chuyện sẽ đến đón và giúp nàng.

Lâm Nghị rất tán thưởng sự thông minh và hiểu chuyện của nàng, hắn đích thân tìm kiếm một nơi tốt, sắp xếp phòng hoàng cho nàng, rồi bí mật sử dụng thủ đoạn tu chân của hắn bố trí thêm. Có thể nói, trừ khi Trần Ngọc Kỳ tự mình gây nguy hiểm, còn không thì dù có bom nổ sát vách cũng không ảnh hưởng đến nàng.

Làm xong xuôi tất cả mọi chuyện cũng đã được ba ngày, lúc này Lâm Nghị mới cùng Võ Hùng tìm kiếm tin tức của Hoắc Mã Tâm. Bọn hắn đi khắp đất Hà thành, từ ngoài sáng đến trong tối, đi đến đâu cũng tìm kiếm tin tức của Hoắc Mã Tâm. Cứ nghe có ai quen biết hoặc có chút thông tin thì tìm đến. Lâm Nghị không phải người tốt lành gì, nhất là với kẻ thù, chỉ cần có kẻ không hợp tác hoặc ngoan cố biết mà không khai, hắn sẽ dùng đủ loại thủ đoạn, từ nhẹ nhàng như nắn khớp, đến mạnh mẽ như toái cốt,... Sau hai ngày lật tung đất Hà thành, Lâm Nghị cuối cùng cũng có đầy đủ tin tức.

Sau khi máy bay hạ cánh bình an, Hoắc Mã Tâm đã biết được bọn người hắn cử đi đã bị diệt gọn, cho nên hắn đã sắp xếp nhân thủ chuẩn bị chiến đấu. Nhưng không ngờ Lâm Nghị quá bá đạo, đi tìm thông tin đồng thời cũng quét sạch các sắp xếp của lão. Lúc bấy giờ Hoắc Mã Tâm mới biết được sự lợi hại của Nguyễn Kiên, chính xác hơn là Lâm Nghị. May cho lão, thổ khôn có ba hang, huống chi lão là cáo già. Hoắc Mã Tâm đã chuẩn bị sẵn kế hoạch rút lui khi có biến cố bất kỳ, và khi lão thiếu sự trợ giúp của cường giả, trợ thủ đắc lực như Bạch Diện và đệ nhất cao thủ của lão thì ngay lập tức rút lui. Lão vì ngăn cản tốc độ truy đuổi của Lâm Nghị mà để lại toàn bộ nhân thủ, địa bàn, tài sản,... chỉ dẫn theo người nhà, tâm phúc, cường giả và mang đi số ít vốn gốc hối hả chạy trốn về Trung Quốc.

Lâm Nghị cũng biết được vì xảy ra một sự cố bất ngờ khiến kế hoạch tẩu thoát của Hoắc Mã Tâm bị phá hỏng. Lão bất đắc dĩ phải chọn cách tẩu thoát bằng đường bộ, đi theo cửa khẩu Hữu nghị ở Lạng Sơn và chỉ mới đi được một giờ đồng hồ. Tin tức này Lâm Nghị dùng tiền cướp được của Hoắc Mã Tâm để mua từ một kẻ buôn tin có máu mặt trong thế giới ngầm.

Lâm Nghị vốn lo Hoắc Mã Tâm sẽ dùng đường hàng không để tẩu thoát, như thế thì hắn khó mà đuổi theo. Bây giờ lão phải đi đường bộ, lại còn chỉ một giờ trước, thế thì hắn có thừa khả năng để đuổi kịp.

Lâm Nghị quyết định tự mình đuổi theo, mang theo Võ Hùng sẽ không thể tự do tung hoành được. Hắn cho Võ Hùng ở lại thu dọn tài sản của Hoắc Mã Tâm, để chần hững võ đường thì sẽ cần tiền rất nhiều, lại dặn dò hắn cẩn thận, quan tâm cả phần Trần Ngọc Kỳ.

...

Lâm Nghị đi đến một nơi vắng, tập trung niệm lực kích phát bảo vật của mình. Bảo vật của hắn không hề kém Khai Linh Thụ của Nguyễn Kiên, nó cũng là một Khai Thiên Chí Bảo, chỉ là hiện tại Lâm Nghị còn chưa toàn vẹn để sử dụng nó.

Hiện tại hắn đang câu thông với bảo vật để gọi ra một vài thứ. Hai thứ hiện ra trước mặt Lâm Nghị, một cái mặt nạ da và một cái bánh lái thuyền cổ. Đây là hai món pháp khí yêu thích của Lâm Nghị, chúng đều những thứ vô giá, nếu đặt ở tu chân giới, những kẻ biết tác dụng của chúng đều sẽ vô cùng tham lam mà ra sức tranh đoạt hai món này.

Mặt nạ da là “Bi Diện”, đeo nó lên có thể cải biến hình dạng, khí tức theo ý muốn, đây là pháp khí dịch dung cực hiếm.

Bánh lái thuyền cổ là “Xa Luân”, đây là pháp khí phi hành nhanh nhất Thiên Nhật Đại Lục, nhưng phải có đủ tinh lực và niệm lực để khu động nó. Với khả năng của Lâm Nghị hiện tại chỉ có thể phi hành nhanh hơn máy bay thông thường một chút. Đó đã là vô cùng phi thường, vì hắn hiện tại chỉ có thể sử dụng tốt niệm lực, tinh lực hoàn toàn không có.

Lâm Nghị đeo lên mặt nạ da, hắn biến thành hình dạng của chính mình với bộ trang phục kiếm hiệp cổ trang. Hiện giờ chỉ có một kiếm khách lang thang với mái tóc xõa dài phiêu dật, nào đâu còn thanh niên kiên nghị, hiện đại Nguyễn Kiên.

Lâm Nghị phi thân ngự lên “Xa Luân”, nó bắt đầu xoay với tốc độ chóng mặt, nhưng Lâm Nghị ở trên lại bất động, rồi một tiếng “vụt”, một vết xám lướt ngang bầu trời, bay thẳng về phía Bắc.

Lâm Nghị phi hành trên bầu trời, ngang qua những đám mây, những cơn gió lướt qua làm tóc và quần áo hắn phát phới. Lâm Nghị như chìm vào cảm giác duy ngã độc tôn ngày xưa.

Lâm Nghị phi hành về phía Bắc hơn nửa canh giờ, đồng thời vẫn luôn duy trì niệm lực tỏa khắp để tìm kiếm tung tích của Hoắc Mã Tâm. Mặc dù khá là hao phí niệm lực nhưng hiện tại hắn không cần phải quá quan tâm về chuyện khôi phục nữa rồi, vì đã có Khai Linh Thụ, chỉ cần nhờ Nguyễn Kiên cho hưởng sái chút xúi là được, không thì lại giao dịch với hắn. Lâm Nghị không có gì khác ngoài điều kiện.

...

Hoắc Mã Tâm hiện giờ đã voi bót phần nào lo lắng. Chỉ còn gần nửa canh giờ nữa thì hắn sẽ đến cửa khẩu Hữu Nghị, rời khỏi địa phận Việt Nam, lúc đó hắn có thể nhận được sự hỗ trợ từ dòng chính Hoắc gia. Hơn hết là hắn vừa nhận được tin tức của Bạch Diện Đào Hậu La, hắn ta đang cùng Sát lão trở về. Hoắc Mã Tâm thờ phào nhẹ nhõm, hiện giờ hắn lại nghĩ về Nguyễn Kiên và Võ Hùng. Chính vì hai người này mà hắn phải vất vả chạy trốn. Rồi hắn lại nghĩ đến Võ gia, hắn vì nhất tiễn hạ song điêu mà lập ra đại kế, không ngờ lại ba lần bảy lượt bị con cháu Võ gia quấy phá. Đến lúc này thì hắn đang bị truy sát. Một cơn giận dữ xông lên não, hắn tức giận chửi đồng lên:

- Thật đúng là một lũ chết tiệt, Hoắc Mã Tâm ta mà ổn định lại mọi chuyện thì sẽ cho các ngươi, từng người một của Võ gia phải chết không toàn thây. Còn tên Nguyễn Kiên ưa chuyện bao đồng kia thì ta sẽ cho hắn sống không được mà chết cũng không xong.

- Ô, dữ như vậy cơ đấy, sao không lột da rút gân chúng luôn?

- Phải, lột da rút gân chúng, ta phải... Là ai?

Một giọng nói như gọi ý truyền đến bên tai Hoắc Mã Tâm, hắn không để ý nên thân nhiên đáp lại, nhưng chỉ được nửa câu hắn đã hốt hoảng nhận ra giọng nói này hắn chưa từng nghe qua, lại nói hiện giờ hắn đang ở trong xe, ngoài hắn ra thì chỉ có tài xế, lời vừa rồi chắc chắn không phải là y nói.

“Pằng pằng”

Đúng lúc hắn đang hốt hoảng thì vang lên những tiếng súng.

- Có địch, bảo vệ ông chủ! Hự, AAA....

Vừa rồi khi Lâm Nghị đang phi hành, hắn cuối cùng cũng phát hiện ra Hoắc Mã Tâm. Từ trên trời hắn bay sát xuống và đập lên nóc xe của Hoắc Mã Tâm, vừa xuống hắn đã nghe được lão đang tức giận chửi đồng, muốn giết sạch Võ gia và hành hạ Nguyễn Kiên. Lâm Nghị thầm cười “cái mạng của người sắp sửa mất đi mà còn nghĩ giết ai?” nhưng cũng chêm vào một câu hù dọa Hoắc Mã Tâm. Sau đó thì nhóm cận vệ cũng phát hiện có kẻ lạ ăn mặc quái dị ở trên nóc xe của ông chủ bọn chúng. Không kịp nghĩ đến vì sao xe đang chạy trên đường cao tốc lại xuất hiện một kiếm khách cổ trang trên nóc, bọn cận vệ liền hét ầm lên rồi móc súng ra nã đạn vào Lâm Nghị.

Lâm Nghị tất nhiên sẽ không đứng yên làm bia ngắm, bằng vào sức mạnh và tốc độ của thân xác Nguyễn Kiên, kết hợp với niệm lực và pháp kỹ, (hiện giờ chỉ có thể là võ kỹ) của Lâm Nghị, việc xử lý bọn cận vệ là quá đơn giản.

Lâm Nghị bật lên, đập lún nóc xe chở Hoắc Mã Tâm, hắn phi thân qua bên một chiếc xe khác, một cước đạp cho tên vừa mới ló đầu qua cửa sổ đội ngược vào lại trong xe. Sau đó Lâm Nghị lại lộn vòng lên trước xe.

“Nhất Trọng Phá Xa Quyền”, một đòn đánh oai phong Lâm Nghị vừa nghĩ ra. Hắn tung một quyền cực mạnh vào mũi xe, đánh móp luôn đầu xe, đầu xe bị lực quá mạnh đánh trúng thì chiếc xe mất cân bằng, phần đuôi xe hồng lên, theo quán tính lật về trước, kéo theo nguyên chiếc xe lộn liên mấy vòng, tông thẳng vào hai chiếc xe chạy trước gây ra một vụ tai nạn liên hoàn thảm khốc. Kèm theo những tiếng nổ “Đùng đùng” là những tiếng hét thảm thiết của bọn cận vệ.

Lâm Nghị như một kẻ phá hoại thực sự, hắn dùng tốc độ chạy bộ đuổi kịp những chiếc xe, khi thì lấy thân mình đ-ng văng xe, lúc lại nhắc nguyên chiếc xe ném đi, lại có lần quyền đâm cước đá, đánh đâm đến rã nát nguyên một chiếc dã chiến. Chỉ hơn nửa khắc, suốt năm cây số đường cao tốc là những cái xác, có xe, có người, chúng nằm rải rác suốt một đoạn đường. Hơn chục chiếc xe và mấy mươi tên cận vệ bị Lâm Nghị đánh hạ, phía trước chỉ còn vài xe của Hoắc Mã Tâm và người nhà lão. Nguyễn Kiên bức tốc, xông lên chặn trước đầu xe của Hoắc Mã Tâm, một quyền chấn cho chiếc xe đang

chạy hết tốc lực đội ngược trở lại, chết máy. Theo đó là những chiếc xe đi sau bị chặn đứng tại chỗ.

- Chạy đủ xa rồi đấy, hiện tại là lúc các ngươi chết.

Lâm Nghi nói ra một lời khiến bọn người còn sống hãi hùng, run rẩy ngồi trong xe. Hoắc Mã Tâm thì khó khăn chui ra khỏi chiếc xe, đứng đối diện với Lâm Nghi mà hét gào:

- Tên khốn khiếp, ngươi sẽ không chết yên với ta đâu, ta sẽ cho ngươi nằm trải từng con đau đớn từ thể xác đến linh hồn...

Lâm Nghi nghe lão hét gào mà cảm thấy mệt mỏi, thuở đời này hắn chán ghét kẻ như vậy nhất.

- Ngươi ăng ăng đủ chưa, chết đi!

- Anh bạn trẻ, như vậy là đủ rồi, có thể nể mặt lão già này để người đó sống được không? - Một giọng nói truyền đến từ sau lưng Lâm Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Diệt Hoắc Mã Tâm - Đụng độ tổ chức mật

Mặt già nhà ngươi có bao nhiêu phân lượng mà ta phải nể?

Lâm Nghi vẫn tiếp tục tiến tới chỗ Hoắc Mã Tâm, vừa đi vừa khinh thường đáp trả lão già.

- Bạch Diện tiên sinh, Sát lão, cứu ta với.

- Tên nhóc con, miệng còn hôi sữa mà dám ngỗ nghịch? Mau về nhà học lại thái độ đi!

Bạch Diện thấy Sát lão nhăn trán, nhũ mày thì hiểu được lão đang phẫn nộ, hắn liền nằng Lâm Nghi rồi xông lên muốn giáo huấn hắn.

Lâm Nghi đang bước đi thì từ đằng sau truyền đến kinh phong, hắn không hề động mà bộc phát khí thể và sát khí của mình ra chèn ép không gian xung quanh. Bạch Diện đang xông lên thì cảm giác như có một tử thần chờ hắn ở phía trước, sát khí đó như thể là huyết tính của hàng vạn người, theo đó là một áp lực chèn ép khiến hắn không thể nào hô hấp bình thường được. Không thể tiến thêm được nữa, Bạch Diện chỉ có thể lui ra sau Sát lão.

Lão già kia vốn dĩ định xem Lâm Nghi sẽ đối phó với Bạch Diện thế nào thì từ Lâm Nghi tỏa ra khí thể chèn ép không gian, khí thể đó lan tỏa tới tận chỗ lão. Không thể đứng nhìn được nữa, lão cũng khai triển năng lực của bản thân, một tầng khí thể khác xuất hiện, đẩy lùi khí thể của Lâm Nghi. Hai luồng khí thể giữ ở thế cân bằng, nhưng khí thể của Lâm Nghi thì tỏa khắp một không gian xung quanh hắn, còn khí thể của lão già chỉ tập trung về phía Lâm Nghi.

Lâm Nghi vẫn tiếp tục đi tới chỗ Hoắc Mã Tâm, lão đã bị khí thể của hắn phong tỏa, chỉ có thể đứng yên chờ chết.

- Tên nhóc, dừng lại cho ta!

Sát lão gầm lên, cách không xuất quyền, quyền phong như một viên đạn chống tăng phi thẳng về phía Lâm Nghi. Cảm giác được nguy hiểm từ đằng sau, hắn biết được lão già này không tầm thường, nếu tiếp tục đi thì sẽ bị thương. Lâm Nghi dừng lại, xoay người đánh ra một đấm. Hai quyền phong chạm nhau vang lên tiếng “ca ca” chói tai, xung kích nhau một hồi thì cùng tan vỡ, một tiếng “bùm” như pháo nổ vang lên, sau đó là một cơn gió quét ngang toàn trường. Lâm Nghi nhìn lên, hai mắt sắc lại, nhìn chăm chăm vào lão già, lão cũng đang tập trung ánh mắt và tinh thần vào Lâm Nghi phía đối diện.

Lâm Nghi thầm nghĩ hoặc, hắn đã nghĩ rằng với thể lực của thân xác Nguyễn Kiên, kết hợp với kỹ năng, võ kỹ của hắn thì trên thế giới sẽ không có mấy kẻ có thể đối đầu với hắn. Hắn đến từ tu chân giới, hắn hiểu rõ thực lực của tu sĩ. Với sức mạnh hiện tại, hắn hoàn toàn có thể sánh ngang cảnh giới Tự Tinh tầng bốn. Với cấp bậc đó thì phạm nhân tu võ sao có thể đối đầu với hắn?

Rất nhanh thì hắn đã ngộ ra, bản thân hắn từng là phế vật, nhưng bằng vào cơ duyên và đại đạo của mình hắn vẫn có thể trở thành đệ nhất cường giả Thiên Nhật Đại Lục. Như vậy thì phạm nhân tu võ sao có thể không có cơ duyên và đại đạo của họ? Võ đạo cũng là một trong tam thiên đại đạo, nếu có thể bước trên võ đạo, đạt được thành tựu thì hắn là không kém tu sĩ bình thường. Lâm Nghi hiểu được điều này, trong lòng liền thông thoáng hơn nhiều, đồng thời hắn cũng dâng lên một cảm giác sung sướng khi tranh đấu. Võ địch rất tịch mịch, nếu có kẻ có thể khiến hắn khó khăn, vất vả, thậm chí là đổ máu thì hắn sẽ rất vui mừng chiến khổ máu với kẻ đó.

- Ngươi khá mạnh đấy lão già, ta có thể cho ngươi một ân huệ đấu một trận với ta. Tất nhiên là sinh tử chiến.

Lâm Nghi cuồng ngạo nói với lão già. Lão cũng không hề dễ tính, đối diện là một thanh niên trẻ hơn lão, lại còn dám hỗn láo như vậy, sao lão có thể dễ yên.

- Người sẽ hối hận khi dám ngang cuồng như vậy đấy. Mặc cho người có là thiên tài, trẻ tuổi mà đã đạt đến Chân Cường thì vẫn thua kém lão này. Với cái tính ngạo mạn của người, ta không dạy dỗ một chút thì sau này người cũng sẽ chết dưới tay cường giả thật sự thôi.

Vừa nói xong, lão liền xông lên, tốc độ vượt qua cả Lâm Nghị. Lâm Nghị cũng không phải dạng vừa, gần như cùng lúc, hắn xông lên, xoay người tung cú đá vòng. Lão già phát hiện tốc độ của Lâm Nghị chỉ chênh lệch với lão một chút xíu thì rất bất ngờ, nhưng không hoảng, lão tung liền hai cước, một phá đòn của Lâm Nghị và một tấn công thượng bộ của hắn. Lâm Nghị hạ thấp người tránh né nhưng vẫn bị kinh phong xót mất một chút tóc.

Hai người liên tục tung đòn, phá chiêu, tấn công, tốc độ như sao xẹt khiến người xem chỉ thấy hư ảnh nhật nhòa và nghe được những âm thanh “bình bình bốp bốp”.

Triền đầu hơn một khắc, hai thân ảnh tách ra. Cả hai không ai còn toàn vẹn cả.

Lão già đã không còn khí chất cao nhân nữa, giờ chỉ thảm hại vô cùng, quần áo rách rưới, khắp người là các vết thương rỉ máu và vết tím bầm, đặc biệt là mặt lão sưng vù lên, răng cửa bị rụng hơn nửa, trông không khác gì tâm thần trốn trại bị té núi.

Lâm Nghị cũng không tốt lành gì, toàn thân trên dưới là những vết cắt rướm máu, hắn như thể là một huyết nhân, chỉ là những vết thương của hắn hồi phục rất nhanh, có những chỗ đã dừng chảy máu và bắt đầu đóng vảy. Đây chính là sự cường đại của thân thể phẩm nhân đã chịu qua hai lần lôi kiếp.

Lâm Nghị đã lĩnh hội được sức mạnh của lão già, từ những lời lão nói hắn cũng hiểu ra vài điều. Bản thân hắn hiện tại có thể xem như là một Chân Cường trung giả, lão già cũng vậy, nhưng lão có tích lũy nhiều hơn ở cấp bậc này. Hắn sở dĩ có thể hơi chiếm thượng phong là nhờ sức mạnh của thân thể và kinh nghiệm chiến đấu của một tu chân giả. Và hắn cũng biết được, hắn hiện tại chưa phải là vô địch, vẫn còn cấp bậc Phá Vũ, đó là những cường giả thật sự. Hắn có thể đoán được Phá Vũ chính là những kẻ tiền nhập võ đạo chân chính.

Nhưng hắn vẫn đủ tự tin khi đối mặt với những kẻ như vậy, dù hắn không chiến thắng được thì hắn vẫn có thể an toàn thoát thân bằng thủ đoạn tu chân của mình. Còn nếu hắn giờ hết thủ đoạn ra thì kẻ cười sau cùng chính là hắn. Chỉ là với tính cách cuồng ngạo của Lâm Nghị, hắn sẽ không chơi thủ đoạn với những kẻ hắn xem là kiến hôi, dù hiện tại hắn chính là kiến hôi mà hắn từng không nhìn đến.

- Đủ rồi, người đã giúp ta giải trí khá đấy. Hiện tại là lúc kết thúc!

Lâm Nghị trở lại với trận chiến, hắn muốn kết thúc nhanh. Lâm Nghị tập trung, niệm lực phô thiên cái địa tỏa ra khắp không gian.

Sát lão hiện giờ đã biết bản thân không thể đánh bại Lâm Nghị, ngược lại còn phải bỏ mạng lại. Nhưng lão biết không thể lùi bước, trong cuộc chiến của cường giả, kẻ nào sinh ý lui bước sẽ là kẻ chết. Lão tập trung, muốn tận lực một đòn đánh cược. Chợt lão có một cảm giác, dường như tất cả mọi cử chỉ dù là nhỏ nhất, từng cái nhịp thở của lão đều bị kẻ trước mặt nhìn thấu. Lão hiểu, loại trực giác này vô cùng chính xác, nhưng giờ lão là mũi tên trên dây, không thể dừng được rồi.

Sát lão tung người, lấy tốc độ vượt qua cực hạn bản thân xông vào, di chuyển theo một quỹ đạo bất quy tắc. Từ ống tay áo của lão tuột ra hai thanh đoản đao, đây là tuyệt kỹ của lão, “Cực Tốc Song Sát Đao”.

Lâm Nghị dù nhắm mắt thì cũng rõ mồn một từng cử chỉ của lão, tốc độ của lão có thể vượt qua mắt thường nhưng không thể nào tránh thoát tầm kiểm soát của niệm lực.

Lâm Nghị đứng yên một chỗ, tựa như không biết phải đối phó chiêu của lão như thế nào. Sát lão thấy vậy thì mừng thầm, tung ra chiêu dứt điểm. Lâm Nghị lách mình né tránh, hai thanh đoản đao chém vào khoảng không, sát ngay cạnh Lâm Nghị, truyền lại tiếng xé gió “vùn vụt”.

- Hự... làm sa...o... người... có... thể...

Lâm Nghị thu hồi quyền đầu, khi hắn lách mình né tránh, cũng là lúc hắn tung ra “Toái Cốt Quyền”. Quyền kinh xông vào thể nội của Sát lão, xé nát lục phủ ngũ tạng của lão thành từng mảnh, đánh vụn từng mẫu xương trong người lão. Sát lão gục xuống, khó khăn thốt ra câu cuối rồi phun máu, chết thảm.

Niệm lực chính là chênh lệch lớn nhất của tu sĩ và võ tu, thậm chí giữa tu sĩ, niệm lực chênh lệch cũng là một yếu tố quan trọng để phân biệt sức mạnh.

Trông thấy Sát lão gục xuống, phun máu rồi chết tươi, cả những người còn lại của Hoắc gia và Bạch Diện đều vô cùng hoảng sợ. Lão chính là kẻ cường đại nhất, là cội nguồn cứu mạng của Hoắc Mã Tâm. Giờ thì hay rồi, lão chết, chết dưới tay một thanh niên trông như kiếm khách cỏ trang.

- Cậu thanh niên, cậu tha cho tôi, tôi sẽ cho cậu mọi thứ cậu muốn, tiền bạc hay phụ nữ, địa vị gì tôi cũng có thể cho. Chỉ cần cậu tha cho tôi.

Hoắc Mã Tâm không hồ là một con cáo già, lão nhanh chóng tính tới chuyện mua chuộc Lâm Nghị, không hề quan tâm trước đó lão đã buông lời sẽ tra tấn hắn từ thể xác đến linh hồn.

- Rất tiếc cho người, ta chỉ muốn gặt cái đầu của Hoắc gia các người. Đây là vì các người đã phạm vào sai lầm không thể nào tha thứ, âm mưu Võ gia, bắt giam Võ Cường Khả, ám sát Nguyễn Kiên, và chọc giận ta. Hiện giờ người cho ta biết, chú Khả ở đâu, ta có thể cho người cái chết êm ái.

- Võ Cường Khả? Hắn đã được các người cứu đi rồi mà? Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi các người hạ cánh, tấn công các địa bàn của ta không phải đã đưa hắn đi rồi sao?

Hoắc Mã Tâm hoàn toàn ngu người. Hắn không thể tin được vì mình tính toán Võ gia mà lại dẫn đến những tên sát thần như Nguyễn Kiên và Lâm Nghị. Đã vậy bây giờ còn bị hỏi thăm vì bắt tên Võ Cường Khả.

Lâm Nghi ngạc nhiên, hẳn có thể khẳng định Võ Cường Khả chưa được bọn hắn cứu, và hẳn cũng biết Hoắc Mã Tâm không nói dối. Vậy thì Võ Cường Khả đang ở đâu?

- Vậy thì các ngươi không còn tác dụng gì nữa rồi!

Lâm Nghi nhanh chóng diệt sạch những tên còn lại. Kẻ an phận được nhận một cái chết êm ái, Hoắc Mã Tâm ngoan cố mở mồm nói nhiều bị Lâm Nghi đánh cho liệt cơ miệng rồi mới kết liễu. Kẻ không an phận nhất là Bạch Diện, đánh lén Lâm Nghi nhưng thất bại, hắn liền chạy trốn thực mạng, Lâm Nghi đánh cho hắn một đòn tàn phế, rồi lại cho hắn đi gặp Diêm Vương.

Xong xuôi tất cả hắn mới nhìn về một phía, cất cao giọng:

- Ta cho phép các ngươi xuất hiện, mau trình diện trước mặt ta.

Lâm Nghi hẳn vốn đã nghi ngờ một chuyện, sau khi Hoắc Mã Tâm nói Võ Cường Khả đã được cứu đi từ trước thì hẳn đã biết được có vấn đề. Mấu chốt là khi hắn tỏa niệm lực ra để kết liễu Sát lão, hắn đã cảm nhận được sự có mặt của vài kẻ lạ mặt đáng nghi. Kết hợp với những điều kì lạ, bí ẩn gần đây, hẳn có thể kết luận được một điều: có một nhóm người bí ẩn, một tổ chức dính líu vào chuyện của Võ gia và Hoắc Mã Tâm, bọn chúng đã lợi dụng Nguyễn Kiên, và giờ là hắn, để giải quyết chuyện của chúng.

Lâm Nghi bình sinh không bao giờ chấp nhận để kẻ khác dùng mình như con rối, huống chi là những kẻ hắn xem như kiến hôi. Có thể xác định, tổ chức này đã gây thù oán với Lâm Nghi hẳn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tổ chức bí ẩn (1)

Từ trong góc khuất bước ra năm người, có cả Hắc Y Nhân Nguyễn Kiên đã từng gặp qua. Năm người đều mặc trang phục một màu che kín toàn thân, có đen, trắng, xám, đỏ và xanh lá. Nếu như là người thường thì sẽ không nhận ra được thân phận và lai lịch của họ, nhưng đây là Lâm Nghi, hắn tỏa niệm lực ra, quét qua từng người một. Hắn có thể xác định được ba người quen, còn hai người thì chưa từng thấy qua.

- Nếu ta không nhầm thì các ngươi chỉ là một nhóm lính thuộc tổ chức các ngươi đang làm việc. Ta thì không có hứng thú với những kẻ hạ cấp, mau mạng kẻ đứng đầu ra nói chuyện với ta.

- Hừ, chỉ là một tên lưu manh mà cũng dám mở lời ngông cuồng? Tiếp chiêu.

Năm người nghe được lời của Lâm Nghi thì đều biến sắc, kẻ vận đồ trắng khá là nóng tính, mắt Lâm Nghi một câu rồi xông lên muốn chiến với hắn.

Lâm Nghi không thèm nhìn, chỉ nhẹ nhàng nhấc tay phải lên, cách không tung ra một chưởng, chưởng phong bay ra kéo theo những tiếng xé gió “vùn vụt”. Bạch Y Nhân đang xông lên thì chưởng phong công tới, tốc độ quá nhanh nên hắn không kịp né, trong lúc vội vàng chỉ có thể tụ thể chống đỡ. Chưởng phong mạnh mẽ đánh vào người Bạch Y Nhân, chấn bay hắn về lại chỗ cũ trong hình dạng tả tơi, bộ Bạch Y hoàn toàn bị nát tươm, để lộ ra một mỹ nhân.

- Chỉ là một tiểu nữ nhân tu vi yếu kém mà cũng muốn so chiêu với ta? Ngươi nên an phận ở yên đó, nếu như chọc giận ta lần nữa thì sẽ không là ta toi lui về chỗ cũ đâu. - Lâm Nghi không chút hứng thú nhìn nàng, chỉ nhàn nhạt nhắc nhở.

Hóa ra Bạch Y Nhân là một nữ nhân, Lâm Nghi đã biết trước nàng là nữ nhân khi quét bằng niệm lực. Lại nói hẳn cũng không muốn so đo với những người nhận lệnh làm việc như nàng nên mới không mạnh tay. Hắn chỉ dùng chưởng phong phách tan bộ áo ngoài của nàng và đẩy nàng về chỗ.

- Tiểu Bạch, ngươi không nên kích động nữa, hẳn không nói đùa đâu.

Hắc Y Nhân nhẹ nhàng nhắc nhở cho nàng. Thực tế thì không cần nói nàng cũng biết được chênh lệch trình độ của hai bên, đừng nói là nàng, cho dù cả nhóm có xông lên cũng chưa chắc làm khó được Lâm Nghi.

- Chào tiên sinh, tiên sinh nói không sai, chúng tôi chỉ là một nhóm hành động dưới lệnh tổ chức. Chúng tôi biết rõ tiên sinh rất mạnh, nhưng hiện tại chúng tôi không thể gọi cho nhân vật cấp cao hơn, thế nên mong rằng tiên sinh thông cảm. Tiên sinh có chuyện muốn bàn thì có thể nói với chúng tôi, sau khi trở về chúng tôi sẽ truyền đạt lại cho tổ chức.

Kẻ vận đồ xám bước ra nói chuyện với Lâm Nghi, có vẻ hắn là người chỉ huy của nhóm, khi hắn bước lên thì những kẻ còn lại đều theo sát, trong mơ hồ lập thành một đội hình tác chiến.

Lâm Nghi hiểu được, nhóm người này vốn dĩ không nghĩ tới việc sẽ bị hắn phát hiện.

Thực tế đúng là vậy, khi hấn sử dụng niệm lực tìm kiếm Hoắc Mã Tâm từ bầu trời, hấn không hề phát hiện nhóm người này, chỉ sau khi hấn tập trung niệm lực để đánh giết Sát lão mới vô tình cảm nhận được sự hiện diện của họ. Điều này càng làm cho Lâm Nghị kinh dị, nên biết niệm lực có thể cảm nhận chính xác mọi vật nó quét tới, chỉ khi có thủ đoạn ẩn nấp đẳng cấp cao mới có thể tránh thoát niệm lực kiểm tra. Mặc dù Lâm Nghị đang suy yếu nên niệm lực cũng kém hấn đi, nhưng có thể trong lúc vô tình tránh thoát hấn kiểm tra, chứng tỏ năng lực của nhóm người này không hề yếu, đặc biệt là tình báo và ám sát. Từ đó cũng có thể xác định được sức mạnh của tổ chức mật là rất lớn.

Hiện tại hấn phát hiện tung tích của nhóm người, họ bắt buộc phải hiện thân. Nếu không thì chắc chắn sẽ bị Lâm Nghị đánh cho tơi tả trước, sau đó sẽ là dùng thủ đoạn để thẩm vấn. Nhóm người cũng hiểu điều đó, và hiện giờ khi đối diện với một kẻ không rõ lai lịch, lại còn vô cùng cường đại, họ không còn cách nào khác, chỉ có thể cầu giờ, cố gắng đáp ứng yêu cầu của Lâm Nghị trong phạm vi cho phép, sau đó mới hi vọng thoát được an toàn.

- Các ngươi không cần phải sợ hãi ta như vậy, ta cũng không phải là muốn ăn thịt các ngươi.

“Không cần phải sợ cái củ cải nhà ngươi a”, vài người trong nhóm âm thầm chửi Lâm Nghị. Sự xuất hiện của hấn cùng với vũ lực cường đại hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của họ, và giờ là đe dọa tới tính mạng của họ. Hấn không phải ăn thịt gì, nhưng năm người đã xem qua quá trình diệt Hoắc Mã Tâm của hấn, sự phá hoại và huyết tinh của hấn đủ gây sợ hãi cho tất cả, dù họ đã được đào tạo không để sợ hãi thứ gì.

- Hiện tại, ta chỉ hỏi các ngươi vài câu thôi, nếu thành thật trả lời thì sẽ không có gì xảy ra cả. Còn nếu không đảng hoàng, nam nhân thì ta đoạn, nữ nhân thì ta hấp. Nên biết rằng không nên nói dối trước mặt cường giả thực sự. - Lâm Nghị vừa nói vừa thể hiện khuôn mặt ác quỷ, hù dọa năm người đến run rẩy.

“Biến thái”, từ trước tới giờ họ có thể trải qua biết bao thử thách, chung quy lại chính là nhờ sự can đảm ít ai sánh bằng, nhưng hôm nay sự can đảm đó hoàn toàn tan vỡ trước Lâm Nghị.

- Nếu như trong phạm vi cho phép, chúng tôi sẽ trả lời tường tận cho tiên sinh.

- Ở đây ta là người nắm quyền, khi ta cho phép, các ngươi mới có thể nói. Và đừng có trả giá với ta.

Lâm Nghị bộc phát khí thế phong tỏa hoàn toàn năm người.

- Thứ nhất, tổ chức các ngươi là gì?

- Xin tiên sinh thứ lỗi, tôi chỉ có thể tiết lộ tổ chức chúng tôi chuyên kinh doanh các hoạt động và sản phẩm đặc biệt, phạm vi rộng rãi khắp toàn thế giới.

- Ta cần cái tên!

- - Cả năm người rơi vào khoảng lặng, chỉ khi họ cảm nhận được áp lực quanh thân tăng lên nhiều, Hôi Y Nhân mới khó khăn nói - Là Tân Giới!

- Tốt! Thứ hai, vì sao các ngươi muốn nhúng tay vào chuyện của Võ gia và Hoắc Mã Tâm, đồng thời lợi dụng Nguyễn Kiên và ta?

- Chúng tôi không hề...

- Dừng ngay việc chối cãi, các ngươi nên biết, nói dối trước mặt ta là ngu xuẩn như thế nào. Còn nữa, đừng nghĩ ai cũng nằm trong tầm khống chế của các ngươi.

Lâm Nghị cắt đứt ý định trốn tránh trả lời của tên Hôi Y Nhân, đồng thời hấn cũng đưa ra những chứng cứ chứng minh âm mưu của tổ chức.

Khởi đầu là chuyện ở Biên Hòa, khi đó Nguyễn Kiên đã đặt ra nghi vấn về chuyện để lại manh mối của Võ Cường Khả. Hiện tại Lâm Nghị gặp được Hắc Y Nhân và đồng bọn thì đã giải tỏa được nghi vấn. Mục đích để lại manh mối của Võ Cường Khả đúng là để cho Võ gia nắm giữ chứng cứ phạm tội của Hoắc Mã Tâm, từ đó làm vốn đàm phán với lão. Chỉ là Võ Cường Khả cũng có bí mật của mình, và chính bí mật này suýt nữa đã hại chết gia tộc hấn.

Có lẽ từ lần đầu tiên rời nhà đi ra thành phố, hấn đã gặp được người trong Tân Giới, bằng vào bản lĩnh của mình, hấn đã lọt vào mắt xanh của chúng và đã gia nhập tổ chức. Về sau khi hấn trở về với gia tộc, hấn đã nói dối là làm cố vấn cho bác sĩ thần kinh ở bệnh viện Biên Hòa, và từ đó ít khi về nhà cũng như gặp gỡ người trong gia tộc. Sau khi gia tộc gặp chuyện, hấn đã gác lại công việc ở tổ chức và quay về gánh vác mọi chuyện trong nhà. Cuối cùng là dẫn đến việc theo đuổi Hoắc gia và bị bắt giam.

Việc để lại manh mối và chứng cứ là một sắp xếp thông minh, nhưng hấn không ngờ tổ chức đã suýt nữa đã hại chết hấn. Hiện giờ hấn hẳn là đã biết, Hoắc gia với đại diện là Hoắc Mã Tâm đã có một mối giao dịch, hợp tác với Tân Giới. Nên khi hấn bị Hoắc gia bắt giam, hấn đã không được tổ chức hỗ trợ. Và manh mối hấn để lại cũng không đến được với người cần đến.

Tới đây thì phải nói về vị bác sĩ đã giúp đỡ hấn, manh mối được giao vào tay người này và nó đã không đến tay ông nội Võ Hùng. Kết hợp với chuyện người này giúp đỡ và hợp tác với Võ Cường Khả tạo thân phận giả, có thể xác định, vị bác sĩ chính là một thành viên khác của Tân Giới và là đồng đội đáng tin của Võ Cường Khả.

Sở dĩ Tân Giới không muốn manh mối rơi vào tay ông lão, có lẽ vì chúng cũng hiểu được, manh mối mà Võ Cường Khả để lại chỉ có người Võ gia mà đặc biệt là ông, mới có thể giải được. Nếu như Võ gia nắm giữ chứng cứ thì Hoắc Mã Tâm cùng Hoắc gia sẽ gặp rắc rối. Nếu như chúng gặp chuyện xấu thì giao dịch giữa chúng và tổ chức sẽ đổ bể. Còn nếu Tân Giới nắm giữ được chứng cứ, chính là nắm giữ điểm yếu của Hoắc Mã Tâm và Hoắc gia, từ đó tổ chức có thể thu được lợi ích lớn hơn.

Chính vì thế Tân Giới đã giữ lại manh mối và cố gắng giải nó, tiếc là chúng không thành công. Và chúng cũng hiểu, chỉ có thể lợi dụng Võ gia. Sau đó thì Nguyễn Kiên và Võ Hùng đã xuất hiện, kế hoạch lợi dụng lập tức bắt đầu. Khi Nguyễn Kiên giải được manh mối, lại phát sinh chuyện tìm chứng cứ, và để lấy được chứng cứ phải tìm gặp ông nội Võ Hùng, và mọi chuyện lại trở về số không.

Khi đó kế hoạch của Tân Giới lại phải thay đổi, chúng quyết định bất chấp, chỉ cần đoạt được chứng cứ. Khi đó chỉ Hắc Y Nhân có thể hành động, và hắn đã chịu trách nhiệm đoạt chứng cứ nhưng hắn đã thất bại.

Ngoài ra còn phải nói đến một điểm khác, chính là viên ngọc có khắc chữ “cứu” trong manh mối Võ Cường Khả để lại. Xét theo ý đồ và cách thức thì sẽ không có chuyện như thế, vậy thì chỉ có thể là có kẻ đã mạo danh Võ Cường Khả thêm vào trong manh mối.

Lại nói về khi đó, bác sĩ chính là một người, nhưng một mình hắn thì sẽ không đủ cân lượng để tự ý hành động, thế nên sẽ là một nhóm người, chính là đội của hắn và Võ Cường Khả. Có thể bác sĩ là một người hỗ trợ, không thuộc tuýp chiến đấu như Hắc Y Nhân, nên hắn mới có chút nhân tình và nghĩ ra được kế hoạch này. Việc chỉ Hắc Y Nhân nhận nhiệm vụ đoạt chứng cứ cũng thể hiện bác sĩ không có lực chiến đấu tốt.

Sau đó Hắc Y Nhân đã trở về và báo cáo lại, bao gồm cả việc tự ý thêm vào viên ngọc, từ đó tổ chức đã nghĩ ra một kế sách vẹn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tổ chức bí ẩn (2)

Kế hoạch là tiếp tục để Nguyễn Kiên đi cứu Võ Cường Khả, theo như những thông tin có được, Tân Giới đã dự đoán Nguyễn Kiên sẽ tìm mọi cách diệt trừ Hoắc Mã Tâm luôn một thể. Và thực tế là Nguyễn Kiên đã dự định vậy, sau đó Lâm Nghị cũng làm như thế.

Mục đích của Tân Giới vẫn luôn là thu lợi ích lớn nhất từ Hoắc Mã Tâm và Hoắc gia, cho nên nếu bọn hắn chiếm được toàn bộ tài sản của Hoắc Mã Tâm thì sẽ vô cùng tuyệt vời.

Và Tân Giới đã lên kế hoạch từ trong bóng tối để trợ giúp Nguyễn Kiên. Đầu tiên là tạo nên một sự kiện kéo đi đệ nhất cao thủ dưới trướng của Hoắc Mã Tâm, Sát lão. Khi lão ta đi mất thì Hoắc Mã Tâm sẽ mất đi một lá chủ bài, để có thể tìm lão về nhanh, chắc chắn sẽ cần đệ nhị cường giả Bạch Diện xuất hành. Tính luôn Quý Diện đã chết thì Hoắc Mã Tâm mất đi cả ba người mạnh nhất trong tay.

Với điều kiện tốt như vậy Nguyễn Kiên sẽ có thể thuận lợi giết Hoắc Mã Tâm. Và khi lão ta chạy trốn, Tân Giới đã phá hoại kế hoạch chạy trốn vẹn toàn của lão, đồng thời còn liên tục cung cấp tin tức cho Nguyễn Kiên, lúc bấy giờ đã là Lâm Nghị. Còn lúc lão ta chạy trốn ra đường cao tốc, suốt một đoạn đường dài không hề có ai khác đi qua, việc này đã tạo điều kiện tốt cho Lâm Nghị đuổi giết Hoắc Mã Tâm. Tất cả những điều này đều là tổ chức âm thầm sắp đặt trong bóng tối.

Đồng thời, trong quá trình Lâm Nghị truy tìm tung tích của Hoắc Mã Tâm, hắn đã quét qua các địa bàn của lão, tổ chức cũng âm thầm cho một đội theo sau để ăn ké, và họ cũng cứu luôn Võ Cường Khả.

Tổ chức lợi dụng Nguyễn Kiên sau đó vô tình lợi dụng cả Lâm Nghị, tất cả là để thu được lợi ích lớn nhất từ Hoắc Mã Tâm và Hoắc gia mà không hề bị vướng vào, tất cả mọi chuyện đều do một mình Nguyễn Kiên gánh. Vừa ăn của hôi, vừa không mang tiếng, quả thật là hoàn hảo.

Ngoài ra, nếu Võ Cường Khả được cứu ra bởi tổ chức, hắn sẽ hiểu là tổ chức vì thành viên của mình mà từ bỏ lợi ích, thậm chí phản lớn thành viên khác không hiểu chuyện cũng sẽ nghĩ như vậy, từ đó thu được lòng trung thành to lớn của các thành viên.

Một mục đích khác nữa, đó là Nguyễn Kiên. Có thể nói Tân Giới có một tham mưu vô cùng âm hiểm, nhưng phải thừa nhận kẻ này vô cùng thông minh. Có lẽ từ khi có được thông tin về Nguyễn Kiên, Tân Giới đã có sự nghi hoặc và thêm muốn. Nguyễn Kiên chỉ mới hai mươi tuổi, lại thêm việc thân phận và lai lịch của hắn là vô cùng bí ẩn.

Trẻ tuổi mà tu vi võ đạo đã đạt cấp bậc cao, dù là khoáng thể thiên tài cũng chưa chắc được như thế, cho nên ắt có bí mật. Trong một tổ chức cường đại như Tân Giới, chắc chắn không thiếu những cường giả Phá Vũ, và chúng sẽ thêm muốn bí mật của Nguyễn Kiên.

Lại nói về lai lịch của Nguyễn Kiên, nếu như Tân Giới điều tra được quá khứ của hắn thì sẽ như thế nào? Một kẻ đã vượt qua mười sáu năm rèn luyện sinh tử và học tập biết bao nhiêu tri thức dưới sự đào tạo của vô số thế lực trong thế giới ngầm. Sau cùng là tẩu thoát khỏi đó và gần như xóa bỏ sự tồn tại của mình. Nếu như những điều này bị moi ra, Tân Giới liệu có theo đuổi Nguyễn Kiên? Chắc chắn là có!

Chưa nói tới việc bị lộ thân phận, chỉ bí mật hắn mang cũng đủ làm thế giới cường giả thêm muốn rồi. Vậy cho nên Tân Giới đã sắp xếp cho việc tóm Nguyễn Kiên.

Đầu tiên là sắp xếp cho Sát lão trở về đúng lúc. Nếu đã để lão đi thì hà cớ gì lại để lão về cản đường? Trừ phi là có âm mưu. Đó là để Sát lão cung Nguyễn Kiên đánh nhau sứt đầu mẻ trán, sau đó sẽ có người của Tân Giới ra làm ngư ông.

Chỉ là Tân Giới ngàn tính vạn tính cũng không tính ra được việc trong Nguyễn Kiên còn tồn tại một tên quái vật Lâm Nghị. Nửa đường thì Nguyễn Kiên biến mất, sau đó thì Lâm Nghị từ trên trời rớt xuống diệt Hoắc Mã Tâm, rồi lại tiện tay hốt xác Sát lão. Bể đĩa hoàn toàn!

Lâm Nghị có thể đoán ra, từ khi hấn trong thân xác Nguyễn Kiên tiến vào Hà thành, đi khắp nơi để tìm Hoắc Mã Tâm thì đã có cường giả của Tân Giới, thậm chí có lẽ là cấp bậc Phá Vũ đã theo đuôi hấn. Bọn chúng vẫn luôn như chó rình xương chờ đợi Nguyễn Kiên, mà thực ra là Lâm Nghị, chờ hấn đi từng bước đúng như kế hoạch của chúng. Còn nhóm năm người này hấn là được cử đi theo đuôi Hoắc Mã Tâm để bảo đảm lão không thể sống.

Bước ngoặt là ở chỗ, Lâm Nghị lần đi chỗ vắng để gọi ra “Bi Diện” với “Xa Luân”, chỉ khuất mắt một lúc, hấn đã biến thành Lâm Nghị chân chính và ngự “Xa Luân” đi về nơi rất xa mà cường giả theo đuôi không thể theo tới.

Mặc dù Lâm Nghị không hề cảm nhận được có cường giả Tân Giới theo đuôi thì hấn cũng dùng cái mộng để đoán được. Hấn cũng không con ngạo mạn nghĩ rằng hấn là vô địch nữa, và hấn cũng hiểu vẫn có thủ đoạn để tránh né niệm lực của hấn kiểm tra. Vì thế hấn thả tin vào suy luận của mình, còn hơn là mù quáng nghĩ ta là duy ngã độc tôn.

Từ lúc Lâm Nghị xuất hiện đến lúc hấn đánh diệt Hoắc Mã Tâm và Sát lão, lại còn gọi ra năm người Hắc Y Nhân, tất cả, đều là những biến cố lão thiên còn không thể tính ra hết chứ nói chi tham mưu của Tân Giới.

Và giờ Lâm Nghị đã nói tường tận đầu đuôi sơ hờ trong âm mưu của Tân Giới. Cả năm người đều sững sờ, trong những lời Lâm Nghị nói, có những chỗ bọn hấn còn không hiểu hết được, nhưng bọn họ đều biết một điều, Lâm Nghị nói không sai một chi tiết nào.

- Và giờ thì bước ra đây cho ta nói chuyện. Đầu tiên là tên mặc đồ lục, hay ta nên gọi là bác sĩ đáng kính? Còn cả tên đỏ lòe kia, gia tộc ngươi lo lắng cho ngươi, thằng cháu ngươi mạo hiểm đi cứu ngươi, ta còn phải lặn lội đi tìm ngươi, vậy mà ngươi không cảm kích chúng ta chút nào sao, hả Võ Cường Khả? Tiểu mỹ nhân thích vận đồ đen kia, và cô nàng nóng tính áo trắng nữa, muốn nói gì không? Còn tên râu dài kia, ngươi còn muốn chối không?

Năm người hoàn toàn đứng hình. Đầu tiên là vũ lực cường đại, thứ hai là cuồng ngạo không còn chỗ nào để nói, tiếp theo là trí tuệ và khả năng suy luận cực đỉnh, cuối cùng là nhận rõ thân phận của bọn hấn. Liệu còn thứ gì để miêu tả về tên biến thái trước mắt họ?

- Tiên sinh có thể nhận rõ chúng ta, cũng đã hiểu thấu về những chuyện chúng ta làm thì sao còn làm khó chúng ta?

Lục Y bước ra, hấn chính là bác sĩ, hấn hiện tại là kẻ duy nhất có lá gan đủ lớn để hỏi ngược lại Lâm Nghị.

- Hahaha, làm khó? Đây là ta nhẹ nhàng rồi đấy, hay là ngươi muốn như những tên kia? - Lâm Nghị cười nói chỉ vào những cái xác bên đường. - Nếu nói vì sao ta làm khó, chỉ có thể trách Tân Giới các ngươi đã chọc giận ta mà thôi, bình sinh ta ghét nhất kẻ nào xem ta như con rối, các ngươi lại dám tự đại nghĩ điều khiển ta, cứ chuẩn bị chờ chết đi!

Lâm Nghị cuồng ngạo tuyên chiến với tân Giới, đó là hấn, là Lâm Nghị!

- Còn tên Võ Cường Khả kia, ngươi liệu mà suy nghĩ về bản thân cho đảng hoàng, ta không muốn gia tộc tiểu đệ kết nghĩa của ta bị hủy vì người nhà, nếu ngươi không hối cải, ta sẽ đích thân xách đít ngươi về. Còn hai tiểu mỹ nhân, không lo nữ công gia chánh, lại đi ra đầu đường làm sát thủ, thật hết nói. Riêng thằng già kia, ngươi trở về mà truyền lời cho những tên đầu lĩnh, sẽ có một ngày Lâm Nghị ta ghé qua nhà các ngươi, liệu mà chuẩn bị ta viếng thăm đi.

Dặn dò một chút, lại trêu đùa chút nữa, cuối cùng là đe dọa vài câu, xong xuôi hết tất cả thì Lâm Nghị cuồng tiếu, trong chớp mắt biến đi mất dạng, trong không gian vẫn còn văng vẳng tiếng cười cuồng ngạo của hấn.

Năm người đứng yên tại chỗ thất thần, chìm vào suy nghĩ của bản thân. Một khắc sau, một cơn gió mạnh thổi qua, một lão già râu tóc bạc phơ xuất hiện trước mắt năm người. Con gió thổi qua kéo họ lại về hiện thực, khi thấy lão già, năm người như một cùng cúi người, cất giọng nói:

- Sắc đội cung kính cúi chào trưởng lão.

- Miễn đi, các ngươi mau nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra.

Lão già vội vàng hồi thúc năm người, lão lặng yên nghe lại câu chuyện của năm người. Nghe xong mới tức giận dậm chân lún đất, trầm giọng hỏi:

- Sao các ngươi không gọi cho ta?

- Nhưng...

- Mau nói!

- Trưởng lão... không dùng điện thoại a.

...

Lâm Nghị lúc này đang phi hành trên bầu trời. Vừa rồi khi hấn nói chuyện với năm người kia, hấn vẫn luôn duy trì niệm lực trong phạm vi mười dặm. Mặc dù rất hao phí nhưng hấn không ngại làm vậy. Tất cả là để đề phòng cường giả Phá Vũ của Tân Giới đuổi tới, và quả nhiên hấn đã phát hiện được một lão già chạy về chỗ hấn. Để lại vài lời với năm người kia, hấn liền tẩu đi mất.

Thực tế nếu hần muốn, hần hoàn toàn có thể ở lại chiến một trận rồi đi, chỉ là hiện tại vẫn chưa phải lúc. Hần muốn khôi phục sức mạnh của mình hoặc đợi Nguyễn Kiên nâng cao trình độ trước rồi mới đ-ng đầu cường giả cấp bậc Phá Vũ. Hiện giờ đánh nhau chỉ tổ hao phí sức lực, lại còn bị lộ thủ đoạn, hần sẽ không ngu ngốc như vậy. Và lại, hần đã hạ niệm ấn lên người của nhóm Võ Cường Khả. Hần có thể theo dấu đó xâm nhập tổ chức về sau.

Niệm ấn là một thủ đoạn dùng niệm lực. Tu sĩ thông thạo điều khiển niệm lực có thể sử dụng niệm ấn. Niệm ấn như là một ký hiệu truyền sóng, chỉ cần trong một phạm vi nhất định, tùy vào năng lực của người hạ ấn mà họ có thể xác định được vị trí của niệm ấn. Nếu ở quá xa thì chỉ có thể cảm nhận phương vị. Hạ niệm ấn lên người có thể theo dấu vô cùng hiệu quả. Vì đã có niệm ấn nên Lâm Nghi không lo lắng về chuyện tìm kiếm Tân Giới.

Lâm Nghi bay vút trên bầu trời, hần đang bay đi một chỗ, hần đã muốn đến nơi này từ lâu rồi nhưng vì chuyện Hoắc Mã Tâm mà chưa đi được. Từ khi ở Sài Gòn, trong lần đầu cảm nhận phương vị của các phân thất lạc, hần đã xác định được ba phần. Một phần đã thu hồi, một phần khác ngoài Biển Đông, và một phần khác nằm đâu đó trên đất Lạng Sơn này. Hần đã cảm nhận được nó từ khi truy đuổi Hoắc Mã Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đi tìm phân thất lạc

Lâm Nghi đã phi hành hơn hai canh giờ trên bầu trời Lạng Sơn. Hần đã cảm nhận được khí tức của một phân thân thể nhưng từ lúc hần tìm kiếm đến bây giờ, hần hoàn toàn không có một chút tiến triển nào. Vẫn là cái khí tức quen thuộc ấy, nhưng lại không thể xác định được vị trí chính xác. Hần chỉ có thể cảm nhận được nó ở đâu đó trên vùng núi rừng Lạng Sơn. Mà ở Lạng Sơn này, núi rừng là rất nhiều, chiếm tới tám phần diện tích.

Lâm Nghi từ bỏ ý định tìm kiếm tiếp. Không phải hần dễ nản chí, chỉ là hần đã tiêu hao quá nhiều niệm lực, hần cần nghỉ ngơi. Lâm Nghi bay về phía thành phố, tìm kiếm một chỗ vắng rồi ẩn thân, vô thanh vô tức đáp xuống, trở lại hình dạng của Nguyễn Kiên rồi đi về đường lớn, lẫn vào trong dòng người đông đúc.

Lâm Nghi tìm một khách sạn nghỉ lại một ngày, hần cần nghỉ ngơi và chuẩn bị trường kì tìm kiếm phần kia. Rất may là Nguyễn Kiên đã cung cấp cho hần đủ kiến thức cần thiết để hành động như bình thường ở thế giới này. Lâm Nghi dùng thân phận của Nguyễn Kiên và số tiền bỏ túi của hần để mướn một phòng khách sạn thông thường. Lại gọi về thông báo cho Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ chuyện của Hoắc Mã Tâm đã xong, dặn dò họ ở yên tại chỗ chờ hần, hần cần đi vài ngày vì có việc riêng. Mặc dù cả hai đều khá nghi hoặc nhưng cũng không lo lắng, hần có thể tự lo cho bản thân, và trên thế giới này, không mấy ai có thể giết được hần.

Trời đã tối, Lâm Nghi ở trong phòng khách sạn bây giờ đang ngồi vận công khôi phục niệm lực, còn ý chí của hần đã tiến nhập linh giới.

Bên trong linh giới, Nguyễn Kiên vẫn đang chìm trong linh ngộ đại đạo. Hần vẫn đang cố gắng tìm kiếm con đường tu luyện cho bản thân. Nếu có tu chân giả hay tiên nhân nào biết được việc hần làm, chắc chắn sẽ cho rằng hần là một tên điên, ngu xuẩn, cố chấp và ngạo mạn, tất nhiên là không tính Lâm Nghi, bởi vì hần vốn cũng là một tên khùng.

Từ vạn cổ đến nay, bất kì ai, nếu muốn tu luyện thì chắc chắn cần có chân linh, dù là phế vật tu luyện cũng cần có chân linh. Không chân linh, kẻ đó đã định trước chỉ có thể là phạm nhân, chỉ có thể an phận sống một kiếp ngắn ngủi của con người. Nay xuất hiện một Nguyễn Kiên không có chân linh, vậy mà vẫn cố gắng tìm kiếm con đường tu tiên cho mình. Hành động đó chính là chống lại quy luật thiên địa, đó là khinh thường các thế hệ đi trước, khinh thường lịch sử tu chân.

Nhưng Nguyễn Kiên là ai? Hần là một kẻ ở thế giới hiện đại, hần sẽ không có cái lối nghĩ cổ hủ đó. Lịch sử tồn tại là để hiện tại cố gắng, để tương lai tiếp diễn. Thất bại của tiên nhân là để hậu thế rút ra kinh nghiệm, để hậu thế sửa chữa và khắc phục, để đến một ngày sẽ có thành công. Còn quy luật thiên địa, đó là cái gì? Con người tồn tại là vươt tới thiên địa! Nguyễn Kiên hần tồn tại là để đạp đổ rào cản Thiên Đạo! Những cái gọi là thiên địa quy luật hay Thiên Đạo ấy, tất cả chỉ là vật cản trên Vô Thiên Đại Đạo của Nguyễn Kiên hần. Hần nằm ngoài Thiên Đạo!

Những suy nghĩ bức phá nối tiếp nhau sinh ra trong đầu Nguyễn Kiên, liên tục là những linh ngộ huyền ảo, những quy tắc cứ xoay vòng. Khí tức của hần đã thay đổi rất nhiều, hần đã tiến những bước rất lớn. Nhưng hần vẫn chưa thể tìm ra con đường mới, hần chưa thể thoát ra Thiên Đạo.

Lâm Nghi tiến vào linh giới, sự thay đổi của thế giới này khiến hần phải chóng mặt. Từ khi hần cùng Nguyễn Kiên hoán vị đến nay cũng chỉ mới qua bốn ngày, vậy mà linh giới đã mở rộng ra hơn một nửa rồi, nó cũng đã rực rỡ hơn hần, trong không gian cũng nhiều hơn những Tinh Hồn phiêu phù.

Lâm Nghi cũng biết linh giới này phát triển cùng với Nguyễn Kiên, khi Nguyễn Kiên cường đại hơn thì linh giới cũng tiến gần thế giới thực hơn. Đến khi Nguyễn Kiên đi đến tận cùng, đó cũng là lúc thế giới này trở thành tân thiên địa. Hiện tại Nguyễn Kiên chỉ mới là một phạm nhân cường đại thôi, nhưng hần đã có thể làm cho linh giới phát triển như vậy. Có thể nói, chút linh trí của Khai Linh Thụ còn khôn hơn cả những lão đầu sống cả vạn năm.

Lâm Nghi hồi thần lại, hần cũng cần phải làm việc của mình. Nguyễn Kiên chỉ vừa mới tiếp xúc đến tu chân mà đã có những tiến bộ phi thường thần tốc. Nếu tiếp tục như thế thì sẽ có ngày Lâm Nghi hần bị tên chủ nhà đè đầu cưỡi cổ mất. Thế nên hần cũng phải đẩy nhanh tốc độ khôi phục và tu luyện cường đại hơn.

Không nghĩ nhiều nữa, Lâm Nghi ngồi xuống vận công, câu thông với bảo vật ở trong linh hồn, lại mượn nhờ một tia sức mạnh của Khai Linh Thụ để hồi phục niệm lực. Đồng thời hần cũng cảm ngộ Nghịch Thiên Đại Đạo của bản thân, hần không thể tu luyện nhưng hần vẫn có thể cảm ngộ đại đạo a.

Sáng hôm sau, Lâm Nghi mở mắt, từ trong mắt hấn ánh lên sự cường đại và bá đạo. Hấn đã khôi phục, giờ là lúc đi tìm phần kia...

Lâm Nghi đứng dưới chân quả đồi, nhìn thẳng vào đỉnh núi cao xa. Hấn đã tìm hiểu thông tin về núi rừng Lạn Sơn, trước mắt hấn là quả đồi thấp nhất thuộc Mẫu Sơn. Mẫu Sơn là ngọn núi cao nhất Lạn Sơn, nó được bao quanh bởi rất nhiều núi đồi nhỏ và thấp. Mặc dù không phải công viên quốc gia hay rừng nguyên sinh, cũng chẳng phải đỉnh núi cao hay sơn mạch trập trùng gì cả, nhưng Mẫu Sơn thật sự không hề kém cạnh. Nơi đây có núi cao và rừng lâu năm, có những cây cổ thụ đã sống qua mấy thế kỉ, có những địa phương ít ai từng tới, có những tài nguyên, thảo dược vô cùng hiếm quý.

Khi Lâm Nghi biết được những thông tin này, hấn cũng đã đoán được vì sao bản thân lại không thể xác định vị trí chính xác của phần thất lạc. Trong những nơi rừng núi hoang sơ, có một tỉ lệ nhất định tồn tại thiên nhiên cấm trận.

Nói về thiên nhiên cấm trận, phải nói về tu chân thủ đoạn. Tu sĩ không chỉ có tu luyện và chiến đấu, mà còn có cả việc học tập. Tri thức là vô giá, điều đó cũng đúng trong thế giới tu chân cường giả vi tôn. Tu chân còn có các thủ đoạn như trận đạo, đan đạo, khí đạo, phù đạo,... tất cả các thủ đoạn này đều cần có tri thức và thiên phú.

Mười phạm nhân sẽ có một người có thể tu luyện, nhưng vạn tu sĩ không mấy người có thể học tập những thủ đoạn này. Đôi khi tu sĩ, thậm chí là phạm nhân, chỉ cần tinh thông một loại thì dù là tu vi kém hay thiên tư cận bã cũng sẽ được tông môn và cường giả coi trọng. Còn nếu đã là cường giả trên tu luyện, còn tinh thông cả thủ đoạn khác thì đó tuyệt đối là tồn tại đỉnh cấp. Lâm Nghi chính là một tồn tại như thế.

Những lĩnh vực này đều có phân chia cấp bậc, và tương đương là những cấp bậc tinh thông.

Trận đạo được chia làm mười cấp bậc, tinh thông mỗi ba cấp bậc lần lượt có thể xưng là Trận Sĩ, Trận Sư, Trận Vương.

Đan đạo, khí đạo, phù đạo cũng tương tự. Đan đạo xưng là Đan Sĩ, Đan Sư, Đan Vương. Khí đạo...

Riêng cấp bậc thứ mười được cho là đã thoát khỏi phạm trù tu chân giới, trong lịch sử Thiên Nhật Đại Lục không hề có ghi chép nhắc đến tồn tại đạt đến cấp mười của các lĩnh vực đó, thậm chí cấp chín cũng vô cùng hiếm hoi.

Những lĩnh vực này đều là thủ đoạn phụ trợ trọng yếu với tu sĩ.

Trận đạo có thể hỗ trợ chiến đấu, ẩn nấp,...

Đan đạo luyện đan cung cấp cho tu sĩ tu luyện, chữa thương,...

Khí đạo luyện ra những pháp khí, linh khí, thậm chí là bảo vật,...

Phù đạo cho tu sĩ những lá phù sử dụng như pháp thuật,...

Lại nói về trận đạo, đó chính là bố trận, phá trận,... Trận pháp có thể chia làm nhiều loại như cấm chế, khốn sát trận, hộ trận, tu trận,... Trận pháp có thể do tu sĩ, trận giả bày ra, cũng có thể tự hình thành trong thiên nhiên.

Thiên nhiên cấm trận là trận pháp và cấm chế tự hình thành trong thiên nhiên. Nó sẽ che lấp những thứ nằm trong phạm vi trận tỏa. Nếu niệm lực không đủ cường đại sẽ không thể vượt qua trận pháp. Lâm Nghi chính là bị thiên nhiên cấm trận áp chế niệm lực, và phần thất lạc của hấn đang nằm trong cái trận pháp đó. Chính vì thế hấn không thể xác định vị trí chính xác của phần kia.

Lâm Nghi xem xét xong tất cả, bắt đầu đeo lên “Bì Diện”, ngự “Xa Luân” bay lên trên ngọn Mẫu Sơn. Hấn sẽ từng bước tỏa định cái trận pháp này, sau đó là vượt qua trận pháp để thu hồi phần thất lạc.

Nếu hấn có niệm lực cường đại hơn, hoặc là hấn có đủ tài liệu, thậm chí là có được một chút tinh lực, hấn đều có thể dùng chúng để phá trận dễ dàng. Nhưng hấn không có những thứ ấy, cho nên hấn chỉ có thể nghiên cứu và giải trận thôi.

Dù không thể phá trận nhanh chóng nhưng Lâm Nghi có thể xác định được thiên nhiên cấm trận này là thế nào. Đây là một ẩn nấp mê huyền đại trận bao phủ gần như nguyên cả ngọn Mẫu Sơn, chia làm nhiều tầng lớp. Những lớp bên ngoài là trận cấp một, đôi chỗ lên tới cấp hai. Vào trong sâu nhất đã trở thành trận pháp cấp bốn.

Lâm Nghi xác định xong những trận pháp này thì rất nghi hoặc. Ở tu chân giới trận pháp tự nhiên cũng đã ít gặp, có thể đạt tới cấp bốn thì càng hiếm hơn nữa. Còn đây là Địa cầu, thiên địa tinh khí thì khó cần pha tạp, quy tắc lại khuyết thiếu, thiên địa áp chế thì cực mạnh, vậy mà Mẫu Sơn này lại có thể hình thành nên một thiên nhiên cấm trận quy mô như vậy. Đó là điều kỳ lạ vô cùng. Trừ khi...

Có bí mật!

Lâm Nghi ngay lập tức suy ra được ở nơi này có tồn tại bí mật. Tinh thần làm việc của hấn lập tức tiêu thẳng như hỏa tiễn, đẩy nhanh tốc độ giải trận. Việc giải trận đối với hấn rất dễ, hấn đã là bát cấp Trận Vương. Nếu không phải do niệm lực yếu ớt thì hấn hoàn toàn có thể dùng thời gian vài hô hấp phá trận đây.

Ngày thứ nhất trôi qua, Lâm Nghi đã giải được hai lớp đầu tiên. Hấn bắt đầu tiến vào phạm vi cảm nhận được khí tức của phần kia.

Ngày thứ hai trôi qua, lại thêm hai lớp nữa được giải. Không gian và môi trường xung quanh cũng đã dần thay đổi khi hấn tiến vào những lớp trong.

Lâm Nghi hiểu được thiên nhiên cấm trận này cũng đã tồn tại từ khá lâu, có lẽ là vài trăm năm trước. Và sự tồn tại của nó đã bảo vệ cho mảnh đất này khỏi bị tàn phá. Thế cho nên không gian xung quanh đây sẽ có thiên địa tinh khí tinh thuần hơn, dày đặc hơn, cây cỏ và sinh vật ở đây cũng sẽ phát triển hơn. Lâm Nghi còn nghi ngờ, nếu như thiên nhiên cấm trận này tồn tại đủ lâu, rất có thể sẽ có thiên tài địa bảo, linh thảo dược vật lâu năm hiếm thấy được ẩn giấu trong này.

Ngày thứ ba, Lâm Nghi chính thức bước vào những lớp cuối cùng, bắt đầu giải những trận pháp cấp ba và bốn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Ai cũng có đại sự phải lo

Trong lúc Lâm Nghi vất vả giải trận pháp để tìm kiếm phần thất lạc, những người tốt kẻ xấu hẳn quen biết cũng không hề nhàn hạ.

Sài Gòn, vùng đất rực rỡ nhộn nhịp và cũng tràn đầy bóng tối âm u.

Những ngày qua ở Sài Gòn liên tục xảy ra những vụ thảm sát kinh hoàng. Mục tiêu là những ông trùm, dù là bạch đảng hay hắc đảng cũng không thể tránh khỏi. Đã có ba ông trùm cùng với gia đình bị ám sát. Toàn bộ tài sản và địa bàn cũng bị những thế lực xã hội đen thu tóm.

Dù không một ai nói ra nhưng tất cả mọi người làm ăn lớn đều hiểu, thế giới ngầm đang biến động. Chuyện này đã từng xảy ra vài lần trước đây, mỗi vài năm sẽ có một cuộc tẩy trừ như vậy. Gọi là tẩy trừ vì đó chính là một cuộc thảm sát đẫm máu những kẻ phá quy tắc.

Dù là làm ăn lành mạnh hay buôn bán cấm lậu, dù là kinh doanh ngoài sáng hay tranh cướp trong tối, ... tất cả đều phải có một quy tắc, một cái luật. Đối với xã hội ngoài mặt, đó là luật pháp. Còn trong thế giới ngầm, họ có luật ngầm, đó là huyết luật bất thành văn của những kẻ có quyền thế.

Từ nhiều năm về trước, Sài Gòn đã dần trở thành một trong những trung tâm của những kẻ quyền thế trong thế giới ngầm, và chính sự tập trung đó cũng đã sản sinh ra những trùm sò bản địa. Tất nhiên những ông trùm sò này không thể sánh bằng những lão đại, lão nhị chân chính của thế giới ngầm. Chính vì muốn gia tăng quyền thế, sẽ có sự hợp tác giữa những người này, thậm chí là hợp tác với lão tam.

Có những kẻ muốn gia tăng địa vị, cũng sẽ có kẻ muốn bảo toàn địa vị của mình. Quyền lực và danh vọng là tự mình đoạt lấy, không có ai cho không biếu không cả, người không có năng lực đoạt lấy thì ngừng mơ tưởng, người có giữ nhưng lại chẳng thể bảo toàn thì chỉ có rước họa vào thân.

Và thế là cuộc chiến bắt đầu, cuộc chiến tranh giành địa vị và quyền lực của những kẻ đứng đầu.

Ông Trần Viễn Nam, bản thân ông ta sở hữu một gia sản kếch xù, đồng thời lại rất có uy tín trong giới thương gia làm ăn. Chính vì thế ông ta cũng không tránh khỏi cuộc chiến này. Đối mặt với định mệnh và thử thách, nếu như xoay người bỏ chạy thì chẳng khác nào vứt bỏ mọi thứ, thậm chí là mất luôn cái mạng, nhưng ngược lại nếu chiến thắng được thì một lợi ích khổng lồ sẽ rơi vào tay. Đa số lão đại trùm sò đều hiểu điều này, ông Nam không là ngoại lệ. Vì lẽ đó ông ta đã dùng hết tất cả vốn gốc mình có để có thể chiến thắng được.

Nhưng trước cuộc chiến, ông ta đã phải liên tục nhận những báo cáo thiệt hại và tin xấu. Thủ hạ đắc lực chết đi, nhóm sát thủ trung thành cũng chết, con gái lớn thì theo trai bỏ trốn, ... Tất cả mọi thứ đều đánh thẳng vào trong cái mạng của ông ta a. Nhưng rất may, ông ta đã chuẩn bị cho cuộc chiến từ lâu rồi, thế cho nên khi cần, ông ta vẫn có thể sử dụng những con chủ bài của mình.

Lúc này Trần Viễn Nam đang họp bàn phương án cho cuộc tẩy trừ với những ông trùm tương đương khác trong một mật thất kín kẽ. Căn phòng này, thậm chí phải nói là một khuôn viên khá rộng, sức chứa của nó có thể lên tới hai trăm người. Trong phòng bày ra một bàn tròn lớn, có mười ông trùm đang ngồi nơi đây, Trần Viễn Nam đang ở vị trí chủ tọa. Xung quanh bàn chính là rất rất nhiều những bàn nhỏ, ở đó chính là những thủ hạ đắc lực nhất, những tâm phúc của các ông trùm.

Một bàn nhỏ phía sau Trần Viễn Nam, con gái út của ông ta, Trần Ngọc Vân đang ngồi đó, bên cạnh là những tên thủ hạ thân tín của ông Nam. Nàng vẫn trẻ trung xinh đẹp như lúc Nguyễn Kiên mới gặp, nhưng bây giờ trong nàng đã không còn thấy sự hoạt bát, trong sáng nữa, thay vào là cái gì đó sâu sắc hơn, trưởng thành hơn.

Đối diện nàng là một thanh niên anh tuấn, nhưng từ hán lại có cảm giác vô cùng yếu đuối, gió thổi là bay, tay trái gà không chặt. Hẳn đúng thật là một tên bạch kiểm công tử. Hẳn là Dương Du Kiềm, con trai độc nhất của ông trùm công nghiệp năng lượng, Dương Trọng Lương. Xét về địa vị và quyền thế, Dương gia không hề thua kém Trần thị, nhưng tài sản thì chỉ bằng một nửa. Đó cũng là lí do Dương Trọng Lương không thể chiếm vị trí chủ vị ở nơi này.

Tuy thế nhưng Dương Trọng Lương cũng là kẻ có thực lực, hẳn chỉ xếp sau Trần Viễn Nam. Và cả hai lão cáo già này đều có chung một ý nghĩ, hợp tác lớn mạnh, vượt qua cuộc tẩy trừ và chiến thắng. Bằng một cách lưu truyền từ bao đời nay, một cách liên hợp hai thế lực tối ưu nhất: thông gia.

Và Trần Ngọc Vân, đứa con gái út của ông Nam, sẽ được gả cho Dương Du Kiềm, đứa con trai độc nhất của Dương Trọng Lương.

“Chị ơi, em cũng muốn được như chị lắm, nhưng mà...” Trần Ngọc Vân thờ dãi. Nàng không thể dứt khoát như chị mình, và nàng chỉ có thể chấp nhận

số phận trở trêu này. Bởi vì nàng là một lá chủ bài của ông Nam, lá bùa cứu mạng cho người cha đáng quý của nàng.

...

Một nơi khác, sâu trong lòng đất, một trụ sở tối tân. Đây là một trung tâm của Tân Giới.

- Vậy là Nguyễn Kiên biến mất? Thay vào đó là một tên kiếm khách cổ trang thích đánh quyền cước? Cả hai đều rất cường đại, đã đạt đến Chân Cường?

- Vâng, còn nữa, chúng đều rất thông minh, có thể từ chút ít manh mối mà suy đoán ra được toàn vẹn kế hoạch cũng như mọi hành động của chúng ta trong chiến dịch lần này.

Trong phòng họp, Hôi Y Nhân (người áo bào xám) đang báo cáo lại thông tin chiến dịch cứu Võ Cường Khả và đoạt tài sản của Hoắc Mã Tâm cho những tên lãnh đạo Tân Giới.

- Sắc đội các người lần này đã lập được đại công, nhưng cũng để lộ thân phận cho người ngoài, còn là một kẻ nguy hiểm đã tuyên chiến với chúng ta nữa. Các người nghĩ sao về trách nhiệm của mình?

- Mr. Kenny, ngài có nên nghĩ lại chút không? Một cường giả Chân Cường là hiểm hoi thế nào? Sắc đội của ta có tài giỏi đến đâu thì cũng chỉ có Lam là mạnh nhất, Thương Cường đình phong, và lại lần này hành động cũng chỉ là nhóm tình báo ám sát, với năng lực của họ thì sao có thể tránh thoát được tên kiếm khách kia?

Cuộc họp lâm vào tranh cãi ầm ĩ giữa những tên cầm đầu, năm người Hắc Y nhân chỉ có thể cúi đầu đứng một bên, có người mà ai cũng biết là ai đây đang âm thầm mỉm cười: “Tất cả là do tên biến thái mặc trang phục kiếm hiệp”.

- Được rồi, đừng tranh cãi nữa, chung quy lại cũng do kế hoạch của ta lần này còn sơ hở nhiều.

Một giọng nói lãnh đạm vang lên cắt đứt tràng cười ầm ĩ trong phòng.

Kẻ gọi là Mr. Kenny nghe thế thì vội vàng lên tiếng:

- Quân sư đứng nói như vậy, mọi kế hoạch của quân sư đều vô cùng hoàn mỹ, chỉ là do nhóm hành động lần này quá yếu kém thôi.

- Hừ, người có giỏi thì đi ra ngoài đó hành động ta xem. Chỉ giỏi to mồm oang oác ra.

- Dẹp chuyện lần này sang bên, sắp tới sẽ có chiến dịch mới, Tân Giới chúng ta sẽ tham gia vào cuộc tẩy trừ ở Sài Gòn, hãy chuẩn bị đi, lần này toàn bộ thành viên Sắc đội và Chiến đội sẽ cùng nhau tham chiến.

...

Một nơi nào đó ở ngoại ô Hà Nội, một vùng đất không nhỏ, có một ngôi làng nhỏ, trong một căn nhà hơi nhỏ, ở trong một căn phòng nhỏ, đang truyền ra tiếng thở dốc hòa cùng âm thanh lao động kịch liệt và mệt mỏi. Đây chính là nơi mà Lâm Nghị đã sắp xếp cho Trần Ngọc Kỳ trốn đại nạn.

Võ Hùng cũng ở nơi đây, và hắn đang chẻ củi, chuẩn bị cho màn đêm sắp xuống. Thực ra hắn đã chẻ củi suốt ba ngày rồi, chỉ trừ lúc ăn, uống, ngủ và vệ sinh. Thậm chí chỉ khi đói khát đến tận cùng, mệt mỏi không chịu nổi và bị lão Tào rượt trốn chết hắn mới chịu dừng tay.

Tất cả là vì tu luyện! Không, còn cả thanh tâm tịnh khí nữa.

Từ khi Võ Hùng chứng kiến sức mạnh của Nguyễn Kiên, thứ sức mạnh mà hắn cho rằng vô đối và bá đạo, hắn đã quyết tâm sẽ tu luyện hết mình để có thể theo kịp đại ca kết nghĩa của mình. Khi hắn chẻ củi hắn cũng vận lên công pháp tu võ của gia tộc hắn. Mặc dù đó đơn thuần chỉ là luyện cơ bắp và tăng cường các năng lực cơ bản cho cơ thể như phản xạ, tốc độ, sức mạnh, bộc phát,... Nhưng hắn cũng được Nguyễn Kiên, thực ra là Lâm Nghị chỉ dẫn qua, những thứ đó là những sức mạnh nguyên thủy của con người, khi luyện đến mức vượt qua giới hạn, nó sẽ trở thành sức mạnh vô cùng bá đạo mà Võ Hùng hắn hướng tới.

Từ lúc đó hắn đã luôn rèn luyện rất chăm chỉ và vất vả, thậm chí là cực đoan, đẩy bản thân vào tình trạng suy yếu tận cùng. Nhưng hiệu quả là rất lớn, hắn cảm giác được bản thân đã cường đại hơn không chỉ là vài lần so với trước kia.

Chỉ là dục tốc bất đạt, cái gì quá cũng không tốt, hắn tiến bộ nhanh nhưng sự tiến bộ đó khiến cho cơ thể và tinh thần hắn không thể thích ứng kịp. Cuối cùng là tẩu hỏa nhập ma, chí dương chí cương khí đã dâng lên tận cùng, hiện giờ Võ Hùng như là một cái lò than đã hồng, nóng bức vô cùng nhưng không thể giải phóng.

Hắn cũng đọc qua nhiều sách võ, trong đó cũng nói qua về tình trạng này. Hắn biết được nếu duy trì tình trạng này quá lâu thì hắn sẽ triệt để sụp đổ, đầu tiên là tu vi võ đạo, tiếp theo là tinh thần hóa điên, nữa là kinh mạch bạo liệt, cuối cùng là đi gặp Diêm ca.

Hắn cũng biết được phương pháp để hóa giải. Muốn làm nguội lò than thì cứ xối cho nó gáo nước lạnh. Muốn làm dịu chí dương chí cương khí thì cần chí âm chí nhu. Đó là đi vào nơi âm hàn lạnh giá để hạ hỏa, hoặc dùng linh đan diệu dược tính nhu để hóa giải. Nhưng mà hắn không có những thứ đó a.

Vẫn còn một cách khác, xưa kia có anh hùng cứu mỹ nhân, nay Võ Hùng có thể để mỹ nhân cứu anh hùng. Dùng xử nữ chi thân để hóa giải! Nhưng có

điều, Võ Hùng hấn là ai, nam nhân đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất sao có thể làm ra chuyện ấy?

Tuy vậy cùng nhà lại có một cực phẩm mỹ nhân Trần Ngọc Kỳ, nhưng cũng là không được a. Võ Hùng hấn có thể đôi lúc ngu ngơ, trì độn, nhưng hấn hiểu rõ nàng là ai. Thứ nhất, đó là giám đốc của hấn, thôi vớt qua bên, thân phận này không đáng nói. Thứ hai, nàng là người thuộc diện phải bảo vệ của đại ca Nguyễn Kiên, hấn thậm chí còn thông minh hiểu ra giữa hai người có tình ý.

Như vậy có thể nói, Trần Ngọc Kỳ là chị dâu tương lai của hấn, thế thì làm sao hấn có thể chơi ngông? Võ Hùng hấn là người hiểu đạo lý, có tín dục và trọng đại nghĩa, thế nên hấn cần răn cần cổ chịu đựng cái nóng như Sài Gòn mùa hè. Hấn nghĩ, đại ca thân thông quảng đại, chờ đại ca trở về có khi lại nhắc tay cứu được mình. Và như thế, không thể để tâm trí mất kiểm soát, và cũng không biết làm gì, hấn cứ cầm đầu cầm cổ ché cùi và tu luyện. Đúng là thông minh ba năm ngu một giờ!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Là vậy sao

Àm...Keng...Choangggg

- Ha ha ha, cuối cùng cũng hoàn thành! Phần kia yêu cầu, ta đến đây. Bảo vật ơi, đừng có trốn đấy.

Nơi núi rừng sâu xa truyền đến những âm thanh đồ vớ, sau đó là tiếng cười sảng khoái và một lời nói có phần thần kinh.

Đúng là không khác gì thần kinh! Đó là miêu tả xác thực nhất cho Lâm Nghị hấn lúc này. Đã liên tục mười ngày không ăn, uống, ngủ, nghỉ, hay bất kì thứ gì khác, Lâm Nghị cứ mãi đắm chìm trong quá trình giải thiên nhiên cấm chế. Do không có sự hồi sức, đã vậy còn làm việc lao lực nơi rừng núi, thế nên trông Lâm Nghị bây giờ vô cùng toi tã, thậm chí ngay cả đệ tử cái bang cũng không thăm hại bằng hấn.

Thật sự chỉ có thân thể cường đại như của Nguyễn Kiên mới có thể chịu đựng loại dày vò này. Bất kì một phạm nhân khác đều khó mà chịu đựng được.

Lâm Nghị bây giờ vẫn vô cùng sung mãn, tất nhiên chỉ là tinh thần. Linh hồn của đệ nhất tu chân giả dù khuyết thiếu nhưng vẫn dư thừa cường đại để vượt qua khoảng thời gian này.

Lâm Nghị bước vào trong không gian bị ẩn giấu. Một cảm giác sung sướng, hít thở thông thuận, một cảm giác vô cùng sảng khoái dâng lên.

Giống như một người ngày nào cũng ăn năm bữa cơm ngon, bỗng nhiên suốt nửa tháng chỉ ăn hai bữa và toàn cơm trộn cám. Đó là đau khổ biết chừng nào a? Nhưng hôm nay lại được quay trở lại bữa cơm ngon, cơm no kia, đó không còn đơn thuần là bữa cơm ngày xưa từng ăn nữa. Đó có thể là bữa cơm ngon nhất trần đời. Hạnh phúc là rất gần, nó đến sau mỗi lúc khó khăn nhất.

Cảm giác được thiên địa tinh khí dày đặc và tinh thuần xung quanh mình khiến cho Lâm Nghị xúc động muốn ngồi xuống tu luyện ngay. Nhưng hấn chợt nhớ ra thân xác Nguyễn Kiên không thể tu luyện như hấn.

- Ài, hiếm có nơi nào ở Địa cầu thích hợp tu luyện hơn nơi này. Nhưng khổ nỗi ta lại không thể tu luyện mới chết chứ. Thôi vậy, có cơ duyên thì sẽ đến lúc, đợi khi ta cần cũng có thể mượn thiên địa tinh khí nơi này. Giờ thì... phần thất lạc của ta ơi, người đang ở đâu vậy? Hú hú....

Lâm Nghị vừa bước đi vừa cất tiếng gọi phần thất lạc, niệm lực của hấn đã cạn sạch khi giải trận pháp, hấn lại vội vàng tìm kiếm nên không nghỉ ngơi khôi phục. Có điều phần kia cũng chẳng thể nào nghe thấy hấn gọi đâu, hấn chỉ là hoạt động cái mồm mà thôi.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, xung quanh là những cây cổ thụ cao lớn, những lớp vỏ đã khô xác rơi vụn, nhìn qua cũng biết những cổ thụ này đã thọ hơn hai trăm năm, điều đó cũng có nghĩa vùng đất này đã ẩn thế ít nhất là hơn hai trăm năm.

Một gốc cây nhỏ rơi vào tầm mắt của Lâm Nghị, suýt chút nữa hấn đã phải hét to lên “Ôi lão tặc thiên ơi!”. Gốc cây nhỏ đó mọc dưới tán lá của một cổ thụ có thể nói là già nhất nơi này. Nó chỉ cao hơn năm thước, nguyên một cây cũng chỉ có năm chiếc lá, tất cả đều màu xanh ngọc bích. Điểm đặc biệt nhất chính là làn sương trắng quanh gốc cây.

- Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo? Không sai! Chính nó! Úi mẹ ta ơi, thứ gì ở trong mắt con thế này?

Lâm Nghị sửng sờ hoàn toàn trước gốc cây nhỏ, hấn lấy hai tay lau mắt mình, lại nhìn rồi lại lau, sau khi xác định mình không nhìn nhầm thì hấn mới vội vàng tiến lại bên cạnh gốc cây. Nhẹ nhàng cẩn thận chạm vào thân cây, cảm nhận khí lạnh tỏa ra, sau một lúc hấn mới thì thầm “Vẫn chưa thành thực a, phải thêm vài tháng nữa.”

Lâm Nghị thở nhẹ ra, hấn đã bình tĩnh lại hơn rồi, sự xuất hiện của Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo khiến hấn dâng lên sự xác động vô cùng. Không thể bảo hấn hăm tãi, bởi vì thứ đó quá quan trọng, quá quá trân quý với hấn lúc này.

Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo là một linh thảo vô cấp bậc, nhưng nó còn quý giá, hiếm có hơn cả linh thảo cấp cao. Phân chia cấp bậc cho linh thảo được

các đan giả cường đại nhất, dựa vào công dụng và độ quý hiếm của linh thảo để xác định. Vì những lí do đó nên Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo được xác định là vô cấp bậc, đối với từng tu sĩ, trong từng hoàn cảnh mà nó có cấp bậc khác nhau.

Linh thảo dùng để luyện đan, nếu không luyện thành đan, chắc lọc lấy tinh hoa của linh thảo thì sẽ hạn chế tác dụng của linh thảo rất nhiều. Nhưng Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo thì khác, đó là loại linh thảo chỉ có thể dùng trực tiếp.

Sở dĩ Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo trân quý, chính là vì nó có điều kiện sinh tồn cực kì khắc nghiệt, chỉ có cực ít bảo địa cho phép linh thảo này cắm rễ và sinh trưởng. Đó phải là một nơi vài trăm năm không một biến động, không có sinh vật khác, không có sự thay đổi thời tiết, không có sự thay đổi các yếu tố tự nhiên, và tất nhiên, thiên địa tinh khí phải đầy đủ, tinh thuần và ổn định. Một điều nữa chính là cơ duyên, nếu không có cơ duyên, dù là bảo địa thích hợp nhất cũng sẽ không có linh thảo này sinh trưởng. Đặc biệt, Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo sẽ tan rã trong một tháng sau khi nó thành thực hoàn toàn.

Về công dụng của nó, đây chính là thứ khiến cho người người theo đuổi. Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo chỉ có duy nhất một công dụng, đó là tu bổ liên kết linh hồn và thể xác. Nói rõ hơn đó là chữa trị, biến đổi linh hồn và thể xác, khiến hai thứ đó có thể chứa chấp, dung hợp hoàn mĩ với nhau.

Đối với tu sĩ, linh hồn là một thứ khó chạm tới, nếu bị thương linh hồn thì khó mà chữa trị. Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo chính là thứ tuyệt vời cho họ. Đồng thời sau khi tu chân giả đạt đến Đại Cảnh Tầm Đạo Hóa Kiếp, sức mạnh và tầm quan trọng của linh hồn cũng tăng lên. Như khi cường giả mất đi thể xác và đoạt xá kẻ khác, sẽ xảy ra không tương thích giữa linh hồn và thể xác. Lúc này thì Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo sẽ cho thấy công dụng của nó, đó là biến đổi sao cho thể xác và linh hồn dung hợp hoàn mĩ.

Và đối với Lâm Nghị hiện tại, Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo là thứ khiến hắn thèm muốn nhất. Có thể khẳng định, trừ cái mạng hắn và bảo vật Khai Thiên ra, hắn sẽ không tiếc bất cứ thứ gì để có được Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo. Và sau khi hắn tìm kiếm được đầy đủ các phần của mình, hắn sẽ dùng thứ này chữa trị hoàn toàn thương thế, khi đó hắn sẽ trở lại đỉnh phong. Và việc tiếp theo hắn làm là gì? Tất nhiên là đi tìm lại những thứ hắn đã mất!

Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo chính là bảo vật tốt nhất cho Lâm Nghị lúc này.

Lâm Nghị nhẹ nhàng tránh khỏi cây linh thảo, hắn phải cố gắng giữ nguyên mọi điều kiện tốt nhất cho Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo phát triển. Hắn đứng từ xa nhìn vào gốc cây nhỏ, trong lòng thầm chửi thề biết bao kẻ, tự nhủ “khi ta trở lại sẽ cho các người biết đắc tội Lâm Nghị là sai lầm ngu xuẩn thế nào”. Hắn rất rất là thù dai.

Lâm Nghị lại bước tiếp, hắn đã đi vòng quanh một nửa vùng đất ẩn giấu này rồi. Và cuối cùng hắn cũng thấy thứ cần tìm.

Một viên hóa thạch trong như mã não, chỉ là nó rất lớn. Bên trong, ở giữa tâm viên hóa thạch là một phần cơ thể người.

- Là phần thân của ta!

Lâm Nghị bước lại gần viên hóa thạch. Đây không phải là hóa thạch bình thường. Nó là kết tinh của đại đạo và tu vi của Lâm Nghị, dưới Đấng Tiên Lôi Kiếp tàn phá còn sót lại. Trong đó ẩn chứa sức mạnh vô cùng kinh khủng, nó có thể tàn phá nhiều thành phố chỉ với một vụn nhỏ.

Với từng bước chân của Lâm Nghị, viên hóa thạch càng rung động lớn hơn, không phải nó muốn phát nổ, nó đang rung động vì cảm nhận được linh hồn Lâm Nghị. Đó là sự liên kết nguyên thủy giữa linh hồn và thể xác.

Lâm Nghị ngồi bên viên hóa thạch. Vuốt ve nó như thể đó là mỹ nhân bầu bạn. Con mắt mở kéo tới, Lâm Nghị nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ. Giấc ngủ an tĩnh nhất từ lúc hắn xuyên không! Khi hắn thức dậy, hắn sẽ luyện hóa và thu hồi phần thân, hắn lại tiến gần hơn một bước để đến cuối cùng sẽ khôi phục hoàn toàn. Sẽ sớm đến lúc hắn trở về, đòi lại món nợ ngày nào.

...

Trong lúc Lâm Nghị đang chôn chân nơi núi Mẫu Sơn, Võ Hùng vẫn đang chịu đựng chí dương chí cương khí thiếu đốt, và hắn vẫn ngày ngày tu luyện. Mặc dù sự tàn phá là rất lớn, nhưng chí dương chí cương khí cũng mang lại lợi ích không nhỏ cho việc tu luyện của Võ Hùng. Cũng vì thế nên hắn vẫn cầm đầu vào chỗ chết.

Trần Ngọc Kỳ thì không thể nào bình tĩnh, hay đúng hơn là vô tâm như hai tên đực rựa thiếu iốt này. Sắp tới lúc xảy ra cuộc tẩy trừ, nhưng Nguyễn Kiên vẫn chưa trở lại, điều đó khiến nàng vô cùng lo lắng. Còn Võ Hùng thì suốt ngày cứ tu luyện, hắn chẻ hết củi thì lại đi chặt cây, khuôn vác, gần như không hề ngơi nghỉ. Và mỗi ngày hắn càng nóng hơn, đúng là nóng theo nghĩa đen, không khí xung quanh Võ Hùng càng ngày càng nóng và càng lan rộng, nàng nghĩ rằng hoàn toàn có thể nướng bánh bên cạnh hắn mà không cần lửa.

- Nguyễn Kiên à, anh đi đâu mà lâu vậy? Mau về đi!

Trần Ngọc Kỳ những ngày qua luôn nói mãi câu này. Bây giờ nàng mới nhận ra, từ lúc nào nàng đã lệ thuộc vào hắn, nàng đã mất đi sự độc lập và trưởng thành. Hiện giờ nàng cảm thấy bản thân thật vô tích sự, chỉ biết trông chờ vào Nguyễn Kiên.

- Không được, mình phải tự lực, mình sẽ làm những gì mình có thể làm. Phải vực dậy tinh thần, phải tự mình cố gắng. Có lẽ Trần Ngọc Kỳ, người có thể làm được!

...

Tại một nơi khác, một bóng hình đang lê bước, bước đi trong sự tĩnh mịch và trầm lắng. Người đó dừng lại, dừng lại trước một mảnh hoang vu, nơi này đã không còn thứ gì, bởi một căn nhà duy nhất ở đây đã tan tành trong cơn mưa giông sấm giạt nửa tháng trước.

Bóng hình đó lặng người nhìn đống đồ nát còn sót lại, nơi đây đã từng được dọn dẹp qua. Bóng hình dừng tại đó, yên lặng, như tượng, bất động! Những ngày sau, bóng hình đó mở miệng, một lời nói? Một câu hỏi? Chỉ có người đó biết.

- Là vậy sao.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Võ Hùng và đại cơ duyên

AAAAAA!!!!

- Võ Hùng, ngươi phải cố lên! Ngươi phải cố gắng chờ đại ca trở về! Ngươi làm được! Ngươi phải làm được! Ngươi sẽ làm được!

Trần Ngọc Kỳ đứng ngoài xa nhìn Võ Hùng cứ liên tục gào thét và tự hành hạ bản thân thì vô cùng lo lắng. Nhưng nàng lại không thể lại gần hắn, nhiệt độ quanh người hắn đã nóng đến mức có thể làm nước sôi trong vài hô hấp, bản thân nàng cũng chỉ có thể lùi xa hơn hai chục trượng mới chịu được.

Võ Hùng đã bộc phát hoàn toàn vài giờ trước, nhưng từ trước đó hắn đã có những dấu hiệu quái dị, mà nàng cũng hiểu được đó chính là tẩu hỏa nhập ma. Kể từ lúc hắn bộc phát hoàn toàn, mọi thứ quanh hắn đều bị thiêu đốt, quanh người Võ Hùng bây giờ, trong phạm vi mười trượng đó lại không còn vết tích sinh vật nào, hoàn toàn là một mảnh đất đỏ.

Không ai biết, nhưng sự bùng phát dương khí của Võ Hùng đáng ra đã gây ra một chấn động gây biến đổi thời tiết. Tất cả là nhờ thủ đoạn của Lâm Nghi để lại, nó đã che dấu và kiềm chế sự lan tỏa của dương khí, khiến nó không thể gây ảnh hưởng phạm vi rộng.

- Võ Hùng à, ngươi phải cố lên. Nguyễn Kiên sắp trở về rồi. Bình tĩnh, chịu đựng, đợi chờ,... hắn sẽ trở về ngay thôi...

Trần Ngọc Kỳ không thể làm gì hơn ngoài việc liên tục nhắc nhở Võ Hùng giữ vững tinh thần, giữ nguyên một niềm hi vọng cho hắn, cũng chính là cho nàng.

...

- Luyện hóa!

Lâm Nghi hai tay liên tục kết những thủ quyết huyền ảo, những phù ấn đại đạo liên tục huyền hóa ra, mài mòn dần viên hóa thạch. So với khi mới tìm thấy, viên hóa thạch đã bị tiêu nhỏ chỉ còn đủ để bao bọc phần thân.

“Póc”, một âm thanh vỡ bọt nước vang lên, viên hóa thạch hoàn toàn tan biến, phần thân của hắn hoàn toàn giải phóng.

Một khí thể vô địch tỏa ra khắp không gian, lan tràn ra cả bên ngoài thiên nhiên cấm chế. Toàn bộ mọi thứ trong không gian đều lay động dưới khí thể này. Nhưng không như kẻ địch bị chèn ép trong khí thể, mà ngược lại, những cỏ thụ, dược vật, cả Thanh Linh Ngũ Diệp Thảo,... tất cả đều như đắm chìm trong bão địa, chúng vươn cành, nảy chồi, xanh tươi hơn. Đây là Nghịch Thiên Đạo của Lâm Nghi, nó vẫn chưa hoàn thiện, nó khuyết thiếu quy tắc, nhưng nó tự tại, nó tiêu dao, mọi thứ xung quanh hay thuộc về Nghịch Thiên Đạo đều như vậy. Tự do!

Lâm Nghi tập trung niệm lực kéo ra một tia khí tức của bảo vật, tia khí tức tiếp xúc với phần thân, hơi rung động rồi thu nó vào trong bảo vật. Thu hồi thành công phần phân!

- Đã xong. Là lúc nên trở về giải quyết chuyện của Trần Ngọc Kỳ.

Lâm Nghi tăng tốc độ, đi ra khỏi thiên nhiên cấm chế. Nhưng vừa rời khỏi cấm trận, một luồng cảm giác bất an liền xuất hiện, Lâm Nghi khựng lại, nhìn về phương nam.

- Võ Hùng!?! Chết tiệt. Đừng xảy ra chuyện gì đấy.

Lâm Nghi nhận thấy được chuyện xấu đang xảy ra, hắn ngay lập tức ngự lên “Xa Luân”, lấy tốc độ nhanh nhất để trở về.

Trần Ngọc Kỳ và Võ Hùng vẫn luôn ở yên trong khu vực hắn bố trí thủ đoạn, trên đó có ấn ký của hắn, thế nên nếu có chuyện xảy ra hắn sẽ biết ngay lập tức để trở về. Nhưng không ngờ hắn lại phải chôn chân trong thiên nhiên cấm chế để luyện hóa, thu hồi phần thân. Chính vì sự ẩn giấu của cấm trận, nó cũng đã cắt đứt liên hệ giữa hắn và ấn ký, đến tận khi hắn thoát ra thì mới cảm nhận được thủ đoạn mình bố trí bị công kích và hai người Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ xảy ra chuyện. Thông qua ấn ký hắn cũng mơ hồ cảm giác được Võ Hùng gặp nạn nên mới gây chấn động cho ấn ký. Chứ theo Lâm Nghi, trên thế giới này không có hơn năm người có thể công kích thủ đoạn của hắn từ bên ngoài, mà một trong số đó là chủ nhà của hắn, Nguyễn Kiên.

Bây giờ Lâm Nghi vô cùng nôn nóng. Nguyễn Kiên đã nhờ hắn chăm sóc cho hai người họ, nếu hắn không thể làm nên cơm cháo gì thì rất là tệ hại. Hơn

nữa, hần cũng rất thương thức Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ.

Nếu không phải không thể tiết lộ thân phận thì hần cũng đã nhận Võ Hùng làm tiểu đệ rồi. Một kẻ chất phác, trọng nghĩa như Võ Hùng rất là hiếm, nhất là đối với một kẻ đến từ tu chân giới cường giả vi tôn, một thế giới mà tiêu chí sống “nhân bất vị kỷ, thiên tru địa diệt” được tôn thờ. (Người không vì mình thì trời tru đất diệt). Chính vì thế đối với Lâm Nghị, Võ Hùng chính là sinh vật cần được đưa vào sách đỏ.

Đối với Trần Ngọc Kỳ, một mỹ nhân tuyệt sắc, lại vô cùng thông minh hiểu chuyện, tất nhiên sẽ khiến cho một kẻ như Lâm Nghị yêu thích và bảo vệ.

Lâm Nghị dồn hết niệm lực kích phát Xa Luân phi hành cực tốc, trên bầu trời chỉ như xẹt qua một vệt sáng. Tốc độ cực nhanh! Chưa được một khắc, Lâm Nghị đã trở về đến nơi. Xa Luân lướt xuống và Lâm Nghị ngay lập tức tiến vào trong.

- Nguyễn Kiên! Anh về rồi! Mau...

- Không sao, ta biết rồi, cô mau tránh khỏi đây, nguy hiểm lắm. Ta cần phải thi triển thủ đoạn cứu lại Võ Hùng.

Hai người rất dứt khoát, họ đều hiểu bản thân có thể làm gì và nên làm gì.

Ý chí của Lâm Nghị xuất hiện trong linh giới, hần cần Nguyễn Kiên trợ giúp! Nhìn Nguyễn Kiên đang chìm trong linh ngộ mà Lâm Nghị vô cùng áy náy và hổ thẹn. Một kẻ vô địch như hần mà lại không thể bảo vệ chu toàn hai phạm nhân, còn phải nhờ sự giúp đỡ của kẻ khác để cứu người.

- Nguyễn Kiên, ta thật sự không muốn phá ngươi à, chỉ là tình thế bất buộc phải vậy.

Lâm Nghị câu thông bảo vật, lại vận dụng Nghịch Thiên Đạo suy diễn phương pháp tốt nhất. “Nghịch Thiên Dự”, đây là thủ đoạn vô song hần chỉ có thể dùng một lần trong nhiều năm. Hai tay hần búng vào tốc độ mắt thường không thể theo kịp, kết nên những thủ quyết, huyền hóa phù ấn huyền ảo.

Bên ngoài, phù ấn dần tụ hợp, bao lại Võ Hùng và chí dương chí cương khí của hần. Kiểm chế lại sự bạo phát của hần.

Trong linh giới, những phù ấn lại tiến nhập vào không gian do đại đạo của Nguyễn Kiên biến hóa ra. Nguyễn Kiên vẫn đang chìm trong linh ngộ thì trong tiềm thức của hần xuất hiện những phù ấn, từ trên những phù ấn đó hiển hiện những thông tin. Nguyễn Kiên mở mắt, nhìn thẳng Lâm Nghị mà hỏi:

- Ta giúp thế nào đây?

- Ta cần ngươi trích ra một tia sức mạnh của Khai Linh Thụ, lại búng vào Kinh Thiên Phách Hồn Thuật giữ cho linh hồn Võ Hùng bất diệt, tranh thủ cho ta thi triển bí pháp phong ấn chí dương chí cương khí của hần.

Lâm Nghị giải thích sơ bộ về phương pháp. Vô cùng đơn giản nhưng lại tồn tại một mấu chốt to lớn. Nguyễn Kiên vừa nghe đã hiểu, hần cũng nhận ra mấu chốt đó.

- Ta và ngươi có thể cùng xuất hiện?

- Nếu ta làm chủ thì được, ngươi có thể tiếp cận linh hồn tốt hơn ta, ta đã nghịch thiên suy diễn ra một thuật pháp. Linh hồn của ta khuyết thiếu, nếu ngươi phân tách linh hồn ra để kết hợp với ta thì hai ý thức sẽ cùng lúc hiện diện trong một thân thể. Hiện giờ ta truyền cho ngươi thuật pháp này, ngươi theo đó mà làm, mọi chuyện còn lại ta sẽ xử lý.

Vừa nói hần đã kết thủ quyết thi triển.

- Được. Nhanh lên, thời gian có hạn.

Nguyễn Kiên tĩnh tâm tiếp thu những chi tiết và lời chỉ dẫn của Lâm Nghị, một bản thuật pháp phân tách linh hồn vô cùng nghịch thiên hiển hiện trong đầu Nguyễn Kiên.

- Triển ngay đi!

Nguyễn Kiên tập trung “giác ngộ”, Khai Linh Thụ ngay lập tức cảm thấy sự kêu gọi của Nguyễn Kiên, nó chất lọc ra một giọt sương từ trên ngọn lá mầm, giọt sương vô cùng tinh khiết và tràn đầy sự huyền ảo của “Tĩnh Hồn”.

Đồng thời, linh hồn của Nguyễn Kiên cũng dần biến đổi, từ một hình thể xác định là hình dáng của hần, nó phình to và mờ nhạt hơn, liên tục biến đổi thu nhỏ phình to vài chục lần, cuối cùng nó cũng phân tách ra làm đôi.

Hai Nguyễn Kiên nhìn nhau, rồi cùng gật đầu. Lâm Nghị cũng hiểu tiếp theo phải làm gì, linh hồn của hần hiển hiện. Một Nguyễn Kiên đi đến, sát nhập cùng Lâm Nghị! Nhưng nó không dễ dàng, thế nên mới cần đến sức mạnh của Khai Linh Thụ. Giọt sương tiến lại gần hai phần linh hồn khác biệt. Nghịch Thiên Đạo và sức mạnh của Khai Thiên Chí Bảo được thể hiện vào lúc này. Hai phần linh hồn chậm chậm dung nhập vào nhau, chính là dung hồn!

Vẫn mang hình dáng Lâm Nghị, nhưng ý chí của Nguyễn Kiên vẫn tồn tại rõ ràng.

- Hành động thôi!

Bên ngoài, Lâm Nghị liên tục đánh ra những thủ ấn huyền ảo tạo thành một phong ấn nghịch thiên, chí dương chí cương khí cường đại vốn chỉ có chí âm

chí nhu khí mới có thể trung hòa, nay lại bị nghịch thiên phong ấn vào trong cơ thể Võ Hùng. Nhưng nếu nó không thiêu đốt được thể xác, nó vẫn có thể thiêu đốt linh hồn. Linh hồn Võ Hùng đang bị tan rã.

Lâm Nghi, hay chính là ý chí của Nguyễn Kiên, hấn tiến nhập “giác ngộ”, Kinh Thiên Phách Hồn Thuật được vận dụng, những tia "Tự Hồn" trong không gian và cả "Tinh Hồn" trong bản thể của Nguyễn Kiên, tất cả dồn dập liên kết, tụ lại tạo thành một lớp vỏ bọc, che chắn lại linh hồn của Võ Hùng. Duy trì linh hồn Võ Hùng trước sự thiêu đốt vô cùng kinh khủng.

Từng khắc trôi qua,... từng canh giờ trôi qua,... một ngày trôi qua.

- Khụ khụ khụ...

Lâm Nghi ho khan một lúc rồi phun ra một ngụm máu, hấn đã hao tổn vượt qua giới hạn của bản thân.

- Ta cần phải tĩnh dưỡng ít nhất là một tháng, không thể ra ngoài a.

Võ Hùng bây giờ đã ổn định trở lại, thậm chí là tốt hơn trước rất nhiều. Trong cơ thể hấn bây giờ là chí dương chí cương khí cực đại, theo Lâm Nghi đoán thì nó có thể sánh ngang tinh lực của một tu sĩ cảnh giới Tự Tinh tầng ba. Ngoài ra thân thể hấn đã qua thiêu đốt rèn luyện, nó đã cường đại hơn nhiều lần.

Nguyễn Kiên nhìn Võ Hùng đã nằm ngày o o mà cười khò. Tên này chiếm được đại cơ duyên a. Hấn mệt mỏi ngã lưng ra đất, miệng gọi lớn:

- Ngọc Kỳ!

Trần Ngọc Kỳ vẫn luôn lo lắng đợi ở bên ngoài, đã qua một ngày mà vẫn chưa có tin gì tốt, nàng nhiều lúc chỉ muốn xông vào, nhưng lại dừng vì biết bản thân có tiến vào cũng chỉ là thêm phiền cho Nguyễn Kiên. Nàng chỉ còn cách chuẩn bị sẵn mọi thứ thật tốt, để khi nào Nguyễn Kiên cứu được Võ Hùng thì sẽ chăm sóc tốt cho cả hai. Nàng cũng biết nếu muốn cứu Võ Hùng mà không hao tổn đại lực thì đó là người si nói mộng.

Cuối cùng thì nàng cũng nghe được tiếng gọi của Nguyễn Kiên, nàng nhanh chóng tiến vào trong, nhìn thấy mọi thứ đã yên bình thì nhẹ nhàng thở ra, một tảng đá lớn trong lòng đã mất đi.

- Chúng ta bây giờ đều liệt rồi. Mọi chuyện còn lại trông cậy vào cô đó Ngọc Kỳ.

Nguyễn Kiên nói ra câu cuối rồi nhắm mắt. Không chết đâu, hấn chỉ là ngủ đi thôi. Hấn cũng hao tổn quá nhiều và cần tĩnh dưỡng.

Trần Ngọc Kỳ nghe được câu nói của Nguyễn Kiên thì trong lòng dâng lên một cảm giác lạ, nàng không biết nó là gì, nhưng nó khiến nàng rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Vô Thiên Đạo và con đường tu luyện của Nguyễn Kiên (1)

Trong linh giới lúc này, Lâm Nghi đã yên tọa nghỉ ngơi. Quanh thân hấn là những phù ấn đại đạo bay lượn vòng. Những thứ này là đại đạo chỉ lực của hấn, nó là thứ vốn dĩ không nên đụng đến nếu chưa thấu triệt một phần đại đạo. Đối với Nghịch Thiên Đạo của hấn, đó lại càng không nên, vì hậu quả của nó là khôn lường. Nó vô cùng tiêu hao hồn lực, thể lực và tinh lực, hơn hết nó còn rút đi sinh mệnh lực. Một lần phá quy tắc sử dụng đến đại đạo chỉ lực vẫn chưa hoàn thiện, chính là một lần tự cắt đi một phần tuổi thọ của bản thân.

Ngoài ra, việc này còn có thể chiêu đến Thiên Tru Lôi Kiếp, đó là lôi kiếp vô cùng kinh khủng, theo ghi chép của Thiên Nhật Đại Lục, lôi kiếp này mạnh gấp mười lần Đăng Tiên Lôi Kiếp, và nó chỉ dành cho tiên nhân chân chính.

Lần này Lâm Nghi bất chấp tất cả, mạo hiểm lấy thân tàn, hồn khuyết mạnh mẽ khu động Khai Thiên bảo vật, lại sử dụng đại đạo chỉ lực để “Nghịch Thiên Dự”, suy diễn phương pháp tốt nhất để cứu Võ Hùng. Có thể nói, được cả hai tên không thèm đem Thiên Đạo đặt trong mắt xem trọng, chính là bằng chứng cho tiền đồ và nhân cách của Võ Hùng, tất nhiên là cơ duyên của hấn nữa.

Và cũng rất may mắn cho Lâm Nghi, khi mà mọi thứ diễn ra tốt nhất có thể. Hấn chỉ bị tiêu hao, đối với hấn thì sự tiêu hao đó không là gì cả, hấn chỉ cần thời gian để khôi phục thôi.

Nhìn Lâm Nghi đang đã tọa hồi phục, Nguyễn Kiên tốt bụng khu động vài tia Tinh Hồn lại gần, hỗ trợ hấn khôi phục. Trong lòng thầm nói “khi nguoi tỉnh lại sẽ xin chút huyết”.

Nguyễn Kiên lần này bị tổn thương ít hơn Lâm Nghi, hơn nữa hấn còn có thêm thu hoạch. Bản thân hấn chỉ là trong phạm vi năng lực của mình, sử dụng Kinh Thiên Phách Hồn Thuật để bảo vệ linh hồn Võ Hùng, việc này chỉ khiến hấn hơi suy yếu linh hồn một chút. Thân thể hấn thì chịu chí dương chí

cương khí thiêu đốt, tuy vậy cũng không mang lại thương tổn lớn, thậm chí khi hồi phục, thân thể hẳn lại cường đại hơn không biết chừng. Tiêu hao lớn nhất có lẽ là giọt sương mà Khai Linh Thụ chất lọc, đó là tinh hoa hồn lực của Nguyễn Kiên, thông qua Khai Thiên Chí Bảo ngưng tụ, việc nó trợ giúp Lâm Nghi và Nguyễn Kiên dung hồn hay dung hợp linh hồn, đủ chứng tỏ sự trân quý của nó.

Bù lại, Nguyễn Kiên có một thu hoạch không nhỏ, thuật pháp chia tách linh hồn của Lâm Nghi đưa cho hắn, đó là một thuật pháp nghịch thiên à.

Lâm Nghi đã phải “Nghịch Thiên Dự” mới suy diễn ra thuật pháp này, nó là thông qua Nghịch Thiên Đạo và Khai Thiên bảo vật sinh ra, nó dành cho đệ nhất phạm nhân, với năng lực phi thường, là chủ nhân của Khai Thiên Chí Bảo Khai Linh Thụ. Như thế thì thuật pháp này bá đạo bậc nào?

Công dụng của nó, đó chính là phân tách linh hồn và dung hồn, tất nhiên là vẫn còn chỉ là Nguyễn Kiên chưa khai thác hết. Đó là khái niệm nào? Đã biết linh hồn là thứ mà chỉ tu sĩ đạt đến Đại cảnh Huyền Đạo Sơ Tu mới có thể chạm tới da lông. Lâm Nghi nghịch thiên cũng chỉ sớm hơn chút làm được, vậy mà bây giờ, Nguyễn Kiên là một phạm nhân, hẳn đang chơi với linh hồn à. Đầu tiên là bằng mắt thường nhìn thấy Tự Hồn và Tinh Hồn, sau đó là khu động Tự Hồn công kích, xóa bỏ Tinh Hồn của sinh vật, tiếp nữa tiến nhập linh giới, sau đó là thoát mái khu động hồn lực, giờ là phân chia linh hồn và dung hồn, thậm chí là dung hồn với kẻ khác.

Mặc dù trên tu luyện, Nguyễn Kiên vẫn là phế vật không chân linh, nhưng hẳn là bậc thầy trên lĩnh vực linh hồn!

Nguyễn Kiên đã tọa, hắn muốn suy diễn và lí giải chân lý của thuật pháp mới này.

Khinh Thiên Phách Hồn Thuật là thuật pháp điều khiển và sử dụng hồn lực, hẳn gần như đã luyện thành công, chỉ là có một số tầng hắn vẫn chưa đạt đến đỉnh phong. Điều hắn chưa đạt được trong Khinh Thiên Phách Hồn Thuật, đó chính là sinh ra niệm lực và điều khiển niệm lực. Hẳn hiểu được tu sĩ bình thường chỉ cần đạt đến Sinh Nguyên cảnh thì sẽ sinh ra niệm lực và điều khiển được chúng. Nhưng hắn hiện tại là phế vật không thể tu luyện, thế nên hắn muốn thông qua Khinh Thiên Phách Hồn Thuật để đạt được, nhưng hiện tại dù hắn đã đạt đến tầng cuối cùng, Không Hồn Lực, hắn vẫn chưa thể chạm đến cái gọi là niệm lực.

Nguyễn Kiên đã nghi vấn một điều, phải chăng là phải có chân linh mới tu luyện được, và mới có thể sinh niệm lực. Nhưng hắn lập tức tự bác bỏ, niệm lực là hồn lực sinh ra, dễ khống chế hơn hồn lực, hẳn có thể sử dụng hồn lực, vì gì mà không thể chạm đến niệm lực? Hôm nay khi hắn tiếp thu thuật pháp mới, hắn sinh ra một ý niệm, “Liệu có phải căn nguyên là ở hồn lực phân chia?”

Linh hồn có tam hồn tứ phách. Phách là kí ức, kinh nghiệm, trí tuệ, nếu nó kết tinh chất lọc thì sẽ có hồn. Nếu xem niệm lực là tứ phách, hồn lực là tam hồn, lại đảo ngược quá trình thì có phải là từ tinh hoa pha ra chút loãng? Hiện tại Nguyễn Kiên hẳn có thể phân chia linh hồn, liệu hắn có thể phân chia hồn lực để từ đó sinh ra niệm lực?

Nghĩ là làm ngay, Nguyễn Kiên tiến nhập “giác ngộ”, miệng niệm khẩu quyết, tay kết thủ ấn. Hồn lực hắn dao động, có dấu hiệu phân chia, nhưng thất bại.

- Thử lại!

Thất bại! Lại thử tiếp! Vẫn thất bại! Lần nữa! Không được! Không bỏ cuộc! Ta thử!...

“Tóc”, một âm thanh như thể giọt nước rơi vào hồ. Nguyễn Kiên tâm động, hắn sử dụng thứ hắn vừa tạo ra. Nó nhẹ nhàng hơn, nó dễ điều khiển hơn, và nó có nhiều cảm giác hơn! Là nó! Là niệm lực!

Nguyễn Kiên không hề chán chờ, tiếp tục thực hiện, từng giọt, rồi từng vốc, từng ly, từng thau,... ngày càng nhiều, đến cuối cùng, một hồ niệm lực xuất hiện trong linh giới của Nguyễn Kiên. Hắn không chờ được nữa, ngay lập tức, hắn sử dụng niệm lực.

Nguyễn Kiên vẫn đang nằm ngủ trên giường, hắn thấy ở bên ngoài là Trần Ngọc Kỳ đang nấu cháo, sự dịu dàng và cẩn thận của nàng đều như lọt vào mắt hắn, hẳn như có thể nếm được vị cháo thơm ngon... Niệm lực lan tràn đến từng góc ngách trong phạm vi trăm trượng, mọi thứ hiện diện trong đó đều được Nguyễn Kiên cảm nhận rõ ràng.

Tu thành Khinh Thiên Phách Hồn Thuật!

Thu hồi niệm lực. Nguyễn Kiên mở mắt nhìn Lâm Nghi, thầm nói “ngươi phá ta lĩnh ngộ, nhưng lại giúp ta luyện thành Khinh Thiên Phách Hồn Thuật và đạt được thuật pháp mới. Thôi thì... tăng phí trợ thêm gấp đôi vậy.”

- Khoan đã! Lĩnh ngộ! Là lĩnh ngộ, con đường tu luyện của ta! Phải chăng là như vậy?

Nguyễn Kiên nhìn những phù ấn đại đạo quanh người Lâm Nghi, trong đầu lại liên tưởng đến hai bản thuật pháp linh hồn. Một tia linh quang lóe lên trong đầu hắn!

Nguyễn Kiên lần nữa đã tọa, một tia khí tức đại đạo xuất hiện trên người hắn. Hắn tìm ra con đường cho đại đạo của mình, Vô Thiên Đạo!

Khai Linh Thụ dường như cảm giác được Nguyễn Kiên đang đột phá trong lĩnh ngộ, nó lay động một chút rồi khựng lại. Nó đang suy nghĩ! Lá mầm thu lại, chồi con rút vào, trở lại là một hạt mầm! Một vốc nước trong veo, trong đến vô hình, từ trong vốc nước truyền ra khí tức khai thiên lập địa, một cảm giác đại đạo cạnh bên dâng lên trong lòng Nguyễn Kiên. Như cảm ứng được điều gì, hắn mở miệng, từng chút nước như là cam lộ đi vào cơ thể hắn. Từng tia lĩnh ngộ đột phá liên tục hiện lên trong đầu Nguyễn Kiên.

- Muốn tu tiên, đi vào đại đạo phải có chân linh, một linh mạch hư ảo tồn tại song song kinh mạch. Ta không có chân linh, nhưng ta có linh hồn khác biệt.

Linh hồn là phiên bản hư ảo của thân xác, chân linh tồn tại trong thể xác. Nay ta không có chân linh, sao ta không thể tự mình tạo nên một “chân linh” trong linh hồn? Nếu linh hồn là Tinh Hồn hóa hình, ta có thể tác động vào Tinh Hồn, vào linh hồn, cứ sao ta không thể bằng vào đó mà tu luyện?

Nguyễn Kiên từ trên giường ngủ bật dậy. Lao ra khỏi căn nhà và để lại một câu gọn lỏn cho Trần Ngọc Kỳ đang sưng sờ:

- Ta đi tu luyện, cô chăm sóc cho mình và Võ Hùng, ta sẽ về sớm. À mà cháo ngon lắm!

Nguyễn Kiên lao ra khỏi khu vực bố trí thủ đoạn của Lâm Nghi, trước mắt hắn là một dòng sông lớn, hắn đang đứng trên một bãi bồi, không hề chân chờ, Nguyễn Kiên ngay lập tức ngược dòng chạy lên thượng nguồn. Nhanh chóng! Tìm kiếm một nơi yên tĩnh, Nguyễn Kiên đã tọa tại chỗ.

“Giác ngộ”, Nguyễn Kiên tập trung tâm tư, niệm lực quét qua thân thể mình, in dấu từng cái kinh mạch từ nhỏ nhất đến lớn nhất trong cơ thể. Linh hồn thì không ngừng biến động khi hắn sử dụng hai thuật pháp linh hồn. Trong hình bóng hư ảo, chính là linh hồn của Nguyễn Kiên, từng chút từng chút, những cấu trúc từ xương, cốt, tạng, tủy,... và kinh mạch, dần dần hiện hữu trong linh hồn. Nếu thân xác và linh hồn hắn tách ra vào lúc này, chắc chắn sẽ như hai giọt nước, từ trong ra ngoài.

Cảm nhận được linh hồn của mình thay đổi, Nguyễn Kiên hài lòng nở nụ cười, rồi hắn tập trung vào phần quan trọng nhất, kiến tạo “chân linh”.

Nguyễn Kiên chậm chậm phân tách linh hồn mình từng chút, từng chút. Đó là phần tinh túy của hắn. Mọi thứ hắn có đã chất lọc ra căn nguyên, là trí tuệ, là sức mạnh. Hắn chất lọc chính linh hồn mình để có thể tạo ra căn cơ cho “chân linh”. Điều đó cũng có nghĩa hắn sử dụng toàn bộ sức mạnh linh hồn, năng lực dị thường của hắn, hắn tiêu hao tất cả những thứ có thể gọi là đã mang đến sự khác biệt cho hắn.

Vì “chân linh”, vì tu luyện đại đạo, hắn chấp nhận từ bỏ sức mạnh của mình.

Phân linh hồn hư ảo dần hình thành, Nguyễn Kiên lại nén nó, thay đổi nó, “nặn” thành hình dạng một hệ thống kinh mạch mới, tồn tại độc lập với cơ thể và linh hồn.

Thành!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Vô Thiên Đạo và con đường tu luyện của Nguyễn Kiên (2)

Nguyễn Kiên suy yếu gục xuống, nhưng một nụ cười vui sướng nhất cuộc đời hắn đã in dấu trên khuôn mặt kiên cường này.

Hiện tại hắn chỉ có thể xuất nhập linh giới và điều động chút niệm lực còn sót lại. Hắn không còn một chút hồn lực nào, và hắn cũng không thể sử dụng Kinh Thiên Phách Hồn Thuật nữa. Nhưng hắn tin rằng, chỉ cần hắn tu luyện thành công, mọi thứ sẽ trở lại, đồng thời hắn cũng sẽ đạt đến đỉnh phong.

Nằm liệt một chỗ hơn canh giờ, Nguyễn Kiên cũng khôi phục được chút tinh thần và sức lực. Hắn tập trung niệm lực, kiểm tra toàn bộ thể xác và linh hồn. Mặt Nguyễn Kiên dần dần đen sùi lại, gương mặt co rúm từng chút. Hắn không thể cảm nhận được chân linh của mình! Thất bại?

- Không thể nào! Sao có thể thất bại? Rốt cuộc là sao?

- Là vì ngươi không thể cảm nhận được chân linh chứ gì.

Trong lúc Nguyễn Kiên hoang mang và thất vọng nhất, một âm thanh vang lên giải thích nghi vấn của hắn.

- Chân linh không thể cảm nhận được bằng niệm lực, ngươi lấy niệm lực nội thị cả thể xác và linh hồn cả năm cũng chẳng tìm được đâu.

Lâm Nghi đã tỉnh lại. Hắn đã khôi phục được chút ít đủ để hoạt động ý chí, linh hồn trong linh giới. Thực ra hắn bị động tĩnh của Nguyễn Kiên đánh thức, hắn cũng rất là ngạc nhiên khi biết được Nguyễn Kiên đã tìm ra con đường tu luyện cho mình. Nghe được Lâm Nghi, Nguyễn Kiên ngay lập tức tiến nhập linh giới để hỏi rõ chuyện.

- Vậy làm sao để xác định “chân linh” của ta?

- Nếu ta có thể dùng chút niệm lực thì đã truyền đạt cho ngươi dễ hơn rồi. Ngắn gọn mà nói, có hai cách. Có thể dùng pháp bảo đặc biệt để kiểm tra, nhưng chúng ta không có thứ ấy nên bỏ qua. Cách khác, dùng hồn lực kiểm tra theo một lộ tuyến kinh mạch nhất định. Nhưng cả ta và ngươi đều không thể dùng hồn lực lúc này...

- Ta biết ngươi còn cách khác, mau nói!

Nghe được lời nói ồm ồm của Lâm Nghị, Nguyễn Kiên liền biết đối phương đang che giấu cái gì.

- Thực sự thì chỉ có hai cách đây thôi, ta nghèo... nghèo kiến thức nên...

- Dừng! Ta sẽ cho ngươi đủ điều kiện để khôi phục nhanh chóng.

Nguyễn Kiên hiểu ngay tên Lâm Nghị muốn gì, dấu sao hai tên này cũng hiểu nhau đến mức dòng máu chảy xuôi, ngược, nó nóng, lạnh hay đen, đỏ cũng đều biết quá rõ rồi mà. Nếu Lâm Nghị nghèo kiến thức, vậy thì còn ai là đủ? Có điều, Lâm Nghị vẫn đang giả ngu.

- Chê ít? Được lắm tên hãm nhà ngươi, ta sẽ giúp ngươi thu hồi những phần còn lại. - Nguyễn Kiên đau lòng tăng giá, nhưng tên Lâm Nghị vẫn còn tham
- Ưu tiên việc của ngươi!

- Thành giao! Quả là Kiên ca sáng khoái nhất a!

Lâm Nghị nhìn Nguyễn Kiên vàng trán nổi lên đường đen thì cười ha hả “tán dương”.

- Được rồi, trở lại chủ đề, vẫn còn một cách. Có chân linh để làm gì? Chính là để tu luyện a. Vậy nếu ngươi tu luyện được thì có thể khẳng định ngươi có chân linh. Đơn giản vậy thôi!

- Nhưng ta không có công pháp. Và lại với chân linh ta tự kiến tạo thì công pháp bình thường chắc gì đã phù hợp.

- Ngươi có thể tự suy diễn công pháp, chỉ cần có đủ điều kiện ngươi hoàn toàn có thể tự mình suy diễn công pháp. Tất nhiên, điều kiện đó ngươi cần... học thôi, ta sẽ cung cấp đủ điều kiện.

Lâm Nghị vốn định mặc cả thêm một chút nhưng hán trông thấy vẻ mặt của Nguyễn Kiên như thể “ngươi dám được voi đòi Hai Bà Trưng thì hãy xem ngươi sẽ đi đâu về đâu ngày mai”. Lâm Nghị rùng mình ngay lập tức sửa lời.

- Vậy thì làm ngay thôi.

- Ngươi đã tọa đi, ta sẽ liên tục truyền đạt những kiến thức cần thiết. Còn chuyện có thể suy diễn ra công pháp thích hợp hay không là do ngươi. Nếu ngươi suy diễn ra được tuyệt đỉnh công pháp thì tốt, còn không thì chỉ có thể trách ngươi yếu kém.

Nói đến đây, Lâm Nghị đã hoàn toàn nghiêm túc. Hán cũng hi vọng Nguyễn Kiên có thể làm được, hán tin rằng như vậy. Nguyễn Kiên cũng biết được chủ yếu vẫn là ở bản thân, và hán cũng tin rằng, hán có thể suy diễn ra một công pháp tuyệt đỉnh thuộc về bản thân hán, thuộc về Vô Thiên Đạo.

- Nghe!

“Công pháp tu luyện được phân chia cấp bậc, tương ứng với mỗi cảnh giới tu luyện. Nếu đó là công pháp Tự Tĩnh cửu cấp, ngươi tu luyện theo thì chỉ có thể đạt đến Tự Tĩnh tầng chín. Nếu ngươi không có công pháp nối tiếp phù hợp thì sẽ mãi dậm chân tại đó, hoặc ngươi phải phế đi tu vi, tu luyện lại theo công pháp khác cấp cao hơn. Trừ khi ngươi đạt đến Tiểu cảnh Chân Cường Tự Ích, lúc đó ngươi có thể tự do chuyển đổi công pháp mà không bị ảnh hưởng. Ngoài ra, công pháp còn có tiềm lực khác nhau, tiềm lực đó cũng được phân chia với cấp bậc tương ứng với chân linh. Nếu hai kẻ tu luyện công pháp đồng cấp, nhưng kẻ thứ nhất là công pháp Hạ sơ, kẻ thứ hai là công pháp Trung tu, vậy thì kẻ thứ hai sẽ cường đại hơn. Công pháp của mỗi cấp bậc chính là con đường tu luyện chính xác cho cấp bậc đó. Như Tự Tĩnh công pháp, đó là con đường để tu luyện cảnh giới Tự Tĩnh. Đây là cấp bậc đầu tiên, cũng là bước đầu để theo đuổi đại đạo. Công pháp phải phù hợp với chân linh, về cấp bậc, về hệ....

Lại nói tiếp, ở Tự Tĩnh cảnh, hay Tự Tĩnh Thoát Phàm, tu sĩ phải hấp thu thiên địa tinh khí thông qua chân linh, tuần hoàn chu thiên để tạo thành tinh lực. Đã biết chân linh tồn tại song song kinh mạch, nếu tu võ chứa nội lực trong đan điền, vậy thì chân linh cũng thế. Nhưng khi đến Tiểu cảnh Ngưng Hồn Kết Linh, đan điền sẽ chứa cả Nguyên Hồn của tu sĩ. Lúc đó, đan điền sẽ không còn là đan điền nữa. Lúc đó nó chứa mọi thứ từ tinh lực, thể lực,... và cả sinh mệnh lực, nó sẽ gọi là chân mệnh. Chỉ cần chân mệnh còn tồn tại, tu sĩ sẽ không chết.

Tiếp tục, ngươi hấp thu thiên địa tinh khí để tạo thành tinh lực và chứa trong đan điền, toàn bộ quá trình đó chính là tu luyện, công pháp sẽ hướng dẫn ngươi làm như thế nào. Ngươi hiện tại vẫn chưa thấy qua công pháp, ta sẽ cho ngươi biết công pháp cấp bậc Tự Tĩnh của ta. Đó là cấp bậc đầu tiên trong công pháp nghịch thiên của ta....”

Nguyễn Kiên tập trung tinh thần lắng nghe và ghi nhớ từng lời từng chữ của Lâm Nghị. Mặc dù rất cay cú Lâm Nghị hãm tài được voi đòi tiên, nhưng Nguyễn Kiên vẫn phải công nhận tên trùm hãm này rất cường đại, trên tu luyện, hán vô cùng nghịch thiên.

Nguyễn Kiên đắm chìm trong lí giải và suy diễn công pháp. Hán muốn tự mình sáng tạo ra công pháp đỉnh cấp cho bản thân, trên bước đường tu luyện, hán sẽ từng chút từng chút hoàn thiện công pháp này. Để đến cuối cùng, hán sẽ đạt đến đỉnh phong với bản mệnh công pháp.

Lâm Nghị nghịch thiên, bẻ gãy vào Phế phạm linh ngũ hành tạp hệ mà tu luyện đến đỉnh phong tu chân giới, trở thành đệ nhất tu chân giả Thiên Nhật Đại Lục. Công pháp đó là đến từ bảo vật Khai Thiên dành cho phế vật như hán, nhưng nó yêu cầu một đạo tâm kiên định mà chỉ Lâm Nghị có.

Nguyễn Kiên hán có gì? Khai Linh Thụ, không kém gì bảo vật kia. Một cường giả đạo tâm. Và “chân linh” tự kiến tạo, mặc dù chưa xác định được chính xác nó như thế nào, nhưng hán vẫn tin rằng nó sẽ không phụ kì vọng của hán.

Bản thân hán chưa thể xác định được chân linh thì sao. Vạn vật, ngũ hành các thứ chẳng phải đều sinh ra từ hỗn độn? Nếu xét theo tri thức hiện đại, chẳng phải tất cả đều cấu tạo từ những hạt siêu nhỏ? Vạn vật đồng tông đồng nguyên, cơ sao phải phân chia tách lẻ chúng?

“Chân linh” của hần cấp bậc gì hần không biết. Nhưng chỉ cần là có thể tu luyện là được. Tu luyện nhanh hay chậm thì sao? Tư chất cường đại lại thể nào? Chung quy lại đều là vị trí xuất phát khác nhau. Hần tu luyện từ từ, nhưng đó là căn cơ cho hần, hần chậm chạp nhưng cường đại hơn.

Hơn hết, “chân linh” của hần được kiến tạo từ linh hồn. Nó giống mà khác với bình thường. Linh hồn của hần cường đại và khác biệt, hần có thể tu luyện linh hồn, và nó thậm chí còn cường đại hơn tu luyện tinh lực. Vì sao hần không tu luyện cả hai?

Từng dòng suy nghĩ, từng điều linh ngộ, từng câu hỏi rồi từng câu trả lời cứ liên tục xuất hiện. Khí tức của hần càng ngày càng biến đổi, quanh thân hần ngày càng nhiều phù văn đại đạo hiển hiện..

Đã ba tháng trôi qua kể từ khi bọn hần đặt chân đến Hà Nội. Và đến bây giờ, Nguyễn Kiên vẫn đang linh ngộ.

Quanh người Nguyễn Kiên đã không còn phù văn đại đạo, khí tức của hần cũng đã trở lại bình thường. Hần thất bại?

Không! Vì Khai Linh Thụ đã động.

Khai Linh Thụ vẫn luôn yên ắng từ lúc thu mầm để tạo ra một vốc tinh hoa giúp Nguyễn Kiên kiến tạo “chân linh”. Bây giờ nó đã bắt đầu phát triển trở lại. Khai Linh Thụ là bản mệnh chí bảo của Nguyễn Kiên, nó phát triển theo sự cường đại của Nguyễn Kiên. Mà sự lí giải đại đạo của hần chính là nước và phân bón chất lượng nhất cho Khai Linh Thụ.

Khai Linh Thụ phát triển chính là bằng chứng cho bước tiến của Lâm Nghi trên đại đạo. Hiện giờ nó đã bắt đầu vuron mầm trở lại, điều đó có nghĩa là Nguyễn Kiên đã suy diễn thành công!

- Ta vốn không có tư chất tu tiên, lại cũng không phải thiên tài gì cả. Nhưng ta có tâm cường giả, ta trải qua sinh tử rèn luyện, ta biết nắm giữ cơ duyên của mình. Chính vì thế ta đã trở thành kỳ tài, ta làm chủ Khai Linh Thụ - một Khai Thiên Chí bảo xuất sinh đệ tam trong vũ trụ, ta có được năng lực không chế linh hồn dị thường, nhờ đó ta tự mình kiến tạo “chân linh” và tiến vào đại đạo tu luyện. Bây giờ ta tự mình suy diễn ra công pháp, ta cũng linh ngộ được đại đạo của bản thân. Ta tiến nhập tu luyện bằng con đường độc nhất của ta, nó thoát khỏi ràng buộc thiên địa, ta kiến tạo “chân linh”, nhưng từ nay nó sẽ hồn linh, bằng vào nó, ta sẽ tu luyện theo công pháp bản mệnh của ta. Ta đi là Vô Thiên Đạo, ta tu luyện bằng hồn linh, công pháp của ta là Vô Thiên Nguyên Hoán Quyết.

“Vũ trụ nguyên sơ chỉ là hỗn độn, không tồn tại thứ gì, tất cả chỉ là hư không tối tăm. Về sau sinh ra vạn vật và thiên địa. Vạn vật ngang hàng thiên địa, có sao vạn vật hữu linh lại bị đặt dưới thiên địa? Có gì muốn đi lên đỉnh phong đại đạo đều chỉ có thể đi tam thiên đại đạo mà chính là Thuận Thiên Đạo? Vì sao để tu luyện phải có chân linh? Vì sao... vì sao... Nay ta xưng Vô Thiên, bước đi ngoài thiên địa.

Ta nhận thấy, mọi thứ đều cùng nguồn gốc, ngũ hành, thiên địa vạn vật,... thể xác, linh hồn... Vì chung nguồn gốc, vì đều đến từ nguyên sơ, nên khi trở về nguyên sơ, nó sẽ có thể đi theo một con đường khác. Ta gọi đó là Quy Nguyên, đã Quy Nguyên tất sẽ biến hóa, ta gọi Chuyển Hoán. Mấu chốt công pháp của ta, chính là xem thiên địa vạn vật là những nhánh nhỏ của hỗn độn, ta lại từ hỗn độn diễn hóa ra. Đó là Quy Nguyên Chuyển Hoán Thuật!

Ngũ hành hay biến dị, với ta chỉ là một. Chân linh cấp bậc gì? Đó là không quan trọng. Vạn vạn công pháp, thiên thiên thuật pháp, tất cả đều là để tu luyện, đều Quy Nguyên.

Tự Tĩnh Thoát Phàm Tiểu cảnh, ta hấp thu thiên địa tinh khí đi qua hồn linh, xuyên suốt linh hồn, lại đi qua thân thể, rồi mới về đan điền của hồn linh. Theo cách này, tinh khí tuần hoàn chu thiên gấp ba lần tu sĩ bình thường, đồng nghĩa tốc độ tu luyện sẽ chậm hơn ba lần. Nhưng đó có là chi? Khi mà hồn linh và công pháp của ta hấp thu tinh khí hơn bình thường nhiều, khi mà tinh lực của ta tinh thuần và “chất” hơn nhiều, khi mà ta không chỉ tu luyện tinh lực, mà ta còn tu luyện cả thể xác và linh hồn cùng lúc. Đó là khi ta sẽ đồng cấp vô địch, thậm chí là vượt cấp.”

Nguyễn Kiên mở hai mắt. Hần đã hoàn thành suy diễn công pháp. Hiện tại là lúc hần tu luyện. Lần đầu tiên, bước đi đầu tiên.

Nguyễn Kiên tâm niệm khẩu quyết, đã tọa tĩnh tâm cảm nhận thiên địa tinh khí xung quanh. Trong cảm nhận của hần, thiên địa tinh khí vô cùng ít ỏi, và nó rất pha tạp. Nhưng không sao, đó không là vấn đề với hần. Chỉ nhiều đó là đã đủ cho hần tiến vào Tự Tĩnh tầng một. Từng tia thiên địa tinh khí bị hấp thu lại, tiến nhập hồn linh, tuần hoàn chu thiên,...

Một canh giờ đã trôi qua,... Một ngày đã trôi qua,...

“Àm”, một âm thanh công phá cửa lớn vang lên.

“Cách... cá...ch các...h”, từng âm thanh kinh mạch biến động lại xuất hiện.

“Đừng”, Khai mở! Cánh cửa đại đạo cuối cùng đã mở ra! Nguyễn Kiên chính thức bước vào con đường tu luyện và theo đuổi đại đạo!

- Ta đã là Tự Tĩnh Thoát Phàm tầng một!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Trở về Sài Gòn - Ta tham chiến đây!

Chúng ta lên đường trở về Sài Gòn thôi. Sau khi giải quyết chuyện của Ngọc Kỳ, tôi sẽ chấm dứt mối ân oán này giữa tôi và Trần thị.

Nguyễn Kiên thắng thắn nói. Hắn cần phân biệt rõ ràng và xử lý những thứ không cần thiết. Hắn đã có thể tu luyện, con đường hắn đi là tu tiên. Hắn cũng phải giúp Lâm Nghị khôi phục nữa, vì thế hắn không thể bị những thứ râu ria níu kéo.

Trần Ngọc Kỳ nghe được thì yên lặng gật đầu. Mặc dù nói Trần thị của nàng đã có ân cứu mạng Nguyễn Kiên, nhưng thực tế, khi chứng kiến hấn mạnh mẽ và tài giỏi như thế nào, nàng liền biết dù là không ai giúp thì hấn cũng có thể sống sót. Lại nói, đến bây giờ Nguyễn Kiên đã giúp nàng không ít, thậm chí là cứu mạng, bấy nhiêu đó đã đủ trả ân. Chỉ là hấn vẫn quyết định giúp nàng, giúp Trần thị nàng vượt qua con giông tố này. Và cũng là giúp chính hấn nữa.

Võ Hùng thì không có gì để nói. Đại ca đã giúp Võ gia hấn, cứu mạng hấn, lại giúp hấn tiến bước trên võ đạo. Bây giờ hấn xem Nguyễn Kiên như là thiên lôi, kêu đầu đánh đó. Hắn đã quyết tâm rồi, chỉ cần đại ca không đuổi hấn đi, thì hấn sẽ theo đại ca đến cùng trời cuối đất, lấy cái mạng quên này báo đáp.

...

Nguyễn Kiên đã chính thức đi vào con đường tu luyện của mình, hấn đã là Tụ tinh tầng một. Sau khi tấn cấp, hấn cũng đã trải qua phạt kinh tẩy tủy. Thể xác nhục thân của hấn bây giờ vô cùng cường đại, ít nhất phải mạnh hơn gấp năm lần trước khi mất trí nhớ. Thể lực của hấn cũng theo đó tăng lên, chỉ với nhục thân, thể lực và kỹ năng chiến đấu, bây giờ hấn cũng có thể ngang hàng một Chân Cường hạ giả. Nếu hấn vận dụng tinh lực và pháp thuật tu chân thì trong Chân Cường cấp, hấn sẽ không dễ thua. Mà nếu có thua thì hấn cũng không gặp phải nguy hiểm tính mạng. Hấn chỉ cần tránh đụng độ cường giả Phá Vũ là được.

Hấn cũng đã biết được chút ít pháp thuật tu chân cơ bản như là ẩn thân, tụ chân hóa, phong nhận, dịch dung... những thứ này dùng để đối phó võ tu cấp thấp thì rất hiệu quả. Nhưng khi gặp những cường giả Chân Cường trở lên và tu sĩ, những thứ này hoàn toàn kém mắt. Chỉ là nếu vận dụng thông minh thì sẽ có hiệu quả khác biệt. Nguyễn Kiên vẫn đang học tập để sử dụng thành thạo những tiểu thủ đoạn này.

Trên phương diện linh hồn, hiện tại hấn chỉ có được một chút niệm lực còn sót lại và khả năng xuất nhập linh giới tự do. Hiện tại hấn vẫn chưa thể sử dụng lại hồn lực và hai thuật pháp linh hồn kia. Nhưng hấn biết chỉ cần tấn cấp, ít nhất là đến Tụ Tinh tầng bốn, hấn có thể sinh ra niệm lực. Sau đó hấn sẽ dần lấy lại khả năng khống chế hồn lực và linh hồn. Nhưng trình độ của hấn sẽ cao hơn tu sĩ bình thường nhiều, đó cũng là chênh lệch thực lực của hấn.

Còn Lâm Nghị, bây giờ tên trùm hãm này đã chìm trong khôi phục, hấn được Nguyễn Kiên tài trợ rất nhiều, dù sao thì hấn cũng giúp Nguyễn Kiên đi vào con đường tu luyện mà. Lâm Nghị cũng nói hấn muốn khôi phục để hành động tốt lại được, ít nhất phải mất một tháng. Trước khi tiến vào khôi phục, hấn cũng truyền đạt lại những gì đã xảy ra trước đó cho Nguyễn Kiên.

Thế cho nên trong một tháng này, mọi chuyện sẽ do Nguyễn Kiên tự xử lý, thứ nhất sẽ là cuộc tẩy trừ ở Sài Gòn và ân oán giữa hấn với Trần thị.

Trước khi lên máy bay đi Hà Nội, Trần Ngọc Kỳ đã kể lại cho hấn mọi chuyện.

Cứ vài năm một lần, thế giới ngầm lại biến động, ở Sài Gòn sẽ có một cuộc tẩy trừ diễn ra. Các ông trùm phá quy tắc, cạnh tranh địa vị sẽ bị diệt trừ. Trần thị của cô cũng vậy. Ông Trần Viễn Nam đã chuẩn bị cho cuộc tẩy trừ lần này từ trước, và khi gặp được Nguyễn Kiên, một cơ hội mới đã xuất hiện trước mặt ông ta.

Khi cứu Nguyễn Kiên, ông Nam và hai người con gái cũng nhìn thấy những gì còn sót lại ở đó. Một người như ông Nam sao mà không nhận ra những thiết bị hiện đại ở đó, và ông ta cũng hiểu, Nguyễn Kiên là một chuyên gia trên lĩnh vực khoa học - công nghệ, đồng thời còn có bí mật nữa. Chính vì thế, ông ta đã muốn chiêu nạp Nguyễn Kiên, thậm chí còn nghĩ sẽ để hấn làm con rể nếu hấn có năng lực tài giỏi vượt trội. Việc tận tình giúp đỡ Nguyễn Kiên, để hấn nói chuyện và làm việc cùng con gái mình, tất cả đều là minh chứng cho sự định của ông ta.

Và một chuyện đặc biệt, Trần Ngọc Kỳ đã thấy được ông Nam lấy đi thứ duy nhất còn nguyên vẹn trong đồng đồ nát ở nhà Nguyễn Kiên. Đồng thời còn sắp xếp cho một nhóm lính dọn dẹp nhà Nguyễn Kiên. Đứng đầu nhóm lính chính là một thủ hạ đắc lực của ông, Huyết Lang Trương Anh Tuấn, kẻ đã bị Lâm Nghị đánh chết vài ngày sau đó.

Có thể nói, từ đầu đến cuối, Trần Viễn Nam đã muốn tính toán lợi dụng Nguyễn Kiên. Hấn hiểu điều đó, nhưng cũng chính ông Nam đã giúp hấn, hấn nợ ân, cũng thù sự âm mưu. Chung quy lại, hấn chỉ muốn giúp Trần thị vượt qua con giông này, dứt điểm ân oán, tiêu dao tự tại.

Nhưng có một chuyện ngoài dự tính đã xảy ra. Nội bộ Trần thị mâu thuẫn, ông Nam gặp chuyện! Trần Ngọc Kỳ khi nghe tin thì rất lo lắng, sau đó nàng đã đến tìm em nàng Trần Ngọc Vân, và nàng càng suy sụp hơn khi biết hai chị em nàng sẽ được gả đi để thực hiện cuộc hôn nhân chính trị. Tạo thêm sức mạnh cho Trần thị. Đối diện với bi kịch, nàng đã quyết định bỏ trốn, nhưng trách nhiệm và tình cảm của nàng với Trần thị vẫn còn đó, cho nên nàng tìm đến Nguyễn Kiên mà cầu cứu. Trong linh cảm của nàng, nếu còn ai có thể nhờ giúp, thì đó chắc chắn là Nguyễn Kiên. Và nàng đã dâng lên niềm hi vọng, một niềm tin thật sự.

Đến đây thì Nguyễn Kiên lại có một thắc mắc, vì sao ba anh em họ Ứng lại xuất hiện và muốn giết hai người họ? Nếu Trần Ngọc Kỳ là bỏ trốn, Nguyễn Kiên là một cơ hội, vậy thì chỉ cần bắt về là được, tại sao phải truy sát? Trần Ngọc Kỳ không biết, và Nguyễn Kiên cũng không. Nhưng hấn hiểu, vẫn còn tồn tại khúc mắc, và nó có thể gây nguy hiểm. Tuy vậy, hấn cũng chỉ có thể tiến lên và đương đầu, hấn sẽ không rút lui, vì đó là đạo tâm cường giả của hấn!

Ngoài ra, Nguyễn Kiên cũng dự đoán được vài thứ.

Ông Nam lấy thứ gì từ chỗ hấn? Thứ gì được hấn chế tác tinh tế, kiên cố và bền bỉ, đủ để chống lại trận sét, mưa giông và chấn động phá hoại?

Trong cuộc tẩy trừ này, chắc chắn sẽ có những thế lực thế giới ngầm cường đại nhúng tay. Có nghĩa là Tân Giới cũng sẽ xuất hiện. Hấn hay Lâm Nghi, đã tuyên chiến với tổ chức này. Thế nên đây sẽ là một kẻ địch a, còn rất mạnh nữa. Nếu có Phá Vũ xuất hiện thì hấn sẽ gặp nguy, cho nên hấn cần phải cẩn thận trong mọi hành động.

Hấn cũng nghi ngờ về sự nhúng tay của những thế lực nước ngoài, nếu hấn làm vậy hoặc quá nổi trong sự kiện lần này, rất có thể hấn sẽ gặp nguy. Dù gì hấn cũng xuất thân từ thế giới ngầm, vẫn có những thế lực nhận diện được hấn. Vì vậy nên hấn cần phải che dấu tốt nhất có thể.

...

Bốn giờ chiều, sân bay Tân Sơn Nhất, chuyến bay Hà Nội đã hạ cánh.

Một nhóm ba người nổi bật xuất hiện ở sân bay, có vẻ là nữ minh tinh nào đấy đang đi du lịch, cô nàng có dáng người nóng bỏng, tuy đã che mặt nhưng từ làn da trắng nõn nà, mái tóc bồng bênh, đen tuyền, thướt tha, cần cổ cao thon, là đủ biết sau lớp che là gương mặt tuyệt sắc nhường nào. Bên cạnh là hai tên vệ sĩ, một tên vai to ngực rộng, trông đồ con như là lực sĩ, một tên khác lại có vẻ thư sinh hơn, nhưng nếu nhìn kỹ những bước đi và cảm nhận khí thế của hấn thì sẽ biết, tên này còn nguy hiểm hơn tên đồ con kia.

Tinh ý cũng sẽ nhận ra, tên trông thư sinh luôn đi hơi lệch ở đằng trước, trong lúc vô tình đã che chắn phương vị cho nữ nhân. Tên đồ con thì mang vác hành lý và đi lệch qua đối diện ở phía sau. Hai tên vệ sĩ đã hình thành thế bảo vệ chắc chắn mà không ảnh hưởng gì đến nữ nhân.

- Lên xe, chúng ta sẽ đi đến một khách sạn để nghỉ lại trước. Sau khi sắp xếp tốt mọi thứ thì tôi sẽ đi thám thính tình hình. Cô và Võ Hùng ở lại, chuẩn bị sẵn sàng cho mọi tình huống. Võ Hùng! Đề có trách nhiệm giữ an toàn cho Ngọc Kỳ đấy.

Vệ sĩ thư sinh nhỏ giọng nói, trong lời nói thể hiện rất rõ ràng sự cẩn trọng của hấn.

- Không thành vấn đề! Huynh cứ yên tâm mà hành sự, an toàn của giám đốc đệ sẽ bảo đảm. Chỉ cần đệ còn một hơi thở, giám đốc sẽ không tổn thương dù chỉ là một cọng tóc.

- Hai người cứ an tâm làm việc. Tôi sẽ chuẩn bị sẵn sàng. Nguyễn Kiên, Võ Hùng, tôi chân thành cảm ơn hai người đã hết lòng trợ giúp.

Hai người kia cũng lần lượt lên tiếng. Sự tin tưởng và hi vọng của họ dành cho vệ sĩ thư sinh kia là rất lớn và bền bỉ.

Ba người không phải ai khác, chính là Nguyễn Kiên, Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ. Nguyễn Kiên hiểu rõ thân phận của họ là rất đặc biệt, nếu như cứ đem cái mặt mo trở về Sài Gòn thì thế nào cũng bị các thế lực đuổi giết. Vì vậy nên trước khi bay, hấn đã sử dụng một chút thuật dịch dung vừa luyện được trước đó cải biến nhân dạng của ba người. Mặc dù còn rất sơ sài nhưng cũng tạm ổn để tăng tính an toàn khi hành động.

Sau khi sắp xếp mọi thứ ổn định thì cũng đã hơn chín giờ tối. Nguyễn Kiên lại dịch dung lần nữa, trở thành một tiểu bạch kiểm tựa như 3D, lại kiểm một bộ trang phục vest đen mặc lên. Hoàn tất, Nguyễn Kiên lặng lẽ, vô thanh vô tức rời khỏi khách sạn.

Sài Gòn nay đã là thành phố không đêm, rất náo nhiệt và rực rỡ. Nhưng cái bóng của nó cũng chẳng nhỏ chút nào. Nguyễn Kiên vận dụng ẩn thân thuật, tiềm nhập trong bóng tối và di chuyển. Hấn đang hướng đến trung tâm tập đoàn Trần thị.

“Soạt soạt”, Nguyễn Kiên cẩn thận đẩy từng chiếc lá che mắt, hấn nhìn vào tòa nhà cao chọc trời trước mắt, ít nhất cũng là sáu chục tầng. Đây là nơi Trần Viễn Nam và con gái út Trần Ngọc Vân thường ở lại. Trần Ngọc Kỳ đã cho hấn thông tin này, bây giờ hấn sẽ đột nhập vào đó, tìm chút thông tin hữu ích.

Nguyễn Kiên lặng lẽ leo lên từ bên vách kính, với thế lực và kỹ thuật của hấn thì việc này không mấy khó khăn. Nguyễn Kiên leo đến khoảng tầng ba mươi thì đã đến tầng khu vực khách sạn đầu tiên, một đoạn hội thoại hai người truyền đến bên tai làm hấn phải dừng lại.

- Ngươi nghĩ cô nàng Trần Ngọc Vân đó như thế nào? Ta thấy rất chi là xinh đẹp và ngon lành a.

- Thật là một nhân gian cực phẩm, nhưng là vẫn kém chị nàng một chút. Nhưng thiếu gia cũng thật có điểm phúc a, đã định hôn ước rồi.

- Chỉ là cô nàng này không thích thiếu gia, không chịu ngủ với ngài một đêm. Thật là kiêu kỳ, đến lúc dục tiên dục tử không biết sẽ ra sao. - Lời nói bộc lộ sự dâm dục của tên này.

- Còn do nàng quyết nữa sao, đêm nay thiếu gia ra tay, gao nấu thành ... gì ấy nhỉ, kệ đi, lúc đó còn từ chối được sao?

- Không biết thiếu gia có nhớ tới chúng ta không, ta chỉ mong hưởng được chút sái là thỏa mãn rồi.

- Được rồi, không nên nói lời ấy ra, chết cả lũ bây giờ.

- Đúng vậy, các ngươi chết hết là có đấy!

- Đừng có h...ù. Là ai!!?

Một giọng nói truyền đến từ phía sau, tên này bắt gặp trả lời nhưng chợt nhận ra giọng nói này khá lạ và âm điệu lạnh lạnh trong lời nói. Hắn ngay lập tức xoay người muốn đánh kẻ đang sau.

Nguyễn Kiên không hề cho hắn một cơ hội nào, nhấc chân là một cú đá mạnh vào bên hông tên gác. Những tiếng “răng rắc” vang lên, tên này đã bị gãy không biết bao nhiêu khúc xương trong đó, nhưng hắn đã đau đến ngất ngay đi.

Tên còn lại vẫn chưa kịp hoàn hồn, Nguyễn Kiên đã lướt đến, một đấm vào bụng. Ngất!

Nguyễn Kiên giờ tay mình lên xem rồi lắc đầu.

- Haiz... Sao ta lại nông nổi vậy chứ. Vậy là lộ rồi. Thôi vậy, tới đâu hay tới đó. Ta tham chiến đây!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Kế hoạch

Người trả lời ta, thiếu gia mà người nói là ai?

Nguyễn Kiên đã trói hai tên gác lại, hắn lay tỉnh một tên rồi bắt đầu tra hỏi lấy thông tin. Hắn cũng chỉ muốn hỏi chút về chuyện của Trần Ngọc Vân và kẻ gọi là thiếu gia. Nguyễn Kiên hiểu hai tên thuộc hạ quyền này sẽ chẳng biết gì nhiều nên đi thẳng vào vấn đề chính.

- Có... Ừm ừm...

“Rắc” - Ừ... “Soạt soạt”

Tên gác vừa tỉnh lại thì nhận ra tình hình ngay, hắn liền mở miệng muốn thông báo thì đã bị Nguyễn Kiên ngăn chặn và bẻ một ngón tay, cơn đau kéo đến nhưng hắn lại không thể hét lên, chỉ có thể chôn trong miệng và lắc người để giải tỏa.

- Người không hợp tác một lần nữa, thì người sẽ được gặp người nổi tiếng nhất dưới địa phủ. Chấp nhận thì gật đầu, nếu người lắc đầu, thì sẽ thế này.

Nguyễn Kiên đe dọa tên gác, vừa nói vừa làm động tác cắt cổ. Tên gác sợ hãi đến run người, không hề do dự chút nào mà gật đầu như giả gạo.

Nguyễn Kiên cũng đã lường trước, những tên này hoàn toàn là hạng cận bã, không những thế mà còn rất ngu xuẩn nữa. Với bọn này thì chỉ cần khiến chúng biết sợ hãi là gì thì chúng sẽ ngoan như mèo mướp, và phản bội chủ cũng vậy, không hề do dự. Nếu như không phải Nguyễn Kiên cần khai thác chút thông tin từ bọn này thì đã thẳng tay diệt sát ngay lúc đầu. Có thể khẳng định, những lời nói đậm mùi cận bã của chúng đã rước họa sát thân vào người, nhưng nó cũng kéo dài sinh mệnh cho chúng được một chút.

- Tốt, giờ thì cho ta biết, thiếu gia là ai?

- Thiếu gia... thiếu gia chính là Dương Du Kiểm, con trai độc nhất... của ông chủ... Dương Trọng Lương.

- Ta cần biết mọi thứ liên quan. Và cả chuyện của Trần Ngọc Vân nữa. Nhanh lên, ta không có nhiều thời gian chờ người suy nghĩ.

- Vâng vâng, chuyện là...

Nguyễn Kiên đi ra ngoài lan can, tiếp tục leo theo vách kính đi lên trên, lần này hắn hướng tới khách sạn ở tầng 46.

Từ những gì hai tên gác nói, kết hợp vài thông tin lúc trước, Nguyễn Kiên đã sơ bộ nắm được tình hình. Có vẻ như ông Nam vẫn chưa từ bỏ ý định kết thông gia với ông trùm khác. Việc Trần Ngọc Kỳ bỏ đi có lẽ không ảnh hưởng tới ông ta.

Hiện tại thì Trần Ngọc Vân đã được định sẵn sẽ gả cho Dương gia, nàng cũng đã đính hôn với tên thiếu gia kia. Nguyễn Kiên cũng biết được nàng không hề đồng ý với chuyện này, nhưng vì nhiều lý do, vì nàng, vì Trần thị của nàng... cuối cùng thì nàng cam chịu số phận.

Đối với Nguyễn Kiên mà nói, sự chọn lựa của Trần Ngọc Vân không sai. Nhưng với hắn, đó là sự nhu nhược. Có nhiều cách để giải quyết mọi chuyện trên đời, chỉ là người có thể làm được theo cách nào, có tâm thực hiện hay không. Trong chuyện lần này, hai chị em Ngọc Kỳ và Ngọc Vân đều cùng hoàn cảnh, nhưng lại có cách xử lý khác nhau. Bản thân Nguyễn Kiên thì đồng ý với cách của Trần Ngọc Kỳ. Hắn cũng thường thức nàng hơn là em nàng.

Nguyễn Kiên hắn cũng là kẻ độc lập, hắn không muốn bị ép buộc và gò bó. Hắn đã trải qua một khoảng thời gian dài sống trong sự rèn luyện khắc khe, nên hắn rất khao khát cái gọi là tự do. Hắn có năng lực để dành lấy tự do, và hắn chọn con đường tốt nhất cho mình.

Lần này Nguyễn Kiên tình cờ biết được tình huống của Trần Ngọc Vân, hẳn có dự định sẽ giúp nàng một lần. Xem như là báo đáp ân cứu mạng vậy. Còn chuyện quyết định sẽ giải quyết sự kiện lần này thế nào là do nàng, Nguyễn Kiên không có ý định can thiệp.

Nguyễn Kiên cẩn thận bước vào trong căn phòng khách sạn sang trọng, “chỗ ở một ngày” của Nguyễn Kiên là khách sạn 8 sao thì nơi đây hẳn là 12 sao. Từ bên trong truyền đến tiếng nói chuyện, Nguyễn Kiên yên lặng lắng nghe.

- Nàng đã đến chưa?
- Thiếu gia, nàng đang được đưa đến, khoảng nửa khắc hơn là đến ạ.
- Tốt lắm, đêm nay xong chuyện ta sẽ thưởng lớn cho các người.
- Phục vụ thiếu gia là phúc hạnh của chúng tôi, thiếu gia không bạc đãi là chúng tôi vui rồi.

Tiếng cười nói vọng ra làm Nguyễn Kiên hơi lặng người. Hắn âm thầm tính toán, dựa theo âm thanh thì có bảy người tính cả “thiếu gia” ở bên trong, nhưng Nguyễn Kiên vẫn cố gắng cảm nhận khí tức, và cả hơi thở. Đây là kinh nghiệm của một kẻ đã trải qua mười sáu năm rèn luyện sinh tử trong thế giới ngầm.

Một kẻ như Dương Du Kiềm là có thân phận địa vị rất lớn. Trong tình thế bây giờ thì càng nhạy cảm hơn. Vì thế ắt có cao thủ bảo vệ ngay bên cạnh, nếu dựa theo âm thanh truyền đến thì Nguyễn Kiên có thể nhận ra sáu tên vệ sĩ chỉ có chút võ thuật thôi, tên “thiếu gia” thì không đáng nhắc đến.

Cho nên, Nguyễn Kiên cần xác định cao thủ ở đâu và cấp bậc. Nhưng thời gian có hạn, hắn không thể xác định kịp thời được, nếu dùng niệm lực thì chẳng khó gì, chỉ là hắn muốn tiết kiệm tới đa chủ bài. Nguyễn Kiên cũng khá tự tin vào năng lực của mình, nếu không gặp Phá Vũ thì hẳn sẽ không có nguy hiểm tính mạng. Gánh nặng duy nhất là chuyện của Trần Ngọc Vân, bỏ mặc nàng thì hắn không thể, cho nên hắn cần mạo hiểm một chút.

Nguyễn Kiên tỏa định chính xác mục tiêu, “thiếu gia”, tập trung cao độ và... “Rầm”, cánh cửa kính chống đạn bị một đập của hắn chấn bay về phía hai tên vệ sĩ gần đó. Ngay đó, hắn áp sát về phía “thiếu gia”, hai tay tụ lực đánh ra hai quyền nhanh như chớp, lực căng xé gió, hai tên vệ sĩ khác chưa kịp phản ứng đã bị hai nắm đấm như đạn trăm li đánh vỡ lồng ngực, phun máu bay xa. Cũng vừa lúc đó truyền đến tiếng va chạm “rầm rầm”, cửa kính đã đè lên hai tên khác.

Trong tích tắc Nguyễn Kiên đã hạ được bốn tên trong sáu tên vệ sĩ quèn, nhưng hắn lúc này càng gấp hơn, lông tóc hắn đã dựng đứng lên cao, đây là trực giác nguy hiểm, nguy hiểm rất lớn. Nguyễn Kiên hiểu, có đến hai tên cường giả tiếp cận Phá Vũ làm vệ sĩ cho tên Dương Du Kiềm này, hắn đã quá chủ quan.

Nguyễn Kiên chớp mắt suy tính ra phương hướng hành động tốt nhất, với tốc độ của hắn thì sẽ có thể tiếp cận “thiếu gia” trước, khi hắn không chế được thiếu gia thì chúng sẽ không thể hành động kinh suất. Điều quan trọng là phải đánh gục hai tên vệ sĩ còn lại chỉ trong một hô hấp, thậm chí ít hơn.

Có được phương hướng, Nguyễn Kiên không hề do dự, dồn hết tốc lực tiến tới chỗ tên tiểu bạch kiểm kia, quyền đầu đã nắm lại, tụ lực chờ bùng phát.

“Rốp, rốp”, “pắc”. Một chuỗi âm thanh truyền đến, hai tên vệ sĩ chết tại chỗ với yết hầu vỡ nát, nhưng Nguyễn Kiên cũng bị một tên kịp tung quyền sượt góc áo. Bình thường thì đó chẳng là gì với Nguyễn Kiên, nhưng trong tình huống này thì khác, Nguyễn Kiên chỉ chậm lại một giây thì đó cũng là nguy hiểm với hắn.

Quả nhiên, từ đằng sau truyền đến hai luồng kinh phong, Nguyễn Kiên cắn răng, lao thẳng vào tên “thiếu gia”, tay bắt lấy yết hầu của hắn. Cùng lúc đó là những tiếng “soàn soạt, phụt”. Tầm lưng áo của Nguyễn Kiên bị xé nát, lưng trần bị cắt những đường rướm máu. Nhưng đó chỉ là những vết thương nông, không đủ gây nguy hiểm.

Ngay lúc bị chậm lại, Nguyễn Kiên đã dồn tinh lực về sau lưng, tinh lực đã chặn lại đòn đánh của hai tên cường giả kia giúp hắn không bị trọng thương. Bây giờ, tình thế nằm trong tay Nguyễn Kiên!

- Ta đang không chế tính mệnh của tên này, các người biết điều thì đứng tại đó, lặng yên để ta giải quyết công chuyện.
- Nếu người dám đụng đến một cọng tóc của Dương công tử, ta cam đoan người sẽ không thể rời khỏi tòa nhà này mà trên cổ có cái đầu heo.
- À há, hay vậy, người có can đảm đấy. Nhưng người có thực lực đấy sao? Còn không phải là một chiêu đuôi ruồi?

Nguyễn Kiên đe dọa hai tên cường giả nhưng hắn phải bắt ngờ khi nhận được câu trả lời. Một tên thì vừa cảnh cáo hắn, vừa châm chọc hắn, trong khi tên kia thì lại xỏ xiên đồng bọn. Với đầu óc của Nguyễn Kiên thì hẳn sao mà không đoán ra được chuyện gì.

Hai nhà Trần Dương đều là đại thế gia hàng đầu ở đất Sài Gòn, nay hai nhà kết thông gia, chắc chắn sẽ đảm bảo an toàn cho hai nhân vật chính là cô dâu chú rể. Có thể khẳng định, hai tên cường giả này, một là của Trần thị, một là của Dương gia. Trước khi thông gia, hổ và báo nào có thể thân nhau? Chắc chắn sẽ có tranh đấu, và hai kẻ ngang nhau sẽ chiến với nhau nhiều lần, kỳ phùng địch thủ. Dù bây giờ hợp tác với nhau, nhưng mâu thuẫn sẽ không xóa bỏ.

Vừa nhận ra điểm này, Nguyễn Kiên liền có một kế hoạch vẹn toàn trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Thiến thủ

Hai lão thái gia gia các người đàm chọt nhau đủ chưa? Đến lúc để ta nói đôi điều chứ?

Nguyễn Kiên hơi bị thiếu kiên nhẫn khi phải nhìn hai tên kia tranh cãi nhau. Nhưng từ cách nói và thái độ trong chuyện này của hai lão thì Nguyễn Kiên có thể đoán ra được ai là cường giả của nhà nào. Cường giả Trần thị là một lão giả, nhìn có vẻ là ngoài lục tuần, nhưng Nguyễn Kiên chắc chắn lão ít nhất cũng thọ cả thế kỉ rồi. Tên thuộc Dương gia thì có vẻ trẻ hơn một chút, nhưng vẫn già đầu hơn Nguyễn Kiên nhiều. Nhìn hai lão già chửi nhau chỉ chóc như con nít thật sự chẳng vui gì.

Thương thế của Nguyễn Kiên cũng không là gì, máu đã ngừng chảy và những vết cắt đã bắt đầu khép lại. Thể xác của hắn vốn dĩ đã rất mạnh, sau khi trải qua hàng loạt sự kiện như lời kiếp và tu luyện thì sự cường đại của nó đã vượt khỏi phạm trù con người.

Hai lão già đang cạnh nhau cũng hồi tỉnh lại, nhìn Dương Du Kiềm đã sợ hãi đến ngất đi đang bị Nguyễn Kiên bắt lấy cổ và chặn trước người thì sự tức giận bộc phát lên. Hai lão được phân phó bảo vệ tên thiếu gia này, vốn dĩ cũng chẳng có gì khó, nhưng bây giờ lại lùi đầu ra tên trời đánh thánh vật như Nguyễn Kiên. Đột nhập, tích tắc đánh chết sáu tên vệ sĩ, sau đó bắt giữ thiếu gia, mọi thứ đều như thể kinh thường hai lão già chỉ là không khí. Không những thế còn gọi hai lão là thái gia gia, đó là cấm kỵ đối với các lão. Dù có già nhưng đã tu võ thì chuyện tuổi tác có là gì, hai lão vẫn tự nhận mình đẹp trai phong độ không thua gì tuổi 18.

- Người thả Dương công tử ra thì ta có thể đảm bảo lão già kia không làm gì được người.

- Lão có vẻ là người của Trần thị nhỉ? Lão bảo đảm thì ta tin đấy, dù gì theo ta thấy thì lão kia không mạnh bằng người.

Nguyễn Kiên không hề lẽ mề mà đột pháo, châm ngòi ly gián hai lão ngay. Nhưng từ cảm giác của hắn thì đúng là lão già Trần thị cường đại hơn nửa chiều.

- Hắc hắc, người thật có mắt nhìn người đấy. Ta khoái người rồi nhóc con à.

Lão già quả nhiên rất hài lòng khi nghe được lời Nguyễn Kiên, nhưng bên cạnh lão đang có một ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Nguyễn Kiên.

- Ta cũng không cần lão phải khoái, lão khoái ta mặc lão, dù gì thì ta cũng là một nam nhân chân chính. Còn nữa, lão có thể đảm bảo đồng bọn không tấn công ta, nhưng lão nghĩ rằng ta ngu sao? Không lẽ lão thật sự bị theo hai hôn rồi nên tha cho ta? Muốn ta cảm động mà thông lão à? Nực cười.

Nguyễn Kiên tất nhiên không cần phải mắng chửi thô tục như vậy, nhưng hắn cần thổi chút gió để cho con bão sắp đến cần quét rộng rãi đôi chút. Dù gì thì chửi hay không cũng đều đã gây thù không đội chung bầu trời, nếu như có lợi cho bản thân thì chửi ác chút xui chẳng có gì là khó.

- Hahahaha, xem người râu tóc như thế mà hóa ra có vấn đề nơi thăng đệ à. coi người ngu chưa kia, để một tiểu tử đôi mươi nắng đến mặt giò đỏ gay. Há há há.

Quan sát hai lão già thay đổi tâm tình liên tục vì lời nói của mình mà Nguyễn Kiên vẫn bình thản. Thực tế thì trong lòng hắn đang cười thầm, những tính toán của hắn có liên can trực tiếp tới tâm tình của hai lão già điên này.

“Đã đến lúc”, Nguyễn Kiên tranh thủ cơ hội hai lão già phân tâm, hắn tụt tinh lực chuẩn bị.

- Đờ đây.

Tiếng hét lớn của Nguyễn Kiên làm hai lão già sửc tỉnh, quay qua thì trông thấy một cái bóng đang lao đến. Theo phản xạ, hai lão ngay lập tức tụt thế, tung chiêu muốn đánh bay thân ảnh đang lao tới. Nhưng nắm đấm, cẳng chân vừa đi được nửa đường thì vội vàng chuyển hướng và triệt tiêu lực. Có điều phản ứng của hai lão vẫn còn quá chậm. “Bình, rắc...”, một tràng âm thanh trổng đòn và gãy xương vang lên, ngay sau đó là âm thanh kêu đau như heo bị cắt tiết vang lên. Trong lòng hai lão thầm mắng mình ngu, lơ là trước mặt con cáo như Nguyễn Kiên. Thân già thì không chút chậm chạp lao lên đỡ thân ảnh kia, để phòng ánh sáng nóng cháy sắp đến.

Hóa ra Nguyễn Kiên không hề xông lên chơi tấn công, vì hắn hiểu đó là tự sát, một đối một thì hắn có đủ tự tin, nhưng nếu hai lão già cùng chiến đó là nguy hiểm tính mạng a. Mặc dù hai lão có mâu thuẫn nhưng chắc chắn sẽ không ngu đến mức muốn chiến đấu công bằng với Nguyễn Kiên, ngay sau khi thấy được năng lực của hắn.

Nguyễn Kiên đã dùng tên mặt trắng trong tay như một con mồi, ném hắn đi về phía hai lão, vì bất ngờ mà hai lão già đã lỡ tay lộ chân đánh gãy xương tên thiếu gia. Nguyễn Kiên cũng không hề chậm chạp, nhân cơ hội tụt chân hòa, kết ra một hỏa cầu ném về hai lão đã đỡ lại thiếu gia. Đồng thời một đạo phong nhận hướng về hiểm địa.

Nói đến tên thiếu gia, có lẽ hắn là kẻ đen đuôi nhất Sài Gòn đêm nay. Lẽ ra hắn đã được hưởng thụ người đẹp, một mỹ nhân hương sắc hàng đầu Sài Gòn, thậm chí hơn. Nhưng không ngờ mọi thứ đổ bể trong tích tắc, vệ sĩ bị giết, bản thân thì bị tóm cổ và sợ hãi đến mức xỉu đi. Đang trong giấc mộng

hương thụ thì bị té núi mà thức dậy, tiếp đó là cảm giác té núi chân chính. Cơ thể yếu đuối của hắn bị ăn đấm uống đá, xương cốt nứt gãy và bay xa. Chưa kịp tỉnh hồn lại thì một cảm giác mất mát ập tới. Hắn ngất tại trận, nỗi đau không nói ra lời!

Một hô hấp trước đó, quả cầu lửa của Nguyễn Kiên đã bay thẳng vào chỗ tên thiếu gia, hai lão già không hề khó khăn mà đánh tan quả cầu đấy. Nhưng quả cầu lửa chiếu sáng trong đêm đã làm lóa mắt tất cả, đồng thời kích thích và thanh thế của nó đủ lớn để che dấu sát chiêu. Một đường phong nhận hiểm độc lướt đến, hai lão già nhận ra nhưng chỉ kịp hét lên căm tức và phẫn nộ cùng cực.

- Không~~~~~!

Lưỡi phong nhận không hướng về hai lão già, vì Nguyễn Kiên biết đạt đến cấp bậc như họ thì trực giác nguy hiểm đã rất lớn, thậm chí cả niệm lực cũng có thể mơ hồ bắt đến. Nếu nhắm vào hai lão thì sát chiêu sẽ vô dụng, cho nên hắn nhắm vào miếng mỡ béo bở là Dương Du Kiềm, một công đối việc.

THIỆN!

Phong nhận vô thanh vô tức lướt đến, dưới sự ngỡ ngàng của hai lão già điên, đoạn đi tiểu đệ đệ của thiếu gia cao quý. Một đòn tuyên bố tuyệt hậu cho Dương gia, một đòn chúc oán sinh tử, và một đòn chấm dứt chuyện tối nay.

Nguyễn Kiên đã lên kế hoạch từ đầu, hắn hành động nhanh gọn và logic, xong chuyện thì lao ngay ra ngoài lan can, một loạt động tác chính xác và tiếp đất như Lâm Nghi đã từng làm. Để lại ngỡ ngàng và sự kiện kinh khủng cho những kẻ liên quan.

Hai lão già khi thấy Dương Du Kiềm bị thiến thì chết trân tại chỗ, chỉ thất thần một lúc là Nguyễn Kiên có thể rời đi an toàn. Gần nửa khắc sau, khi mà những tên khác đến, theo sau đó là Trần Ngọc Vân, hai lão già mới tỉnh hồn lại, mặt mày tái mét như tiêu chảy cấp bốn. Toàn trường khi chứng kiến máu đỏ ứot cả quần bò của thiếu gia, lại nhìn vật nho nhỏ cùng một mảnh vải nằm dưới đất, hoàn toàn chết lặng!

Những tên vệ sĩ, cả hai lão già, tất cả đều có cảm giác tê tái nơi ấy, cùng với đó là một suy nghĩ “thôi thế là xong rồi?”. Thật là xong, xong với Dương gia, xong đời với những kẻ vô dụng, xong chuyện giữa hai nhà.

Nếu có ai khác có tâm trạng tốt hơn trong chuyện này, đó chính là Trần Ngọc Vân. Nàng đủ thông minh để biết chuyện sẽ xảy ra với mình đêm nay, nhưng nàng không thể tránh được. Nàng gần như đã sẵn sàng tinh thần chấp nhận. Bây giờ lại xảy ra sự kiện này, tên họ Dương đã bị thiến. Nàng không phải lo lắng về chuyện này nữa. Và có lẽ, chuyện hôn nhân giữa nàng và tên họ Dương kia cũng chấm dứt tại đây.

Nàng không biết cụ thể chuyện gì, nhưng nàng có thể hiểu được có ai đó đã vô tình giúp nàng. Có lẽ nàng may mắn thoát qua lần này, nhưng liệu lần sau có thể như thế không? Nàng không biết và cũng không ai biết. Nàng chỉ cần biết bản thân không yêu thích chuyện hôn nhân chính trị này. Nàng là một thiếu nữ và nàng có ước mơ về hạnh phúc đời mình. Lần này nàng nhu nhược, nhưng may mắn nàng đã tránh khỏi bị kịch. Nếu có lần sau, nàng chắc chắn sẽ không chịu đựng nữa, nàng sẽ đi tìm hạnh phúc nàng mong muốn. Mặc kệ giống tổ sẽ xảy ra vì hành động ích kỷ của nàng.

Ngay sau đêm hôm đó, phong ba đã nổi lên. Trần thị và Dương gia đột ngột trở mặt nhau. Sự cạnh tranh ngoài ánh sáng vô cùng căng thẳng. Trong tối cũng không yên bình hơn chút nào, liên tiếp có những cuộc chiến đẫm máu giữa hai bên, mà dẫn đầu chính là hai lão già vô dụng trong đêm đó.

Những kẻ tin tức linh thông cũng nhanh chóng thu được tình huống chính xác, kể cả chuyện đã xảy ra. Tin tức về một kẻ trẻ tuổi tài cao, chuyên cầm dao thiến tiêu bạch kiểm cũng lan tràn khắp thế giới ngầm ở Sài Gòn.

...

Trong một ngôi nhà mục nát, có một lão già ăn xin ngồi co ro trong góc. Một thanh niên tóc đỏ bước vào, phát tay là một tấm thẻ bài đặc biệt bay ra. Một con J tép với mặt sau là hình chú hề cầm rìu dây máu. Lão già ăn xin ngỡ như đã ngủ bỗng mở hai con mắt, nhưng nó không hề phản chiếu ánh sáng. Lão mù! Nhưng chỉ tích tắc là bài bay đến, hai ngón tay của lão đã kẹp đúng vào nó. Lão mở miệng, dùng một âm thanh như tiếng mài dao chổi tai nói:

- Cửa vào ở khu B số 96. Mật khẩu là “Thanh thiên thống trị, ngã phạm vô tư”.

Nói xong thì lão hạ tay xuống, lá bài biến mất. Khi nhìn lại thì đã thấy nó cắm vào trên thắt lưng của thanh niên tóc đỏ. Hắn chỉ ngừng một lát, nhìn lão già đã như thiếp đi, lại thăm thì vài câu không rõ ràng rồi quay lưng đi mất.

...

Đã một tuần lễ sau khi Nguyễn Kiên đột nhập và thiến Dương Du Kiềm. Sau khi hành sự xong hắn đã ở bên ngoài suốt mà chưa trở về. Một phần là để tìm kiếm thông tin, một phần cũng để bảo đảm an toàn cho hai người Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ. Hắn đã kiến thức sự đáng sợ của cường giả tiếp cận Phá Vũ, nếu có kẻ nào đeo bám hoặc điều tra được hắn có liên hệ với hai người kia thì sẽ vô cùng nguy hiểm. Trong một tuần qua hắn cũng đã thu thập được vài thông tin cần thiết, ngoài ra hắn cũng hành động theo biệt danh của bản thân trong thế giới ngầm gần đây: “Thiên Thủ”.

Hắn dạo khắp nơi trên đất Sài Gòn, vừa thu thập thông tin, vừa tu luyện, đôi lần chạm trán vài tên đáng ghét thì một đạo phong nhận đoạn đi cơ duyên đạo đỉnh Vu Sơn của chúng. Đây là để thu hút sự chú ý của kẻ có tâm, đồng thời cũng là để chuẩn bị cho đại kế của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lại dụng độ Tân Giới

Một thanh niên da ngăm đen bước chậm trên đường đêm Sài Gòn, mỗi bước chân đều như có một nhịp điệu đặc biệt. Hắn đưa mắt nhìn khắp nơi, trong lòng thầm cảm thán “vì sao vạn vật có nét đẹp thì đều có chỗ xấu? Có ánh sáng thì sẽ có tối tăm?”. Hắn là Nguyễn Kiên, suốt một tuần qua, ban ngày thì hắn dạo bước trên phố Sài Gòn nhận nhịp và trải nghiệm cuộc sống bình thường nơi thị thành, về đêm hắn lại trở thành Thiến Thủ xuyên trong bóng tối để tranh đấu và thu thập thông tin.

Trải qua những ngày này, hắn cảm thấy bản thân đã thay đổi. Hắn suy nghĩ nhiều hơn, tình cảm hơn, dường như bắt gặp bất kì chuyện gì, hắn đều có thể suy diễn và cảm ngộ.

Về tu vi, ở Địa Cầu linh khí rất pha tạp và ít ỏi nên không thích hợp tu luyện. Vì thế Nguyễn Kiên cũng không hao phí thời gian đi tu luyện, thay vào đó, hắn chiến đấu và cảm ngộ, những việc này cũng làm tăng thực lực của hắn.

Đêm nay, Nguyễn Kiên tiếp tục hành động. Hắn tiến về khu quy hoạch mới, khu B, trong những ngày qua hắn đã thu được một tin tức hữu ích, đó chính là ở một nơi nào đó trong khu B này sẽ có một sự kiện tụ họp đông đảo các thế lực. Đây chính là cơ hội cho hắn thực hiện đại kế và chấm dứt ân oán với Trần thị. Với dụng mạo một thanh niên da ngăm với mái đầu đỉnh trông rất cứng cáp, Nguyễn Kiên bước nhanh, tìm kiếm nơi tụ họp của các thế lực.

...

Trong một căn phòng bí mật dưới lòng đất, một nhóm người đang tụ họp bàn đại sự. Nhóm này có 13 người, tất cả đều mang trang phục trùm kín, không rõ nhân dạng. Đặc biệt là mỗi người có một trang phục khác màu, 12 màu sắc trắng, đen, xám, nâu, đỏ, xanh lam, xanh lục, vàng, cam, hồng, chàm và tím. Riêng một kẻ có màu sắc hắc kim bóng bẩy, đó cũng là kẻ đứng đầu nhóm và đang ra lệnh.

- Lần này chúng ta sẽ hành động cùng với Sát đội, các người nhất định phải vượt trội hơn. Ta muốn tên Kenny và đội của hắn phải khuất phục trước ta. Hành động nhanh gọn, chặt chẽ, sạch sẽ, đã rõ chưa?

- Vâng!

12 người còn lại đồng loạt lên tiếng, một âm thanh rất đồng đều và uy vũ.

Nhóm người này chính là Sắc đội, một đội hành động chuyên ám sát và tình báo thuộc hàng ngũ trung tâm của Tân Giới. Lần này họ đến Sài Gòn chính là để nhúng tay vào cuộc tẩy trừ. Đây là một vùng nước đục, nhưng với những thế lực cường đại như Tân Giới thì đây là cơ hội làm giàu, trục lợi và thu hoạch.

Ngay sau khi họp bàn xong, trừ tên thủ lĩnh ra thì 12 thành viên của Sắc đội lập tức hành động. Cứ ba người một nhóm, tách nhau ra đi theo những con đường khác nhau tiến về khu B.

Trên con đường tối đen, một con gió vút qua, ít ai nhìn thấy được chân thân của con gió là ba nhân ảnh khác nhau.

- Hắc tử, lần này chúng ta sẽ chiến đấu trực diện hay vẫn là ám sát?

Một nhân ảnh lên tiếng, âm thanh nhỏ nhẹ nhưng lại có một cảm giác lạnh lạnh.

- Ta cũng không rõ, nhưng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được, thủ đoạn cách thức nào cũng đều có thể dùng. Mà này Tử, người đừng dùng cái giọng đó để nói với ta.

Hắc Y Nhân lên tiếng, chính là người đã chạm trán với cả Nguyễn Kiên và Lâm Nghị.

- Tập trung đi, ta cảm giác có một khí tức đang đến, rất mạnh!

- Sao? Từ đâu vậy Xích?

- Ta cũng cảm thấy được đôi chút, có lẽ là bên phải, gần trăm mét nữa.

Xích chính là Võ Cường Khả, chú út của Võ Hùng. Hắn là kẻ mạnh thứ ba trong Sắc đội và là kẻ mạnh nhất trong nhóm ba người này. Khi hắn lên tiếng nhắc nhở, hai nữ nhân kia đều tập trung tinh thần, sẵn sàng cho mọi tình huống.

- Đến rồi!

- Ồ!

Người kia dừng lại, hắn không ngờ lại gặp được Tân Giới trong hoàn cảnh thế này, mà còn có hai người quen nữa. Nếu đã gặp được vậy thì nên chơi đùa một chút lấy ít thông tin chứ nhỉ.

Nhân ảnh này chính là Nguyễn Kiên, chỉ là hắn đang dịch dung nên hai người Hắc, Xích không nhận ra hắn. Nhưng đó là chuyện tốt, mục đích dịch dung

của hắn là vậy mà, nếu bị nhận ra dễ dàng thì còn dịch dung làm cái quái gì. Hơn hết, lần này hắn may mắn rồi, một tổ chức hùng mạnh như Tân Giới chắc chắn sẽ có nhiều thông tin hữu ích, mà những kẻ đang đề phòng hắn cũng có cấp bậc khá cao nữa, thế nên hắn không lo lắng về chuyện thông tin nữa rồi.

- Các người ăn mặc khả nghi như thế, có phải là có mưu đồ đen tối? Mau chịu trời và khai ra!

Nguyễn Kiên không hề nghĩ lại hắn cũng chả hơn ai. Có điều mặt hắn cũng đã dày như mo cau rồi, nên có nghĩ thì cũng chẳng xấu hổ gì. Nguyễn Kiên vừa nói xong liền xông lên muốn đánh hạ ba người Hắc, Xích, Tử.

Ba người vẫn luôn đề phòng Nguyễn Kiên, vì từ hắn toát ra khí thế và cảm giác cường đại khiến họ muốn rút lui. Nhưng kế hoạch đã định sẵn, các bên đều phải tự hoàn thành đúng hẹn, nếu không thất bại sẽ đến và cũng chẳng có điều chi hay ho với bọn họ. Muốn đi tiếp phải vượt qua kẻ bí ẩn cho họ cảm giác nguy hiểm này. Với sự gan dạ và trung thành của sát thủ hàng đầu, cả ba người đều không hề do dự xông lên muốn đánh giết kẻ bí ẩn.

Xích xông lên đầu tiên, hắn là kẻ mạnh nhất trong ba người, nên hắn sẽ là người đánh trực diện, tạo cơ hội cho hai người còn lại. Nhưng hắn đã đánh giá cao bản thân mà coi thường đối thủ.

“Bốp, rắc..... Rầm”

Chỉ trong một hô hấp, bằng một quyền duy nhất, Nguyễn Kiên đã đâm bay Xích hơn chục mét và đụng vào một đồng bụi nhùi. Đây là Nguyễn Kiên còn nương tay vì quan hệ huynh đệ với Võ Hùng, nếu như Xích không phải là chú út của Võ Hùng thì hắn đã thẳng tay cho một quyền chết tại chỗ.

Hai người Hắc, Tử vốn định tiếp cận Nguyễn Kiên và tung ám chiêu đoạt mạng hắn nhanh gọn, nhưng không ngờ Xích lại không thể trụ vững dù chỉ là một hô hấp, kết quả là cả hai vẫn đang lao đến như thiêu thân, chỉ khác cái họ đang vô cùng kinh hãi. Họ kinh hãi vì một lý do, vì sao?

“Vi sao Sắc đội bọn họ liên tục đụng độ những tên quái nhân cường đại như vậy!?”

Đối diện với hai thiêu thân đang kinh hãi, Nguyễn Kiên nhẹ nhàng khom chế cả hai, lại bắt lấy Xích đã ngã đi, tóm cả ba người đi về một góc vắng vẻ. Trong đầu thì thầm xin lỗi Võ Hùng, nhưng cũng tự an ủi vì bản thân đã nương tay, chỉ làm Xích gãy vài cái xương và ngã đi, không có di chứng hay nguy hiểm đáng kể. Hắn cũng thầm tính toán sẽ moi móc thông tin như thế nào, vì cả ba kẻ này đều là sát thủ hàng đầu, sự trung thành với tổ chức và gan dạ là không cần phải nghi ngờ.

Ở một nơi khác, ba thành viên Bạch, Hôi, Lam của Sắc đội đã hoàn thành nhiệm vụ của họ và tiến về chỗ hẹn. Tên Lam đang dẫn đội lao nhanh đột ngột dừng lại khiến hai người phía sau bất ngờ.

- Lam đệ, chuyện gì xảy ra?

Hôi lên tiếng, hắn là một tên cáo già lão luyện trong đội, từ thái độ và cử chỉ của Lam thì hắn hiểu đã có chuyện bất thường xảy ra, có lẽ là với một nhóm khác.

- Có vẻ như bên đội của Xích gặp sự cố, thiết bị trên người họ đã bị đánh vỡ, một đoạn âm thanh đã được truyền đến. Từ trong đó có thể xác định họ đã bị một ai đó rất mạnh đánh bại và tóm đi.

- Lệnh mới đã có chưa Lam ca?

Bạch lo lắng lên tiếng hỏi Lam. Nàng có quan hệ rất tốt với hai người Hắc và Xích, lần trước trong chuyện của Xích nàng cũng đã xung phong tham chiến, để rồi bị lộ thân phận trước tên trùm hãm Lâm Nghi và rồi bị hắn trêu đùa một phen.

- Vẫn chưa! Nhưng cần phải hoàn thành nhiệm vụ đồng đều mới có thể phát động đại kế hoạch, bây giờ bên Xích đã thất bại, chúng ta cần hoàn thành phần của họ. Nếu được thì chúng ta sẽ tiến hành giải cứu luôn một thể! Ta tin nếu cấp trên thu được tin tức cũng sẽ truyền đạt lệnh tương tự.

- Hay lắm Lam đệ, Sắc đội chúng ta sống chết có nhau, nhất định phải cứu họ. Chúng ta đi thôi!

Không chỉ nhóm của Lam, một nhóm khác của Sắc đội cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, họ cũng nhận được tin và không hề chần chừ, lên đường đi cứu ba người Hắc, Xích, Tử.

Nguyễn Kiên lúc này vẫn đang đối diện ba người họ, hắn đã dùng khá nhiều thủ đoạn rồi. Từ đe dọa giết, hấp diêm, lột trần trét mặt bỏ ổ kiến,... nhưng đều vô dụng. Cứ cho là tên Xích là nam nhân không sợ gì chuyện hấp diêm hay kiến cắn các thứ, nhưng hai nữ nhân kia chỉ hơi tái mặt chứ không hề chịu thua.

Đến lúc này Nguyễn Kiên chỉ có thể dùng tới quân bài bí mật của mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bí chiêu - thiên nhân - mật tin - nguy hiểm

Nguyễn Kiên bắt đầu vận lên Vô Thiên Nguyên Hoán Quyết, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng công pháp mà không đề tu luyện. Trong những ngày qua Nguyễn Kiên đã lĩnh ngộ được một điều: “Vạn vật hữu linh, có vạn công dụng, tất cả đều Quy Nguyên”. Đối với công pháp bản mệnh của hắn, điều đó có nghĩa là không chỉ dùng cho việc tu luyện, chữa trị, khôi phục,... Công pháp của hắn còn có nhiều tác dụng khác, nó có thể sáng tạo và quy hồi công pháp, thuật pháp, pháp kỹ...

Nguyễn Kiên đã thử sáng tạo thuật pháp thuộc về mình nhưng thất bại, năng lực của hắn vẫn còn kém nhiều lắm. Tuy vậy trong quá trình này, Nguyễn Kiên đã học được một chiêu thức đặc biệt hữu ích trong việc khai thác thông tin. Đó là chuyển linh hồn và ý thức của đối phương về trạng thái suy yếu, từ đó có thể dễ dàng “hỏi han” điều cần biết. Nhưng đề thi triển chiêu này thì rất hao phí tinh lực, cả niệm lực nữa, ngoài ra còn cần dưới tình huống đối phương không thể hành động chống trả. Theo Nguyễn Kiên đoán thì với niệm lực hắn đang có, hắn chỉ có thể dùng chiêu này năm lần, với điều kiện không hao phí niệm lực cho việc khác.

Nguyễn Kiên gọi đây là Nhược Hồn Chí Bí Chiêu. Mỗi lần ngấm lại cái tên này thì Nguyễn Kiên lại cười khổ, hắn rất giỏi các thứ sinh tồn, nhưng chuyện ngôn ngữ, thơ văn thì hắn không mấy giỏi giang. Thế nên việc đặt tên đối với hắn là rất khó, cứ mỗi lần nghĩ đến những cái tên được hắn đặt ra thì Nguyễn Kiên lại cười khổ vì độ sến khờ của chúng.

Nguyễn Kiên tập trung niệm lực, hai tay kết thủ ấn bắt đầu thi triển Nhược Hồn Chí Bí Chiêu. Ba người Hắc, Xích, Tử nhìn Nguyễn Kiên liên tục quay tay với bộ dáng quái dị thì hoàn toàn sững sờ, đứng hình toan tập. Rồi một cảm giác quỷ dị huyền ảo dâng lên trong đầu, họ như trở về thời còn nhỏ, bị ba bà tập nôi, cảm giác mơ hồ mới lạ với mọi thứ. Ý thức trôi dạt!

Nhìn ba người đã trúng chiêu thì Nguyễn Kiên nở nụ cười hài lòng, bắt đầu tra hỏi từng chút một. Nguyễn Kiên không lo lắng họ tỉnh lại, vì khi trúng chiêu này, tùy vào sức mạnh của linh hồn của mỗi người thì thời gian họ bị mơ hồ, mất ý thức sẽ khác nhau, đối với phạm nhân và võ tu thì ít nhất cũng là ba khắc thời gian. Bấy nhiêu đó thời gian Nguyễn Kiên hoàn toàn có thể thu thập thông tin và an ổn rút lui.

- Lần này các người đến Sài Gòn để làm gì?

- Chúng ta...

Gần hai khắc đã trôi qua, Nguyễn Kiên đã thu thập được khá khá thông tin từ ba người. Hắn thật sự phải công nhận sự đáng sợ của Tân Giới, những thông tin mà hắn lấy được trong một tuần qua chẳng là gì so với thông tin của Tân Giới, tất cả đều là thông tin trong cuộc tẩy trừ.

Nguyễn Kiên biết được cuộc tẩy trừ lần này hơi khác, lí do là vì xuất hiện một kẻ bí ẩn chiếm đi một phần lợi ích và địa vị trong thế giới ngầm. Kẻ đó cũng ở Sài Gòn này, hắn tự xưng là Thiên Nhân. Tu vi của tên này cực cao, đã tiếp cận Phá Vũ, đáng sợ hơn nhiều chính là thực lực của hắn. Tên Thiên Nhân này có thể chiến đấu vượt cấp, hắn đã diệt sát một cường giả Phá Vũ trung kì trong một trận chiến tay đôi. Đặc biệt là hắn còn rất trẻ, chỉ mới hơn đôi mươi! Và những thủ đoạn của hắn vô cùng bá đạo, hắn có thể thua cường giả Phá Vũ hậu kì nhưng muốn giết hắn là vô cùng khó. Đã có một cuộc truy sát do các cường giả thế lực thế giới ngầm, bao gồm cả Tân Giới phát động, tất cả chỉ vì đuổi giết tên Thiên Nhân này, nhưng hắn chỉ bị trọng thương và lẫn mất, trong khi các thế lực bị thiệt hại nặng, Tân Giới cũng mất hai cường giả Chân Cường.

Đối với tên Thiên Nhân này, Nguyễn Kiên chỉ cảm thấy khác thường chứ không e sợ, vì hắn sẽ nhanh chóng đạt đến cấp bậc đó. Còn hiện tại, Nguyễn Kiên không hề ngại việc đối đầu Thiên Nhân, vì tên này đã bị trọng thương cần tĩnh dưỡng. Dù Thiên Nhân có mạnh đến mấy thì Nguyễn Kiên cũng không e ngại chiến với hắn chút nào. Hắn có một cảm giác lạ kì đối với tên Thiên Nhân kia, không rõ vì sao nhưng Nguyễn Kiên tin chắc có vấn đề mà hắn không biết.

Lại nói, vì tên Thiên Nhân nên cuộc tẩy trừ sẽ sớm kết thúc khi các thế lực về lại thế cân bằng. Tức là các gia tộc, thế lực, trùm sò chết bớt đi thì mọi chuyện lại ổn định. Đồng thời kế hoạch của Tân Giới cũng có thể lợi dụng tốt. Việc này khiến cho kế hoạch của Nguyễn Kiên thuận lợi hơn, hắn chỉ cần khuấy cho vùng nước thêm đục và giữ cho Trần thị không bị thiệt hại là được.

Sau khi xác định tốt hướng đi, Nguyễn Kiên tiếp tục tra hỏi, hắn muốn tìm hiểu vài điều về Tân Giới. Tổ chức này chắc chắn sẽ là một kẻ địch cường đại và nguy hiểm với hắn, để chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến, Nguyễn Kiên cần có đầy đủ thông tin về Tân Giới. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, triết lý này chưa bao giờ là sai cả.

- Ta cần biết vài thông tin về Tân Giới, các người hãy kể cho ta mọi thứ mình biết.

- Tân Giới là một tổ chức khổng lồ, một thế lực ngầm khổng lồ chế nhiều lĩnh vực như vũ khí, hàng nóng, hóa chất, năng lượng,... trên nhiều thị trường thế giới ngầm. Một trụ sở đặt ở Thượng Hải, Trung Quốc. Đó là trụ sở chỉ huy ở khu vực Đông Á. Trong khu vực Đông Á có quân sự Cao...

“Rầm”

“Bình, bốp~~~~~”

- Hắc, Xích, Tử, các người có sao không? Có chuyện gì vậy? Tỉnh lại đi, này, tỉnh lại.

“Chát, chát, chát...”

- Đau... Ui da! Bạch? Chuyện gì thế này? A... Tên khốn đen thui...

“Rầm”

- Hự...

- Chắc chắn, các người kéo cả đội đến luôn đấy à, chuyện tốt của ta bị các người phá hỏng hết rồi. Haiz... Lần này tha cho các người đấy, hẹn gặp lại. À mà hai tiểu nữ kia xinh lắm đấy!

Nguyễn Kiên hơi thất vọng, chỉ cần thêm chút thời gian nữa là hắn đã có được thông tin tuyệt mật của Tần Giới rồi. Nhưng cũng không sao, hắn cũng đã có được manh mối quan trọng.

Vừa rồi Lam đã dẫn Bạch và Hồi xông vào, hắn thì đánh sập lá cà với Nguyễn Kiên, còn Bạch và Hồi thì lay tỉnh ba người Hắc. Nguyễn Kiên cũng đã lường trước việc có kẻ khác đến cứu người, những sát thủ chuyên nghiệp hành động theo đội như thế này luôn có thủ đoạn liên lạc, thông tin và định vị nhau. Lúc Lam xông vào Nguyễn Kiên đã phản ứng lại và so chiêu với tên này. Nguyễn Kiên có tính toán nên không đánh hết sức, hắn muốn Sắc đội tiếp tục nhiệm vụ và trở về trụ sở. Sau khi thấy ba người bọn Hắc đã tỉnh lại, Nguyễn Kiên chấm dứt trận đối công, đâm bay Lam dính vào tường. Lại chặc lưỡi vài cái rồi tẩu thoát, không quên bỏ lại một câu đánh lạc hướng.

Cả Sắc đội lặng nhìn Nguyễn Kiên rời đi, bọn họ hiểu được có đuổi theo cũng chẳng làm được gì, chỉ trách họ xui xẻo gặp phải quái nhân.

- Hừ, đầu tiên là tên Nguyễn Kiên khôn như quỷ, sau lại đến tên biến thái mặc trang phục kiếm hiệp, giờ là tên da đen đầu đinh quái dị. Rốt cuộc đội chúng ta gặp phải cái vận gì thế này? Toàn gặp phải những tên ma quỷ tu vi cao cường!

Bạch vẫn luôn là người nóng tính và thẳng thắn nhất, nàng phán ngay một câu đánh tỉnh những người còn lại vẫn đang đập đĩa đứng hình.

- Hự, phụt~~~~!

- Lam, người có sao không? - Những người kia thấy tên Lam phun máu, mặt mũi tái nhợt như thiếu máu thì lo lắng hỏi.

- Phun máu ra đây mà còn hỏi à, chắc ta bị vỡ tạng nội thương rồi, tên đen đầu đinh mạnh vô cùng, không hiểu sao hắn lại tha cho chúng ta nữa. Với năng lực của hắn hoàn toàn có thể làm đội ta toàn diệt chỉ trong vòng chưa tới một khắc.

Mặc dù đang bị trọng thương nhưng Lam vẫn cố gắng chọc đồng đội. Một lời lại nghiêm túc đánh giá tình hình. Lời của hắn đánh động thâm tâm của những người khác, ai cũng nghi ngờ lý do sống sót được của bản thân. Do may mắn? Do tên khủng da đen nổi hứng? Hay vì gì khác?

Lam rất rõ ràng hắn hoàn toàn không thể chống đỡ dù chỉ là vài chiêu, thậm chí chỉ một chiêu thì hắn cũng mất mạng. Lúc đầu với tên da đen, hắn đã bộc phát toàn lực, sử dụng cả những sát chiêu hắn luôn ẩn dấu, nhưng chung quy không thể ảnh hưởng được gì đến tên đó. Nếu không phải là né thì cũng chỉ là vuốt đốt lóe. Thực lực như thế thì hắn chỉ gặp qua ở các trường lão.

- Thôi, nếu không thể nghĩ ra được thì cứ như bỏ qua. Chúng ta cần nhanh chóng đến điểm tụ họp. Hai đội kia có lẽ đã xong nhiệm vụ rồi.

- Phải, đi thôi!

Sáu người Sắc đội nhanh chóng thoát đi, sau đó tụ họp với một nhóm khác cũng định đi cứu người. Ba nhóm họp nhất rồi nhanh chóng rời đi. Bọn họ không hề biết, chỉ vài hô hấp sau khi họ rời đi thì một bóng người đã trở lại, hắn xóa sạch dấu vết, lặng lẽ ẩn nấp đi theo Sắc đội đến chỗ tập họp.

Nguyễn Kiên cũng không hề biết Nhược Hồn Chí Bí Chiêu của hắn có thể lợi hại đến như vậy. Không chỉ thu thập được thông tin mà còn không để lại dấu vết, rất rất tiện ích a.

...

Ở khách sạn mà Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ đang ở, đang có một chấn động xảy ra. Một vụ nổ ở gian bếp, nghe nói là do rò rỉ khí gas, vì lý do an toàn nên mọi người khách trong khách sạn phải rời khỏi khách sạn trong vài giờ đồng hồ. Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ cũng như người khác, lẫn trong dòng người rời khỏi khách sạn. Nhưng thế gian không thiếu người hữu tâm, ba cặp mắt từ ba nơi đang nhìn chăm chăm vào hai người họ.

- Thám đội xin báo cáo, không sai vào đâu được, dù đã cải trang qua nhưng từ dáng người và thân phận không rõ ràng, có thể kết luận hai người kia chính là Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ. Nguyễn Kiên có lẽ đã rời khỏi và chưa thấy trở về. Hết.

Một tên đang quan sát từ trên cao mồm miệng nói như thể tự kỷ. Nhưng nhìn kỹ thì sẽ thấy một mụn ruồi kì dị ở bên má trái của hắn. Đó chính là thiết bị gián điệp tối tân số lượng có hạn, thứ này chỉ vừa xuất hiện trong thế giới ngầm, chỉ những thế lực cường đại nhất mới có được.

Một quán cafe đối diện khách sạn, một thanh niên vẫn nhìn chăm chăm vào Trần Ngọc Kỳ, hắn nhẹ nhàng lấy ra chiếc điện thoại, gõ một dòng mã rồi gửi đi. Chỉ giây lát sau, một kí hiệu cất cổ hiện lên trên màn hình. Thanh niên cười lạnh, đứng dậy bước ra khỏi quán và lặng im bước theo hai người một nam một nữ phía trước.

Ở trên đường, một cô nàng gọi cảm đang nói điện thoại và cười tươi. Nhưng không ai nghe thấy những lời cô ta nói cũng như truyền đạt từ bên kia.

- Cáo đang theo sát đối tượng, xin chỉ thị.

Bên đầu dây hơi lặng thinh, rồi một giọng nói dữ tợn ngập tràn thù hận nghiến nghiến:

- Giết~~~~~!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37-2: Thực lực của Võ Hùng

Chúng ta cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, ở đây có nhiều máy quay truyền hình quá, nếu bị lộ thì nguy hiểm vô cùng. Lúc này lại không có Nguyễn Kiên nữa, nếu xảy ra chuyện thì cậu và tôi khó mà an toàn.

Trần Ngọc Kỳ quả nhiên vô cùng thông minh và nhạy bén, nàng hiểu ngay hai người họ đang rơi vào tình thế tràn đầy nguy cơ như thế nào. Nàng hối thúc Võ Hùng nhanh chóng di chuyển, hai người dần dần tránh xa khu vực đông người nhiều phóng viên và máy quay kia.

- Giám đốc, cô nghĩ chúng ta nên đi đâu bây giờ đây, khách sạn này có vẻ sẽ bị phong tỏa trong vài ngày tới, nếu cứ xoay vòng vòng tìm kiếm chỗ nghỉ lại thì sớm muộn gì cũng bị lộ.

Võ Hùng lo lắng nói. Cậu tuy to xác nhưng đầu óc cũng không quá thiếu nếp nhăn đi, chút việc như vậy cậu vẫn có thể hiểu được. Chợt một cảm giác bất an cực độ dâng lên trong lòng Võ Hùng, đây là trực giác nguy hiểm a. Không chút chần chừ, Võ Hùng đẩy Trần Ngọc Kỳ sang một bên, xoay người liên tung một cú đấm với toàn bộ sức mạnh.

Có hai kẻ luôn đi theo sau Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ, họ đã bám sát và chờ đợi thời cơ. Đó chính là Cáo và đồng bọn, một gã đồ vật còn to con hơn cả Võ Hùng, thật trùng hợp bởi vì bí danh của hắn là Gấu. Ngay khi tránh khỏi ánh mắt người đi đường, tên Gấu liền áp sát đằng sau Võ Hùng, vận lực tung ra một cú đấm lên.

“Bốp~~~~~!!!”, “R..ăng rã...c~~~~~!!!”

Một chuỗi âm thanh vang lên, cùng với đó là những thân ảnh chuyển động.

Trần Ngọc Kỳ vốn chẳng có chút thực lực gì, nàng không kịp phản ứng đã bị Võ Hùng đẩy sang một bên và tránh khỏi phạm vi tấn công. “Ai nha” một tiếng rồi nhanh chóng lui ra, nép vào góc tường quan sát.

Võ Hùng dùng toàn lực so đấm với tên Gấu và rơi vào thế yếu. Cậu liên tục lùi lại năm bước, gương mặt nhăn nhó thể hiện rõ sự đau đớn. Nhìn vào tay cậu thì phải hoảng hốt! Từ nắm tay cho đến cùi chò, tất cả đều sưng huyết, gân cốt phồng lên nhìn vô cùng dữ tợn! Võ Hùng đang ôm cánh tay và cắn răng chịu đau.

Tên Gấu cũng chẳng dễ chịu gì. Hắn bị đẩy lùi ba bước và cũng mang một gương mặt đau đớn. Cánh tay hắn co giật liên tục và sưng hẳn lên ở cẳng tay. Hắn đã bị gãy tay! Lấy lại bình tĩnh, hắn ngược đầu lên nhìn về phía Võ Hùng.

- Grừ... Ngươi khá lắm, có thể dùng lực cơ bắp so đấm với ta mà chỉ bị sưng huyết, ngược lại còn có thể khiến ta bị gãy tay.

Tên Gấu nghiêng răng, nhìn Võ Hùng bằng ánh mắt khiêu chiến. Hắn rõ ràng sức mạnh của mình, và hắn cho rằng, lúc so đấm vừa rồi là do hắn chủ quan chưa dùng toàn lực. Bởi vậy nên nếu tiếp tục đánh đấm thêm vài hiệp, hắn tự tin mình sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Võ Hùng liên tục đánh động cái đầu óc mình, hắn nhớ lại những lời đại ca đã từng dạy:

“Làm việc gì cũng không thể ỷ lại mà dùng sức, nhất định phải có cái đầu! Động não suy nghĩ phương hướng và cách thức hợp lý cho mọi tình huống. Liên tục và hình thành kinh nghiệm! Ngay từ lúc yếu kém, ngươi phải bắt đầu rèn luyện ngay. Đến sau này khi đối đầu kẻ mạnh chân chính, ngươi muốn có thời gian suy nghĩ ư??? Đi xuống dưới đó mà suy nghĩ cầu xin lão Diêm như thế nào!”

Từ cách ăn nói trong lời dạy đủ hiểu ai là kẻ đã chém ra một đoạn triết lý đỉnh cao trên. Còn ai trồng khoai đất này? Đó chính là Lâm Nghị! Kinh nghiệm và tri thức của một kẻ như Lâm Nghị là vô cùng quý giá, dù là một điều còn con con nhưng khi hắn nghiêm túc truyền dạy cho Võ Hùng, đủ chứng tỏ sự ưu ái của Lâm Nghị dành cho tên to xác nào thiếu nếp nhăn này.

Võ Hùng quả nhiên không phụ lòng mong đợi của hai vị đại ca. Cậu động não suy nghĩ và hiểu được mình nên kéo dài thời gian. Hai kẻ ác trước mắt hiển nhiên đã theo dõi và biết rõ thân phận của cậu và giám đốc. Điều đó có nghĩa chúng sẽ bắt cóc hoặc thậm chí là giết người. Điều ác thì chỉ nên làm chỗ tối, đó là lý do vì sao chúng đợi tới khi cậu và Trần Ngọc Kỳ đi đến chỗ vắng mới ra tay. Nếu câu giờ thì vừa có thể khôi phục cái tay đang đau nhức, nếu may mắn có thể tìm được cơ hội chạy thoát! Nghĩ là làm, Võ Hùng mở miệng muốn đầu khẩu cùng tên Gấu có vẻ là não cũng khá ít nếp nhăn giống như ai đó.

- Ngươi cũng không kém chi cả tên khốn. Từ đó đến nay Võ Hùng ta đánh khắp thiên hạ không địch thủ. Hôm nay lại rơi vào thế yếu khi so đấm với tên to xác nhà ngươi, có thể thấy được ngươi cũng không yếu kém gì đi..

Trần Ngọc Kỳ đang đứng nép góc tường quan sát thì tất nhiên nàng cũng nghe được lời Võ Hùng. Dòng suy nghĩ xuất hiện đầu tiên trong đầu nàng chính là “tên Võ Hùng này không lẽ là chém gió, nói khoác lác ba hoa không biết xấu hổ sao?”. Nhưng sau đó, nàng nhìn thấy gương mặt tên Gấu thay đổi, đen hần ra như thể trét nhọ nồi thì nàng hiểu được, “A~~~~!!! Không ngờ tên Võ Hùng này cũng có chút tiểu xảo thủ đoạn thông minh vậy”. Nàng cũng ngay lập tức thi triển tuyệt kỹ “góp gió, thổi lửa” cao siêu của mỹ nhân.

- Tên to xác thiếu iot kia, ngươi đừng nghĩ rằng đâm lên một đòn và chiếm thế mạnh là ngon nhá. Võ Hùng là cao thủ đỉnh cấp thế giới, cậu ta có thể đánh chết ngươi chỉ trong vài đòn...

Nàng chống tay ngang thắt lưng, miệng thì liên tục xả một tràng vào mặt tên Gấu, rất là có tư thái tiểu mỹ nữ. Bản thân Trần Ngọc Kỳ cũng xấu hổ vô cùng, trước giờ nàng luôn băng thanh ngọc khiết, cao quý khó chạm. Hôm nay lại bày ra tư thái này, dù là để bảo toàn tính mạng, tránh thoát hiểm nguy nhưng vẫn có chút cái gọi là tự ái.

Trần Ngọc Kỳ thì hăng hái chửi mắng tên to xác xấu xa, Võ Hùng thì yên lặng tĩnh khí để hồi phục, còn tên Gấu thì nóng mặt tới cháy khét,... Nhưng họ không để ý đến một kẻ khác.

Cáo! Ranh ma! Khôn lỏi! Đó chính là lý do cô ả xinh đẹp lẳng lơ này mang một bí danh như thế. Ngay từ đầu khi Gấu đâm lên Võ Hùng, ả đã lẩn ra một bên đề phòng và chờ đợi thời cơ nếu Gấu thất bại. Và ả không sai! Khi mà tất cả mọi thứ dường như đang đi vào quỹ đạo có lợi cho hai người Trần Ngọc Kỳ và Võ Hùng, Cáo xuất hiện! Nhanh như chớp, ả lướt về phía Trần Ngọc Kỳ, trong tay là một thanh tiểu đao ánh lên vết sáng chứng tỏ độ sắc bén của nó. Thanh tiểu đao như một con rắn độc, nhe nanh sà tới muốn đoạt mạng mỹ nhân.

Trần Ngọc Kỳ hoàn toàn sững sờ trước sự xuất hiện của Cáo và nguy hiểm trước mắt. Nhưng sự gan dạ, bình tĩnh và nhạy bén của nàng đã cứu nàng một mạng. Ngay khi thanh đao lướt tới muốn đâm vào tim nàng, Trần Ngọc Kỳ gần như vận dụng hết sức lực và tốc độ từ lúc mới lọt lòng, tất cả chỉ cho một động tác lắt người nhẹ nhàng.

“Roẹt~~~~~!!!”, “Phập~~~~~!!!”

- Aaaaa~~~~~!!!

Vai áo Trần Ngọc Kỳ bị xé toạc lộ ra một mảng da thịt trắng hồng óng ánh, nhưng màu sắc đang dần chuyển sang trắng bệch, hay là nhuộm đỏ? Trần Ngọc Kỳ né được hiểm nguy hại nhưng không thể tránh khỏi bị thương! Tiểu đao đâm thẳng vào bả vai trái của Trần Ngọc Kỳ! Theo đó là máu đỏ tuôn ra ướt đầm bả vai của nàng.

Cáo hơi bất ngờ khi Trần Ngọc Kỳ có thể thoát chết dưới đao vừa rồi, nhưng ngay tức khắc ả chuyển đao chém một nhát ý đồ nhắm vào yết hầu của Trần Ngọc Kỳ.

Trần Ngọc Kỳ hoàn toàn vô lực chống đỡ tiếp chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh tiểu đao đang lướt đến cổ họng mình. Ngay khi cả hai tưởng như đã xong chuyện thì một bàn tay vút đến chụp ngay thanh tiểu đao, một chân nhấc lên đạp về Cáo, sức lực cực lớn khiến Cáo bị chấn bay sang một bên, đau đớn quằn quại.

Võ Hùng ném tiểu đao xuống đất, mặc cho lòng bàn tay bị đứt một đường, cậu lo lắng ngồi xuống, cẩn thận xem xét vết thương của Trần Ngọc Kỳ.

- Giám đốc, cô dùng hai tay bịt chặt vết thương ngăn máu chảy, tôi sẽ nhanh chóng xử lý hai kẻ kia và sơ cứu cho cô!

Vừa nói xong, Võ Hùng đứng lên, dáng đứng oai hùng bộc phát khí thế khai thiên lập địa! Cậu đang rất tức giận, rất hổ thẹn! Cậu đã hứa và đảm bảo với đại ca rằng, cho dù mình chỉ còn một hơi thở thì cũng sẽ không để cho Trần Ngọc Kỳ tổn thương dù chỉ một cọng tóc! Nhưng giờ thì sao? Trần Ngọc Kỳ đã bị đâm, đang mất máu và gặp nguy hiểm! Một nam nhân trọng nghĩa như Võ Hùng mà không thể giữ được lời hứa, đối với cậu đó chính là sai lầm đáng chết.

Đồn hết tất cả cảm xúc, bây giờ Võ Hùng cậu sẽ không để cho hai kẻ kia làm màu thêm nữa!

Cáo lúc này đã được Gấu đỡ dậy, cả hai đang chăm chú nhìn vào Võ Hùng, từ cậu phát ra khí thế khiến cả hai phải bồn chồn đôi chút. Cáo lặng yên vài hô hấp rồi nhỏ giọng dặn dò cho Gấu gì đó, hần gật đầu và tiến lên. Rõ ràng là muốn đối cứng so đâm với Võ Hùng!

Võ Hùng cũng không hề ngại ngần bước tới, vận hết toàn lực và...

“Bốp~~~~~!” Nắm đấm của cả hai đụng vào nhau tóe ra từng chút kinh phong, không hề nao núng, cả hai liên tục tung đấm và đấm. Võ Hùng chịu càng ngày càng nhiều những cú đấm trái phá, những vết bầm tím dần sưng huyết. Tên Gấu cũng chẳng dễ chịu hơn, xương cốt của hắn đã nứt dần, có nguy cơ gãy và vỡ vụn.

Võ Hùng sau khi từ Hà Nội trở về thì tu vi võ đạo đã đạt đến Trung Cường đỉnh phong, thậm chí tiếp cận đến Thượng Cường. Nhưng thực lực của cậu không hề dừng lại tại đó, với dương khí dồi dào đang bị phong ấn thì Võ Hùng có thể sánh ngang với Tự Tĩnh tầng ba, có thể đối kháng ngang cơ với Thượng Cường giả. Chỉ là Võ Hùng vẫn chưa biết sức mạnh thực sự của mình và sử dụng nó. Có điều không biết xài hàng nhưng hàng vẫn trong người, khi Võ Hùng chiến đấu, một chút dương khí cũng theo đòn đánh của hắn mà phóng xuất ra. Dương khí này mang sức tàn phá cực khủng, đừng nghĩ nó không mấy ảnh hưởng đến Võ Hùng, Nguyễn Kiên hay thậm chí Trần Ngọc Kỳ mà nghĩ dương khí yếu kém. Võ Hùng là là loại người chí dương chí cương, hợp với dương khí này nên ít ảnh hưởng. Nguyễn Kiên hay Lâm Nghi thì khỏi nói, hai tên này đã quá bá rồi. Trần Ngọc Kỳ thì mang âm nhu khí, nó có thể khắc chế, trung hòa dương khí nên nàng cũng không chịu ảnh hưởng lớn. Nhưng đối với những kẻ khác, thứ dương khí này tuyệt đối bá đạo. Chính nó đã công kích vào xương cốt của Gấu, khiến hắn dù nhìn hơn Võ Hùng một chút về sức lực nhưng lại bị thương nặng hơn sau mỗi lần so đâm.

Và chuyện gì nên đến cũng đến, một đám toàn lực của Võ Hùng đánh thẳng vào lồng ngực của Gấu.

“BÓP!!! Rắc rắc ~~~~~!!!”

Gấu bay ra xa hơn mười thước (10m), phụt máu tựa như phản lực. Lồng ngực hấn lõm vào hẳn, có vết ấn hình dạng một quả đấm, ngay tại chỗ đó còn bị bồng rít.

“Bịch” một tiếng, Gấu ngã xuống đất, lại phun thêm vài ngụm máu rồi chết không thể chết thêm.

Võ Hùng lại ngo qua, Cáo luôn đứng quan sát không biết từ lúc nào đã chạy mất. Cậu cũng không thèm để ý, quan trọng là phải đưa Trần Ngọc Kỳ đến bệnh viện đã. Dù gì cũng đã lộ tung tích rồi, có trung cái mặt mo ra cũng chẳng còn ảnh hưởng gì nữa. Võ Hùng đỡ Trần Ngọc Kỳ dậy, xé một miếng áo băng lại cho nàng rồi đỡ nàng ra đường lớn, đón một chiếc taxi rồi hướng tới bệnh viện gần nhất.

Cả hai không biết, ở một góc khuất gần chỗ đánh nhau, Cáo đang bị bóp cổ nhấc cao, gương mặt sưng vù lên, tím bầm. Kẻ đang bóp cổ Cáo không ai khác chính là thanh niên ở quán cafe đối diện khách sạn.

Cáo đến lúc chết vẫn không thể hiểu được vì sao ả lại chết như vậy. Rốt cuộc thì trong cuộc tẩy trừ này có âm mưu chồng chất như thế nào!!?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Theo bước Tân Giới! Thiên Ngoại Hắc Không Thạch!

Bệnh viện Trung Ương, đây là nơi mà Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ đang ở tại. Sau khi Trần Ngọc Kỳ bị thương, nàng đã mất rất nhiều máu nên ngất đi. Cũng may là đã được sơ cứu và cầm máu đúng cách kịp lúc, đồng thời việc đưa vào bệnh viện cũng suôn sẻ và nhanh chóng cho nên không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày là có thể khỏe mạnh và hoạt động bình thường.

Nhưng đó cũng là điều đáng lo lắng trong lúc này! Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ cũng hiểu được! Cái mà họ phải đối diện chính là sự truy sát của nhiều thế lực! Lúc vừa mới về tới Sài Gòn thì thân phận của họ vẫn được che giấu. Nhưng chỉ được một tuần hơn thì đã bị bại lộ ra. Chính vì thế nên Trần Ngọc Kỳ mới phải ở bệnh viện để chữa trị lúc này! Hiện tại là thời điểm nhạy cảm, thân phận của ba người Nguyễn Kiên cũng là vô cùng đặc biệt. Chỉ cần tung tích của họ bị truyền ra thì có lẽ chỉ trong vài canh giờ không đến là sẽ gặp phải nguy hiểm! Trong tình hình này thì thời gian là vô cùng gấp gáp, nếu như phung phí thời gian mà ở đây dưỡng thương thì sẽ gặp kẻ thù mới ập đến sớm thôi! Cho nên... điều mà Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ phải làm lúc này chính là liên tục di chuyển và chạy trốn, đồng thời liên lạc với Nguyễn Kiên để hội họp lại, bảo đảm sự an toàn!

Trong lúc chờ đợi Trần Ngọc Kỳ nhận điều trị, Võ Hùng đã suy nghĩ đến mọi chuyện. Cậu cũng đã thông minh hơn rồi a ~! Nghĩ là làm ngay, Võ Hùng lấy điện thoại ra và gọi cho Nguyễn Kiên...

“Tút TUT TUT... Số máy quý khách vừa gọi tạm thời đang ngoài vùng phủ sóng...”

Lời thông báo từ điện thoại khiến Võ Hùng thực sự sững sờ ~!?! Ngay trong thời điểm vô cùng nguy hiểm này thì Nguyễn Kiên lại đi nơi xa xôi nào đấy ~!?! Khắp đất Sài Thành này và cả những vùng lân cận luôn luôn có sóng điện thoại, cho nên chuyện ngoài vùng phủ sóng là vô lý! Trừ khi... Nguyễn Kiên đã đi đến tỉnh thành khác! Hoặc ~!?!... Là ra biển ~!?!... Là lên trời ~!?!... Là xuống đất ~!?! Đúng vậy ~! Nguyễn Kiên đang ở dưới lòng đất Sài Thành, ở một nơi bí ẩn và là một mê cung khổng lồ!!!

Võ Hùng dừng cuộc gọi, cậu hiểu được bây giờ chỉ có thể tự lực cánh sinh! Cậu cũng có được sức mạnh, và cậu sẽ không y lại vào đại ca nữa! Cậu sẽ bảo vệ giám đốc Trần Ngọc Kỳ bằng sức mình! Cậu sẽ là một đại trượng phu, có đủ thực lực để gánh vác và sẽ chia áp lực với đại ca!

Bên dưới lòng đất, tại một khu vực mờ tối âm u, nơi này khá rộng rãi và hơi yên lặng! Cũng là bình thường thôi, vì đây là dưới lòng đất, hiếm có người hay vật nào ở đây cũng là chuyện chấp nhận được. Thậm chí là ngược lại, có sinh vật ở nơi này mới đúng là bất thường! Và chuyện bất thường thì không hề thiếu! Từ đằng xa, trong con đường nhỏ hẹp dẫn đến nơi này vang lên âm thanh kì lạ. Mặc dù là vô cùng nhỏ nhưng nếu có thính lực tốt thì sẽ nghe được tiếng gió ma sát “Vùn vụt ~!”. Và một bóng người phóng ra từ con đường nhỏ, bóng người lướt trên mặt đất mà không hề phát ra tiếng, thậm chí hai chân kẻ đó chưa hề chạm vào mặt đất! Gã đang thì triển khinh công! Thứ khinh công chỉ có trong tiểu thuyết kiếm hiệp cổ trang! Tất nhiên mọi thứ đều có thể... ngay cả sự tồn tại vì diệu của hai tên không xem Thiên Đạo ở trong mắt kia còn có thể xảy ra thì những chuyện khác đều là hiển nhiên! Bóng người đó di chuyển đến trung tâm khu đất thì dừng lại, hấn mở miệng và cất tiếng âm vang khiến ai cũng phải bất ngờ. Vì âm thanh “ken két” như nghiêng răng của gã... và cũng vì nội dung của lời nói.

- Chỉ mới có nhóm các người đến sao hà Hoàng ~!?! Ba nhóm còn lại đâu rồi ~!?! Theo như tin tức từ các vị trí truyền đến thì ba nhóm của Lam, Xích và Hồng đều đã hoàn thành nhiệm vụ rồi mà ~!?! Bây giờ vẫn chưa đến... Không lẽ là xảy ra chuyện gì rồi ~!?! Này Hoàng, nhóm người có biết điều gì hay không?

Trong khu vực trống vắng này, gã lại cất tiếng nói chuyện như thể đang tự kỷ. Nhưng đó chỉ là khi nơi này thật sự chỉ có hấn! Từ trong bóng tối lóe lên những tia sáng, đó là những tia sáng mỏng manh phản chiếu qua đôi mắt, dù là mỏng manh nhưng cũng đủ chứng minh sự tồn tại của những bóng ma này! Và ba bóng người bước ra ngoài, hiện lên mờ nhạt trong cái nơi ánh sáng khó tìm đến! Tuy vậy cũng đủ để nhận biết ba người này, bởi màu sắc của bộ

áo choàng họ đang mặc... Một kẻ được che kín trong cái áo choàng màu vàng nhạt tiến lên phía trước mặt bóng người đã thi triển khinh công thần sầu kia! Hắn và bày ra một tư thế kì lạ, hơi cúi người một chút, bàn tay phải nắm chặt đặt ở lồng ngực trái, bàn tay trái mở rộng che kín vầng trán. Đó là cách chào cấp trên của bọn họ! Chỉ mất một cái tích tắc để chào, tên Hoàng mở miệng nói:

- Báo cáo trưởng lão! Theo như một vài tín hiệu truyền đến thì có vẻ những đội còn lại đã gặp sự cố ngoài ý muốn! Có vẻ như đội của Xích đã gặp phải kẻ địch bí ẩn và bị bắt, sau đó hai đội khác đã hoàn thành nhiệm vụ giúp đội của Xích và tự ý hành động để cứu họ! Hiện tại theo như ghi dấu thì họ đang di chuyển đến đây, ước chừng còn khoảng nửa khắc!

- Còn sống là được rồi... Các ngươi là những người ta đã bỏ công mà đào tạo, chết sạch hết thì mất mặt ta lắm! Hai tên Lam và Minh kẻ cũng có gan và chút năng lực nhẽ ~!?! Tự ý hành động luôn cơ đấy ~! Khắc khắc khắc... ~! Thôi thì xét việc bọn chúng không thất bại và ảnh hưởng đến đại sự nên bỏ qua vậy. Lần sau mà có thì... “Răng rắc ~~~!!!” lại đến nắn xương lũ các ngươi tiếp vậy ~!

Bóng người âm trầm cười nói, đặc biệt là thứ âm thanh chói tai và dữ tợn của lão ta thật sự khiến người khác phải rùng mình!

Những kẻ này không ai khác chính là thành phần còn lại của Sắc đội. Trưởng nhóm Hoàng cùng hai kẻ khác là Lục và Hồng. Còn bóng người kia, đó là một trưởng lão kỳ cựu của Tân Giới. Lão chính là một trong ba kẻ đã góp phần kiến tạo nên Sát đội chuyên lấy ám sát và tình báo làm nhiệm vụ hành động này! Ngoài lão già này thì kẻ khoác áo choàng hắc kim bóng bẩy đã chỉ huy Sắc đội lúc đầu cũng là một trong ba kẻ đã lập nên Sắc đội. Còn một lão quái khác đã ẩn cư trong một địa bàn nào đó của Tân Giới.

Quả nhiên đúng như tính toán của Hoàng, chưa đầy nửa khắc sau thì chín người còn lại của Sắc đội cuối cùng cũng đến. Tất cả lại cùng hành lễ chào lão già kia và bắt đầu bàn bạc cho đại sự chính thức!

- Ở bốn địa điểm kia các ngươi đều đã xử lí xong xuôi rồi chứ gì nữa ~!?! Bây giờ ta sẽ nói rõ về nhiệm vụ chân chính trong lần này. Hẳn các ngươi đã biết lần này Tân Giới chúng ta đến đây để tranh thủ vài món hời trong cuộc tẩy trừ.

Lão già hơi ngừng lại, đưa mắt nhìn những thành viên của đội, thấy chúng đều gật đầu ý bảo “Đã rõ!” thì mới chậm chậm nói tiếp.

- Thực sự thì lần này chúng ta chỉ nhắm đến một thứ! Đó là một viên đá, người bình thường gọi nó là Hắc Thiên Thạch! Nhưng trong thế giới ngầm này, nó còn được nhắc đến với cái tên Thiên Ngoại Hắc Không Thạch ~~~!!!

- Thiên Ngoại Hắc Không Thạch ~~~!!!?

Cả Xích, Lam và Hoàng đều giật nảy người kinh ngạc hét lên! Lão già liếc mắt bất mãn nhìn ba tên này khiến họ vội bình tâm lắng nghe tiếp. Nhưng sự kinh ngạc cùng hãi hùng vẫn còn thể hiện trên gương mặt họ!

- Ba tên này có vẻ như cũng có chút kiến thức đó, để lão già này đến nói cho các ngươi biết chút về cái viên đá này đi!...

“Thiên Ngoại Hắc Không Thạch! Đúng như tên gọi, đó là một viên đá màu đen đến từ ngoài vũ trụ! Trên Địa Cầu nay đã hao mòn tài nguyên, thiên tài địa bảo các thứ chỉ còn là truyền thuyết. Tuy nhiên, trong thế giới ngầm vẫn còn lưu truyền vài thứ hiếm lạ đã từng dấy lên gió tanh mưa máu. Trong đó có viên đá này! Nó trân quý không chỉ vì hiếm hoi, hơn cả là tác dụng phi phàm của nó. Đối với người bình thường, nếu giữ viên đá trong nhà sẽ khiến cho bốn mùa như một, luôn luôn là dễ chịu và thoải mái như mùa xuân. Không chỉ thế, nó còn tác động đến phong thủy của chủ nhân, khiến người đấy có vận đỏ trong một khoảng thời gian nhất định! Còn đối với người tu luyện võ đạo, viên đá đó còn trân quý hơn cả tu vi! Chỉ cần có nó, chuyện lĩnh ngộ và tu luyện sẽ như con điều gặp gió, dễ dàng và phát cao! Đã từng có kẻ tu võ nắm giữ viên đá, hắn đã trở thành Phá Vũ cường giả trước lúc bốn mươi! Đó còn hơn thiên tài tuyệt thế! Vậy nên đối với Thiên Ngoại Hắc Không Thạch, Tân Giới nhất định phải đoạt được ~~~!!!”

- Vậy thì chúng ta đã nắm được tung tích của viên đá đó chưa trưởng lão ~!?! - Hắc hời hợt hỏi mặc dù trong đầu cô đã có câu trả lời! Chỉ là hỏi để bảo đảm như thể giữ của vậy. Mặc dù biết rõ nó ở trong túi nhưng vẫn phải sờ sờ để kiểm tra.

- Tân Giới chúng ta là tổ chức có thực lực nằm ở hàng đầu trong thế giới ngầm! Chút việc như thế thì chắc chắn là không hề có vấn đề ~!! Đã xác định được viên đá đang nằm trong tay một ông trùm của Sài Gòn, chính là Lương Đông Phức! Chỉ là e ngại sẽ có thế lực khác nhúng tay vào nên chúng ta sẽ hành động ngay. Lần này đến đây chính là để đoạt đi viên đá đó. Đêm nay, ngay bên trong nê cung khổng lồ này, sẽ có một cuộc tụ tập và trao đổi giữa những ông trùm mới nổi những năm gần đây ở Sài Gòn. Lương Đông Phức là ông trùm nguyên vật liệu nên chuyện lão xuất hiện ở đây là chắc chắn, các nguồn tin của ta cũng đã xác nhận. Khi mà những kẻ này tụ họp, chắc chắn sẽ dẫn theo những tên thủ vệ mạnh nhất cũng như là những tên thân tín nhất. Nếu xông thẳng vào chắc chắn chỉ chịu thiệt hại lớn mà không có được lợi gì. Quân sư đã chỉ cho ta một kế hoạch, và chúng ta sẽ theo đó mà hành động...

Suốt nửa canh giờ trôi qua, mười ba người Sắc đội chăm chú, cẩn thận từng chút một bàn bạc về kế hoạch. Phân phó rõ ràng từng giai đoạn, từng nhiệm vụ cho từng người...

Từ lúc mười bốn người đặt chân đến khu vực này, mọi chuyện vẫn xảy ra trôi chảy và suôn sẻ... Nhưng mà là cho ai nhĩ!?! Mười bốn người!?! Phải a ~! Vẫn còn một kẻ nữa ~! Kẻ đã theo sau chín người đến sau! Kẻ đã tiềm nhập và ẩn thân trong bóng tối! Kẻ đã nghe không lọt một chữ về Thiên Ngoại Hắc Không Thạch và cả đại kế hoạch của Tân Giới! Và là kẻ đã quyết chỉ nâng tay trên của tổ chức này! Kẻ đó chính là Nguyễn Kiên!

Hắn thực sự tự hào vì quyết định theo bước Tân Giới. Chính nhờ như vậy mà hắn đã có được những tin tức vô cùng hữu ích và có thể sẽ ảnh hưởng đến thế cục của cuộc tẩy trừ, nhiệm vụ chính của hắn! Xui xẻo cho Tân Giới, tổ chức này đã đụng phải một... à mà là hai mới đúng. Đụng phải hai tên vô cùng rắc rối và nguy hiểm. Chẳng biết Tân Giới có thể kiên trì đến lúc nào, nhưng mà Sắc đội sẽ chịu thiệt lắm đấy.

Có điều Nguyễn Kiên cũng không định chính diện đối đầu với Sắc đội lần này. Bởi vì lão già kia đã là Phá Vũ cường giả a ~! Mặc dù chỉ mới là Phá Vũ

sơ kì nhưng Nguyễn Kiên cũng không chắc chắn thắng được lão, và lại bên cạnh lão còn có những tên sát thủ không hề yếu chút nào! Đừng nghĩ hần có thể ẩn nấp khỏi sự dò xét của lão già mà nghĩ hần cường đại. Đây chỉ là sự chênh lệch về thủ đoạn tu chân và tu võ mà thôi. Nguyễn Kiên hiểu điều đó nên hần cũng tự mình lên kế hoạch để ngư ông đắc lợi... “À mà Lương Đông Phúc ~~~!!? Nghe quen quá... hình như tên Lâm Nghị đã từng kể qua... Thôi thì tính sau vậy... ~!”

Trở lại với bệnh viện Trung Ương, lúc này Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ đang hoàn tất thủ tục để xuất viện mặc kệ sự can ngăn của đội ngũ y bác sĩ. Họ đang rất vội vàng muốn di chuyển và lẩn trốn. Cuối cùng sau hơn một nén hương thời gian thì hai người cũng rời khỏi bệnh viện được. Trần Ngọc Kỳ hiện đã được băng bó và cảm máu tốt, chỉ cần không vận động mạnh vai trái và thậm chí là cơ thể thì sẽ không sao cả, việc hồi phục tốt cũng chỉ là thời gian ngắn.

- Hiện tại GPS Plus 6.0 vẫn còn lưu trữ mờ nhạt vị trí của anh Nguyễn Kiên. Chúng ta hãy mau di chuyển, vừa chạy trốn vừa là tìm đến để tụ họp lại. Hiện giờ tôi không thể vận động mạnh nên phiền anh phải vất vả rồi Võ Hùng.

Trần Ngọc Kỳ nói gì thì cũng thông minh hơn Võ Hùng. Nàng đã dùng vài thứ tốt để xác định vị trí của Nguyễn Kiên, hiện giờ họ chỉ cần né tránh nguy hiểm và tìm hần thôi. Mà nói thì dễ nhưng vẫn rất rất là khó khăn. Nhưng họ vẫn có niềm tin, họ sẽ còn cố gắng cho ngày mai.

- Giám đốc, cô cứ yên tâm! Lần này tôi sẽ gánh vác tất cả như đại ca vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Mê cung bí ẩn - Mê cung vệ - Tụ hội dưới lòng đất

“Brừm ~~~!” Một âm thanh đáng gây chú ý từ đằng xa truyền đến. Và một chiếc xe Mercedes - Benz mẫu GLS - Class đang chạy đến hấp dẫn bao ánh mắt nhìn chăm chú. Chiếc xe hạng sang trị giá hơn bốn tỷ đồng dần tiến vào chỗ bãi đỗ cao cấp... Theo sau đó là năm chiếc dã chiến, những chiếc xe chạy êm như lụa cũng sát sau Merce mà dừng lại. Bên trong chiếc Merce, người tài xế mặc vest đen lịch lãm lên tiếng, truyền đạt đến những người ngồi ở ghế sau.

- Thưa ông chủ Trần, hiện tại đã đến khu B 96 rồi ~! Tiếp theo chúng ta phải đi xuống dưới lòng đất, phiền ông chờ đợi một chút, khi nào những người khác đến đông đủ thì chúng ta sẽ cùng đi xuống tầng hầm ở mê cung ~! Ông chủ và người thân có thể yêu cầu các thứ cần thiết trong khoảng thời gian đợi chờ...

- Vậy thì phiền cậu lấy hộ con gái tôi vài món lót dạ,... cả những người vệ sĩ của tôi nữa, chuẩn bị cho họ vài thứ đáng hoàng một chút!

Những người vừa tiến vào bãi đỗ không ai khác chính là Trần thị. Họ tiến tới đây là để chuẩn bị cho cuộc tụ họp mà Tân Giới đã nhắc đến. Trong khu B 96 có một lối đi bí mật chuyên dùng tiến vào mê cung dưới lòng đất, họ phải dừng ở đây để cùng xuống mê cung. Để không bị lộ tin tức cho những người ngoài sáng thì những người đến đây chỉ có thể dừng ở bãi đỗ xe. Nếu cần thứ gì thì sẽ có bên phụ trách chu cấp.

Lại phải nói đến bộ phận phụ trách và mê cung khổng lồ này.

Một mê cung khổng lồ tồn tại dưới lòng đất Sài Thành như vậy hiển nhiên phải có nguồn gốc và lai lịch cực lớn. Thực tế đúng là như vậy! Mê cung này đã tồn tại hàng thế kỷ, và thậm chí là hơn. Những ông trùm của Sài Gòn chỉ mới phát hiện mê cung từ hơn một trăm năm trước! Khi họ bắt đầu nghiên cứu về mê cung thì tìm thấy những vật đã có niên đại ít nhất cũng là năm thế kỷ, có thứ đã được hơn ngàn năm! Từ những thứ phát hiện và khai quật ra, họ đã xác định được phần nào nguồn gốc của mê cung...

Vào những năm Sài Gòn còn là Gia Định, đã từng có một gia tộc cực mạnh tồn tại trên mảnh đất này! Gia tộc đó đã đứng vững qua từng thời đại, sau Tây Sơn rồi lại nhà Nguyễn, sau Ngụy quyền lại đến chiến tranh... Mê cung này chính là một trong những thủ đoạn bảo mệnh của họ! Chính nó đã bảo hộ cho gia tộc tránh khỏi những cuộc chiến tranh đẫm máu suốt hơn một ngàn năm. Tuy nhiên! Trong này vẫn còn ẩn tàng những bí mật chưa một ai biết đến! Gia tộc đó đã được xác nhận là tồn tại, nhưng lại không có bất kỳ ghi chép nào cho biết đó là gia tộc nào? Có đặc điểm gì? Vì sao họ lại bị biến mất khỏi dòng chảy thời gian này?... Tất cả đều chỉ là những câu hỏi không lời giải đáp!

Tất cả chỉ biết một điều, sau khi mê cung được những ông trùm phát hiện, cũng đã có những cuộc tranh đấu máu chảy thành sông! Hiển nhiên đó chính là để đoạt lấy quyền kiểm soát mê cung này! Một mê cung khổng lồ này hiển nhiên sẽ có những bảo tàng trân quý nhất! Rồi sau đó, vì những cuộc chiến này mà các thế lực ngầm khác đã ngửi thấy mùi thơm ngon... và lại có thêm những con mèo lao vào giành nở! Trong tình cảnh đó, một thế lực mạnh khác đã xuất hiện! Một sứ giả đã đến, người này phát tay là vũ bão, nhắc chân là đất rung... Với sức mạnh áp đảo tuyệt đối, người này đã chấm dứt cuộc chiến vô nghĩa giữa các thế lực. Sau đó hần định ra một quy luật bất thành văn chỉ áp dụng cho mê cung này! Cứ năm năm một lần, sẽ có một cuộc tranh đấu “giao lưu” giữa các thế lực, từ đó sẽ lựa chọn ra một nhóm người gọi là “mê cung vệ”. Họ là những cường giả chuyên bảo vệ mê cung cũng như quản lí nơi này, họ cũng có quyền hưởng dụng các thứ tốt ở mê cung... Nhưng! Đối với những công việc chung liên quan đến mê cung, giống như cuộc tụ họp lần này, họ sẽ không được phép can thiệp vào. Cái họ có thể làm là dẫn đường và bảo vệ cho người tiến nhập mê cung. Đó cũng là lí do vì sao một lão cáo già như Trần Viễn Nam lại có thể để cho người tài xế vest đen đi chuẩn bị thức ăn và các thứ khác cho người của mình. Vì người tài xế đó chính là một trong những mê cung vệ!

Sau Trần thị thì những thế lực và ông trùm khác cũng dần đến,... Dương gia với Dương Trọng Lương đi đầu, lão nhìn Trần Viễn Nam bằng một ánh mắt

cắm thù tựa như muốn ăn tươi nuốt sống, tru diệt cả họ Trần. Lương thị cũng đến, chỉ một mình Lương Đông Phúc với sự bảo hộ của những tên vệ sĩ và một mê cung vệ... và còn hơn chục ông trùm khác cùng với thân tín và người thân cũng đến sau đó. Đi cùng những ông trùm luôn có một người mặc vest đen lịch lãm, và ai cũng biết thân phận của họ rồi.

Sau khi tất cả tập hợp đông đủ thì từ bốn phía truyền đến tiếng xé gió “Vùn vụt ~!”. Những bóng người dần hiện thân và đáp xuống xung quanh những ông trùm. Họ khoác trên người một bộ vest trắng, chính xác là trắng từ trên xuống và cũng lịch lãm không kém những người vest đen. Họ cũng là mê cung vệ! Mê cung vệ chia làm hai nhóm gồm “ám” và “minh”... Nhóm vest đen chuyên hoạt động ngoài sáng, tiếp xúc với những thế lực ngầm. Họ là mê cung minh vệ! Nhóm vest trắng chuyên hoạt động trong tối, cả về nghĩ bóng lẫn nghĩa đen! Họ hoạt động dưới mê cung và thường xuyên bí mật chiến đấu với những kẻ xâm nhập mê cung trái quy tắc!

Nói về bộ vest, đó chính là tiêu chí của mê cung vệ. Thay vì ám là đen, minh là trắng, mê cung vệ lại chọn ngược đi. Việc này cũng là từ người đã bình định cuộc chiến và lập ra quy tắc. Hẳn xem vest trắng là tôn chỉ của cường giả chân chính! Giết người không thấy máu, dấu quần sát đánh tới nhuộm đỏ dòng sông, ướm cả mặt đất cũng không nhiễm bẩn bộ vest trắng! Đó mới là một mê cung ám vệ thực sự, những người mang đến nỗi sợ hãi vô hình cho những kẻ dám xâm nhập mê cung trái phép! Còn minh vệ, sự lịch lãm và bí ẩn phải được đặt lên đầu tiên! Đó chính là lý do họ mặc vest đen, biểu tượng của sự lịch lãm và bí ẩn sâu thẳm. Đó là hình tượng nên có trong mắt người đời của mê cung. Thay cho suy nghĩ về một nơi chôn cất đầy bảo tàng và huyết tinh, tràn đầy căm dỗ và những cuộc tranh đấu đẫm máu!

Những mê cung vệ tách ra khỏi nhóm người, họ hội họp riêng lại. Có tất cả năm mươi người, ba mươi minh vệ và hai mươi ám vệ, Nhưng chắc chắn đó không phải tất cả! Ai cũng hiểu được, lực lượng chính của mê cung vệ là rất lớn, chính như thế mới có thể bảo hộ và kiểm soát mê cung. Sau khi bàn bạc, mê cung vệ lần nữa tách ra. Họ điều chỉnh đội hình những người tiến nhập mê cung. Với những ông trùm làm trực chính, hai bên là người thân và thù hạp, bên ngoài cùng là những minh vệ bảo hộ toàn diện. Những ám vệ sau khi xuất hiện bàn bạc thì một lần nữa tách ra, một nửa ẩn vào bóng tối, nửa còn lại làm nhiệm vụ dẫn đường và bảo hộ cùng với minh vệ.

Tất cả bắt đầu tiến vào mê cung!!!

Trên một con đường tiến về khu B 96, hai bóng người đang vội vã chạy nhanh, phía sau họ là ba kẻ đang theo sát. Hai người đang chạy trông không ai khác chính là Võ Hùng và Trần Ngọc Kỳ! Từ sau khi rời khỏi bệnh viện họ đã liên tục chạy và gần như không có kẻ nào đuổi theo như dự đoán. Nhưng chỉ vừa ít phút trước, Võ Hùng đã phát hiện có ba kẻ vẫn luôn theo sát họ! Một nữ và hai nam, đuổi theo sát nút và chưa hề lơ lửng. Võ Hùng thậm chí nghi ngờ ba kẻ kia đang chơi mèo vờn chuột! Bởi bọn chúng trông vô cùng từ tốn và chậm chạp, thậm chí vừa đuổi theo vừa nói chuyện vui vẻ. Còn Trần Ngọc Kỳ, cả Võ Hùng nữa, cả hai đều sắp thở không ra hơi rồi!

- Giám đốc ~! Học ... Cô phải chạy trước đi ~! ... Tôi sẽ ở lại ... cản đường họ ~! Nếu như ... cả hai cứ tiếp tục ... chạy... thì sớm muộn gì cũng ... học ... bị đuổi kịp ~! Khi đó thì cả hai sẽ ... Giám đốc cũng hiểu mà ... phải có ... một người ở lại ... và đó ... không ai khác ... chính là tôi ~!

Nói xong, Võ Hùng không chút do dự đứng lại, xoay người chặn đường ba kẻ theo đuổi. Trần Ngọc Kỳ lúc này cũng hiểu rõ điều nàng nên làm! Nàng không phải một người nhu nhược hay yếu đuối, cô là một người thông minh và hiểu chuyện! Võ Hùng tâm ý đã quyết, nàng sẽ không làm gánh nặng cho cậu! Cái nàng cần làm là chạy! Nàng sẽ chạy đi và tìm Nguyễn Kiên! Chỉ có hấn mới có thể giải quyết mọi chuyện lúc này!

- Ô ~! Họ bắt đầu tách ra kia ~! Vậy là số 3 đã thắng cược rồi ~! Thật là tiếc a ~!

Cô gái trong nhóm theo đuổi lên tiếng than thở. Và thật tiếc cho Võ Hùng cũng như Trần Ngọc Kỳ, những hành động của họ đều đã bị dự đoán trước. Cứ như Tề Thiên trong bàn tay của Phật Tổ, dẫu có quậy phá hay giãy dụa gì thì cuối cùng cũng sẽ bị tóm lại!

- Theo như kế hoạch C, số 9 theo sát giám đốc, còn số 5 chặn lại Võ Hùng ~! Ta sẽ lược trận và đối phó với những chuyện bất ngờ ~! Hành động thôi ~!!!!

Số 3 vừa nói xong liền di chuyển, hần nhún người một cái thì phóng lên cao, lại dậm đà vài cái thì chỉ vài cái hô hấp hần đã đứng trên ngọn cây cao chót vót. Cô gái được gọi số 9 cũng tăng tốc, muốn vượt qua Võ Hùng mà theo sát Trần Ngọc Kỳ. Cậu cũng không phải lấy cái xác to bằng nửa con trâu để lấp đường a ~~~! Khi vừa thấy cô gái kia tăng tốc vượt lên, cậu ngay lập tức tụ lực phát ra một cú đấm ~!

- Hãy đỡ ~!!!!

Võ Hùng gầm to lên rồi dậm ra một quyền toàn lực, tiếng xé gió “Vùn vụt ~!” khiến số 9 phải bất ngờ. Chỉ với một cú đấm này thôi cũng đủ bộc lộ thực lực của Võ Hùng đã đạt đến Thượng Cường giả! Tốc độ tu luyện cực nhanh, đồng thời căn cơ cũng vô cùng bền vững! Đây cũng là hiệu quả của chí dương khí bị phong ấn trong Võ Hùng, khi mà phù ấn đại đạo của Lâm Nghị dần tiêu hao thì sức mạnh của hần sẽ dần hướng cho chí dương khí trở thành nội lực của Võ Hùng. Thực ra đó là một loại khí lực khác không hề kém tinh lực của tu sĩ. Điều này đã khiến cho tu vi võ đạo của Võ Hùng phát lên như điều gặp gió, và hiện tại đã là Thượng Cường giả! Mặc dù nhận thấy sức mạnh to lớn của Võ Hùng nhưng số 9 không hề có chút nao núng, cô vẫn lao nhanh không chút phòng bị! Khi Võ Hùng tưởng như đã đấm trúng cô gái, một cảm giác nguy hiểm truyền đến khiến Võ Hùng sững sờ! Nếu chịu đòn cản đường cô gái thì cậu sẽ gặp nguy hiểm tính mạng. Còn nếu chuyển hướng đỡ đòn thì sẽ dễ thoát cô gái, và người gặp nguy hiểm là Trần Ngọc Kỳ! Ai là người sẽ phải nhận lấy nguy hiểm ~!?! Võ Hùng lý giải rõ ràng từng chút một! Cho nên cậu cắn răng, gồng mình đánh ra cú đấm... thắng vào cô gái!

Số 3 đứng trên ngọn cây quan sát rõ ràng, hần vẫn luôn chăm chú vào từng cử động của Võ Hùng. Hần tò mò về lựa chọn của cậu dù đã nắm chắc chín phần đáp án. Và nụ cười hài lòng hiện lên trên mặt hần!

Trong một khoảnh khắc, Võ Hùng đã ngỡ như mình đang mơ! Cú đấm của cậu đã trúng đích! Nhưng! Cậu lại không hề có một chút cảm giác nào có thể làm cho cậu tin được mình đã đấm trúng cơ thể người ~!?! Cậu không biết nhưng ba kẻ kia lại rất rõ! Khi mà cú đấm của Võ Hùng chạm vào thân ảnh của số 9, cơ thể cô gái đã tan vỡ như bóng nước! Nó tan biến như thể là một cái phân thân trong truyện tranh ~!!!! Võ Hùng tuyệt vọng ~!!!! Hần

đã không thể làm gì cả ~! Hoàn toàn vô dụng ~! Và một cảm giác đau đớn truyền đến, cơ thể cậu là đi, ý thức dần tan biến. “Rầm ~~~!!!” Trước khi ngất đi, bên tai của cậu còn vang vọng tiếng nói bình thản của số 5...

- Đó là Ảnh Kỹ ~! Một trong Thất Thức Sát ~! Tuyệt kỹ di chuyển tạo ảo ảnh chân thực ~! Người đã đánh trúng đấy ~! Nhưng đó không phải là số 9 thực sự, đó chỉ là ảo ảnh mà cô ấy đã tạo ra ~! Hãy nhìn, số 9 đã vượt qua người và đang đuổi theo giám đốc ~! Những hành động của hai người đều không hề thoát khỏi dự đoán của chúng ta ~! Và hai người đã nằm gọn trong lòng bàn tay chúng ta từ khi kế hoạch bắt đầu ~! Giờ thì ngủ đi, khi tỉnh lại, cậu sẽ hiểu...

Bên dưới lòng đất, trong một con đường nhỏ hẹp liên tục vang lên tiếng động lạ. Có tiếng xé gió khi người lướt nhanh, có tiếng đá vụn tan vỡ, cũng có tiếng những con chuột chũi “Ét ~~~!!!” và chét oan,... Những bóng người phủ trong chiếc áo choàng lướt như bay, nhìn như lộn xộn nhưng lại có một đội hình chiến đấu tổ hợp ẩn tàng. Và phía đằng sau những bóng người đấy, có một kẻ vô hình vô thanh vô tức theo sát. Hẳn di chuyển mà không hề có một biểu hiện khác thường, dường như hẳn không hề tồn tại ở nơi đây! Hẳn là Nguyễn Kiên! Hẳn đang vận dụng ẩn nấp thuật, một thủ đoạn của tu chân giả! Hẳn đã theo sát Tần Giới khá lâu, do các loại điều kiện mà hẳn không thể xác định chính xác thời gian nhưng có lẽ đây đã là buổi ban trưa ngày hôm sau kể từ khi hẳn xâm nhập mê cung! Mặc dù đang ẩn nấp theo đuôi Tần Giới, nhưng Nguyễn Kiên lại nhắm mắt! Không phải là hẳn đang ngủ! Hẳn đang ở “giác ngộ”, chỉ là hẳn không dùng được năng lực như xưa. Hiện tại hẳn đang cảm nhận, hẳn đang lĩnh ngộ! Lĩnh ngộ ẩn nấp chi thuật, lĩnh ngộ về sự nhạy bén và rèn luyện trực giác của bản thân! Hẳn lĩnh ngộ mọi lúc, mọi nơi, mọi tình huống! Hẳn có thể sẽ không tu luyện một thời gian, nhưng hẳn sẽ không bao giờ dừng lĩnh ngộ! Tất cả chỉ vì hai chữ: THỰC LỰC ~~~!!!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Diễn hóa sơ vô thuật - đại vĩ môn bí ẩn

Nguyễn Kiên vừa di chuyển, vừa cảm ngộ ẩn nấp thuật và cảm ứng thuật. Hẳn vẫn còn nhớ về cuộc chiến trên máy bay. Khi hẳn sử dụng Khinh Thiên Phách Hồn Thuật, hẳn đã không thể cảm nhận được sức mạnh của ba tên sát thủ họ Ứng. Sau khi tiếp thu tri thức tu chân bao gồm cả ẩn nấp thuật, đồng thời hẳn cũng đã sử dụng thuật này thường xuyên và ngay cả lúc này. Nguyễn Kiên đã lý giải phần nào về ẩn nấp thuật và càng có nhiều khát vọng cũng như tò mò về nó.

Đối với Nguyễn Kiên, một ẩn nấp thuật chân chính là phải vượt xa hiện tại gấp vô số lần. Ẩn nấp thuật hiện tại của hẳn chỉ là múa rìu qua mắt thợ, nó chỉ có thể hiệu quả với kẻ tu vi yếu hoặc trong hoàn cảnh đặc biệt như bây giờ... Cái hẳn khát khao là một ẩn nấp thuật khiến người trở thành không tồn tại! Là vô hình, vô thanh, vô tức,... hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa! Nhưng hẳn cũng hiểu, nếu như đạt đến bước đó thì đã không còn là thuật pháp hay bí kỹ gì nữa, đó đã là thần thông! Thậm chí là quy tắc! Là đại đạo!...

Hiện tại Nguyễn Kiên chỉ muốn phát triển ẩn nấp thuật lên tới mức qua mắt được cao thủ, kẻ có tu vi mạnh hơn hẳn... khi đó ẩn nấp thuật cũng sẽ là một thủ đoạn bảo mệnh đặc biệt cho hẳn.

Nguyễn Kiên tập trung cảm nhận không gian và hoàn cảnh xung quanh... Những biến chuyển dù là nhỏ nhất đều được hẳn tiếp thu rõ ràng... Và cứ mỗi khi xảy ra một biến động nhỏ, hẳn lại thay đổi khí tức các thứ,... ẩn tàng như một với không gian... Trong cơ thể Nguyễn Kiên, Quy Nguyên Chuyển Hoán Thuật liên tục hoạt động, tâm trí hẳn cũng liên tục suy diễn những biến hóa của ẩn nấp thuật...

“Như thế nào là ẩn nấp? Là tránh khỏi tầm mắt của kẻ khác? Là tránh khỏi sự cảm nhận của đối phương? Không! Ẩn nấp chân chính giống như là tác kẻ! Là chuyển biến bản thân trở thành một phần của không gian, của hoàn cảnh xung quanh! Đối với tu sĩ, đó là chuyển hóa tất cả mọi thứ của bản thân trở thành môi trường!...”

Đối với Nguyễn Kiên, hẳn có Quy Nguyên Chuyển Hoán Thuật! Lý giải của hẳn càng thâm sâu hơn... Đây là công pháp vô cùng bá đạo! Đối với Nguyễn Kiên thì càng bá hơn. Bởi vì hẳn có khả năng lĩnh ngộ cũng như suy diễn cực kì kinh khủng, có thể nói là vượt xa những thiên tài! Và hẳn đang dần suy diễn ra một thuật pháp ẩn nấp cho riêng mình!

“Nếu bản thân ta liên tục biến đổi theo môi trường thì sao? Đó sẽ là ẩn nấp tuyệt đối! Nhưng nó lại hạn chế bởi vì sự tiêu hao cho việc biến hóa khí tức và các thứ khác là vô cùng to lớn! Lại suy diễn! Vạn vật đều xuất phát từ hỗn độn nguyên sơ! Dù vạn vật biến hóa hay phát triển đến đâu cũng không thể nào xóa bỏ nguồn gốc! Nói cách khác, vạn vật đều có điểm chung là nguồn gốc... khi tức đó tồn tại trong mọi thứ! Nếu ta chuyển hóa bản thân để mang khí tức của nguyên sơ, thì đó chính là ta đồng hóa với vạn vật... và ta sẽ ẩn nấp!

Nhưng để chuyển hóa thành công, ta phải có đủ tri thức về nguyên sơ... Khai Linh Thụ chính là một thứ xuất sinh hỗn độn, nguyên sơ khí tức của nó là đầy đủ vô cùng. Chỉ cần đạt đến một tia mòng manh là đã đủ rồi! Đồng thời, ta còn phải cảm nhận không gian xung quanh đến tận cùng nguyên sơ của chúng, có như thế thì ta mới có thể dung hòa vào trong không gian!

Nói cách khác, cái ta cần làm không chỉ là lĩnh ngộ và suy diễn thuật pháp ẩn nấp, ta còn phải nâng cao khả năng cảm nhận và ý chí của bản thân thay cho niệm lực!...”

Lĩnh ngộ vượt cấp, suy diễn nghịch thiên... khả năng của Nguyễn Kiên ngày càng nâng cao với nền móng là ý chí, là đạo tâm vô kiên bất tồi! Quy Nguyên Chuyển Hoán Thuật liên tục vận chuyển, một bản thuật pháp dần dần hình thành...

“Vạn vật đồng tông đồng nguyên, đều có chung một tia nguyên sơ khí tức! Đưa bản thân trở về nguyên sơ, để bản thân mang một khí tức nguyên sơ... tất cả đều có nghĩa là dung hòa vào trong không gian! Đó là xóa mờ sự tồn tại của bản thân! Đó chính là ẩn nấp thuật chân chính!”

Lại nói! Vạn vật đều chung nguồn gốc, ta suy diễn từ nguồn gốc đi lên để hình thành hiện tại! Thay vì cảm nhận vạn vật, ta có thể suy diễn chúng! Suy diễn rõ ràng từ nguyên sơ đi đến hiện tại vậy thì còn vượt xa cảm nhận vô số lần! Đó đã không còn là cảm nhận...”

Suy diễn và hóa nguyên sơ... Đây là bản thuật phá đầu tiên chính ta suy diễn ra được... Đây là một thuật pháp độc nhất của Vô Thiên ta... Vậy thì... Đây sẽ là Diễn Hóa Sơ Vô Thuật!

Hiện tại bản thuật pháp này chỉ đơn thuần là ẩn nấp thuật... Nó không phân chia cấp bậc, chỉ xét theo sự lĩnh ngộ của Nguyễn Kiên! Khi lĩnh ngộ của hần nâng cao thì thuật pháp cũng sẽ biến hóa, trở nên bao quát và nguyên sơ hơn nữa! Sẽ dần là bí kỹ, là thần thông, là đại đạo...

Ngay khi suy diễn thành công, Nguyễn Kiên không chút do dự bắt đầu sử dụng Diễn Hóa Sơ Vô Thuật! Từng tia khí tức nguyên sơ dần chuyển hóa... Bản thân Nguyễn Kiên dần dần trở nên huyền ảo hơn, nhưng trong sự huyền ảo đó nó lại tồn tại một thứ gì đó vô cùng bình thường! Chính cái bình thường đó đã khiến hần dung hòa vào không gian...

Nhóm người Tân Giới đang di chuyển thì lão già dẫn đường dừng lại. Mười hai thành viên phía sau dù không hiểu gì nhưng cũng đứng lại. Trong yên lặng mà biến hóa đội hình...

Lão già đang trầm ngâm vì cảm giác bất an đã biến mất... Từ lúc bản bạc kế hoạch xong xuôi và bắt đầu di chuyển thì thỉnh thoảng lão lại cảm thấy bất an. Thứ cảm giác này vô cùng mơ hồ nhưng với kinh nghiệm của bản thân thì lão rất chắc chắn có điều bí ẩn. Rất có thể là có kẻ theo đuôi! Nhưng lão lại không thể nào cảm nhận được rõ ràng. Phải mất hơn hai canh giờ tập trung thì cảm giác đó mới dần rõ ràng... khi mà lão sắp sửa tìm ra thứ truyền đến cảm giác bất an thì nó biến mất! Là biến mất hoàn toàn, không còn dù chỉ là một tia mỏng manh!

Thay vì yên lòng vì cảm giác bất an biến mất, bây giờ lão lại càng đề phòng hơn... Hiện tại lão chẳng thể làm gì khác ngoài việc tiếp tục di chuyển và thực hiện nhiệm vụ. Nhưng lão chắc chắn sẽ giữ một con chủ bài để đề phòng!

Nhóm người Tân Giới lại lần nữa di chuyển, Nguyễn Kiên cũng tiếp tục theo sau. Nhưng hần cũng hiểu được, có lẽ lão già Phá Vũ cũng đã phát hiện manh mối về hần!...

*Truyện Nghịch Thiên - Vô Thiên của tác giả Ninh Nguyễn // Bản gốc tại // * <https://truyenfull.vn/>

- Còn bao lâu nữa thì tới phòng chính?

Một âm thanh chấn chường và một mùi vang lên trong không gian rộng lớn. Sau đó cũng là hàng loạt những lời nói, câu hỏi tương tự. Đối diện những lời nói yếu nhược như thế, trong mắt những người mặc vest hiện rõ vẻ khinh thường. Mặc dù thế nhưng vẫn có một tên che dấu cảm xúc tốt, hần đứng ra trả lời những kẻ kia.

- Thưa các ông chủ! Chúng ta chỉ cần tiếp tục di chuyển gần nửa khắc là tới nơi! Khi đó sẽ có đầy đủ các thứ tiện nghi cho các vị...

Đây chính là các ông trùm với sự bảo hộ và dẫn đường của mê cung vệ! Họ đã đi trong lòng đất hơn nửa canh giờ, hoàn cảnh trong mê cung rất là khó chịu nên đối với những kẻ ăn sung mặc sướng như những ông trùm thì như là tra tấn vậy. Đa số những ông trùm và người thân đã mệt mỏi vô cùng, nếu không phải vì giữ thể diện với những kẻ khác thì họ đã lăn đùng ra cho vệ sĩ khiêng đi.

Lê lét thêm nửa khắc thì họ cũng đã đến nơi. Trước mắt mọi người lúc này là một cánh cửa khổng lồ. Thật sự là khổng lồ! Khi mà một người đứng trước nó thì trông như một chuột so với một con voi... Những người lần đầu nhìn thấy nó đã hoàn toàn sững sờ! Đó là cánh cửa vĩ đại nhất họ từng biết!

Nhận thấy sự kinh ngạc của những ông trùm cũng như người đi theo, những mê cung vệ cũng cảm thấy tự hào... Đây chính là biểu tượng của họ! Một mình vệ đứng ra, hần bắt đầu nói về cánh cửa này...

Hãy gọi là đại vĩ môn! Từ sau khi mê cung được phát hiện và khai quật, đại vĩ môn chính là thứ trân quý, thứ kỳ bí, cũng là thứ vĩ đại nhất trong mê cung! Nó được làm bằng một thứ nguyên liệu bí ẩn... bền hơn cả titan, cứng chắc hơn cả thép luyện... Có thể nói, đại vĩ môn chính là thứ bất diệt bất hoại, dầu thời gian có dài bao lâu đi chăng nữa thì đại vĩ môn vẫn tồn tại, không thể phá hủy!

Trên mặt đại vĩ môn là những phù văn lạ kỳ! Có uốn lượn nhẹ nhàng, lại có cứng rắn như đao,... có biến hóa như nước, lại có bất biến như đá,... Và đặc biệt, ở trung tâm đại vĩ môn, có một “trái tim” in dấu! Đó chính xác là một “trái tim”, chỉ là nó chỉ hiện lên giống như những phù văn khác, và chắc chắn là nó sẽ không đập được!

Một điều đặc biệt khác, mỗi một người đứng trước “trái tim” của đại vĩ môn đều sẽ có một cảm giác bất kỳ! Cho đến hiện tại chưa hề có ghi chép nào về sự trùng lặp giữa những cảm giác đó! Nhưng chắc chắn một điều, những người cảm nhận được cảm giác càng thâm sâu, huyền ảo và khác biệt thì càng có thành tựu vô đạo cực cao! Mê cung vệ đều là những người đặc biệt như thế, những cảm giác mà họ nhận được đều vô cùng khác thường...

Giảng giải một hồi thì những mê cung vệ bắt đầu di chuyển, họ tiến vào những vị trí đối xứng đồng đều phía trước cánh cửa... chỉ là một cánh! Điều đó là dễ hiểu, bởi vì đại vĩ môn quá mức khổng lồ! Sức nặng của một cánh cửa chắc chắn là vô cùng to lớn... chỉ với năm mươi mê cung vệ mà có thể đẩy ra một khe đủ lớn cho một người trưởng thành tiến vào là quá tốt.

Mê cung vệ trao đổi, ra hiệu một tiếng rồi đồng loạt dồn hết sức lực đẩy một cánh cửa của đại vĩ môn! Những âm thanh “Ken két ~~~!” nặng nề vang lên... Đại vĩ môn mở ra từng chút một... Hơn chục lần dồn sức đẩy thì đại vĩ môn cũng mở ra đủ rộng cho mọi người từ từ tiến vào!

Tất cả xếp hàng từ từ tiến vào trong không gian phía sau đại vĩ môn! Quà nhiên, với một cánh cửa khổng lồ như vậy thì không gian được che chở cũng vô cùng rộng lớn!

Trước mắt mọi người là một không gian rộng lớn tưởng như vô tận! Có thể nói, đây là không gian tồn tại dưới lòng đất vĩ đại nhất! Dù là những khe vực sâu dưới đáy biển cũng không thể so sánh... Nơi đây dù là ở dưới lòng đất nhưng vẫn tồn tại ánh sáng tự nhiên! Nó xuất phát từ những rễ cây trên đỉnh không gian, những rễ cây quái dị phát ra ánh sáng, chúng giăng khắp vòm đỉnh không gian như một mạng lưới. Ở giữa không gian này là một cái sàn đá, chính xác thì không phải là đá, đó là một chất liệu bí ẩn khác tương tự như thứ tạo nên đại vĩ môn!

Hấp dẫn mắt người nhất chính là một ngôi đền phong cách cổ xưa ở trung tâm không gian! Ngôi đền tỏa ra một cảm giác vĩ đại, dường như có niên đại vô cùng xa xưa! Mặc dù không phải bằng vàng bạc, óng ánh hay gì khác nhưng chỉ với khí tức tỏa ra thì ngôi đền cũng rất thu hút ánh nhìn!

Và có thể ít người nhận ra nhưng cảm giác thoải mái dễ chịu trái ngược với sự mệt mỏi khi đi dưới lòng đất đã bao phủ mọi người! Chính xác là trong không gian này tồn tại cảm giác khiến người dễ chịu... và cảm giác ấy xuất phát từ ngôi đền!

Từ lúc tiến vào không gian này, ánh mắt của Trần Ngọc Vân vẫn luôn chăm chú vào ngôi đền. Nàng cảm thấy rất kì lạ, từ ngôi đền truyền đến một cảm giác khá là quen thuộc, nàng dường như đã từng cảm thấy ở đâu đó... nhưng là nàng không thể nhớ được. Nàng đưa mắt nhìn ba mình, ông Trần Viễn Nam, thì thấy ông cũng giống mình. Nàng vừa định hỏi thử thì một mê cung vệ lên tiếng:

- Mọi người hãy tiến vào khu vực hội nghị, chính là cái bàn tròn lớn đằng kia, số ghế đã sắp xếp là vừa đủ và phù hợp với số người và thân phận. Mọi người có hai mươi tư canh giờ để bàn bạc, chúng tôi sẽ chu cấp đầy đủ thứ cần thiết vào đúng giờ. Hiện tại chúng tôi sẽ ẩn thân xung quanh khung gian này! Hãy nhớ kĩ! Nơi đây không cho phép xảy ra tranh đấu đổ máu, nếu giữ đúng quy tắc thì mọi người cứ việc thoải mái bàn bạc... còn không thì...

Hắn dừng nói, thay vào đó là sát khí phô thiên tỏa ra trấn áp tất cả những ông trùm. Cùng với đó là hành động đưa tay xoẹt ngang cổ! Rất rõ ràng! Ở trong mê cung này, hoặc là tuân theo quy tắc mà làm việc, hoặc là có vẻ gặp Diêm Vương! Bất kể thân phận, bất kể mọi thứ, chỉ cần là kẻ nào dám trái quy tắc của mê cung, cái hắn phải nhận chính là: CHẾT ~~~!!!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thủ đoạn của Tân Giới

Những ông trùm cùng người của mình bắt đầu tiến vào vị trí và bắt đầu cuộc họp. Họ hiểu rất rõ về mê cung và những kẻ bảo vệ nơi này... Những quy tắc được xây dựng trên vô số xương cốt máu thịt, sự đáng sợ và nguy hiểm của mê cung vệ,... Tất cả đều là những cảm kỵ!

Thế cho nên, dù mang lòng bất mãn nhưng những ông trùm vẫn kìm nén để bắt đầu cuộc họp. Dù gì thì họ cũng là những lão cáo già, người của họ cũng đều là thân tín, chắc chắn là có đủ nếp nhem để ăn nói, hành động đằng hoàng!

Khi mà mọi người vào vị trí thì mê cung vệ cũng biến mất, mình vệ cũng ẩn vào trong bóng tối của không gian, ám vệ thì đã trở về với nhiệm vụ của họ... Và cuộc họp bắt đầu!

Cánh cửa đại vĩ môn vẫn mở ra một khe lớn, và đang có những ánh mắt nhìn chăm chú vào nó...

- Trướng lão! Bây giờ chúng ta phải làm sao?

Một tiếng nói như có như không truyền ra từ trong bóng tối... Đó là Hoàng! Đó là nhóm người Tân Giới. Họ đã đến trước đại vĩ môn khá lâu nhưng lại không thể tiến vào trong. Lão già Phá Vũ cảnh đã cho Sắc đội tiềm ẩn chờ đợi thời cơ, hiện tại thì nhóm những ông trùm và mê cung vệ đã tiến vào bên trong không gian, cũng là lúc nên bắt đầu hành động rồi.

Lão già đưa mắt nhìn những thành viên Sắc Đội, trong lòng thì âm thầm tính toán. Trước khi bắt đầu chiến dịch thì Tân Giới đã xác định mục tiêu và kế hoạch hành động, lão cũng biết rõ những gì nên biết. Nhưng hiện giờ lão vẫn chưa phát động nhiệm vụ chính, bởi vì ở trong lòng lão vẫn còn một sự bất an không xác định. Nhưng tên đã lên dây, không thể không bắn, lão già gác lại chuyện bất an và bắt đầu chuyên tâm cho chiến dịch.

- Các người đến đây, nói xem hiện tại chúng ta phải hành động thế nào!

Mười hai người ngạc nhiên nhìn nhau, có người vẫn còn mờ mịt nhưng cũng có kẻ đã hiểu ra, Xích hơi di động, hắn tiến đến bên cạnh lão già và chăm chăm nói:

- Kế hoạch đã có, cái chúng ta cần làm chỉ là phát động và làm cho hợp lý! Mọi thứ còn cần trướng lão chỉ đạo và đảm bảo an toàn, cũng như chắc chắn mọi việc xảy ra có lợi cho Tân Giới.

- Ngoài ra chúng ta cần linh động theo tình huống! Hiện tại lực lượng của chúng ta là quá yếu so với mê cung vệ, cho nên cần tránh chạm trán trực tiếp. Cần chú ý đến việc đạt được mục đích chính và linh động làm việc quanh trục chính kế hoạch!

Lam cũng tiến lên và đưa ra những điểm quan trọng cần chú ý. Lão già đưa mắt quan sát thái độ và sự di động của những người còn lại thì hài lòng gật đầu, lại dùng chất giọng quý dị nói:

- Xem ra các ngươi vẫn đủ năng lực đấy! Được rồi, hiện giờ ta chia nhóm các ngươi ra và làm nhiệm vụ phần mình đi. Lần này sẽ chia đều thành ba nhóm... Xích, Lam, Hoàng! Ba người các ngươi dẫn đầu, tự chọn ra thành viên... theo thái độ của mỗi người mà chọn!

Cần phải hiểu một vài điều, nhiệm vụ của Tân Giới luôn phải đảm bảo thành công, an toàn và bí mật! Thành công chính là đạt đến mục đích chân chính, đối với nhiệm vụ lần này thì chính là Thiên Ngoại Hắc Không Thạch! An toàn... đảm bảo tính mạng của những thành viên. Đây không phải là nhân từ hay quý tài, sự thật là ở giá trị lợi dụng! Bí mật... tùy vào mức độ của mỗi chiến dịch sẽ có một chỉ tiêu bí mật nhất định, cốt yếu nhất là không để lộ tin tức của Tân Giới.

Suốt hơn chục năm qua, Tân Giới chưa lần nào bị lộ tin, dù là những tin cơ bản nhất. Trong thế giới ngầm thì Tân Giới cũng là thế lực bí ẩn nhất! Chính điều này đã làm nên sức mạnh vượt trội của Tân Giới. Nhưng đã có kẻ moi được thông tin của tổ chức bí ẩn này, kẻ đó không ai chính là Lâm Nghị và Nguyễn Kiên! Chính vì thế nên Tân Giới rất là quan tâm “chăm sóc” cho hai tên này, chính xác thì chỉ là Lâm Nghị thôi, nhưng vì hai tên chung một thân xác nên không khác gì.

Lại nói về Tân Giới, chính vì những chỉ tiêu phải đảm bảo trong mỗi nhiệm vụ nên việc hành động của các nhóm là rất kỹ càng. Đối với nhiệm vụ lần này thì càng đặc biệt, việc một cường giả Phá Vũ kỳ cựu như lão già kia xuất hiện và lãnh đạo đã chứng minh điều này! Lão già này hiển nhiên là một con cáo, không chỉ già thôi đâu, có lẽ đã thành tinh rồi!

Lão đặt câu hỏi là để kiểm tra phản ứng, thái độ các thứ của thành viên Sắc đội, từ đó mà đưa ra lựa chọn chia nhóm hợp lý cho từng nhiệm vụ nhỏ! Đó là thủ đoạn của một trường lão dẫn đội!

- Thừa trường lão! Chúng tôi đã chia nhóm xong, xin trường lão phân công nhiệm vụ hành động!

- Nhóm Xích linh động và tu vi yếu... hãy làm chim mồi dẫn dụ! Nhóm Lam tu vi cao, là lực chiến tốt nhất, đồng thời là nhóm phối hợp tốt nhất... hãy làm ngọn thương chiến đấu chính diện! Nhóm Hoàng cân bằng... sẽ là hỗ trợ linh động cho cả hai nhóm kia! Nhiệm vụ hàng đầu là Lương Đông Phúc, bằng mọi giá phải đoạt đi viên đá! Ngoài ra thì hãy tranh thủ đồ sát những kẻ này, nhiệm vụ này sẽ mang đến lợi ích lớn cho tổ chức...

Lão già đưa ra một sấp da dê, đó chính là danh sách những ông trùm thuộc diện nên diệt trừ của Tân Giới. Chờ Sắc đội quan sát xong, lão vo trong những tấm da dê rồi tiêu hủy chúng chỉ với một luồng kinh khí! Xong xuôi lão lại tiếp tục căn dặn:

- Trong quá trình hành động thì những chuẩn bị trước đó sẽ được phát huy và sẽ có kịch biến bất ngờ! Các ngươi hãy linh động mà hành sự. Ta sẽ quan sát và trợ giúp nếu cần thiết... tuy nhiên ta sẽ không xuất lực chân chính nên hãy cố mà tự lực cánh sinh đi! Giờ thì... Chiến dịch bắt đầu! Hành động ~~~!!!

Khi lời của lão còn đang văng vẳng bên tai Sắc đội thì lão đã biến mất, tiềm nhập trong bóng tối mà quan sát chiến dịch! Mười hai người kia cũng không ngạc nhiên gì, phát ra tín hiệu rồi đồng loạt di chuyển!

Trong không gian phía sau đại vĩ môn, những ông trùm vẫn chưa biết cái mạng của mình đang bị nhắm vào. Họ vẫn đang có những ý kiến bất đồng về cuộc tẩy trừ, và họ đang tranh cãi không hề nhẹ nhàng chút nào...

- Trần lão khôn kiếp, lão nghĩ rằng có thể dễ dàng tranh thủ một vị trí trong tam đại thế lực còn trống sao? Vì tên Thiên Nhân chết tiết kia mà mười chỗ chỉ còn lại ba, đồng thời thế lực mới như chúng ta cũng bị suy yếu đi. Hiện giờ cái cần làm là tổng kết quyền lực lại! Một người sẽ nắm giữ tất cả và đứng ra đoạt lấy một vị trí! Người đó chính là Dương Trọng Lương ta!

- Im đi Trọng Lương! Ngươi có tư cách gì mà muốn nắm quyền trên chúng ta? Nếu như thật sự có một người đứng đầu thì đó phải là ta!

- Hừ! Là ta mới đúng...

- Các ngươi im lặng hết đi ~~~!!!

Trần Viễn Nam nhìn cuộc họp trở thành xóm chợ thì nóng mặt hét rầm lên khiến cả những kẻ đang tranh cãi phải dừng lại! Có điều, họ trở nên im lặng không phải vì ông ta hét lên... đó là vì mê cung vệ di chuyển! Không rõ lý do là gì nhưng những ông trùm đã im lặng lại, ông Nam cũng nhân cơ hội nói lên ý kiến của mình.

- Hiện tại chỉ còn ba vị trí cho các thế lực mới tranh giành. Không chỉ là chúng ta mà còn là các miền khác, các khu vực lớn khác,... ở phía Bắc có Mạc gia, Hồ gia... Ở Trung Bộ cũng có những Hàn thị, Lê đại tộc,... Nam Bộ chúng ta hiện tại đã tập hợp tại đây, nếu muốn chiếm một vị trí thì chỉ có thể liên hợp với nhau... Một kẻ độc tôn là không được, tốt nhất chính là thiết lập liên minh!

- Hay cho cái thiết lập liên minh! Ha ha ha ha ~~~!!! Lão già háms lợi đến mức có thể vứt ỏ thân tình, chấp nhận làm súc vật như ngươi mà cũng có hảo tâm như thế sao ~!?! Chính vì sự tồn tại của ngươi mà ta phải chấm dứt cái ý định liên minh đấy! Tên khôn! Như ngươi thì nên chết đi cho đời trong lành! Cả gia tộc các ngươi cũng nên...

- Lương Đông Phúc! Ngươi dám nói thêm một lời thì xem chừng cái mạng mình đi ~~~!!! Nếu không phải lão già ngươi bỏ đá xuống giếng thì ta có làm gì đâu chứ? Hạng người vô liêm sỉ như ngươi thì...

“Đừng ~~~!!! Đừng ~~~!!!...”

Hàng loạt tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên chấm dứt cuộc tranh cãi của những ông trùm đất Sài Gòn! Còn chưa kịp thoát khỏi sự ngạc nhiên thì những ông trùm đã nhìn thấy mê cung vệ lướt đi với đầy sát khí! Hiểu rõ được sự việc thì sự kinh hoàng bao trùm tất cả mọi người! Những lão cáo già nhanh chóng họp lại đội ngũ vệ sĩ và lui về một góc an toàn. Lúc bấy giờ mới có kẻ tình hồn lại thì vừa thét to vừa chạy loạn về phía đại vĩ môn:

- Mê cung có biến! Mau mau chạy khỏi đây a ~~~!!! Bây đầu mau mau bảo vệ ta đi khỏi đây, nhanh lên! Lũ khốn kiếp, mau mau đưa ta thoát khỏi đây. Ta không muốn chết, mê cung vệ đâu ~!?! Các ngươi mau xuất hiện bảo vệ ta! Nhanh l...

“Xoẹt” một tiếng và tiếng thét ngưng lại, một vật rơi xuống đất vang tiếng “Bịch bịch ~!”, cùng với đó là một dòng máu tươi phun tung tóe từ cái xác không đầu!... Cơ thể mập mạp ngã xuống đất, mở rộng tầm nhìn về phía đại vĩ môn... những ông trùm đều nhìn thấy và hiểu được, cuộc họp lần này đã bị thế lực ngầm âm mưu. Nếu như họ không thông minh ứng đối và né tránh thì cái xác không đầu khác có lẽ sẽ là họ!

Lam bước vào trong không gian đại vĩ môn, theo sau hắn là ba người Hôi, Bạch và Minh! Trên tay chúng là những thanh đoản kiếm sắc bén, sát khí của bọn chúng lan tràn khắp nơi, toàn bộ thực lực sát thủ đã phô bày ra... Rất rõ ràng! Đây là lúc Tân Giới dốc hết sức!

- Các ngươi là ai ~!?! Vì sao lại muốn giết chúng ta? Nếu các ngươi cần tiền thì chúng ta hoàn toàn có thể cho các ngươi sung sướng phú quý vô cùng! Cả những thứ khác nữa... Chri cần bỏ qua cho chúng ta!

Trần Viễn Nam không hổ là lão cáo già thành tinh, trong giây phút nguy cấp lúc này mà lão vẫn giữ đủ bình tĩnh để hỏi chuyện, mua chuộc nhóm Lam, và cũng là câu kéo thời gian! Nhưng rất tiếc cho lão... Sắc đội, Tân Giới, đó là tổ chức ngầm cực mạnh! Bấy nhiêu sự tinh ranh không là gì! Khi sức mạnh đạt đến tầm cao mới, nó có thể đập nát những cái gọi là trí tuệ! Đáp lại Trần Viễn Nam là những bóng người bức tốc xông, bốn người Lam nhắm thẳng vào những ông trùm mà tấn công!

Bề ngoài là thế nhưng sự thật là chúng đang nhắm vào một người duy nhất! Không ai khác chính là Lương Đông Phúc! Tất cả đều vì Thiên Ngoại Hắc Không Thạch!

Tân Giới thì nhân cơ hội mê cung vệ bị phân tán, đánh lạc hướng để tấn công những ông trùm và đoạt lấy viên đá.

Những ông trùm thì lại hốt hoảng khi mê cung vệ biến mất để cho bọn họ rơi vào nguy hiểm như vậy. Trong tình thế cấp bách, không mấy ai giữ được tinh táo mà hành xử... Nhưng Trần thị vẫn đủ năng lực đó, Trần Ngọc Vân lách ra phía sau ông Nam và diu ông lui về sau, cùng lúc đó là những vệ sĩ tổ đội lại và xông lên muốn đánh với bốn người Lam! Dương thị và một vài người khác cũng bắt đầu hành động tinh táo hơn ngay sau đó! Và hàng chục người vệ sĩ xông lên chém giết cùng với bốn người Lam!

Bốn đánh một không chột cũng què, đằng này là hàng chục đánh bốn! Dầu có thực lực vượt trội nhưng Tân Giới chắc chắn sẽ thua khi đối diện số đông như vậy! Một chiến dịch đã được sắp xếp tỉ mỉ kế hoạch hành động làm sao có thể tồn tại một lỗ hổng lớn như thế chứ ~!?! Tất nhiên là không rồi!

Bốn người Lam xông thẳng vào giữa nhóm vệ sĩ đang lao lên, mỗi người một đao tung hoành giữa rừng người cao to. Họ không đánh trực diện! Sắc đội là sát thủ, là tinh binh đệ nhất! Cái vượt trội của họ đâu không ở chiến đấu nhưng tốc độ và sự biến ảo vẫn được khai thác triệt để! Nhưng vệ sĩ cứ như bù nhìn bị những con cò quấy phá, thỉnh thoảng lại có máu tươi phun ra và một bù nhìn đổ xuống! Dầu chênh lệch số lượng rất lớn nhưng trong một lúc thì Tân Giới vẫn chiếm thế thượng phong! Và đúng là chỉ trong một lúc mà thôi! Bốn người Lam không duy trì được lâu thì bắt đầu có dấu hiệu xuống sức, và đây là lúc lật ngược tình thế ~!?!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Sắc đội chiến đấu

Những ông trùm nhìn thấy nhóm vệ sĩ của mình bị lép vế trong chiến đấu thì vô cùng lo lắng, trong đó cũng có một sự tức giận nhất định, khi mà đã bỏ công sức ra bồi dưỡng, nuôi com những tên vệ sĩ này, nhưng bây giờ lại không thể giết được bốn tên sát thủ trong khi bên mình đang chiếm ưu thế số đông áp đảo.

- Lũ các ngươi là cái thứ heo chó hay sao hả? Ta bỏ tiền đào tạo các ngươi nhưng giờ lại chẳng thể đánh được bốn tên sát thủ ồm yếu chứ đừng nói là giết chúng. Các ngươi mau mau nắm đầu chúng lại cho ta, nếu không thì tự mình đi chết thay đi ~~~!

Nhóm vệ sĩ cũng bắt đầu nhận ra sự xuống sức của bốn người Lam và dần chuyển từ thế thủ sang thế công. Còn lời của mấy ông trùm kia chỉ xem như gió thổi bên tai, bọn họ là sát thủ chuyên nghiệp, họ có đạo tâm nghề nghiệp của bản thân, tuy là không đến mức quay ra phản bội ông chủ nhưng cũng có sự bất mãn trong lòng, dù vậy họ cũng vẫn trung thành bảo vệ chủ!

Cục diện trận chiến dần nghiêng về phía những vệ sĩ, bốn người Lam ngày càng chậm lại, những chiêu thức và bộ pháp cũng mất đi hiệu quả. Và rất nhanh, đầu tiên là Bạch bị trúng đòn bay ngược về phía đại vĩ môn, sau đó Hôi và Minh cũng bị đánh lui về sau. Trận chiến hoàn toàn đổ hết lên vai Lam, hắn nhặt lấy thanh đoản đao của đồng bọn và xông vào chém giết, lấy sức một người mà cầm chân hơn hai chục vệ sĩ!

Bốn người Lam càng đánh càng lui dần về phía đại vĩ môn, dường như họ đang có ý đồ rút lui. Nhóm vệ sĩ cũng truy sát đến cùng, hoàn toàn không có chút ý định buông tha.

Những ông trùm nhìn thấy bốn tên sát thủ thất thế phải rút lui thì mừng ra mặt, ai nấy cũng đều thở ra một hơi, có kẻ không kiềm được mà hưng phấn hét to lên:

- Mau mau đuổi theo bắt cho bằng được bốn tên đó cho ta, phải rút xương lột da chúng mới có thể làm người đi con giận của ta được!

Từ đầu đến cuối, nhưng lão cáo già thành tinh như Trần Viễn Nam, Dương Trọng Lương hay cả Lương Đông Phúc cũng chỉ im lặng quan sát và chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Mặc dù hiện tại bốn tên sát thủ đã rút lui nhưng chung quy mấy lão quái này vẫn cần trọng đề phòng!

Vì mấy lão hiểu được, từ lúc bốn phía mê cung phát ra chấn động kinh thiên khiến mê cung vệ phân tán đi hết, cho tới lúc bốn tên sát thủ bất thành linh xuất hiện muốn lấy đầu bọn họ, tất cả đều đã có kế hoạch sắp xếp tỉ mỉ! Thế thì tại sao lại có sơ hở ở thực lực? Tại sao lại chỉ có bốn tên sát thủ xông vào làm việc ám sát này?

Phải chăng việc ám sát mấy lão già này cũng không phải là mục đích chính? Nếu như thế thì tại sao lại lựa chọn thời điểm bọn họ tụ họp mà tấn công? Tại sao chỉ có bốn nhân thủ làm việc này?... Rất nhiều câu hỏi không lời giải đang quần quanh trong đầu những lão quái thành tinh! Nhưng chung quy vẫn còn thiếu quá nhiều thông tin để có thể hiểu thấu được mọi chuyện.

Mà đối với những chuyện người ta không biết được thì họ sẽ sợ hãi và đề phòng nó! Cho nên trong số những ông trùm, có kẻ vẫn đang lặng lẽ tìm kiếm vị trí an toàn và nhắc nhở thủ hạ thân tín cùng người thân mình cẩn trọng, bản thân thì lách vào góc nhỏ đề phòng nguy hiểm...

Bốn người Lam đã lui sát vào đại vĩ môn rồi, chỉ cần lách qua khe cửa thì sẽ thoát ra ngoài! Nhưng lúc này, họ lại không hề thoát đi nữa mà lại nắm chặt đoản đao tiếp tục xông vào chiến đấu.

Và một tiếng sáo ngân tống treo vang lên, bốn người Lam đột nhiên thay đổi, tốc độ và thể lực như thể đã khôi phục, thậm chí còn mạnh hơn ban đầu. Và cùng lúc đó, kịch biến đã xảy ra!...

Một mặt khác trong chiến dịch của Tân Giới, nhóm Xích vẫn đang liên tục di chuyển biến hóa, vừa tránh né vừa dẫn dụ mê cung vệ!

Khi bắt đầu chiến dịch, họ đã chuẩn bị sẵn các thủ đoạn và sắp xếp để sử dụng hợp lý. Nhiệm vụ thực hiện ở trên mặt đất đó chính là sắp xếp thủ đoạn. Trong đó có cả việc đặt thuốc nổ, khi bắt đầu hành động thì Xích đã kích nổ chúng, từ đó mà gây ra chấn động kinh thiên từ bốn phía mê cung làm phân tán mê cung vệ.

Hiện tại theo sát phía sau bốn người Xích, Hắc, Tử, Châm là sáu mê cung vệ, bốn minh vệ và hai ám vệ!

- Châm, ngươi có thể xác định được tu vi của những tên kia không?

Xích vừa dẫn đội di chuyển vừa hỏi, Châm chính là một trong những thành viên có năng lực nổi bật của Sắc đội. Đặc biệt là khả năng cảm ứng, chuyện dò xét tu vi kẻ địch thường do Châm thực hiện.

- - Bốn minh vệ có ba tên là Thượng Cường già, một tên Đinh Phong. Còn hai ám vệ đã là vượt qua Thượng Cường thông thường, mặc dù tu vi chưa phải là Chân Cường nhưng cũng không kém đâu! Nếu như đối đầu trực diện thì cả Sắc đội chúng ta cũng không thể chiến thắng! Thậm chí là sẽ toàn diệt chỉ trong nửa nén hương.

- Nhưng tiếp tục chạy cũng không phải cách tốt, bọn chúng có lẽ cũng đã nhận ra kế hoạch của chúng ta rồi! Chắc chắn rằng chúng sẽ theo sát chúng ta và diệt trừ hoàn toàn! Hiện tại phải nhanh chóng đến địa điểm đã định sẵn và tiến hành bước tiếp theo, chỉ có như vậy mới có thể hoàn thành chiến dịch và bảo toàn được tính mệnh. Tăng tốc! Chúng ta nhanh di chuyển!

Xích phân tích rõ tình huống và đưa ra mệnh lệnh. Cả nhóm cùng lúc tăng tốc, lấy hết tốc độ mà di chuyển! Vì chiến dịch thành công! Vì cái mạng kéo dài!

- Bọn chúng tăng tốc kìa! Theo sát, xem thử mấy con giun đẻ này duy trì được bao lâu! Phải biết được là thể lực nào dám gây chuyện trong mê cung, phải cho chúng biết được sự ngu xuẩn của những con kiến hôi là như thế nào!

Nhóm mê cung vệ cũng bức tốc đuổi theo, nhưng chung quy vẫn giữ một khoảng cách nhất định với nhóm Xích. Bọn hắc là muốn tìm ra kẻ chủ mưu của việc này và đào tận gốc rễ chiến dịch thâm độc này!

Nhóm Xích di chuyển đến một khu đất rộng rãi. Nơi này có đầy vết tích tan vỡ và như có sự dọn dẹp cạc đây không lâu! Nơi đây là một khu vực đã được chuẩn bị. Tân Giới đã mở rộng khu vực này đủ để làm một chiến trường quy mô nhỏ! Tất cả là để hoàn thành chiến dịch này.

Bốn người Xích dừng lại ở trung tâm khu đất rộng này, sáu mê cung vệ heo sau cũng dừng lại. Một ám vệ trông khá là trẻ tiến lên phía trước cao giọng nói:

- Các ngươi những kẻ xâm nhập bất hợp pháp kia! Mê cung có luật của mê cung, đối với những kẻ như các ngươi đó là tội nặng nhất! Hiện tại mau khai ra thể lực của mình, tròn vẹn kế hoạch các thứ và buông tay đầu hàng! Như thế thì chúng vệ bọn ta có thể cho các ngươi một cái chết êm ái! Còn nếu như ngoan cố, hãy chuẩn bị nhận lấy nỗi đau khủng khiếp nhất!

Trước lời đe dọa và sức mạnh áp đảo của sáu mê cung vệ, bốn người Xích vẫn ung dung bình thản. Xích tiến lên phía trước một bước rồi thân nhiên phân tích:

- Mê cung vệ các ngươi thực sự rất mạnh, mỗi một thành viên đều có tu vi Thượng Cường trung giả trở lên, kẻ mạnh nhất thậm chí đã vượt qua Chân Cường! Nhưng hiện tại các ngươi không biết mình đối đầu với ai, nếu như tất cả mê cung vệ đều ở đây thì người thất bại là chúng ta, nhưng bây giờ thì khác, chính vì sức mạnh áp đảo của bản thân nên các ngươi đã sinh ra sự kiêu ngạo, và đó là lí do các ngươi gục xuống ở đây, hôm nay!

Xích vừa nói xong thì vút ra một quả tròn bằng nắm tay, mê cung vệ chưa kịp phản ứng thì “Bùm ~~~!” một tiếng.

Nhưng âm thanh “Ca ca ca ~~~!!! Két ketttt ~~~!!!” chói tai liên tục vang vọng trong không gian, theo đó là sương mù trắng xóa bao phủ khắp nơi. Sáu mê cung vệ bị âm thanh chói tai bắt ngờ làm choáng váng, mất phương hướng mà loạn choạng đi chuyền.

Tuy bị choáng bắt ngờ nhưng vừa có biến là họ đã tiến nhập thế thủ để đề phòng đánh lén. Quả nhiên! Từ trong sương mù xuất hiện một thanh đoàn đao sắc bén chém mạnh về yếu điểm của một ám vệ! Ten này dù choáng váng đầu óc nhưng vẫn kịp giờ tay đỡ đao!

Là tay trần đỡ đao! Nhưng khi va chạm lại là một âm thanh khác biệt! “Choeng ~~~!!!”

Ông tay áo của bộ vest trắng tan nát do kinh khí của nhát đao này, nhưng nó đã để lộ ra một cánh tay ánh lên vết sáng óng ánh!

“Mê Cung Vệ Thể Thuật”. Đó là công pháp luyện thể của mê cung vệ, ám vệ này đã luyện môn công pháp đến mức độ hóa thiết lớp da thịt của mình. Da thịt của hắn cứng rắn như sắt thép, đoàn đao Sắc đội sử dụng cũng không thể chém đứt được lớp da thịt này à chỉ vang lên một tiếng chói tai!

Mê cung vệ nào cũng đều tu luyện công pháp này, nã người kia cũng không khác gì và bọn hắn cũng tiến vào thế thủ ngay tức khắc. Nhưng không phải ai cũng có thể tu luyện đến mức thiết hóa nhục bì của mình.

Một tên minh vệ không thể đỡ được đoàn đao chém tới, “Xoẹt ~~~!” một tiếng máu tươi đỏ tanh phun ra nhuộm đỏ mặt đất, nhưng trong sương mù này không phải ai cũng có thể thấy được.

Trong yên lặng, một mê cung vệ đã ngã xuống! Năm tên còn lại vẫn tự bảo vệ bản thân, không hề có một lời nói hay cử động tìm kiếm đồng bọn. Đó là vì bọn hắn đã không thể nghe được gì nữa rồi! Ngoài ra trong sương mù mờ mịt này, bọn hắn chỉ có thể lấy “bất biến ứng vạn biến”! Đó là cách tốt nhất để thoát khỏi tình trạng nguy kịch này!

Tần Giới đã tính toán rất là tỉ mỉ, tung chi tiết nhỏ nhất về cảm xúc, năng lực, ... của mê cung vệ! Tất cả là để chiến dịch này hoàn tất với số thành viên tham gia ít nhất! Chri với một nhóm bốn người Sắc đội mà có thể diệt sát hoặc cầm chân năm mê cung vệ trở lên thôi thì đó cũng là thành công rồi!

Hiện tại mê cung vệ bị phân tán bốn phương tám hướng, lại có sáu tên đang bị vây ở đây, một tên đã gục xuống trong máu, năm tên khác đã bị vô hiệu hóa các thứ thính, thị, khứu, ... hoàn toàn là heo đội mô thịt!

Một khắc trôi qua, năm tên mê cung vệ liên tục chống đỡ những đòn đánh âm độc giữa sương mù. Ba tên minh vệ đã máu nhuộm vest đen, một tên đã khó mà trụ vững được nữa! Và rất nhanh, một thanh đoàn đao xoẹt ngang yếu hèn của hắn và một cái xác không đầu đổ xuống!

Tên ám vệ trẻ tuổi kia dường như đã bắt đầu khôi phục lại giác quan, hắn tung người ra một “Toàn Phong Cước” vào bên phải của mình!

“Bốp ~~~!!!” một tiếng, hắn đã ra chiêu chính xác! Máu tươi tung tóe đã vương lên trên bộ vest trắng đầy vinh quang. Nhưng mặt hắn lại đen sì một màu! Hắn ra cước chuẩn xác đấy, nhưng hắn biết bản thân không hề đánh trúng kẻ địch!

Cảm giác đó như là đá phải một quả bóng cứng, lực chân cực mạnh đã làm vỡ nát quả bóng đó và máu nhuộm chân hắn!

Không kịp tức giận, hắn tiếp tục tấn công xuất ra một quyền kinh về phía sau! “Choeng ~~~!” một tiếng, một thanh đoàn đao bị nắm đấm của hắn đánh cho dội ngược lại về phía kẻ địch. Sau đó là liên tục những ánh đao hướng thẳng vào điểm yếu hại, hắn liên tục chống đỡ và dần dần chiếm lại thế thượng phong. Đã có thời điểm hắn phản công đánh bay một kẻ địch!

Trong lúc tình thế dần nghịch chuyển, một cảm giác suy yếu cực độ dâng tràn khắp cơ thể! Tên ám vệ này hiểu được, bọn hắn đã quá kiêu ngạo và bị ám toán rồi! Kẻ địch quá mức âm hiểm, trong sương mù này vậy mà có chất độc gây tê liệt cơ thể! Hắn chỉ chậm một giây và bây giờ tuyệt vọng lan tràn, hắn không cam lòng mà nhìn đường đao lướt đến! Kẻ địch khoát một thân áo choàng đỏ che kín, ánh đao sắc bén lướt qua cắt ngọt yết hầu. Dòng máu tươi phun ra và lại một cái xác nằm trong vũng máu đỏ tanh. . .

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đại chiến chính thức bắt đầu

Sương trắng dần tán đi, những bóng người dần dần xuất hiện, cùng với đó là những cái xác nằm trong vũng máu. Có chỗ đã bắt đầu đông đặc lại và

chuyển sang màu nâu, có nơi vẫn còn đỏ tươi và mùi tanh tươi vẫn lan truyền khắp không gian.

Một cuộc chiến nhỏ, không máu chảy thành sông nhưng nó cũng mang lại đủ huyết tinh, đủ sắc màu cho một khởi đầu vũ bão thật sự dưới mê cung khổng lồ này.

Thế trận hoàn toàn nghiêng về một bên, và đó chính là bên yếu hơn, là yếu kém về thực lực chiến đấu trực diện cũng như tu vi. Tuy vậy, chính sự chủ động, trí tuệ và kế hoạch đã mang lại chiến thắng cho bốn người Xích. Đó chính là điểm đáng sợ của Tân Giới! Bọn hắn không bao giờ thiếu đi những cường giả Phá Vũ hay Chân Cường, tu vi Thượng Cường trở xuống là đếm không hết. Nhưng chỉ có một vài người tu vi chưa đến Chân Cường được chọn lựa để tổ hợp thành một đội, đó là bởi vì năng lực vượt cấp của họ. Đó không đơn giản là vượt tu vi đối địch, đó là trí tuệ, là năng lực tác chiến, là sự tổ đội kỷ luật và mỗi thành viên đều có đủ tiêu chuẩn cho nhiệm vụ của mình!

Sự đáng sợ của Tân Giới không chỉ đơn giản là ở thế lực cường giả đỉnh cao! Toàn bộ hệ thống của Tân Giới là vô cùng đồng đều, vô cùng kỷ luật! Cường đại từ tận gốc, hùng mạnh đến tận ngọn!

Cuối cùng thì cuộc đối kháng này cũng chấm dứt hoàn toàn. Hắc, Tử, Châm quy tụ về bên cạnh Xích, tất cả lại dọn dẹp hiện trường một phen, xóa sạch dấu vết đặc biệt và bắt đầu di chuyển tiếp. Lại thêm một bước tiến trên chiến dịch lần này của Tân Giới.

- Bây giờ chúng ta phải tiếp di chuyển và dẫn dụ, đánh lạc hướng một số mê cung vệ khác nữa phải không Xích?

- Ta không chắc lắm về việc chia tách mê cung vệ lần nữa. Cạm bẫy mà chúng ta chuẩn bị đã tiêu hao, số còn lại là dùng cho những trường hợp cấp bách và là đường lui cho chúng ta. Nếu không dùng được thủ đoạn đã bố trí thì chúng ta sẽ chỉ là tôm tép, đi câu kéo mê cung vệ sẽ chỉ là chịu chết. Cho nên bây giờ chúng ta sẽ chuyển hướng! Hắc, xét thời gian và tình huống đi.

- Theo như ta tính toán, hiện tại bên nhóm Lam đã đến thời điểm quyết định rồi! Nhiệm vụ bên đó chắc hẳn sẽ hoàn thành trong một khắc kế tiếp. Còn nhóm của Hoàng và trưởng lão, có lẽ họ vẫn đang chuẩn bị cho tình huống mới. Mê cung vệ hiện tại đã chia thành nhiều nhóm di chuyển về bốn phương tám hướng của mê cung. Sự chuẩn bị của chúng ta là hoàn toàn hợp lý! Mọi thứ vẫn luôn trong tầm kiểm soát.

- Được rồi! Giờ là lúc chúng ta tụ hợp đến đại vĩ môn. Nhưng chúng ta sẽ di chuyển theo lộ trình khác lúc rời đi, tăng tốc, mấu chốt của chiến dịch là ở đây!

Bốn bóng người khoác áo choàng kín màu khác nhau vút qua trong những con đường mê cung rồi rầm nhỏ hẹp. Ít ai biết được, bên dưới lớp áo choàng đó là những thủ đoạn bí hiểm mà ngay cả những thành viên Sắc đội cũng bị cấm kỵ không thể dùng quá nhiều! Có lẽ, trong chiến dịch lần này, mọi thủ đoạn của Sắc đội, một góc băng trôi của Tân Giới sẽ hiển lộ ra!

Song song với những bước di chuyển của bốn người Xích, nơi đại vĩ môn cũng lắm thứ rộn ràng. Những bóng người lao vào chém giết, máu tươi, xương cốt, thịt da,... bất chấp mọi thứ, thân tàn ma dại hay tan xương nát thịt cũng không ngại ngần xông lên chém giết!

Lúc ban đầu những vệ sĩ vẫn còn giữ được tỉnh táo, trong vô hình vẫn luôn chú trọng đến việc di chuyển che chắn phương vị cho những ông trùm. Nhưng bây giờ, những cặp mắt đó đã hẳn lên những tia máu, đôi mắt tinh sắc ben đã đỏ ngầu lên, thế trận bảo vệ rối loạn, những vệ sĩ cứ lấy hết sức bình sinh mà đánh chém, cố gắng giết cho bằng được sát thủ.

Nhưng đối diện với họ, bốn tên sát thủ bí ẩn kia vẫn một mực giữ vững tâm trí, tuy sức lực có chút hao mòn nhưng vẫn chưa trúng phải đòn chí mạng nguy hiểm nào cả! Nếu không phải vệ sĩ chiếm ưu thế số đông, chính xác hơn là một đàn kiến không nhỏ chút nào, thì có lẽ đã bị toàn diệt sớm rồi.

Những ông trùm ngày càng sốt ruột, và cũng có sự đau đầu khó hiểu. Rõ ràng chỉ trong nửa khắc trước, bốn tên sát thủ đã rơi vào thế yếu, thậm chí phải lui sát đến tận đại vĩ môn, yếu đến mức chỉ chốc lát nữa thôi, cả bốn tên sẽ bị gở cổ chặt xương nếu không bỏ trốn.

Ấy vậy mà thoáng cái cục diện đã đảo ngược, cả bốn tên bỗng nhiên đứng lên, sức lực từ đâu tới mà có thể một lần nữa đối kháng trực diện với hơn ba chục vệ sĩ. Ban đầu mấy lão còn nghĩ đó chỉ là hồi quang phản chiếu, chút cố gắng trước khi chết, nhưng càng lâu thì suy nghĩ đó càng sai lầm bởi vì bốn tên sát thủ vẫn chưa có chút dấu hiệu gục ngã nào!

Đến lúc này thì ông Nam đã cảm thấy vô cùng quái dị, và đối với một lão cáo thành tinh thì cảm giác đó chính là nguy hiểm ẩn dấu, là một mối nguy hiểm tính mạng vô cùng lớn.

“Chắc chắn có bí ẩn, và sẽ có nguy hiểm! Nhưng bây giờ chỉ có những tên vệ sĩ là có lực chiến đấu, khó mà đối phó với nguy hiểm tiềm ẩn... Nếu di chuyển lộn xộn thì khả năng chết càng lớn hơn, đứng yên một chỗ cũng chỉ chờ đầu rơi xuống đất... Phải làm sao?...”

Trong phút chốc, muôn vàn suy nghĩ lóe lên trong đầu Trần Viễn Nam, và cuối cùng, ông ta cũng tìm ra được một giải pháp tốt nhất cho tình huống này.

Trần Viễn Nam lặng lẽ nhỏ giọng nói một chút với vài người thân tín đi theo mình và Trần Ngọc Vân. Trục hệ Trần gia hiện tại chỉ có Trần Viễn Nam và hai người con gái, mà Trần Ngọc Kỳ đang bên cạnh Võ Hùng cho nên hiện tại chỉ có ông và Trần Ngọc Vân là đang ở mê cung. Bây giờ ông ta đang tính toán rút lui an toàn, né tránh nguy hiểm tiềm ẩn sắp đến.

Trần Viễn Nam lặng lẽ đưa tay vào túi áo vest, từ bên trong đó lấy ra một thanh lăng trụ dài 1 thước màu hắc kim bóng bẩy. Nhóm người Trần gia dần dần tách khỏi đám đông và lui ra một góc rộng rãi hơn, thoáng hơn, dễ dàng lao thẳng đến lối thoát duy nhất.

Hành động của Trần gia không thoát khỏi ánh mắt của kẻ có tâm. Dương Trọng Lương không ngừng chú ý đến lão cáo thành tinh họ Trần kia, trong suy nghĩ của lão, đột biến nguy hiểm hiện tại ắt hẳn có sự nhúng tay của một kẻ nào đó ở bên trong nội bộ của những ông trùm. Và với những điều mà lão

biết về bạn già, cũng như là mối thù tuyệt tôn không đội trời chung. Lão Lương vạn phần nghi ngờ Trần Viễn Nam. Ngay khi Trần Viễn Nam di chuyển, Dương Trọng Lương cũng ra hiệu với thủ hạ và bắt đầu hành động.

Nhóm sát thủ vẫn âm thầm chú ý những ông trùm, mà đặc biệt chính là mục tiêu của họ, Lương Đông Phức và Thiên Ngoại Hắc Không Thạch. Lam xuất đao cắt ngọt cổ họng của một vệ sĩ và đưa mắt nhìn về phía Trần Viễn Nam. Một tay hắn đưa lên đỡ đòn và cũng liếc ngang qua đồng hồ, còn đúng một phút nữa là đến thời điểm chuyển ngày.

Thoát một cái, bóng người của hắn xuyên qua hàng ngũ vệ sĩ, thanh đao sắc trên tay như một lưỡi hái tử thần, một đao cắt qua là một cái đầu rơi xuống!

- Chiến dịch chính... Bắt đầu!

Lam hét to lên và dẫn đầu xông thẳng vào nhó ông trùm, bỏ mặc những vệ sĩ hốt hoảng và sững sờ không thể theo kịp tốc độ của hắn. Ba người Hôi, Bạch, Minh không chút chậm trễ mà đồng loạt xông lên. Bốn người di chuyển theo phương vị tạo thành một tiểu huyết long, long đầu Lam cắn xé tan nát kẻ thù ở phía trước, song trào Hôi, Bạch đánh bay kẻ nào dám mom mem lại gần, long vĩ Minh đoạn hậu và quấy tan tành đội hình vệ sĩ, mà thực chất nó đã tan tành từ lâu.

Huyết long lao thẳng vào phía ông trùm, uy thế tuyệt sát đe dọa tất cả phải sồn gĩa ốc, kẻ có lực có tâm nhanh chóng lao lên cản đường, kẻ yếu đuối hét to vội vàng lẩn trốn,... Dẫu là là thế nào, tất cả cũng chỉ là kiến con giầy giữa trước kẹp sắt của kẻ đi săn.

Ánh mắt lão già nhìn thẳng vào Lương Đông Phức mà cười thâm độc, lão phát tay ra hiệu, từ trong bóng tối lao ra bốn bóng người tỏa định bốn phương vị và rồi chính bản thân cũng di chuyển, chân không chạm đất mà lướt nhanh vào trung tâm vòng chiến.

Lão già bao trùm dưới áo choàng đen, những vệ sĩ đang đuổi theo huyết long trận kia thì bất chợt rùng mình. Vào khoảnh khắc đó, trong mắt họ chỉ thấy được một vệt đen lướt qua, mờ mịt và âm lạnh.

Chiếc áo choàng mỏng manh phiêu phù bỗng chốc hóa thành những thanh đao sắc bén, một trận cuốn lên và những lưỡi đao cắt ngọt xương thịt của hơn chục vệ sĩ còn sót lại. Mưa máu chân chính đã sinh thành!

Từng mảnh thịt vụn rơi “chạch chạch” trên nền đất, máu tươi như mưa rào xối xuống mảnh đất đã nhuộm đỏ. Lão già dừng lại, ngược đầu và “há miệng chờ xương”, một miếng thịt đùi rơi vào miệng, lão nhẹ nhàng nhai “chóp chép” và lướt đi, thong thả mà lại ghê rợn... Ánh mắt tất cả mọi người nhìn vào như đang nhìn thứ quái vật đáng sợ nhất trong đời họ. Ngay cả những thành viên Sắc đội cũng không kiềm được run rẩy.

- Lũ các ngươi thật đáng thất vọng, biết bao nhiêu lần trải qua mà vẫn còn run rẩy? Có lẽ ta phải rèn luyện các ngươi thêm nữa. Khắc khắc khắc ~!

Đúng lúc này, từ bốn phía không gian vang tiếng nổ tung. Những mê cung vệ tướng như đã ngủ quên một góc nào đó một lần nữa xuất hiện và bao vây tất cả.

- Thế lực ngầm hàng đầu các ngươi không ngờ lại dám bỏ qua huyết luật mà xâm phạm lãnh địa này. Lẽ nào các ngươi muốn thế giới ngầm lại một lần tắm trong tinh phong huyết hải?

Một ám vệ già nhất bước lên phía trước và cất tiếng âm trầm sắc mùi đe dọa. Khi lão ám vệ này cất tiếng, mọi thứ như đình trệ lại. Ngay cả lão già Phá Vũ cầm đầu Sắc đội cũng dừng và xoay người.

Hai ánh mắt của hai kẻ mạnh nhất chạm nhau. Từng trận sóng gợn lan tràn ra, khí thế cường giả như áp đảo tất cả chạm vào nhau. Từng trận thanh âm “ken két” chói tai! Rất rõ ràng, lão ám vệ này cũng là một cường giả Phá Vũ cảnh, ngang cơ với lão già của Tân Giới.

Trần Viễn Nam lặng nhìn xung quanh mà từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn trên mặt. Những điều vừa xảy ra trước mắt đã khiến lão chấn kinh hoàn toàn. Với kinh nghiệm và trí tuệ của một lão cáo già, làm sao mà lão không nhận ra sự nguy hiểm của hai lão già Phá Vũ kia? Làm sao mà lão không nhận ra được, những ông trùm đã bị mê cung vệ dùng làm mồi? Và bọn lão cũng chính là mục tiêu cần giết của thế lực sát thủ kia?

Một thế lực có thể gây ra từng ấy chấn động, có lá gan đụng vào mê cung và có mục đích ở những ông trùm, thế lực đó chỉ có thể một trong ba tổ chức mạnh nhất thế giới ngầm ngày nay!

Trần Viễn Nam rất mừng vì bản thân đã tính trước và di chuyển, vị trí của lão bây giờ đã cách xa những sát thủ và gần me eucng vệ hơn nhiều, bản thân lão và thân tín cũng có chút thủ đoạn để bảo mệnh trong trường hợp nguy cấp. Bây giờ là lúc tập trung mười phần để đối phó nguy hiểm và rút lui!

Khấp không gian lặng im... Và “rầm”, con vũ bão cán quét bắt đầu động ở dưới lòng đất Sài Gòn!

Hai lão già Phá Vũ rất hiểu ý mà di chuyển ra xa, lược trận cho hàng ngũ dưới trướng chiến đấu! Vì nếu cả hai mà ra tay, kết quả hiển nhiên sẽ hòa, nhưng những người ở đây sẽ bị tan tác dưới dư lực của hai người, đó chính là cảnh “trâu bò húc nhau, ruồi muỗi chết nạn”.

Và cả hai lão cũng đều có âm mưu của bản thân, cũng đều có niềm tin chắc thắng! Cuộc chiến chân chính đã bắt đầu, trên cả mặt trận thực lực và âm mưu!

Và một kẻ đã âm mưu suốt từ đầu đến giờ vẫn chưa xuất hiện..

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên - Vô Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

